

Giới thiệu Đạo Trưởng Thành Thân Đi

Truyện Đạo Trưởng Thành Thân Đi thuộc thể loại ngôn tình - xuyên không. Truyện nói về gian tình xa xưa giữa một đạo cô với ba đạo trưởng..

Các nhân vật được tác giả miêu tả đậm nét. Đọc nhan đề truyện, bạn đọc chắc hẳn cũng hiểu phần nào nội dung mà tác giả muốn truyền đạt đến.

Một sư phụ lột tả nhuần nhuyễn bốn chữ ‘ra vẻ đạo mạo’: "Thất nhi, nếu sư phụ trót yêu sư thái bên Thủy Vân Am thì phải làm sao?" Ta nhẹ nhàng nói: "Vậy chọn ngày tốt thành thân!" "Người không hề nghĩ ngờ gì sao, cho dù đã xuyên không?" "Sẽ không. Đồ nhi nhớ rõ sư thái ở Thủy Vân Am đã hơn năm mươi, vừa đủ xứng với sư phụ vốn thiếu thôn tình mẫu tử từ nhỏ..."

Một sư huynh anh tuấn, ôn nhu như nước: "Tiểu Thất, người nguyện vì sư huynh vứt bỏ vinh hoa phú quý sao?" "... Bình tĩnh! Che máu mũi!! Sư huynh, ta không tham vinh hoa phú quý, chỉ cầu 'cả đời sung sướng' được không?"

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đạo Trưởng Gà Mờ

Ánh nắng chói mắt từ khe hở xuyên qua rèm cửa sổ tiến vào, trên bàn bày đủ loại hoa quả, rượu gạo, nhang đèn chờ cúng tế. Ta cố gắng nhớ lại từng hình ảnh, tập trung tinh thần, thành tâm thành ý, xua đuổi tạp niệm.

Giấy trải cạnh nghiến mực, bút cầm trong tay dính chu sa đỏ đậm, trên lá bùa màu vàng ghi câu chú: “Nhất bút thiên hạ động; nhị bút tổ sư kiêu; tam bút gọi hồn ngoài ngàn dặm.” Trần bùa tại tim, trần bùa tại chân, mỗi một bước đều thận trọng, hết thấy hoàn thành trong một câu chú.

“Vạn pháp định Càn Khôn! Thiên địa ngũ hành âm dương! Cấp sắc phù! Cấp thi hành! Cấp nhận mệnh!” Vừa đọc bùa chú vừa bấm tay niệm chú, không dám bỏ sót bước nào.

Sau khi làm xong, ta bị đập thật mạnh vào cạnh bàn, máu nóng từ giữa trán chảy xuống đỏ mắt. Ta vẫn cố tỉnh táo, niệm rõ một câu chú cuối cùng: “Đương dương hiển hách, mặt trời dâng đông, âm dương chi bình! Ngũ hành biến cứu! Hồn hê trở lại! Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!”

Ta muốn quay lại thời đại kia, không phải đi, mà là trở về...

“Sư phụ, sư muội tỉnh rồi!” Một giọng nam mềm mại, dễ nghe vang bên tai, ẩn chứa chút vui mừng khó che giấu.

“Tỉnh thì tốt...” Một giọng khác rõ ràng, trầm thấp, điềm đạm trả lời.

Ta cố sức mở mắt ra, ngơ ngác nhìn hai nam tử mặc đạo bào màu tím trước mặt.

“Đây là đâu? Các người... Là ai?” Ta hơi chần chờ nhưng vẫn muốn làm rõ nghi vấn trong lòng.

Nam tử mở miệng trước ước chừng chưa quá hai mươi tuổi, ngồi ở bên giường, mắt xanh như nước, liếc mắt nhìn sơ cũng thấy toát lên vẻ ôn nhu hiếm thấy, khiến người ta lập tức có thiện cảm. Tóc cuộn tròn theo phong cách cổ xưa cài trên đỉnh, khóe miệng khẽ mỉm cười khiến đáng vẻ vốn cứng nhắc lại hết sức nhu hòa.

Nam tử ôn nhu nam nghe ta hỏi xong lại nở nụ cười: “Sư muội, muội lại đùa với ta và sư phụ.” Trong giọng nói mang theo ba phần oán trách, bảy phần sùng nịch.

Ta thấy tên trước mắt không tin lời ta, tính ngồi dậy giải thích rõ ràng, ai ngờ vừa mới đứng dậy đầu đã vô cùng choáng váng, còn hơi đau.

“Sư muội, muội nằm xuống trước, vết thương trên trán phải cần chút thời gian mới có thể lành lại.” Nam tử kia lập tức thân thiết đỡ ta nằm xuống.

Vết thương trên trán?!?

Ta nghi hoặc đưa tay lên đầu sờ soạng, trên trán tuy bị vải băng kín nhưng vừa sờ một cái đã rất đau đớn.

“Rốt cuộc các người là ai? Đây là đâu? Vì sao trán ta bị thương?” Ta nhất thời thấy mình như lọt vào sương mù, căn bản muốn làm rõ tình huống hiện tại. Trán ta bị thương lúc nào, vì sao ngay cả ta cũng không biết? Hơn nữa, bốn phía trong phòng này dán đầy bùa chú màu vàng, trên đó còn vẽ mấy chữ khó hiểu như gà bới, không khí cũng quá quỷ dị!

“Sur muội, muội thật không nhớ rõ?” Nam tử ôn nhu kia nháy mắt trở nên gượng gạo nhưng vẫn mỉm cười rất dịu dàng.

“Ta không phải không nhớ rõ, mà căn bản không biết các người!”

Nếu ta thật sự từng quen biết hai tên đẹp mặt trước mắt này, tuyệt đối không thể nào quên! Hơn nữa ta nhớ rõ mới đây ta còn đang ngồi vắt chân trên sô pha, vừa cạp dưa hấu vừa theo dõi bộ phim tình tiết cầu huyết lúc tám giờ, sao lại lập tức bỏ chạy đến đây?

“Sur phụ?” Tên kia rốt cục nhìn không được, quay đầu về sau nhìn tên lớn tuổi hơn.

Tên kia mặc đồ giống hệt, mặt mày thon dài như vẽ, cặp mắt xéch gian tà, thân hình cao gầy, giờ phút này tay trái đang cầm một quyển sách rách nát có tuổi thọ hơn chín trăm năm, tay phải cầm bút, rất ra vẻ tiên phong đạo cốt.

“Dạ nhi, bình tĩnh lại một chút, đợi vi sư xem lại...” Nam tử được gọi là sư phụ nam thông dong buông bút trong tay xuống, cặp mắt xéch gian xảo chuyên chú nhìn vào cuốn sách ó vàng kia, ngón tay thanh mảnh lật một trang sách qua.

“Thì ra là thế...” Một câu rất cảm thán.

“Sur phụ, chuyện này rốt cuộc là sao?” Nam tử vội vàng hỏi.

“Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, Dạ nhi sau khi nghe vi sư nói xong, chớ lo âu...” Nam tử được gọi là sư phụ cười nhẹ với nam tử kia.

“Sur phụ rốt cuộc là chuyện gì?” Nam tử dường như phát hiện sự tình không đơn giản, hơi nhíu mày có vẻ sốt ruột.

“Vi sư nóng lòng cứu người, khó tránh một chút sơ sót, đã quên xem chú thích ở trang thứ hai. Trong này có viết muốn dùng phép này, phải đợi đêm trăng tròn, là lúc âm khí mạnh nhất, nếu không sẽ hoá chuyển hồn phách nhầm chỗ.”

Lại là một câu nhẹ như mây trôi nước chảy nhưng lọt vào tai người khác như sấm sét ầm trời...

“Hồn phách nhầm chỗ!” Ta khó tin nhìn đạo sĩ trước mắt, quả thực rất muốn cào cấu khuôn mặt anh tuấn đó. Đang yên đang lành cạp dưa hấu thì có tội gì, sao lại vừa vụng được chọn làm nơi nhập hồn.

“Giờ ta làm sao về?”

Vị đạo sĩ kia lại tỉnh té lật vài trang sách trên tay, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, nói không trúng không trật gì cả: “Kỳ thật người với nàng vốn là một, hôm nay thấy trò chúng ta có thể gặp nhau ở đây là nhân duyên hội ngộ rất lớn.”

“Ta hỏi khi nào ta có thể trở về!” Ta mất kiên nhẫn lớn tiếng.

“Về chuyện đổi hồn phách lại thế nào, đợi vi sư nghiên cứu một chút, tạm thời người cứ yên tâm ở đây. Thanh Dạ, chăm sóc sư muội cho tốt, vi sư ra ngoài xem tiên công đức thế nào rồi.” Sau đó không để ta có cơ hội phản bác, lạnh nhạt đẩy cửa đi ra ngoài.

Ta trợn mắt há mồm nhìn tên đạo sĩ kia đi ra, mờ mịt nhìn vị sư huynh gọi là Thanh Dạ trước mắt này hỏi: “Giờ ta nên làm gì?” Đầu thật sự càng lúc càng đau.

Thanh Dạ hình như cũng hơi thất thần nhưng vẫn dịu dàng cười trấn an ta: “Bất luận muội là ai, cũng là sư muội của ta, muội nên nghe lời sư phụ, tạm thời ở lại đây, ta nhất định nghĩ cách cho muội.”

Vì một câu trấn an này mà cuối cùng ta đã bình tĩnh lại, ta biết hiện tại có ầm ỹ thế nào cũng không xong, chuyện gì đến sẽ đến, quan trọng nhất là phải tìm ra cách trở về. Còn bây giờ phải tìm hiểu ngọn ngành câu chuyện từ miệng sư huynh đây mới được.

Nơi này gọi là Bình Ngự tiểu trấn, phía đông có một am ni cô và một đạo quán, vừa hay nằm đối diện nhau. Cho nên hễ có khách viếng bên này thì bên kia hụi ăn, khiến hai nhà cạnh tranh rất kịch liệt. Mà vị được gọi là sư phụ vừa rồi chính là đạo trưởng Thanh Vận của đạo quán, nam tử ôn nhu này là đại đồ đệ Thanh Dạ, chủ nhân cơ thể ta tạm chiếm giữ này là nhị đồ đệ Đường Thất.

Vì thế ta rất buồn bực, nếu đối diện có am ni cô, sao chủ nhân cơ thể này không xuất gia làm ni cô mà lại chạy sang đạo quán của hai nam nhân này?

Sau đó Thanh Dạ nói cho ta biết, sư muội vĩ đại đã trả lời như vậy: “Đường Thất ta không có gì tài giỏi, chỉ có nhìn người là chuẩn nhất! Hiện tại hay nhất chỉ có đi theo đạo trưởng tiên phong đạo cốt mới có thể không cần lo lắng đến cơm áo gạo tiền nửa đời sau này!”

Cũng không biết có phải vì Đường Thất nhìn hót giỏi hay không mà Thanh Vận đạo trưởng dám bắt chấp nam nữ khác biệt, thu nhận nữ đồ đệ này.

Nguyên nhân ta xuyên qua người Đường Thất là do là mấy ngày trước, Thanh Vận bỗng phát hiện khách đến Thủy Vân Am đối diện đột ngột đông hơn nên hoài nghi đám này được các nàng thuê về để đả kích Thanh Vận mà thôi. Vì ngăn ngừa hậu họa, vẫn nên có một người đi thăm dò tình hình đối thủ, hai nam nhân như sư phụ và sư huynh không tiện vào am ni cô, vì thế trọng trách rình mò vì tiền cơm gạo củi lửa này hóa lệ rơi vào tay nữ đệ tử duy nhất của Thanh Vận – chủ nhân của cơ thể này.

Thanh Dạ nhớ lại lúc ấy Thanh Vận nói với Đường Thất tiền nhiệm thế này: “Đồ nhi, vi sư muốn giao cho người một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ...”

Chương 2: Đạo Trưởng Rỉ Sét

Ta nghe mà mướt mồ hôi lạnh, nhiệm vụ theo lời Thanh Vận đúng là gian khổ nhưng còn hai chữ quang vinh này... chỉ sợ sẽ thương tích đầy mình...

Trước khi đi, Thanh Vận dặn dò Đường Thất tiền nhiệm ngàn vạn lần không thể để người khác phát hiện thân phận, nếu không bọn Thanh Vận xem như muối mặt. Hơn nữa còn bắt nàng cài trang kỹ lưỡng, đảm bảo ngay cả cha mẹ ruột cũng không nhận ra. Cuối cùng không còn thấy sơ xuất gì khác mới cho nàng xuất phát.

Kết quả thế nào...

Nếu nàng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ta có thể xuyên qua cơ thể Đường Thất sao!!!

Ngày đó Đường Thất đập đầu vào cạnh bàn thờ hôn mê bất tỉnh, cuối cùng không biết sau đó xảy ra chuyện gì nhưng đã bị một tiểu ni cô nhận ra, đuổi về đạo quán của Thanh Vận. Lúc đó, Thanh Vận suýt nữa không còn chút mặt mũi gì nhưng vẫn ra vẻ ung dung tự tại nói: “Đồ nhi này của ta ngày thường thích hành hiệp trượng nghĩa khắp nơi, vì dân trừ yêu, đáng tiếc đạo hạnh chưa đủ, ngược lại trúng yêu thuật, khiến sư thái thêm phiền toái, mong người thông cảm...”

Thanh Vận nói năng cẩn thận, nhìn như đang trách cứ đệ tử, kì thực là tự trách vàng lên mặt mình. Không bàn tới việc nữ đệ tử của hán hành hiệp trượng nghĩa, vì dân trừ yêu; con yêu này bắt được tại Thủy Vân Am, đây không phải rõ ràng ám chỉ Thủy Vân Am có yêu quái sao...

Lúc ấy sư thái bên Thủy Vân Am nghe xong lời này của Thanh Vận, sắc mặt nhất thời từ hồng chuyển thành xanh ba lần bốn lượt.

Biến cố này đúng là dọa không ít khách viếng. Hai ngày nay việc kinh doanh của Thủy Vân kém hơn rất nhiều, xem như Đường Thất tiền nhiệm đã thành công mỹ mãn. Về phần tài năng của Đường Thất ra sao, có thể vì tiền cơm gạo mà đập đầu vào bàn thế nào, e rằng chỉ có một mình nàng biết...

Khi Đường Thất tiền nhiệm bị ni cô Thủy Vân Am đuổi về, trên trán đã bị vỡ, máu chảy đầm đìa. Thanh Dạ mời đại phu đến xem bệnh, đại phu chỉ bằng bó xong xuôi và nói do va chạm mất máu quá nhiều nên tạm thời hôn mê, chờ thêm hai ngày tự nhiên sẽ tỉnh lại. Ai ngờ ba ngày nháy mắt trôi qua, Đường Thất còn không có dấu hiệu tỉnh lại; đại phu lại đến xem, ai ngờ hán nói mình bất lực còn bảo ta đã hết đường cứu chữa, nói bọn ta thấp thêm mấy nén nhang cầu tổ sư phù hộ.

Thanh Vận này cũng sốt ruột, khi tuyệt vọng thì chuyện gì cũng dám thử, lập tức nhớ tới quyển Càn Khôn Bí Tích trên bảo tuyệt thế do tổ sư truyền lại, trong sách có viết: ‘Nếu hôn mê không tỉnh, tất yếu vì quỷ thần tác quái, chỉ cần sử dụng thần chú đánh tan hồn phách’, thế nên hán cũng bất chấp tất cả, vội vàng lôi giấy mực bút nghiên ra, múa bút vẽ bùa chú thi pháp nhưng sơ sót bỏ qua chú thích trong trang thứ hai, vì vậy mới xảy ra chuyện hai Đường Thất hoán đổi linh hồn nhầm lẫn dở khóc dở cười này.

Khi ta nghe Thanh Dạ giải thích chuỗi sự kiện lằng nhằng này xong, nhất thời đầu đau như búa bổ. Thật sự người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đóng đầm. Thanh Vận kia nhìn điềm đạm, thận trọng nhưng bản chất hoàn toàn tương phản, gọi gió thành mưa...

Vì vết thương trên trán, ta đành nằm trên giường ba ngày liền, mỗi ngày khá thư thả, ngoại trừ thức ăn hơi tệ, không phải cháo loãng thì là thuốc Đông y đắng chết người. Mỗi ngày Thanh Dạ sư huynh săn sóc quan tâm, bụng trả rớt nước hầu hạ. Rót cuộc hôm nay, ta hai mắt nhắm lệ nghênh đón bát canh gà đầu tiên sau khi xuyên qua.

“Sư muội, đây là ta nhờ một nông phụ bán đồ ăn trong chợ làm giùm, nhân lúc còn nóng muội mau uống đi.” Thanh Dạ bung canh gà, mặt mày tươi cười nhìn ta.

“Cám ơn sư huynh.” Ta đưa tay nhận bát. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, ta dần dà quen thuộc với Thanh Dạ đồng thời cũng nảy sinh chút hảo cảm với vị sư huynh ôn nhu này.

Lúc ta bung canh gà vừa thêm nhỏ dãi vừa múc một muống đầu tiên lên húp, cửa phòng bị đẩy ra, Thanh Vận về mặt đàm bạc phong sương tiến vào. Hán nhìn thoáng qua bát canh gà trong tay ta rồi lập tức cười nhẹ, nói: “Đồ nhi, người đã tỉnh đường trên giường nhiều ngày, nên xuống giường đi lại giúp thân mình sớm bình phục.”

Ta nghe Thanh Vận nói chưa thấy có gì không ổn, hướng hồ mấy ngày nay ta nằm trong phòng cũng thật buồn chán, vì thế đáp lại: “Dạ.”

Ai ngờ Thanh Vận nghe xong, cặp mắt xéch gian xảo bỗng sáng lên, ra vẻ bình tĩnh ho nhẹ hai tiếng rồi mới nói tiếp: “Nếu đồ nhi cũng có ý này thì nói Thanh Dạ đưa người đi chợ mua chút đồ ăn, việc nấu cơm đêm nay giao cho người chuẩn bị.”

Ta nghe xong những lời này nhất thời trợn mắt há mồm, cuối cùng mới hiểu “dụng ý thâm hiểm” khi hán bảo ta nên xuống giường đi lại!

Cho dù Đường Thất tiền nhiệm ngu ngốc, đi dò xét chuyện làm ăn của Thủy Vân Am bị thương ở đầu nhưng xem như cũng có công lao! Sư phụ như hấn chẳng những không tỏ vẻ quan tâm, mua chút đồ ăn an ủi còn bắt một người đang bị thương nấu cơm cho hấn! Đây không phải đồ đệ mà là một nha đầu sai vặt trong bếp! Giờ phút này nhân cách tồi tệ của hấn mới phơi bày trọn vẹn trước ánh sáng!

“Sư phụ, thương thế của sư muội vừa mới có chút chuyển biến, sao để nàng làm việc sớm như vậy?” Còn chưa chờ ta mở miệng, Thanh Dạ đã bắt bình giùm ta.

Ta cảm động liếc nhìn Thanh Dạ, nhân phẩm của sư huynh với sư phụ đúng là không đội trời chung, Thanh Dạ là mây trời trên trời, Thanh Vân là đạo bùa ri sét!

Thanh Vân nghe Thanh Dạ nói xong, nhẹ nhàng cười cười, nói: “Chẳng lẽ đồ nhi nhiều ngày húp cháo hoa còn chưa khỏe? Đạo bào của vi sư đây đã hơi rộng ra rồi...” Dứt lời còn vỗ vệt đau lòng cho đạo bào thùng thình, hỗn độn trên mình.

Ta lướt nhìn hấn, đạo bào vừa vặn dán trên người, đúng là có võ vàng nhưng hấn vốn võ vàng, đâu thể nào vì húp cháo hoa mới biến thành như vậy!

Thanh Vân thấy ta liếc hấn, chẳng những không giận ngược lại ung dung từ tốn ngồi xuống giường, cặp mắt xéch chăm chú nhìn ta, giọng nói mềm nhẹ như mây trời cuối trời: “Thất nhi, ngươi biết không... Vi sư vốn xem sự tồn tại của ngươi là chuyện đương nhiên, mãi đến khi đại phu bảo vi sư thấp thêm mấy nén hương cầu tổ sư phù hộ, vi sư này mới phát hiện... Thì ra ngươi đã sớm trở thành sinh mệnh của sư phụ, là một phần không thể dứt bỏ nhất của vi sư...”

Thấy cặp mắt phượng nhìn ta thâm tình dị thường kia, ta chẳng những không chút cảm động, ngược lại còn nổi gân xanh đầy trán, ta có tự kỷ mấy cũng không nghĩ Thanh Vân yêu thương ta đến vậy!

Thì ra ngươi đã sớm trở thành sinh mệnh của sư phụ, là một phần không thể dứt bỏ nhất của vi sư...

Là không thể dứt bỏ! Bỏ ngươi thì ngày ngày húp cháo sao!! Ta ráng đè nén gân xanh trên trán, tươi cười cứng ngắc như ngâm gừng, hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư phụ, ta không phải đồ đệ Thất nhi của ngươi.” Ta không phải Thất nhi của hấn nên ta cũng không có nghĩa vụ làm nha đầu nhóm bếp cho hấn!!!

“Không, các ngươi vốn là một nên ngươi với sư phụ cũng có tình cảm thầy trò, không thể nghi ngờ!” Thanh Vân đốp chát.

Ta nhìn cặp mắt xéch gian xảo của Thanh Vân, âm thầm tự nhủ tuyệt đối không thể để hấn lừa dối, cố gắng sưu tầm đủ loại sách lược ứng đối trong đầu. Trong tình huống này, e là phải vận dụng đòn sát thủ của ta.

“Sư phụ, ngươi tìm được cách đưa ta về chưa?” Ta làm bộ hốt hoảng sức nhớ ra việc gì, hỏi Thanh Vân.

“Khụ khụ...” Thanh Vân ho nhẹ hai tiếng: “Vi sư ra trước xem có thí chủ nào đến bỏ thí tiền công đức hay không...” Nói xong câu đó, không cho bất luận kẻ nào có cơ hội mở miệng, lập tức đẩy cửa đi ra.

Quả nhiên...

Trong mấy ngày tạm trú ngắn ngủn này, ta đã tìm được tử huyệt của Thanh Vân, chỉ cần ta nhắc tới chuyện trở về, Thanh Vân lập tức ra xem tiền công đức, thật sự lần nào cũng linh nghiệm. Họa đến tai còn có thể bình an sống sót thật khiến ta thổn thức không nguôi.

“Sư muội, cũng là muội biết cách...” Thanh Dạ mỉm cười nhìn ta, khoe miệng ôn nhu ấm áp như gió xuân dạt dào lập tức an ủi chút tâm tình vừa rồi bị Thanh Dạ phá bình. Cho nên mới nói, đằng sau sự bình tĩnh của một nữ nhân nhất định sẽ có một nam nhân ôn nhu như nước, yên lặng trả giá...

Nghĩ vậy, ta nói với Thanh Dạ: “Sư huynh, huynh dẫn muội đi chợ mua đồ đi.”

“Nhưng thương thế của sư muội còn chưa khỏi hẳn...” Thanh Dạ lo lắng khuyên nhủ.

“Không sao, đi lại nhiều sẽ sớm bình phục.” Ta không phải vì Thanh Vân mà là nghĩ cho Thanh Dạ, ba ngày liền húp cháo không một câu oán hận, ngược lại còn nấu canh gà cho người khác.

Thanh Dạ thấy ta kiên trì như vậy cũng không gì nữa, thấy ta ăn sạch canh gà xong liền lui ra ngoài, ta đứng lên lấy một đạo bào có vẻ sạch sẽ, kiểu dáng cũng không phiền phức, nghiêng cứu một chút rồi thay đồ. Ta đến trước gương đồng ngắm nghía, không khỏi than thở bi ai, ngoại trừ làn da trở nên trắng nõn, bóng loáng hơn thì không có gì thay đổi, vẫn chỉ được xem là thanh tú như trước kia. Ai da... Căn cứ định luật vật hợp theo loài, Thanh Vân với Thanh Dạ anh tuấn như thế, ta còn tưởng mình có dung mạo khuynh quốc khuynh thành nữa chứ.

Mấy ngày nay toàn nằm ngủ nên tóc tai rối bời, ta cầm lược chậm rãi chải đầu búi tóc, sau đó cầm trâm gỗ trên bàn, buồn bực nhìn nó, nó không nói được thì ta làm sao hỏi cách búi tóc kiểu đạo sĩ đây. Ta thử búi mấy lần đều phí công, muốn ta dùng một cây trâm túm gọn hết tóc lên đỉnh đầu không phải nhầm nhứ lắm sao. Ta phiền chán vô đầu bứt tóc, quyết định nhờ Thanh Dạ giúp đỡ.

Mở cửa ra đã thấy Thanh Dạ đứng chờ ta, nhìn ta đầu tóc rối tung, hấn cười cười nhẹ nhàng hỏi: “Không búi được?”

Ta nổi giận gật gật đầu.

“Huynh giúp muội.”

Hai người vào phòng, ta ngồi xuống ghế, Thanh Dạ cảm lấy lược gỗ trên bàn, đứng sau ta nhẹ nhàng chải tóc, hai bóng dáng hiện rõ trong gương đồng, một ôn nhuận, thanh nhã, một bị lấy ôn nhu, kiều diễm. Rất nhanh, một kiểu tóc đạo cô tinh xảo xuất hiện mà Thanh Dạ không cần tốn nhiều sức.

Ta cười khen Thanh Dạ hai câu, hần cười nhẹ, một đôi mắt sâu thẳm hết sức ôn nhu: “Nào có đẹp như sư muội khen.”

“Ta nói có chính là có! Sư huynh không nên quá khiêm nhường...” So Thanh Vận với Thanh Dạ đến người mù cũng biết ai tốt hơn. Sau khi thấy mình trang phục chỉnh tề, ta bèn theo Thanh Dạ rời phòng.

Xem ra đạo quán của Thanh Vận cũng không lớn, chỉ có mấy gian phòng, một điện thờ, có vẻ mộc mạc, yên tĩnh. Vừa bước vào tiền điện, liếc mắt một cái đã thấy Thanh Vận phong trần đứng trước tượng thần, cười nhẹ nhàng thoát tục khác thường, trước mặt một nữ tử phần son yếu điệu, mắt như nước hồ thu, da trắng như ngọc, hai bàn tay mềm mại ôm ngực, có vẻ ốm yếu sắp chết. Bên cạnh còn có một nha hoàn, đại khái người ta là tiểu thư nhà giàu nào đó.

Đúng lúc ta nghe được cuộc đối thoại của bọn họ, tiếng nàng kia yếu ớt nhưng vô cùng mềm mại, ngọt ngào: “Liễu Yên gần đây không khoẻ, hôm nay có ý đến đạo quán cầu phúc.”

“A? Không biết Đoạn cô nương không khoẻ chỗ nào?” Cặp mắt xéch gian xảo của Thanh Vận nhất thời trở nên thân thiết vô cùng, khiến Đoạn cô nương kia hai gò má như bạch ngọc nhuộm một tầng mây đỏ.

Người ta tự xưng là Liễu Yên, ngay cả người ta họ gì Thanh Vận cũng đã biết...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đạo trưởng sắc bén

Ta cố ý bảo Thanh Dạ dừng bước, nghe xem tiếp đó bọn họ nói gì.

“Liễu Yên gần đây thấy ngực quần đau, suốt ngày hoảng loạn.” Đoạn cô nương nói.

Thanh Vận thoáng cau mày: “Theo bệnh trạng của Đoạn cô nương, hần tà khí nhập thân, tăng áp lực lên tim, khiến ngực khó chịu.”

Đoạn Liễu Yên nghe Thanh Vận nói xong, hai gò má vốn ửng đỏ nhất thời trắng bệch, sợ hãi hỏi: “Không biết có thể chữa khỏi hay không?”

Thanh Vận nhẹ nhàng, bình thần nở cười với Đoạn Liễu Yên, sau đó từ trong cổ tay áo lần mò lấy ra một đạo bùa hình dạng kỳ quái đưa tới trước mặt nàng, nói tiếp: “Tuy lá bùa này không đẹp mắt nhưng có tác dụng trừ tà rất mạnh, Đoạn cô nương chỉ cần mỗi ngày đeo bên người, có thể trừ tà phục quý.”

Quý tha ma bắt!!

Ta đứng một bên nhìn mà muốn trợn trắng mắt. Xem Đoạn Liễu Yên kia xuân tâm lộ liễu, nào có vẻ ngực quần tim đau! Về phần hoảng loạn, ta dám cam đoan, đó là bởi vì Thanh Vận đứng gần nàng như vậy khiến nàng xấu hổ mà thôi!

Đoạn Liễu Yên đưa tay tiếp nhận phù chú, dùng ánh mắt sùng bái và kính ngưỡng mùa quáng cực độ nhìn Thanh Vận cảm tạ ngàn vạn ân đức của hần. Mà khuôn mặt lạnh nhạt của Thanh Vận sau khi được thổi phồng công đức còn không hề thẹn thùng, mỉm cười xuất trần thoát tục, vờ khiêm tốn: “Đoạn cô nương quá khen.”

“Tiểu Đào.” Đoạn Liễu Yên liếc nha đầu phía sau một cái. Nha đầu kia lập tức hiểu ý, đi đến thùng công đức thả vào đó một thời bạc.

Ta rõ ràng thấy cặp mắt gian tà kia của Thanh Vận lóe sáng lúc thời bạc xuất hiện. Đã vậy hần còn ra vẻ bình tĩnh nói: “Bản đạo đa tạ Đoạn cô nương.”

Đoạn Liễu Yên rừ mắt, che miệng cười thẹn thùng: “Liễu Yên xin cáo từ.” Nói là nói vậy nhưng đôi mắt lưu luyến, không nỡ rời khỏi người Thanh Vận.

“Bản đạo tiễn Đoạn cô nương.” Thanh Vận phong trần đưa tay làm tư thế mời Đoạn Liễu Yên rời trong lúc xoay người đã thấy ta và Thanh Dạ, hần cười nhẹ, sau đó đưa Đoạn Liễu Yên ra khỏi đạo quán.

“Trước giờ hần vẫn đi lừa gạt vậy sao?” Ta nhìn Thanh Dạ hỏi.

Ai ngờ Thanh Dạ còn chưa trả lời, Thanh Vận phong trần đã trở lại, nghe được lời này, không những không tức giận mà còn nhìn ta cười khinh bỉ.

“Thất nhi sao có thể dùng hai chữ ‘lừa gạt’? Nếu Thất nhi không tin thần thánh, sao ngươi lại ở đây?”

Thanh Vận hỏi một câu khiến ta á khẩu, nếu thế giới này thật sự không có thần thánh, dùng khoa học chứng minh, thì tại sao một người hiện đại như ta lại bay đến đây chỉ vì tên Thanh Vận gà mờ nào đó.

“Nếu Thất nhi không thể phản bác, sau này phải tôn trọng thần thánh, chớ nói năng thiếu suy nghĩ, chọc giận thần thánh.” Cặp mắt xéch kia bỗng sắc bén dị thường, lạnh lẽo băng giá, thể hiện thái độ thần thánh không thể xúc phạm khiến ta cứng lưỡi, nghẹn ngào nói không nên lời.

“Dạ nhi, đưa Thất nhi đi chợ mua đồ sao?” Trong nháy mắt, Thanh Vận khôi phục lại phong thái ung dung bình thản, cười nhẹ, bộ mặt nghiêm nghị vừa rồi biến mất như phù dung sớm nở tối tàn.

“Dạ, sư phụ.”

Thanh Vận điềm điềm cười cười, đi tới thùng công đức moi ra mười quan tiền và một lượng bạc, mười quan tiền đưa tận tay Thanh Dạ còn lượng bạc thì nhét vào vạt áo.

“Đi thôi, Thất nhi đang bị thương, mua nhiều thứ bổ dưỡng một chút, bồi bổ cho nàng.” Sau đó hắn quay lại cười với ta: “Thất nhi, theo sát sư huynh để nhớ đường cho rõ, về sau việc đi chợ nấu cơm đều do ngươi phụ trách.”

“Dạ.” Ta bị biểu tình vừa rồi của Thanh Vận hù dọa, hiện tại tất nhiên phải có chút cung kính với hắn.

Ta theo Thanh Dạ ra khỏi đạo quán, bỗng nhiên hắn dừng bước, ôn nhu cười với ta: “Sư muội, muội đợi ở đây một lát, ta về phòng có việc.”

“Được.” Ta mặc dù khó hiểu nhưng vẫn nghe lời. Một mình đứng ở ngoài đạo quán rảnh rỗi nhìn xung quanh.

Đối diện là một am ni cô, vừa hay cũng đối nghịch với Thanh Vận. Nhưng am xá rõ ràng khí khái hơn đạo quán của Thanh Vận rất nhiều, cổ kính, thanh tĩnh, bảng hiệu đề ba chữ Thủy Vân Am đầy linh khí. Thanh Vận Quan so với Thủy Vân Am chỉ cách nhau một con sông trong tới mức có thể thấy đáy, nước chảy róc rách xuôi dòng, ánh nước lấp lánh, ta nhìn một hồi bỗng thấy tĩnh cả người.

Vừa rồi rõ ràng ta chỉ hỏi Thanh Dạ có phải Thanh Vận hay lừa gạt như vậy không! Không hề thiếu tôn trọng thần thánh, cũng không hề nói năng thiếu suy nghĩ?!? Kết quả ta bị cái nhìn sắc bén của Thanh Vận khiến đầu óc mê muội.

Gió mưa hỗn độn...

Chợ cách Thanh Vận Quan không xa, ta và Thanh Dạ đi bộ gần nửa canh giờ đã đến. Bình Ngự Trấn tuy không sánh bằng thành thị phồn hoa nhưng là một vùng sông nước Giang Nam hữu tình, người dân vô cùng chất phác.

Rất nhanh, ta đã biết mục đích về phòng của Thanh Dạ.

Ta tính toán một chút, một bó cải trắng hai quan tiền, một con cá bột mười hai quan tiền, năm quả trứng gà năm quan tiền, một miếng đậu hủ hai quan tiền, tổng cộng là hai mươi một quan tiền. Mà Thanh Vận chỉ cho Thanh Dạ mười quan tiền, hơn nữa hắn còn nói: Thất nhi đang bị thương, mua nhiều thứ bổ dưỡng một chút, bồi bổ cho nàng.'

Vì thế, chân tướng chính là...

Bỗng nhiên ta nhớ tới một câu nói yêu thích là ‘Con người là quyền sách thú vị nhất, cả đời xem không hết’. Ta nghĩ Thanh Vận chính là quyền sách cả đời ta xem không hết. Ta cũng tình nguyện tin rằng những gì vừa chứng kiến chỉ là một góc nhỏ của núi băng Thanh Vận mà thôi, chắc chắn hắn còn nhiều chuyện ‘thú vị’ hơn nữa chờ ta đào xới.

Lúc mua đồ xong hết, mặt trời đã sắp lặn, một quảng sáng vàng nhạt, mềm mại rơi trên khuôn mặt Thanh Dạ, khiến hắn giống như đang lưu luyến về kiêu diễm của hoàng hôn. Nhìn Thanh Dạ như vậy, ta nảy sinh một nghi vấn.

“Sư huynh, lúc trước vì sao huynh xuất gia?” Đã vậy lại đi theo tên Thanh Vận ra về đạo mạo? Theo ý ta, Thanh Dạ mới có khí chất làm sư phụ, Thanh Vận có thể lên ngôi sư phụ hẳn chỉ vì lớn tuổi hơn mà thôi.

Thanh Dạ kinh ngạc quay đầu lại nhìn ta: “Sao bỗng nhiên sư muội muốn hỏi chuyện này?”

“Tò mò thôi.” Nếu Thanh Dạ không xuất gia, với dáng vẻ ôn nhu ý nhị này của hắn, không biết có thể hại bao nhiêu cô nương nhà người ta động tâm.

Thanh Dạ rũ mắt cười cười: “Có người xuất gia là vì tu đạo, siêu thoát thống khổ. Có người là vì thống khổ nên lựa chọn xuất gia để trốn tránh thị phi thế gian.”

“Vậy sư huynh thuộc loại nào?” Thanh Dạ quay đầu về phía chân trời, cặp mắt sâu thẳm nổi bật trong ánh tịch dương, ý cười nhàn nhạt nơi khóe miệng cũng dần dần biến mất: “Là loại thứ hai.” Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, giống như gió lùa qua kẽ tay không nắm bắt được.

Ta không hỏi nữa, hai người trầm mặc về đạo quán.

Cho đến khi xuyên qua, ta mới cảm nhận sâu sắc chân lý 'Ai ngờ ăn chén cơm, cũng vô cùng vất vả'.

Khi ta cầm cái vá đứng trước bếp, nhất thời khóc không ra nước mắt. Vừa dùng vá đảo vài cái vừa thêm củi lửa, lửa nhỏ ta sợ đồ ăn không chín, lửa lớn ta sợ nó bùng lên thiêu rụi cả phòng. Nấu có bữa cơm cũng khiến ta mệt như tử. Thanh Vận và Thanh Dạ lại không biết nấu ăn, nếu ta không động thủ, mỗi ngày cứ chờ húp cháo đi.

Lúc dùng cơm tối, ta lại biết thêm hai chuyện khiến ta hiểu Thanh Vận sâu sắc hơn.

Thứ nhất: Hôm nay tâm tình Thanh Vận tựa hồ rất tốt, bởi vì hắn ăn hai chén cơm.

Thứ hai: Thanh Vận chỉ tu tâm không tu thân, bởi vì hắn không hề chạm đũa vào trứng gà và cải trắng, toàn bộ tô canh cá kia đều bị hắn ăn sạch, chỉ chừa lại một cái đuôi cá cô độc nằm trong tô, giống như một kiệt tác trừu tượng.

Ta thật sự rất muốn hỏi một câu: “Sư phụ, đây là người tâm bồ hay ta tâm bồ?”

Dùng xong, Thanh Vận từ trong tay áo lấy ra một cái khăn sẫm màu quái dị, tao nhũ lau miệng, khen ngợi: “Thất nhi làm đồ ăn rất ngon...” Sau đó lấy lại vẻ tiên phong đạo cốt đi ra, ngay khi sắp bước chân ra cửa bỗng ngừng lại, nói thêm một câu như chuyện tào lao đời thường: “Lúc này đã vào mùa cua Cúc Hoàng rồi, ngày mai đổi chút rau xanh đi.”

... Cua Cúc Hoàng đã vào mùa.

Ặc ặc... Chỉ sợ chữ ‘cua’ kia mới là mấu chốt.

Vì thế buổi tối ta một mình nằm trong phòng, không ngủ được. Cứ nghĩ đến tương lai đều u ám không lối thoát như vậy, trước mắt đen tối như vậy, trong lòng thấp thỏm lo âu vạn phần, chỉ âm thầm khẩn cầu tổ sư phù hộ Thanh Vận sớm ngày tìm được cách đưa ta trở về.

Sáng sớm hôm sau, ta sửa soạn một phen, sau đó buộc mớ tóc dài lên chuẩn bị đi tìm Thanh Dạ xin giúp đỡ. Đạo quán này cũng nhỏ quá đi, gian bên cạnh là phòng Thanh Dạ, mà cạnh phòng Thanh Dạ chính là gian phòng còn lại duy nhất – phòng của Thanh Vận.

Mới vừa đến trước phòng Thanh Dạ chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng bên cạnh bỗng 'kẹt' một tiếng. Thanh Vận từ trong phòng bước ra, vẫn là bộ dáng ung dung tự tại như trước, khác biệt duy nhất là đạo bào phong trần đổi thành màu xám. Nhìn thấy ta, cặp mắt xéch gian xảo bỗng lấp lánh rực rỡ, ý cười trên miệng cũng có vẻ càng thâm sâu hơn.

“Thất nhi, đêm qua ngon giấc không?” Thanh Vận hỏi.

“Đêm qua muỗi đốt liên tục, đồ nhi cả đêm ngủ không yên.” Ta tuyệt đối không thể trả lời theo ý hắn.

Thanh Vận này thường ngày tốn công lắp ráp ra một bộ dáng đạo mạo, kỳ thật bản chất chính là một con hồ ly giả dối, từng bước theo người, chờ cho người bất cẩn, rồi vào cắn bầy hắn đã sắp đặt trước đó. Sau đó chuyện duy nhất có thể làm là ngoan ngoãn chờ mất ngủ!

“A? Hôm nay Thất nhi nhớ đốt cỏ xông hương rồi hãy ngủ, để ban đêm không còn bị muỗi đốt.” Thanh Vận thân thiết nhắc nhở.

“Dạ, tạ sư phụ quan tâm. Đồ nhi đi trước làm đồ ăn sáng.” Chờn chúc tết gà, không phải chuyện tốt! Ta tránh trước thì hơn.

“Chậm đã...” Quả nhiên, Thanh Vận ở sau lớn tiếng kêu.

Lưng ta nhất thời toát mồ hôi lạnh, cứng ngắc xoay người, cổ tươi cười: “Không biết sư phụ còn có chuyện gì?”

“Khụ khụ...” Thanh Vận che miệng ho nhẹ hai tiếng, sau đó chậm rãi bước tới gần ta, đến khi hai người cách nhau không đến một tay.

Gần gũi như thế, mặt mày thon dài như vẽ, khí chất cao quý như ngọc. Cặp mắt xéch gian xảo ba phần mị hoặc, bảy phần bình thản; cho dù một thân mặc đạo bào cũng không che giấu được phong thái anh tuấn của hắn. Ta không khỏi thất thần, chỉ thấy đôi môi mỏng khẽ gọi khẽ mở, ngữ điệu thanh tao, chậm rãi.

“Đồ nhi, vì sư muốn giao cho người một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ...”

Ta lập tức chấn động, bỏ qua nhan sắc trước mắt, áo trong nhanh chóng ướt đầm. Nếu ta nhớ không lầm, Thanh Dạ từng kể trước đó hắn sai Đường Thất tiên nhiệm đi dò xét chuyện làm ăn của Thủy Vân Am, cũng dùng những lời này...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đạo trưởng keo kiệt

“Sư phụ, đồ nhi chợt thấy bụng đau đớn khó nhịn, xin phép về phòng trước...” Xuất phát từ bản năng, ta nhanh chóng che bụng gấp lưng xuống sáu mươi độ, quay người đi về phòng.

“Thất nhi, chờ một chút...” Thanh Vận kéo tay ta, khiến ta nửa bước cũng không chạy được.

“Sư phụ, đồ nhi sắp nhịn không được, thật sự sắp nhịn không được...” Ta dùng sức chớp chớp mắt tính nặn ra vài giọt nước mắt nóng hổi nhưng ông trời không cho ta toại nguyện, đến nửa giọt cũng không có.

Thanh Vận kéo ta, đưa gói đồ màu xám vẫn cầm trong tay nhét vào tay ta: “Thất nhi, nhờ ngươi...”

Ta xem ra tránh không khỏi, chỉ có thể nhận mệnh. Buồn bực mở bao, chỉ thấy bên trong là một đạo bào hỗn độn.

“Sư phụ, đây là cái gì?”

“Thất nhi, chuyện giặt giũ của sư phụ đều nhờ ngươi...” Thanh Vận phá lệ cười xuất trần thoát tục với ta, sau đó xoay người tính rời đi.

“Chậm đã...” Lần này đổi lại người bị giữ chặt là Thanh Vận.

“Sư phụ, thứ này xin người cầm lại.” Ta cầm bao trả lại cho Thanh Vận.

“Thất nhi...” Cặp mắt xéch gian xảo nhìn ta vô cùng u buồn, còn kèm theo một tia nếu chưa xốt ản hiện.

Đáng tiếc lần này ta không chút dao động vì sắc đẹp của hắn.

“Cầm lại đi!” Tục ngữ nói đúng, không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa! Nấu com còn chưa tính! Dựa vào đâu mà ngay cả quần áo của hắn cũng muốn ta giặt!! Cho dù ngươi đau lòng đồ mất, chưa xốt hay ngọt ngào cũng không liên quan đến ta!

Thanh Vận lắng nghe ta nói, nháy mắt thu hồi cặp mắt u sầu, nâng tay lên ngang ngực, miệng tiếc hận hỏi ta: “Thất nhi, ngươi thấy tay sư phụ có thô ráp không?”

Ta lướt qua tay hắn, cười lạnh nói: “Tay sư phụ thon dài, khớp xương rõ ràng, rất tinh tế!!” Giờ trò với ta? Nằm mơ giữa ban ngày!

Ai ngờ Thanh Vận nghe ta nói xong, cặp mắt gian xảo kia nhất thời mở to như hoa quỳnh nở.

“Nếu tay sư phụ tinh tế, nỡ nà như thế, sao Thất nhi lại nhẫn tâm để sư phụ động tay khiến nó thô ráp chứ?”

“...”

Chẳng lẽ quả thực như số mệnh bình thường, đạo cao một thước, ma cao một trượng...

Thanh Vận thấy ta không phản đối, lập tức cầm bao đồ nhét lại vào tay ta, khoe miệng tươi cười vô cùng giáo hoạt: “Nếu Thất nhi luyến tiếc, về sau chuyện giặt giũ của sư phụ đành giao hết cho Thất nhi...”

Ta nhất thời thấy sấm sét ầm trời, nghĩ đến chuyện sau này mỗi ngày đều phải giặt quần áo thường cho Thanh Vận, tương lai thật đen tối không có lấy một tia sáng. Không được, ta tuyệt đối không cho phép! Trong lòng thì mạnh miệng như nói ra rất khác.

“Sư phụ, kỳ thật Thất nhi cũng không phải không thể giặt đồ.” Ta ra vẻ bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Sao?” Thanh Vận nghe xong, trong mắt có vẻ phòng bị.

Ta bắt chước dáng vẻ đạo mạo của Thanh Vận, ung dung tươi cười, nói: “Sư phụ người cũng biết, thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí, từ nay về sau, tiền mua thức ăn từ mười quan tăng lên hai mươi lăm quan đi!”

Bất kể Thanh Vận có đồng ý hay không ta cũng không chịu thiệt. Nếu hắn không muốn ta cũng không tổn thất gì mà còn mừng rỡ, thanh nhàn. Nếu hắn đồng ý, ta đây giặt quần áo cho hắn sẽ tiết kiệm giúp Thanh Dạ hơn mười quan tiền, có sao không làm?

Bữa tối hôm qua, con cá mua hết mười hai quan mà chỉ mình Thanh Vận độc chiếm còn chưa tính, hơn nữa hắn chỉ đưa tổng cộng mười quan, mười một quan kia là tiền riêng của Thanh Dạ. Xét nhân phẩm của Thanh Vận, ta không thể không lo đến khi Thanh Dạ già đi, Thanh Vận có phải sẽ một cước đá hắn bay đi, mặc hắn tự sinh tự diệt. Hiện tại ta phải thay Thanh Dạ dành dụm tiền dưỡng già.

Thanh Vận nghe xong, chân không tự chủ được, lui về phía sau từng bước, ngay cả khoe miệng tươi cười cũng có vẻ hơi cứng nhắc.

“Vi sư chợt thấy Thất nhi mỗi ngày đi chợ nấu com rất vất vả, việc nhỏ như thế này không nên phiền Thất nhi...” Tiếp đó ôm bao đồ trong tay lui vào

phòng hán.

Ta thấy Thanh Vận có vẻ hoảng sợ, bỗng nhiên xúc động rơi lệ đầy mặt. Rốt cục khổ sở vất vả đánh bại Thanh Vận nhưng keo kiệt như hán, thật đúng là thiên hạ khó tìm...

Ai ngờ Thanh Vận đang hoảng sợ thối lui đến cửa phòng khẩu đột nhiên dừng lại, sau đó có vẻ cân nhắc, mặt mày nhíu chặt, qua một hồi lâu bỗng ló người ra, mắt nhìn ta đầy chua xót đau đớn: “Mười lăm quan...”

“Hai mươi lăm!” Đứng hòng mặc cả với ta.

Thanh Vận nhắm mắt lại, ngón tay thon dài xoa xoa huyết thái dương, mong manh, yếu ớt nói: “Hai mươi.”

Ta suýt nữa đã ngã nhào xuống đất vì câu nói đó của hán, nói chuyện với Thanh Vận quả thực còn mệt hơn chuyện mặc cả với mấy bác gái ở trong chợ.

“Được, hai mươi quan.” Lòng vòng với hán cũng không có kết quả. Ta đi về phòng Thanh Vận cầm cái bao, sau đó nhìn hán chăm chăm không rời mắt.

Thanh Vận bắt đầu đi lấy ra một xâu tiền, đếm đúng hai mươi quan đưa ta, sau đó không kiên nhẫn dòm ngó ta nữa, xoay người vào phòng đóng cửa lại, miệng không ngừng mấp máy, cực kỳ bí hiểm.

“Đồ bất hiếu... Bất hiếu a bất hiếu...”

Ta quăng bao đồ trong phòng, tiếp tục tìm Thanh Dạ xin giúp đỡ. Nhưng đứng ngoài gõ cửa gần nửa ngày đều không ai trả lời, buồn bực đẩy cửa ra, đã thấy trong phòng không có lấy một bóng người, hướng hồ gì là Thanh Dạ. Ta tìm lần khắp đạo quán một lần nữa, cuối cùng tìm được hán ở phòng bếp.

Thân ảnh thanh nhã đang bận rộn trước bếp, đến khi ta tới sau lưng, hán còn chưa phát hiện.

“Sur huynh.” Ta mở miệng trước.

Thanh Dạ kinh ngạc quay lại, thấy ta đã tươi cười dịu dàng: “Sur muội...”

“Sur huynh, huynh đang làm gì đó?” Ta biết rõ còn cố hỏi.

“Làm đồ ăn sáng. Sur muội chờ một lát, sắp chín rồi.” Thanh Vận dứt lời lại tiếp tục bận rộn.

“Sur huynh, việc này không phải đã giao cho muội sao?”

Thanh Dạ nghe xong vẫn không xoay người, ngược lại còn múc một ít cháo vào chén.

“Muội đang bị thương, ta có thể giúp ngươi sẽ tận lực giúp ngươi. Hướng hồ mấy ngày ngươi bị thương, việc này vẫn do ta làm, hiện tại ngày nào không làm lại thấy giống như thiếu thiếu cái gì.” Thanh Dạ cười nói.

Ta đi sau hán bắt đầu thở dài một tiếng. Nếu nói đến người có dung mạo và nhân phẩm khiến cả người lẫn thần phần nộ, Thanh Dạ kia thật khiến ta xấu hổ vô cùng.

Lấy gì báo đáp ngươi, sur huynh của ta...

Lấy gì cứu vớt ngươi, sur phụ của ta...

Đồ ăn sáng thật xứng là đồ ăn mặc dù hơi ít nhưng cũng khoan khoái, ngon miệng.

“Sur huynh, huynh có đồ cần giặt không? Muội đang định giặt đồ, hay để muội giặt giúp huynh.” Ta nhẹ nhàng nuốt ngụm cháo trong miệng rồi hỏi.

Thanh Dạ cười cười, từ chối: “Không cần, sur muội, ta có thể tự giặt.”

“Sur huynh, hay cứ để muội giúp...” Ta chấp nhất hỏi.

“Sur muội, ta có thể tự giặt...”

“Sur huynh, muội giặt giúp huynh.” Ta dây dưa không ngớt, về mặt câu xin nhìn Thanh Dạ, e rằng chỉ có ta là người duy nhất trong lịch sử khẩn cầu giúp người khác giặt quần áo. Nhưng đã nhận ơn huệ của người khác thì phải báo đáp, không làm gì cho Thanh Dạ, lương tâm ta sẽ áy náy.

Thanh Dạ nhìn ta, rất ngại dây dưa với ta đành thở dài một tiếng: “Vậy làm phiền sur muội...”

“Được!” Ta cao hứng đáp.

Ta với Thanh Dạ hai người bên này hòa thuận vui vẻ, còn một người khác lại lạnh tanh ngồi cạnh bên, về mặt thê thê thăm thẳm.

Thanh Vận cũng không ngẩng đầu lên, đầu khổ húp cháo, thở dài vạn phần thổn thức: “Thái Thượng Lão Quân cùng thần thánh các phương, đồ đệ bất

hiếu... Bất hiếu...”

Ta không thèm nhìn người nào oán niệm, không chút sợ hãi tiếp tục ăn sáng.

Ăn sáng xong, ta ôm xiêm y ra bờ sông. Thanh Vận Đạo Quá và Thủy Vân Am tuy chỉ cách một con sông nhưng cầu nối giữa hai nhà lại cách đó cả trăm mét, chỉ sợ gần quá sẽ khiến hai nhà đánh nhau. Giờ phút này cũng vừa mới có một tiểu ni cô ở Thủy Vân Am đối diện ngồi xổm bên bờ sông dùng chày gỗ đập đập quần áo, mắt hơi nhỏ, mũi hơi thấp nhưng đôi môi rất hồng hào.

Tiểu ni cô kia vừa nhìn thấy ta lập tức hung tợn trừng mắt, khiến ta vô cùng khó hiểu. Đối với người không dễ để người khác khinh thường như ta, ta lập tức ăn miếng trả miếng trừng mắt nhìn lại. Sau đó không thèm quan tâm, cúi đầu giặt quần áo nhưng ánh mắt bất hảo kia vẫn lượn qua lượn lại như trước.

Nếu ta nhớ không lầm, Thanh Dạ từng nói lần đó Đường Thất tiền nhiệm đập đầu vào bàn thờ ở Thủy Vân Am rồi hôn mê bất tỉnh, sau đó có tiểu ni cô của Thủy Vân Am đưa ta về, ta bắt đầu đỡ mồ hôi lạnh, người đó không phải là tiểu ni cô bên kia đó chứ?

Vì ta không muốn dùng chày gỗ cồng kềnh nên dùng tay vò quần áo. Kỳ thật đồ của Thanh Dạ và Thanh Vận cũng không bẩn, vò sơ rồi xả nước đã sạch. Bất quá ta ngồi ở bờ sông lâu khiến xương sống, thắt lưng mỏi nhừ, nếu ngày mai có giặt nữa thì phải mang theo cái ghế mới được.

“Sư muội, có cần ta giúp không?...” Một giọng nói nhẹ nhàng từ sau vọng lên.

Ta ngẩng đầu thấy Thanh Dạ đứng cạnh cười, mấy sợi tóc rối phất phơ hai bên má, khiến cho hình dáng càng thêm vẻ ôn hòa, điềm đạm, tuấn nhã thoát tục, mê hoặc lòng người.

Trong nháy mắt ta thầm nghĩ sẽ thô lộ với hán ba chữ chôn dấu dưới đáy lòng kia...

“Xin kết giao...” Trong lòng nghĩ gì buột miệng nói đó.

“Sư muội, muội nói gì?” Thanh Dạ hình như không nghe.

“Không có gì, ta nói hôm nay ánh dương tươi đẹp, gió nhẹ ấm áp...” Ta lập tức tỉnh táo, cố ý đánh trống lảng. Trên mặt nóng rực, ta sao có thể nghĩ gì nói đó như vậy, nếu Thanh Dạ nghe thấy, chỉ bằng ta đây đâm đầu xuống sông chết đi!

Ông trời cổ tình không cho ta toại nguyện...

“Chẳng lẽ hiện tại chúng ta không phải đang kết giao sao?” Cặp mắt xanh thăm như nước kia buồn bực nhìn ta, hàng mi hơi nhướng lên.

Ta nhất thời bị câu này dọa ngốc, ngăn người nhìn đôi mắt không hề gọn sóng của hán mắt nửa ngày mới hiểu được kết giao trong miệng hán với kết giao trong miệng ta cách nhau một trời một vực.

Thanh Dạ nghĩ đó là bạn bè kết giao còn ta lại nghĩ là nam nữ kết giao. Quả nhiên, ông nói gà bà nói vịt mà.

“Đúng, ta đang kết giao với sư huynh.” Ta đầu đầu trả lời. Thật sự là mong người như thác lũ, chỉ có người không hay...

Đang lúc ta đau đầu, bỗng nhiên cảm giác cặp mắt hung tợn ở bờ bên kia càng trở nên càng hung hiểm hơn, chẳng lẽ tiểu ni cô kia?

Trong lòng vừa nghĩ vậy, ta lập tức cố ý buông quần áo trong tay đứng lên.

“Sư huynh, trên mặt huynh dính gì bẩn vậy?” Dứt lời, đưa móng vuốt sói lên khuôn mặt tinh xảo của Thanh Dạ, giả vờ lau lau quẹt quẹt.

Bờ bên kia nhất thời giống như muốn khoét một lỗ trên người ta, cuối cùng ta xem như đã hiểu tâm tư của tiểu ni cô đối diện, e rằng đã động phạm tâm với Thanh Dạ...

Nhưng động tâm với nam nhân ôn nhu như Thanh Dạ cũng đúng, ngay cả ta cũng không thoát khỏi chuyện này...

“Dính bẩn sao?”

Thanh Dạ kinh ngạc xoa mặt mình, không cần thận chạm phải đầu ngón tay của ta, hai người nhìn nhau, lập tức xấu hổ rút tay về, ánh mắt dời đi chỗ khác.

Đầu ta suy nghĩ lộn xộn, chẳng lẽ đây chính là không khí trong truyền thuyết của từ điển Tân Hoa, trong lúc hữu tình này sinh thêm phần ái muội?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đạo trưởng cô đơn

“Khụ... Sư huynh, tiểu ni cô đối diện sao cứ luôn trừng mắt nhìn ta?” Ta cố ý chuyển đề tài, tìm kẻ chết thay phá vỡ không khí ‘ái muội’ này.

Thanh Dạ buồn bực nhìn qua bờ bên kia, thấy tiểu ni cô lập tức hiểu rõ, cười nói: “Nàng trừng muội là tất nhiên...”

“Cái gì? Trừng muội vậy cũng là tất nhiên?” Chẳng lẽ ta trời sinh thiếu ngược?

“Nàng mới xuất gia năm rồi, trước đó có đến Thanh Vận Quan nhưng sư phụ không thu nhận nàng, cuối cùng mới vào Thủy Vân Am.”

“Vì sao sư phụ không nhận nàng?” Ta buồn bực hỏi.

Xét tính tình Thanh Vận, càng nhiều nha hoàn hầu hạ hẳn càng tốt, lẽ nào thịt béo dâng tới miệng còn đưa tận tay đối thủ.

“Sư phụ chỉ nói không có duyên phận thầy trò với nàng, còn nguyên nhân khác ta cũng không biết.”

Ta nhìn Thanh Dạ phá lệ tươi cười ‘hàm súc’ lập tức biết chuyện này nhất định có ẩn tình!

“Sư huynh, huynh cũng biết, huynh là người thân duy nhất của muội ở đây... Muội thật sự không ngờ ngay cả huynh cũng gạt muội... Ôi chao...” Dứt lời, mặt mày sầm bi nhìn về dòng nước chảy róc rách, uyển chuyển thờ dài một tiếng.

“Sư muội, ta nói cho muội cũng được...” Giọng nói bắt đầu dĩ của Thanh Dạ vang lên bên tai vang, kèm theo một chút sùng nịch say lòng người.

Ta nhanh chóng chuyển mắt lại, mặt mày hớn hờ nhìn Thanh Dạ, sầu thương vừa rồi như cầu vòng thoát ẩn hiện phía chân trời. Quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì sáng, chỉ mới mấy ngày gặp người cùng Thanh Vận, ta đã học được năm sáu phần của cái phong thái đối trá này rồi.

Cuối cùng theo lời Thanh Dạ kể, ta đã biết được sự thật tại sao năm đó Thanh Vận thu nhận Đường Thất tiên nhiệm..

Khi đó Thanh Vận Quan vừa dựng lên, Thanh Dạ mới tới Thanh Vận Quan, Thanh Vận đánh giá Thanh Dạ sơ sơ liền thu nhận. Hai nam tử sống chung mà không có nữ tử chiều cổ thật sự không tiện, chuyện tắm giặt tùy tiện cũng có thể bỏ qua nhưng thức ăn mỗi ngày đều dựa bánh bao, vụn thán mua trên trấn. Ăn một hai bữa không sao nhưng liên tục ăn một tháng, Thanh Vận với Thanh Dạ thật sự không chịu nổi. Đúng lúc này, Đường Thất tiên nhiệm một mình xông vào Thanh Vận Quan.

Thanh Vận sau khi nghe xong tuyên ngôn bá sư hoa lệ của Đường Thất tiên nhiệm chỉ hỏi một câu: “Biết nấu cơm không?”

Đường Thất tiên nhiệm đắc ý đáp lại đúng một chữ: “Biết!”

Vì thế, chuyện Thanh Vận Quan thu nhận nữ đệ tử duy nhất ra đời.

Gặp đúng người đúng lúc cũng chính là duyên phận thầy trò trong miệng Thanh Vận.

Nếu hiện tại ta có bạc, chắc chắn rồi Thanh Vận Quan không chút do dự! Mỗi ngày ngoại trừ chuyện nấu cơm giặt giũ thì là châm trà bưng nước cho khách, trở thành nha hoàn chân chính.

Nhưng giờ đây ta chỉ có thể tự an ủi mình, kham khổ qua ngày, xem như tu tâm dưỡng tính.

“Thất nhi, rót một ly trà cho Lý cô nương...” Bên tai truyền đến giọng sai bảo nhẹ nhàng của Thanh Vận.

“Dạ.” Đây là Lý cô nương, đó là Lâm cô nương, Thanh Vận đều nhớ rõ ràng.

Ta ngoan ngoãn rót một chén nước đưa tới tận tay Lý cô nương trong truyền thuyết, khuôn mặt tươi cười chào hỏi thêm một câu: “Lý cô nương, mời dùng.”

Sau đó ta lùi về góc nhỏ của mình ngồi đợi lần triệu hồi thứ N sắp tới nữa của Thanh Vận.

Trong mấy ngày gần đây, ta cũng nắm đại khái tình hình hiện tại. Kỳ thật khách lui tới Thủy Vân Am mỗi ngày đều là phụ nữ đã thành thân quá năm mươi, đều là người đứng đắn thành tâm hướng Phật. Trái lại khách của Thanh Vận Quan đều là cô nương trẻ tuổi, oanh oanh yến yến, đáng vẻ xinh tươi, đơn thuần đến đây chỉ để tiếp cận Thanh Vận và Thanh Dạ.

Theo lý thuyết, khách hàng mục tiêu của Thanh Vận Quan với Thủy Vân Am hoàn toàn khác biệt nên hai nhà thật sự không nên đối lập nhau như thế, cũng không hiểu vì sao Thanh Vận Quan cứ đầu đá với Thủy Vân Am.

Ta liếc nhìn cái người vô cùng xuất trần thoát tục đang được đám oanh yến vây quanh, bĩu môi khinh thường, sau đó quay sang nhìn Thanh Dạ vẫn luôn tươi cười ôn nhu, thanh nhã với cảnh xuân tươi đẹp trước mắt mà không khỏi thầm ai oán, để tay lên ngực tự hỏi đây có thật là đạo quán chứ không phải kỹ viện nam chuyên bán sắc sao?

Máy mắn nữ tử ở đây còn chịu ràng buộc của nữ giới và tam tông tứ đức, chỉ có thể đứng một bên trò chuyện vài câu, không dám nhào vào lòng nam nhân như sói đói. Nếu ở hiện đại, e rằng Thanh Dạ đã sớm bị lột sạch quần áo.

Thanh Dạ sư huynh của ta, nếu có thể, mỗi đêm ta sẽ cài trang, thay ánh trăng tiêu diệt cái đám xinh đẹp bên cạnh huynh cho bằng hết.

Ở đây nhiều ngày, ta dần dần bắt chước thói xấu của Thanh Vận, lén dấu giếm một hai quan tiền từ hai mươi quan tiền chợ đáng thương kia làm của riêng. Nghe Thanh Dạ kể ta biết Đường Thất tiền nhiệm cũng không phải tay vừa nhưng đã nhiều phen lục lọi khắp phòng của Đường Thất cũng không moi ra được nửa đồng.

Càng kiếm không được càng có vẻ khả nghi, nhất định đã giấu ở đâu đó. Đêm nào ta cũng cố gắng tìm kiếm, nếu tìm được của riêng đủ nhiều, ta sẽ lập tức rời Thanh Vận Quan một mình lưu lạc cùng trời cuối đất.

Nếu Thanh Dạ nguyện ý, chúng ta sẽ là một đôi thần điều hiệp lữ, tiểu ngao giang hồ, leo núi ngắm biển, đi đến sông cạn đá mòn, mong ước đó thật mỹ mãn nhưng...

Thôi!!

Ảo tưởng tạm ngưng, lãng mạn cũng dựa trên cơ sở kinh tế nhất định, ta tìm được ‘đồng’ tiền của Đường Thất tiền nhiệm để lại rồi mới tính tiếp.

Thật vất vả chờ Thanh Dạ thoát khỏi đám xuân sắc kia, ta lập tức xông đến, kéo tay hắn lén lút trốn ra hậu viện, lấy ra hai quả trứng gà luộc còn nóng hôi hổi trong tay áo ra, dâng lên như dâng của quý.

Hôm nay lúc ta nấu com bó thí len len luộc thêm hai quả trứng, chờ lát nữa ăn chung với Thanh Dạ.

Lúc đầu Thanh Dạ còn từ chối nhưng qua một hồi khuyên giải vô cùng cảm động của ta, cuối cùng đành phải nể mặt thịnh tình, không thể chối từ, ta thích nhất là nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ lại sùng nịch của hắn. Thanh Vận lúc nào cũng độc chiếm thức ăn, ta với Thanh Dạ lén hắn ăn vụng trứng gà cũng không sao.

Cảm giác có bí mật chung với Thanh Dạ bảo thủ rất tốt, điều làm ta đặc ý hơn là ăn vụng sau lưng Thanh Vận.

Cảm giác người một cái ta một cái, tình cảm sư huynh muội vô cùng tốt đẹp.

Vừa bóc hết vỏ, trứng gà trắng nõn đã lộ ra, ta thêm nhỏ dãi đang tính cần một miếng.

“Dạ Nhi, Thất nhi, tiền điện đầy việc, các người ở đây làm gì?” Một giọng nói từ tốn, hòa nhã ngoài ý muốn cất lên.

Hơi thở nhẹ nhàng đầy khiêu khích khiến lưng ta thoáng chốc theo bản năng cứng ngắc.

Thanh Vận từ sau lưng vòng ra trước mặt, buồn bực nhìn ta: “À! Hôm nay có làm điểm tâm? Vì sao không có phần của vi sư?”

Ta có thể nói căn bản là không có phần của người không!!!

“Sư phụ, kỳ thật phần đồ nhi đang cầm trong tay là của người, đồ nhi thấy người bận rộn nên tính lột sạch rồi mới đưa cho người.”

Ta cố ngăn nước mắt, nén đau thương đưa trứng gà tới trước mặt Thanh Vận, ta mất hết chí khí thế này còn không phải vì sợ Thanh Vận bắt nạt, cắt giảm tiền chợ đó sao.

Thanh Vận nhận trứng, cười giả dối, nói: “Thất nhi thật biết săn sóc, vi sư thật có phúc...”

Ta hai mắt đầm lệ nhìn Thanh Vận, đau lòng khó tả, cố tươi cười: “Tạ sư phụ khích lệ.”

Thanh Vận cười nhẹ, cầm trứng gà của ta, xoay người đi về phía tiền điện, đi được một nửa bỗng quay người lại, quả trứng trong tay chỉ còn sót lại một nửa.

“Thất nhi, nếu lần sau có làm nữa thì nấu với nước đường đi, ngọt một chút cho mới mẻ...”

Có ăn đã quý, còn dám kén chọn!!

Trong lòng nghĩ vậy nhưng không dám mở miệng nói vậy, ta chỉ có thể cung kính: “Dạ.”

Thanh Vận lúc này mới vừa lòng xoay người đi, ta đau đớn nhìn bàn tay trống rỗng thủ, chớp mắt lại thấy một quả trứng còn nguyên vẹn đặt trong tay. Ta kinh ngạc ngẩng đầu thấy Thanh Dạ cười dịu dàng với ta.

“Sư muội, muội ăn đi.”

“Sư huynh, không cần...” Ta từ chối.

Người tốt với ta như vậy, ta làm sao chịu nổi...

“Sư huynh không thích ăn trứng gà, người ăn đi...” Thanh Dạ cười nói.

Mấy ngày trước sao ta không nghe nói người không thích ăn trứng gà?

Vì thế ta với Thanh Dạ nhường qua nhường lại, giá trị một quả trứng đột nhiên tăng lên vô hạn. Cuối cùng ta nghĩ nhường nhịn như vậy cũng không phải cách bền bền đôi mỗi người một nửa. So với việc mỗi người một cái thì hai người cùng ăn một quả ngọt ngào hơn nhiều.

Từ đó về sau, cặp mắt Thanh Vận hết như radar, chỉ cần ta với Thanh Dạ đứng chung một chỗ, hẳn sẽ nghĩ cách xấp lại gần khiến ta cũng không dám ăn vụng với Thanh Dạ nữa, chuyện trứng gà đã là một bằng chứng sống.

Chuyện nghỉ ngơi của người xưa luôn căn cứ theo mặt trời, hễ mặt trời lặn là đi ngủ. Dậy sớm không sao nhưng bảo ta ngủ sớm thật sự khó khăn.

Mỗi đêm, sau khi chờ Thanh Vận và Thanh Dạ đi ngủ, ta đều ra ngoài dạo quán đi dạo, thông thường sẽ ngồi bên dòng suối một hồi rồi đi loanh quanh đâu đó, sau đó lại theo đường cũ quay về.

Ta muốn trở lại thế giới hiện đại, ta nhớ gia đình, bạn bè nhưng không biết kể cùng ai. Khóc sụt sùi thì quá quá yếu đuối nhưng nếu không thể phát tiết, ta thật không biết làm sao loại bỏ cảm giác khủng hoảng này.

Khi ở một mình thì không cần nguy trang, nếu bờ sông không trụi lủi bằng phẳng như vậy, chắc ta sẽ ra tay vặt sạch trong lúc rối rắm, hoảng loạn.

Nếu mấy tảng đá kia không cách ta quá xa, nhất định ta sẽ xem nó là Thanh Vận ta đang hận tận xương tủy, quăng hết ra giữa sông cho hả giận.

Đã gần đến giờ Ty, sau khi ta ra sức vặt sạch một cành lá sum xuê của một cây cổ thụ cách đó không xa để xả hận mới cảm thấy mỹ mãn theo đường cũ về lại Thanh Vận Quan. Mới vừa đến chỗ gần Thanh Vận Quan, ta bất gặp một bóng dáng mờ hồ đứng bên suối, nhất thời hoảng sợ, suýt nữa tưởng quý đội mồ sống dậy.

Sau đó mới phát hiện người đó là Thanh Vận, một mình đứng bên suối, nước hồ trong vắt không gợn sóng, ánh trăng nhẹ nhàng bao phủ lên bóng dáng cao lớn, vớ vàng kia càng làm nổi bật vẻ ngoài cô tịch và thê lương.

Thanh Vận một mình thất thần, mãi tới khi ta đến sau lưng hắn, hắn vẫn chưa phát hiện.

“Sư phụ, người đang nhìn gì vậy?” Ta lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng này.

Thanh Vận kinh dị quay đầu qua, nét đau thương trong mắt không kịp che giấu, còn có cả... hận ý...

Sự trầm trọng trong mắt, dưới ánh sao càng có vẻ bi thương.

“Sư phụ, người...” Ta kinh ngạc nhìn Thanh Vận, có lẽ bộ dáng đạo mạo của Thanh Vận thật sự đáng ghét nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô đơn này của hắn, ta lại không đành lòng.

Thanh Vận đứng cạnh bờ suối, đối diện lại là Thủy Vân Am. Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ... Hẳn đầu đá với Thủy Vân Am là vì yêu thương một tiểu ni cô nào đó ở Thủy Vân Am!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Đạo trưởng đam mỹ

Thanh Vận thấy ta, lúc đầu hơi kinh ngạc sau đó lập tức khôi phục lại dáng vẻ đạo mạo đối trá, khóe miệng ung dung mỉm cười.

“Thật nhì, đêm đã khuya sao còn chưa ngủ?”

“Đồ nhì ngủ không được, muốn ra ngoài đi dạo một chút.” Ta bình tĩnh nhìn cặp mắt dài hẹp của hắn, đau thương và hận ý vừa rồi dường như chỉ là ảo giác của ta mà thôi.

“Nghỉ sớm đi, vì sư hơi buồn ngủ, ta về phòng trước.” Thanh Vận nói xong không đợi ta đáp lại đã xoay người đi vào đạo quán.

Ta nhìn Thanh Vận rời đi, bước chân rõ ràng hơi loạng choạng, nhất thời lại trầm tư, căn cứ theo tình hình vừa rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, hướng nhìn

của Thanh Vận chắc chắn là Thủy Vân Am. Về đau thương đó không lừa ai được. Về phần hận ý thì..

Phiên bản số một: Thanh Vận thích cô nương nào đó nhưng vì một bí mật không thể cho ai biết nên nàng đành vứt bỏ Thanh Vận đến Thủy Vân Am xuất gia làm ni cô. Mà bí mật không thể cho ai biết này có tới 80% khả năng là vì chịu không nổi bộ dáng ra vẻ đạo mạo của Thanh Vận và 20% còn lại có thể là vì Thanh Vận keo kiệt quá mức nên cô nương này mỗi ngày chỉ được ăn rau xanh cải trắng, sau đó lại phát hiện ngay cả thức ăn của am ni cô còn ngon hơn, vì thế thật sự không thể chịu đựng Thanh Vận thêm nữa, xuất gia làm ni cô.

Thanh Vận không cam lòng bị cô nương kia ruồng bỏ nên dựng ngay một Thanh Vận Quan đối diện, giành giật đầu đá với Thủy Vân Am, tính phá hoại hết kho lương thực của cô nương kia, khiến nàng vì sinh kế không thể không khuất phục dưới dâm uy của hắn.

Phiên bản số hai: Xin tham khảo bản số một.

Điều tra kết thúc, chỉ cần bắt tay vào sưu tầm bằng chứng.

Quyết định xong xuôi, oán khí mấy hôm nay tích tụ vì Thanh Vận bỗng tìm được giải pháp mang tính đột phá, nhất thời núi non chuyển dời, không thể kiềm chế. Cuối cùng, đêm đó tâm tình vô cùng thoải mái, ta tận hưởng một giấc ngủ vô cùng ngọt ngào.

Sau này cho dù trễ đến mấy ta cũng ra ngoài đi dạo quanh chỗ cũ một chút nhưng lại không gặp Thanh Vận nữa.

Hôm nay, Thanh Vận Quan nghênh đón lão phụ nhân đầu tiên, lưng đã hơi còng nhưng vẻ ngoài hiền hòa, dễ gần khiến ta thấy thân thiết còn hơn đám oanh yến thường ngày. Đáng tiếc vị này vừa đến đã lập tức quỳ gối, nước mắt rơi như mưa.

“Đạo trưởng, xin ngài mở lòng từ bi cứu con ta...”

“Lão thí chủ xin mau mau đứng lên, đừng làm khó bản đạo. Chuyện bản đạo có thể giúp nhất định sẽ không từ chối.” Thanh Vận cố gắng nâng lão phụ nhân kia lên.

“Đạo trưởng, lão thân thật sự hết cách, ngài phải giúp lão thân...”

“Lão thí chủ, ngài ngồi xuống trước, có chuyện gì từ từ kể cho bản đạo nghe.” Thanh Vận sai ta đi lấy một cái ghế dựa lại rồi nàng ngồi xuống rồi mới bảo nàng chậm rãi nói rõ đầu đuôi.

Vị phụ nhân này là một nông dân bình thường ở Bình Ngự Trấn, chồng mất sớm, một mình ngâm đắng nuốt cay nuôi con lớn khôn. Nhưng đứa con từ nhỏ luôn ốm đau bệnh tật, không thể làm việc nặng, hàng ngày đến Đoạn phủ làm tạp dịch, hai mẹ con mới miễn cưỡng sống qua ngày. Nhưng cách đây không lâu đứa con bỗng mất trí, suốt ngày trốn vào góc tường trong Đoạn phủ khóc suốt mướt, luôn miệng nói mình không phải là con trai của bà mà là Đoạn phủ tam tiểu thư Đoạn Liễu Yên.

Vì hấn đường như đã phát điên nên bà có mời đại phu đến nhưng đại phu cũng không tìm ra được còn kết luận con bà bị điên rồi. Bà lão thật sự hết cách, chỉ có thể đi cầu phúc ở Thủy Vân Am, nhưng sau khi sư thái Thủy Vân Am nghe xong cũng không thể làm gì, cuối cùng sức nhớ tới Thanh Vận Quan.

Ta cũng thôn thức trong lòng không nguôi, người ta cùng đường rồi mới đến Thanh Vận Quan, mang theo hi vọng biến ngựa chết thành ngựa sống.

“Đạo trưởng, lão thân chỉ có độc nhất một đứa con trai, sống nương tựa lẫn nhau, nếu ngài có thể cứu được con ta, lão thân dù phải làm trâu làm ngựa cho đạo trưởng cũng cam tâm tình nguyện...” Lão phụ nhân khóc mãi không thôi.

Thanh Vận nghe xong thoáng mặt ủ mày chau, trầm tư một hồi, nói: “Xét theo bệnh trạng, bản đạo cũng có hiểu biết sơ qua nhưng lúc này chưa dám quyết định, sau khi gặp người bệnh mới có thể kết luận.”

“Dạ nhị, ngài canh chừng đạo quán, vì sư theo lão thí chủ đi rồi sẽ về.” Thanh Vận nói với Thanh Dạ.

“Dạ, sư phụ.” Thanh Dạ trả lời.

Ngay khi ta cho rằng việc này không liên quan gì đến ta, Thanh Vận nhìn ta: “Thất nhị, ngài đi theo sư phụ.”

“A?” Sao lại là ta?

Nhưng ta nghĩ ở trong đạo quán cũng khó chịu, không phải bưng trà thì là rót nước, chỉ bằng đi theo Thanh Vận ra ngoài một chút nên 'Dạ' một tiếng.

Ra khỏi Thanh Vận Quan, đi theo lão phụ nhân gần nửa canh giờ, kỳ thật đây là con đường này ta đi dạo mỗi tối cho hạ giận, chỉ là không đi xa thôi. Bụi cây bị vật trụ lúi bên kia chính là thể thân của Thanh Vận bị ta tàn phá nên mới ra nông nỗi này.

Nhà của bà lão chẳng qua chỉ dùng cỏ tranh lợp mái tạm bợ, vừa đến bên ngoài đã ngửi được mùi ẩm mốc của vách đất. Ta quét khắp bốn phía chỉ thấy một góc bàn, trên đó còn để một chén thuốc đã nguội lạnh, hai cái ghế dựa, một cái giường đặt sát vách, bốn chữ ‘nhà tranh vách đất’ cũng không đủ để miêu tả vẻ nghèo khó của căn nhà nữa là.

Tuy mới vào đầu thu nhưng ban đêm cũng khá lạnh, không ngờ trên giường chỉ có một cái chăn mỏng manh. Lúc này hơi hé ra một nam tử đang ngủ trên giường, đầu tóc xơ xác hỗn độn, không ngờ thấy rõ mặt.

“Đứa nhỏ này, còn đang sốt nhẹ, sao lại không uống thuốc...” Bà lão đi đến trước giường ngó qua nam tử rồi nói.

Nam nhân đang nằm chột tỉnh lại, yếu ớt trở mình. Tướng mạo thật bình thường, hai má gầy xẹp, vẻ mặt tái nhợt, con ngươi đen hơi đại ra. Hắn liếc bà lão một cái, sau đó dời mắt sang chúng ta, cặp mắt vốn đờ đẫn vừa nhìn thấy Thanh Vận đã sáng lên một cách bất thường. Ta còn chưa kịp phản ứng đã thấy hắn nhào vào lòng Thanh Vận.

“Đạo trưởng, cứu ta, cứu ta...” Nam tử gắt gao ôm Thanh Vận, như là rơi xuống nước vớ được tấm ván gỗ, hai gò má tái nhợt phút chốc tựa như hoa lê trong mưa.

“Đạo cô nương?” Thanh Vận thử gọi một tiếng.

“Đạo trưởng, ta là Liễu Yên, ta là Liễu Yên, đạo trưởng, ngươi nhất định phải cứu ta, giờ ta không biết nên làm thế nào cho phải...” Nam tử ôm Thanh Vận nói năng lộn xộn, nước mắt từng đợt rơi xuống, có vài phần chua xót khiến người đau lòng.

“Đạo cô nương, bản đạo đã biết, bản đạo nhất định sẽ giúp ngươi, ngươi bình tĩnh lại trước đã.” Thanh Vận vỗ về lưng nam tử, nhỏ nhẹ an ủi.

Nam tử nghe xong vẫn không thể khống chế được, vẫn nức nở trong lòng Thanh Vận, không chịu buông tay, cuối cùng Thanh Vận bất đắc dĩ phải ôm hắn đặt trên giường.

Bà lão đứng nhìn một bên giờ đang ngây dại mà người từng trải như ta đây rõ ràng dễ chấp nhận hơn. Nếu như ta nhớ không lầm, ta từng gặp qua Đoạn Liễu Yên vài lần, từng rót cho nàng mấy ly trà. Mỗi lần Đoạn Liễu Yên đến đạo quán đều xấu hổ, ngượng ngùng vì Thanh Vận, mỗi lần trước khi rời đi đều sai nha hoàn Tiểu Đào bỏ một thỏi bạc vào thùng công đức. Là thí chủ được Thanh Vận hoan nghênh nhất.

Cho nên, xét theo tình hình hiện tại, hồn Đoạn Liễu Yên đang ở trong cơ thể của con trai bà lão này!

Quả nhiên, người với người sinh ra khác biệt. Thiên kim đại tiểu thư Đoạn Liễu Yên xuyên qua một nam tử bản cùng, ta hoán đổi hồn phách kiếp này với kiếp trước xem ra còn may mắn chán.

Tiếp đó, Đoạn Liễu Yên kể rõ ngọn ngành cho chúng ta nghe.

Ngày đó, nàng đang đọc sách trong lương đình của Đoạn phủ thì con trai của đại nương - nhị ca Đoạn Tang Mặc đã trở lại. Đoạn Liễu Yên lập tức nhớ ra hôm nay là sinh nhật hắn, hôm qua phụ thân có nói nhị ca sẽ từ biệt viện về đây gặp đại nương, ai ngờ nàng không để ý nên lại quên mất.

Nói đến nhị ca Đoạn Tang Mặc, năm nay đã qua lễ trưởng thành nhưng vẫn chưa thành gia lập thất, cũng không phải tướng mạo xấu xí dọa người mà ngược lại Đoạn Tang Mặc tuân thủ lịch sự, khí vũ bất phàm. Chỉ là từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẫu thân của hắn nói chuyện với hắn xong vẫn còn sống thì phàm là nữ nhân nào từng mở miệng nói vài ba câu với hắn đều chết oan chết uổng một cách khó hiểu. Kết quả, Đoạn Tang Mặc trở thành sát thủ nữ nhân nổi tiếng.

Đoạn Liễu Yên vừa thấy nhị ca lập tức đứng dậy tính về phòng, ai ngờ lúc đi ngang qua cái ao bên cạnh không biết bị ai đẩy rơi tòm xuống nước. Sau khi tỉnh lại mới phát hiện mình biến thành một nam nhân, còn rơi vào hoàn cảnh thế này, nhất định là do nhị ca kia xung khắc.

Ta như con nít thích nghe kể chuyện, nghe xong không khỏi bùng tình đại ngộ, thì ra sát thủ nữ nhân là vậy.

Đây là lần đầu tiên ta nghe được một chuyện hoang đường như thế nhưng nghe xong cũng không rõ thật sự Đoạn Tang Mặc trời sinh khắc nữ nhân hay bản thân hắn không may, mỗi lần xảy ra chuyện đều đúng lúc có mặt tại hiện trường.

Ôi chao... Không phải chưa từng nghe chuyện không hay ho nhưng không hay ho cỡ Đoạn Tang Mặc quả thật chưa từng thấy qua...

“Đạo trưởng, ngươi nhất định phải giúp ta...” Đoạn Liễu Yên ôm Thanh Vận khóc kể.

Nếu không phải biết hồn phách hiện giờ trong cơ thể này là Đoạn Liễu Yên, hai gã đàn ông ôm nhau thế này, một như chim nhỏ nép vào người, một ôn nhu thì bức tranh trước mắt thật quá quý dị.

“Đạo cô nương ngươi yên tâm, bản đạo chắc chắn giúp ngươi, chỉ là việc này không dễ, bản đạo phải về xem lại mới được.” Thanh Vận vỗ về an ủi.

“Thì ra, thì ra thật sự là nhầm lẫn...” Lão phụ nhân lúc này mới ngơ ngác phản ứng, vẻ mặt khiếp sợ.

Đoạn Liễu Yên bắt được khúc gỗ Thanh Vận này sao chịu buông tay, cố ý chờ đợi Thanh Vận trả lời. Nhưng cơ thể mượn tạm này đang sốt nhẹ, làm sao dám phiền hắn đưa về Thanh Vận Quan, điều kiện ở đây lại kém. Đoạn Liễu Yên là thiên kim đại tiểu thư, sao có thể chịu khổ sở như vậy. Cuối cùng Thanh Vận đành để lại mấy lượng bạc, bảo bà lão mua một ít đồ dùng trong nhà trước rồi mời đại phu về xem bệnh cho Đoạn Liễu Yên, riêng mình thì về nghĩ cách.

Trên đường về, ta không khỏi tò mò hỏi: “Sư phụ, người để lại nhiều bạc như vậy, chẳng lẽ không đau lòng?”

Dựa vào tính tình keo kiệt của Thanh Vận, lấy một quan tiền của hắn giống như cắt một miếng thịt trên người hắn, hôm nay sao có thể hào phóng để lại nhiều bạc như vậy, thật vô cùng quái dị.

Thanh Vận xoay người cười nhẹ: “Thất nhi, ngươi nói Đoạn Liễu Yên là tiểu thư nhà ai?”

“Đoạn phủ...” Lời vừa nói ra ta lập tức đã hiểu, Thanh Vận không bao giờ mua bán lỗ vốn.

Thanh Vận tiếp tục giải thích: “Thất nhi, ngươi cũng biết Đoạn phủ là gia đình giàu có nhất nhì Bình Ngự Trấn, nếu sư phụ cứu Đoạn Liễu Yên, còn tiếc mấy lượng bạc làm gì?” Dứt lời, lại nở nụ cười vô cùng xuất trần thoát tục với ta.

Sư phụ, đồ nhi rất lạnh

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đạo trưởng ngây dại

Sau khi trả lời ta, Thanh Vận chui vào phòng, đến giữa trưa cũng không thấy bóng dáng hần đâu, bỗng nhiên rảnh rỗi không bị ai sai bảo khiến lòng ta trông vắng khó hiểu, ta buồn bực hỏi Thanh Dạ: “Sư huynh, rốt cuộc huynh nói sư phụ ở trong phòng làm gì?”

Không phải phiền chán đến mức về phòng vò đầu bứt tóc chứ...

Thanh Dạ ôn nhu cười cười, nói: “Lúc này chắc là đang xem Càn Khôn Bí Tích, mỗi khi gặp chuyện khó, sư phụ nhất định sẽ tìm cách trong đó.”

“Càn Khôn Bí Tích...” Ta nghiêm mặt, yên lặng lặp lại bốn chữ kia.

“Chính là quyển sách khiến ngươi hoán đổi hồn phách với sư muội trước đây.” Thanh Dạ sợ ta quên nên cố ý nhắc nhở.

Ta có thể quên Càn Khôn Bí Tích được sao!!

Nếu không phải vì nó, hiện tại ta có thể đứng ở đây sao!!

“Sư huynh, nếu lần này sư phụ lại lật sọt một tờ, có thể đưa ta quay về hay không?” Ta không mấy hy vọng nhìn Thanh Dạ hỏi.

Thanh Dạ nhìn ta tươi cười dịu dàng: “Sư muội, đừng lo lắng, vạn nhất hồn phách bị hoán đổi sai là sư phụ, ngươi phải làm sao đây?”

“...”

Căn cứ vào tính cách xấu xa của Thanh Vận, vạn nhất lần này hần nhập hồn vào ta, đời này kiếp này ta sẽ chết già tại đây!!

Ta nở nụ cười cứng ngắc: “Đây là lần đầu tiên sư muội phát hiện, thì ra sư huynh cũng hài hước như vậy.”

Sư huynh, sư muội rất vui mừng vì ngươi cũng biết hài hước, chính là ngươi ngẫu nhiên hài hước khiến sư muội ta giống như mặc trang phục mùa hè đứng trong cái lạnh ở Bắc cực.

Thanh Dạ nghe xong, khóe miệng tươi cười cũng có vẻ hơi xấu hổ.

Màn đêm buông xuống, ta đã nấu nướng xong xuôi đang tính đi mời Thanh Vận, ai ngờ hần đã đẩy cửa phòng ra trước. Quả nhiên, giờ cơm tối không cần nhắc nhở Thanh Vận cũng nhớ rõ, đâu cần ta quan tâm.

“Sư phụ, ngươi một mình ngây người trong phòng suốt buổi chiều, đã tìm ra cách giúp Đoạn tiểu thư chưa?” Lời tuy đã dứt nhưng chiếc đĩa không chút nề tình kẹp lấy miếng thịt ba chỉ Thanh Vận đang tính gấp vào trong chén. Đây chính là miếng cuối cùng.

Nhường nhịn Thanh Vận cũng giống như tuyết thực, trong từ điển của ta tuyệt không thể có hai chữ ‘khách khí’, nếu không cam đoan ngươi sẽ đối chỉ còn da bọc xương.

Ta cái gì cũng muốn, chỉ không muốn khổ!

“Đoạn Liễu Yên đổi hồn với Phương Hải Kinh, nếu muốn hồn phách hai người trở về vị trí cũ chính xác, nhất định phải dùng nhiều phù chú mạnh. Vì sư đã tìm được chú ngữ và phù chú nhưng khi làm phép phải có cả hai người đó ở đây, hơi phiền.” Thanh Vận kể lễ từ tốn, bình thản nhưng chiếc đĩa vẫn cầm chặt miếng thịt ba chỉ không chịu buông ra.

Hai người ra sức không phân thắng bại, ánh mắt nhìn nhau gay gắt nảy lửa, ta thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách liên trùng mắt liếc Thanh Dạ một cái. Ý bảo hấn nhập cuộc, tình thế lúc này chẳng phải là trai cò đánh nhau ngư ông hưởng lợi sao, nếu con trai cùng phe với ngư ông, như vậy ngư ông hưởng lợi cũng như con trai hưởng lợi.

Thanh Dạ thấy ta liếc mắt rồi lại bắt gặp Thanh Vận liếc mắt, vẻ mặt hơi co quắp, cuối cùng ho nhẹ một tiếng, gấp một ít rau xanh củi đầu ăn com một mình.

Sư huynh, người có thể đối xử với ta vậy sao...

Xem ra ta đành tự lực cánh sinh, tự ra tay giành com no áo ấm

Ta bắt chước dáng vẻ từ tốn của Thanh Vận cười với hấn: “Sư phụ, kỳ thật miếng thịt này đồ nhi dùng để hiếu kính với sư phụ cũng được.”

“À? Thật nhĩ quả thực hiếu thuận với vi sư như vậy?” Cặp mắt dài hẹp của Thanh Vận khẽ nhướng lên, nhìn ta phòng bị.

“Đồ nhi muốn hiếu thuận sư phụ, dĩ nhiên sẽ không độc chiếm.” Dứt lời buông lỏng đũa trong tay, rút tay về.

Thanh Vận nghi ngờ nhìn ta, thấy ta thật sự rời đũa, lập tức gấp miếng thịt bỏ vào chén. Ta tức thì dùng tốc độ sét đánh, thè lưỡi ra liếm miếng thịt ba chỉ một phát.

Khuôn mặt bình thản của Thanh Vận lúc này nhìn ta ngây dại, miếng thịt ba chỉ đã rớt xuống bàn.

“Khụ... Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...” Thanh Dạ vốn đang củi đầu ăn com, không biết ho khan từ lúc nào, hình như bị sặc, xoay người che miệng cố gắng điều hòa hơi thở.

Ta không khỏi lo lắng, sư huynh à, ăn com cũng phải cẩn thận một chút...

Ta cười vô cùng sáng lạn với Thanh Vận đang ngây dại: “À, sư phụ sao không giữ chặt? Chi bằng để đồ nhi giúp sư phụ.” Nói xong, dùng đũa gấp miếng thịt ba chỉ trên bàn bỏ vào chén com của Thanh Vận.

“Không, không cần...” Thanh Vận nhanh chóng bưng chén lên lùi về sau.

“Ồi chao? Sư phụ thật không cần sao?” Ta buồn bực nhìn Thanh Vận, ra vẻ khó hiểu.

Thanh Vận lúc này đã cứng người, sắc mặt xanh mét rặn từng chữ một với ta: “Thật sự không cần...”

“Nếu sư phụ nói không cần, đồ nhi cũng không miễn cưỡng...” Nói xong chuyển đũa đưa món ngon lên miệng mình. Ta chắc lưỡi, không khỏi cảm thán, tay nghề của ta quả nhiên bắt phàm, béo mà không ngấy, cắn một miếng mà mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

Sau khi nuốt xong miếng thịt ba chỉ, ta cười cười vô cùng tà ác với Thanh Vận. Tục ngữ nói đúng, cây không vô ắt phải chết, người không biết xấu hổ thì vô địch thiên hạ! Vì đối phó Thanh Vận, hiện tại ta đã tiến tới cảnh giới vô địch.

Sư phụ, nếu người thích ra vẻ đạo mạo, về sau vất vả cho người rồi!

Ăn hết chén com đó, Thanh Vận luôn ung dung tự tại vẫn còn đen mặt, hai chén ngày thường chỉ còn một chén.

Khiến sư phụ ăn ít như vậy, là tội của đồ nhi, tội lỗi a tội lỗi..

Ngày kế, Thanh Vận dẫn ta đến Đoạn phủ, căn cứ theo lời hấn nói hôm qua, nếu muốn hồn phách của Đoàn tiểu thư và Phương Hải Kinh trở về vị trí cũ chính xác, nhất định phải dùng bùa làm phép, hơn nữa hai người đều phải đồng thời có mặt. Nhưng Đoạn phủ không loan tin Đoạn Liễu Yên bị điện. Chắc người trong Đoạn gia đã giấu diếm, hôm nay đến đó là muốn tìm hiểu sự thật.

Nhưng sắc mặt của Thanh Vận vẫn không tốt như trước.

Ta nghĩ, trên đời này, vì một miếng thịt ba chỉ mà căm hận đồ đệ như thế, chỉ sợ có một mình Thanh Vận.

Trên đường từ đạo quán đến Đoạn phủ, Thanh Vận luôn quay đầu lại nói với ta một câu thế này.

“Trên đời này, chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy!”

Ngay từ đầu ta đã nương theo ý hấn, ung dung bình thản cười trừ, lấy on báo oán. Nhưng hấn cứ lặp đi lặp lại khiến ta không thể chịu nổi, vì thế đáp lại một câu xoa dịu sự nóng giận của hấn: “Sư phụ quá khen! Cũng là sư phụ biết dạy dỗ! Đồ nhi thật có phúc!”

Thanh Vận đen mặt không thể nào bình tĩnh nữa chỉ biết hừ một tiếng, sau đó mặc cho gió bụi đường xa, không hề hé miệng nói nửa lời với ta.

Đoạn phủ là gia đình giàu nhất nhì Bình Ngự Trấn, đương nhiên nhà cửa cũng khác hẳn người thường.

Ngói lợp xanh xanh, mái cong nhẹ, cửa chính cao lớn, đủ cho năm người cùng vào một lúc, trên cổng có treo tấm bảng viết hai chữ Đoàn phủ. Chữ viết vừa mềm mại vừa góc cạnh, mạnh mẽ hữu lực, tại cửa còn có hai gia đình đứng gác.

Đến Đoàn phủ, Thanh Vận bảo ta đi qua chỗ gia đình kia tìm hiểu trước.

“Vì sao sư phụ không đi cùng?”

Chim đầu đàn thường bị bắn, ta lảng tránh đi trước mở đường như vậy rồi bị gia đình đánh thì sao! Đừng nói là người cô đại không có phong độ, ngay cả chuyện nam nữ bình đẳng cũng như là mây bay với bọn họ mà thôi.

“Vi sư đứng đây bảo vệ cho người...” Thanh Vận điềm đạm trả lời.

Rõ ràng là giọng điệu viện cớ trả thù cá nhân.

Đây cũng không phải quân đội cần người yểm trợ, hiện tại đang là lúc cần tiên phong đánh giặc! Ta cứ nhào lên như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì còn có thể trông cậy vào Thanh Vận sao, chỉ sợ hắn đã sớm co giò bỏ chạy.

“Sư phụ không đi, đồ nhi cũng không đi!” Ta cũng không đại, tuyệt đối không làm kẻ chết thay! Thanh Vận người muốn cứu Đoàn tiểu thư hơn hay muốn nhìn đồ đệ đáng thương của người liễu mạng hơn?

“Rút cuộc người đi hay không đi?” Thanh Vận nheo mắt, hung ác nhìn ta.

“Không đi!” Chân không tự giác bị cặp mắt lợi hại của Thanh Vận dọa lui hai bước.

“Ôi chao, đáng tiếc, vì sư vốn còn định cho người hai mươi quan nữa chứ.” Dứt lời, Thanh Vận nhìn ta ra vẻ tiếc hận thờ dài một tiếng.

Nội tâm của ta bắt đầu gãy đổ, âm thầm tự cảnh báo, nghèo hèn không thể lay chuyển, quyền uy không thể khuất phục nhưng cuối cùng...

“Đồ nhi đi!!” Ta thật kém cỏi, bị hai mươi quan đánh bại.

Ồ... Hôm trước ta nhìn trúng một cây trăm nhưng giá tới ba mươi lăm quan! Tiền ta bòn rút từ tiền chợ bữa giờ mới được có mười tám quan.

“Vậy còn không đi mau?” Thanh Vận chuyển mắt liếc ta.

“Dạ.”

Ta xóc lại tinh thần hy sinh anh dũng rồi tiến lên, cười lấy lòng với hai gia đình canh cửa của Đoàn phủ.

“Hai vị đại ca, buổi sáng tốt lành...”

Hai gia đình lạnh lùng liếc ta, không nói gì.

“Hai vị đại ca, tiểu nữ có một số việc muốn hỏi thăm...”

Lời vừa ra khỏi miệng ta bỗng nhớ lại mấy trích đoạn đi dò la tin tức chiếu trên tivi trước kia, tất cả đều là đưa tiền rồi mới hỏi! Hai mươi quan hứa hẹn kia đã quên lấy rồi, bây giờ phải làm sao đây, không thể móc tiền túi được.

Ta dám cam đoan, Thanh Vận tuyệt đối sẽ không đưa tiền như đã nói! Thật sự trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Hai gia đình còn chưa biết ta tính hỏi gì đã lạnh lùng trả lời: “Không biết!” Giọng nói vô cùng mất kiên nhẫn.

Ta thấy thái độ bọn hắn thật sự không thân thiện cho lắm, nếu không dùng mỹ nhân kế đi? So với mất tiền còn tốt hơn nhiều.

“Chán ghét, tiểu nữ từ mới tới, hai vị đại ca sao lạnh nhạt với người ta như vậy!” Dứt lời ta ra vẻ nhu nhược đẩy gia đình bên cạnh một cái.

Ông trời ơi, sao ta lại vì hai mươi quan tiền mà rơi vào tình cảnh thế này!

“Người làm gì đó! Nữ nhi không biết rút rè!” Gia đình kia nổi giận mắng, sau đó không chút thương hương tiếc ngọc mạnh tay đẩy ta ra.

Thân ta nhất thời bay ra, ngay khi ta tự hỏi mình sẽ đi về đâu, có thể đập đầu vào chỗ nào đó xuất hồn ra ngoài thì bị rớt xuống đất mà không hề đau đớn chút nào.

Ta nằm trên một đồng mềm nhũn, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, nhất thời cảm động nước mắt tuôn rơi: “Sư phụ, đồ nhi biết người không phải loại người như vậy...”

Ta thu hồi lại những lời nói xấu Thanh Vận trước kia, hẳn vì ta, cam tâm tình nguyện làm bao cát, ta vừa rồi còn dám nghi ngờ hắn sẽ bỏ mặc ta trong giờ phút nguy hiểm, ta quả thật đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, xem thường Thanh Vận!

Ngay lúc ta đang cảm động dạt dào, trên nền trời xanh bỗng xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc. Cặp mắt dài hẹp, biểu tình điềm đạm, thông dong.

“Thất nhi, người biết sự phụ không phải loại người như vậy?” Thanh Vận phong trần, nhìn ta cười nhẹ.

Ách...

Đầu óc của ta lập tức hoạt động trở lại.

Thanh Vận đang ở trước mắt ta, vậy người nằm dưới là ai?!?!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Đạo trường ngạo nghễ

Ta nhanh chóng đứng dậy, cúi đầu tìm kiếm diện mạo bao cát, không khỏi kinh ngạc một phen.

Mây kiếm như vẽ, mắt đen như mực, ngũ quan như điêu khắc, góc cạnh rõ ràng. Một thân cảm bào đen tuyền, trên cổ tay áo thêu hoa văn bằng chỉ bạc, mái tóc đen nhánh búi gọn lên cao cài thêm ngọc quan, nhìn chung là cực kỳ tuấn mỹ.

“Công tử, thực xin lỗi.” Ta áy náy vươn tay tính đỡ hấn dậy, ai ngờ còn chưa chạm tới đã bị hấn né tránh.

Bao cát cực kỳ tuấn mỹ hờ hững liếc ta, sau đó tự chống tay đứng lên, phui phui cảm bào. Tiếp đó nâng tay lên nhìn, chỉ thấy da thịt vốn trắng ngọc đã trầy một đường, dính cả bụi lẫn máu.

“Vị công tử này, thực xin lỗi, thật sự xin lỗi...” Ta nhất thời áy náy, thao thao bất tuyệt.

Không phải ta đã nói rồi sao, Thanh Vận là động vật máu lạnh, sao có thể tốt tính làm bao cát đỡ ta, ngược lại còn làm phiền một người qua đường Giáp.

Ai ngờ cặp mắt đen như mực kia lại lạnh lùng nhìn ta, không nói một câu đi về phía cửa chính Đoạn phủ, hai tên gia đình vừa thấy hấn đã cung kính cúi chào: “Nhị thiếu gia.” Tiếp đó mở cửa cho hấn đi vào.

Thì ra hấn chính là Đoạn nhị công tử Đoạn Tang Mặc.

Quả thật đúng như lời Đoạn Liễu Yên kể hấn rất tuấn tú lịch sự, diện mạo bất phàm, hơn nữa tính tình cũng trọng nghĩa, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như ta đây sắp sửa té xuống đã lập tức vận dụng đạo lý anh hùng cứu mỹ nhân, hăng hái làm việc tốt.

Ta ngơ ngác nhìn theo bóng dáng thon dài của hấn, trong lòng thầm nghĩ: Tay hấn bị thương vì ta, chẳng lẽ không đòi ta 'phụ trách' sao?

“Thất nhi, người không sao chứ?” Thanh Vận hỏi han thân thiết.

Bị Thanh Vận gọi như vậy khiến ta cuối cùng cũng tỉnh lại, quay đầu qua liếc hấn, không khỏi thở dài, Đoạn nhị công tử so với gã động vật máu lạnh này, quả thật là hạ thấp người ta quá đáng.

“Đồ nhi không sao.” Ta cười giả dối với Thanh Vận, kỳ thật hận hấn tận xương tủy.

Lúc ta có việc người tránh đi đâu! Lúc không có việc mới lộ mặt ra! Bình sinh ta hận nhất là thay người đỡ đạn!

“Không sao thì tốt, nghe lời gia đình Đoạn phủ đi, là cô nương phải biết rụt rè một chút, chớ để sự phụ mất mặt.” Cặp mắt gian xảo của Thanh Vận nhìn ta rất quái dị, thần thức không thôi.

Là cô nương phải biết rụt rè một chút...

Ta ghen ngào không nói, lau lệ cười hồi khắp cùng trời cuối đất, chẳng lẽ vì ta tham hai mươi quan tiền mà bắt ta trả giá lớn vậy sao!

Ngày thứ nhất đến Đoạn phủ tìm hiểu của Đường Thất đã thất bại thảm thiết!

Ta uể oải trở về đạo quán, Thanh Dạ thấy mặt ta, lo lắng hỏi: “Sự muội, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao sắc mặt kém như vậy?”

Ta khóc không ra nước mắt nhìn Thanh Dạ, không biết nên nói từ đâu, Thanh Vận lại đứng ra thay ta giải vây, bình thần nói: “Yêu thương nhưng nhớ,

đưa đẩy qua lại...”

“...” Nếu ánh mắt có thể giết người thì giờ đây Thanh Vận nhất định tan xương nát thịt!

“Sur phụ, sur muội không phải loại người như vậy.” Thanh Dạ cau mày trừng ánh mắt, thay ta biện giải nói.

“Phải hay không người cứ hỏi Thất nhi.” Thanh Vận cười mãn nguyện nhìn ta.

“...”

Thiên linh linh, địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân hiển linh! Khiến Thanh Vận đi đường bị đâm chết, uống nước bị sặc chết đi!!

Bi kịch thứ nhất là ta hoàn toàn không thể phản bác lời Thanh Vận. Sự thật là ta vô thân thiết với gia đình Đoạn phủ, cố tình đưa đẩy mà thôi. Mẹ ở nơi nào có hay, ngài luôn dặn đi dặn lại con gái, có thể thiếu nam nhân chứ đừng lạm dụng nhưng hôm nay con lại sa đọa, xin tha thứ cho con bụng đói ăn quàng.

“Sur muội, sur huynh biết chuyện này nhất định có ẩn tình, nếu không tiện nói cũng không sao, sur huynh tin muội không phải nữ nhân như vậy.” Thanh Dạ mặt mày dịu dàng, ý cười dần dần hé nở, đáy mắt sâu thẳm, vừa ôn hòa vừa kiên định.

“Sur huynh...” Ta roi lệ đầy mắt nhìn Thanh Dạ, ta quả thật không nhìn lầm người! Mượn lời Đường Thất tiền nhiệm mà nói đó là: ‘Đường Thất ta không có gì tài giỏi, chỉ có nhìn người là chuẩn nhất!’. Hôm nay ta thấy chỉ có nam nhân ôn hòa như Thanh Dạ đây mới đáng giá để ta phó thác cả đời!”

Kết quả thì sao, vào một ngày xuân tươi đẹp, chuyện ta đây yêu thương nhưng nhớ, đưa qua đẩy lại đã bị lộ.

Ngày hôm sau, Thanh Vận bỗng đổi ý, hôm nay hẳn ở lại trông nom đạo quán, bảo ta với Thanh Dạ đến Đoạn phủ. Mà nhiệm vụ của ta với Thanh Dạ chỉ là điều tra giờ giấc xuất nhập phủ mỗi ngày của Đoạn lão gia rồi về báo cáo cho hắn. Vì một câu đó của hắn, ta và Thanh Dạ dạo vòng vòng quanh hồ nhỏ gần Đoạn phủ hết một ngày. Sau đó quay về báo cáo cho hắn thì Thanh Vận chỉ nói ngày mai tiếp tục, hại ta suýt nữa tạo phản.

Cứ thế qua ba ngày, rốt cục thời gian đi đi về về mỗi ngày của Đoạn lão gia đã tìm hiểu rành mạch. Mỗi ngày vào giờ Tý một khắc ra phủ, đến giờ Thân buổi chiều mới về lại Đoạn phủ.

Căn cứ theo tin tức tin cậy mà ta với Thanh Dạ nhiều ngày thám thính được, chúng ta còn biết Đoàn gia buôn bán tơ lụa, Đoàn lão gia tên là Thương Tần, năm nay đã ngoài năm mươi tám, tuy tóc mai hai bên đã sớm bạc trắng nhưng đôi mắt vẫn còn sắc bén, làm ăn không biết mệt mỏi, nắm giữ toàn bộ việc kinh doanh quan trọng nhất trấn. Hắn chỉ có một vợ chính, mấy người thiếp đều đã sớm bị Đoạn Tang Mặc khắc chết. Đoàn lão gia ban đầu không tin, muốn phá giải tin đồn ác ý về Đoạn nhị công tử nên không ngừng nạp thiếp, cho đến khi liên tục chết năm người, Đoàn lão gia mới chịu phép, thành thành thật thật, kẻ kẻ theo sát một mình Đoạn phu nhân.

Đoạn lão gia có hai trai một gái, trưởng tử Đoạn Tang Ân hiện đã hai mươi lăm tuổi, thứ tử Đoạn Tang Mặc năm nay vừa qua lễ trưởng thành, tam tiểu thư Đoạn Liễu Yên mới mười sáu. Hai con trai đều do chính thất sinh ra, chỉ có Đoạn Liễu Yên là con thiếp thất, đáng tiếc mẫu thân của Đoạn Liễu Yên cũng bạc mệnh, vừa mới sinh nàng ra đã bị Đoạn nhị công tử khắc chết.

Theo nguồn tin đáng tin cậy trong lúc trà dư tửu hậu của đám hàng xóm láng giềng, cái chết của mẫu thân Đoạn Liễu Yên thật sự oan uổng. Năm đó, việc này không biết đã là đề tài tiêu khiển của biết bao nhiêu người, đến giờ này thì khắp trấn đều biết. Con gái nhà ai không nghe lời, cha mẹ nàng liền dọa: “Người lại khóc, còn khóc nữa ta gả người cho Đoạn nhị công tử!!” Vì thế các bé gái đáng thương này chớp mắt đã khô lệ và cũng không dám khóc nữa.

Khi Đoạn Liễu Yên sinh ra thì Đoạn Tang Mặc chỉ là một đứa trẻ lên bốn, mọi người còn chưa tin nữ tử nói chuyện với Đoạn nhị công tử sẽ mất mạng. Ai ngờ mấy ngày sau Đoạn nhị công tử được Đoạn phu nhân dẫn đi dạo trong phủ, tình cờ gặp mẫu thân của Đoạn Liễu Yên. Đoạn nhị công tử chỉ lúng búng mấy câu không rõ ràng với nàng mà mẫu thân của Đoạn Liễu Yên nể mặt Đoạn phu nhân đành cười cười đáp lại: “Nhị công tử thật lạnh lợi.”

Sau khi nói ra lời này, mẫu thân của Đoạn Liễu Yên từ đó không ngừng bệnh lớn bệnh nhỏ, chưa đầy một tháng đã mất mạng. Từ đó về sau, Đoạn nhị công tử cũng nổi danh là sát thủ nữ tử.

Đoạn lão gia không muốn Đoạn nhị công tử lại gieo họa cho đời, mấy năm nay bắt hắn ở biệt viện, ngày lễ ngày tết mới cho phép hắn về nhà. Có thể nói, nếu Đoạn nhị công tử muốn hại một nữ nhân nào, không cần ra tay, chỉ cần nói một câu với nàng là được. Chẳng qua lần này công lực của Đoạn nhị công tử có vẻ tiến bộ, Đoạn Liễu Yên mới nhìn thoáng qua đã rớt xuống ao, bị hoán đổi hồn phách.

Đến ngày thứ tư, Thanh Vận tự mình xuất mã, trước khi ra cửa còn cầm theo một thanh kiếm gỗ khiến ta kinh ngạc, vốn dĩ đã hay vờ vĩnh bán thân xuất trần thoát tục, nay còn sợ người khác không biết thầy trò chúng ta không được bình thường nữa sao.

Lúc đến Đoạn phủ đã sắp qua giờ Tý, lúc này một cỗ kiệu dừng lại trước cửa Đoạn phủ, sau đó không lâu, Đoàn lão gia từ trong phủ đi ra.

“Thất nhi, chút nữa cho dù vì sư nói gì, người đều phải giúp, biết không?” Thanh Vận nhìn ta cẩn thận dặn dò.

“Đã biết...”

Cho dù người nói gì, làm gì, ta cũng không hề kiểm sát cỗ người, càng không tiết lộ người đang giả thần giả quỷ, cố làm ra vẻ cao siêu.

Bởi vì giờ phút này ta với người đang cùng một chiến tuyến.

Thanh Vận nghe ta nói xong hơi bất an, từ trong hồ nhỏ bước ra, vô cùng tiêu sái, không chút vội vàng hướng về cửa Đoạn phủ. Sau khi thấy Đoạn lão gia bèn lắc lắc phát trần trong tay, mắt đảo nhanh, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi thốt lên: “Tà khí quá nặng!” Tiếp đó cặp mắt gian xảo của Thanh Vận đảo trường liếc ta, ý đồ không cần nói cũng biết, hẳn muốn ta phụ họa.

Ta khinh miệt liếc Thanh Vận một cái, đành phải che đây lưng tâm đồ lời: “Đúng vậy, sư phụ, tà khí quá nặng-!”

Đáng tiếc một màn ta với Thanh Vận tốn công diễn xuất không được Đoạn lão gia thưởng thức, cặp mắt lợi hại kia chỉ khinh khi liếc qua rồi vào kiệu. Thanh Vận đành phải không ngừng cố gắng, hỏi ta: “Thật nhĩ, người có có thấy oán khí ngưng kết trên tòa nhà này không? Tà khí vậy khắp nơi, quả thật là điềm xấu lớn!”

“Đúng vậy, sư phụ! Quả thật điềm xấu quá lớn! Vì sao lại thế?” Ta cũng bắt chước vẻ hãi hùng, than van của Thanh Vận, khiếp sợ vạn phần, lặp lại lời hắn.

Ta thầm nghĩ trong tay mình không có phát trần, có phải nên lấy kiếm gỗ trên lưng ra phô trương thanh thế một phen?

Nhưng ta không phải là sư phụ đáng kính, đồ nhi không phải Nhị Lang Thần, không có đủ ba mắt thì làm sao nhận ra oán khí, tà khí gì đó? Huống hồ ở đây, kẻ có tà khí nặng nhất hình như là ngài mới đúng?

“Hai đạo sĩ các người nói bậy nói bạ gì đó!!” Đoạn lão gia rốt cục nhìn không được, dừng động tác lên kiệu, mặt giận dữ không thôi.

“Nói bậy nói bạ?” Thanh Vận thân nhiên lặp lại bốn chữ Đoạn lão gia vừa nói, khoe miệng khê nhếch lên tươi cười châm chọc rồi nói tiếp: “Không biết có phải tam tiểu thư của Đoạn lão gia bỗng dưng phát điên hay không, hay bản đạo đây nói bậy nói bạ?!?”

Đoạn lão gia nghe xong những lời này vốn đang rất giận dữ lập tức biến sắc, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Xin hỏi đạo trưởng làm sao biết được?”

“Bản đạo đã nói qua, trên phủ có oán khí ngưng kết, tà khí bao quanh nhưng thí chủ khẳng định bản đạo nói bậy nói bạ, không phải sao?” Thanh Vận ra vẻ hơi kiêu ngạo, thân nhiên nhìn về nơi khác.

“Chân nhân, vừa rồi là lão phu không tinh mắt, không biết chân nhân có cách hóa giải tai họa hay không? Có thể ra tay cứu giúp tiểu nữ?” Đoạn lão gia lập tức thi lễ và nhận tội với Thanh Vận.

Ta nhìn thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ của Đoạn lão gia, không khỏi than thầm: Mới vừa rồi còn nói Thanh Vận là đạo sĩ xằng bậy, giờ đã công nhận hắn là chân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Đạo trưởng thích thanh bản

Đoạn lão gia cung kính nghênh đón Thanh Vận và ta vào Đoạn phủ.

“Thật không dám dối gạt chân nhân, mấy ngày trước tiểu nữ vô ý rơi xuống ao trong phủ, sau đó sốt cao liên tục ba ngày, đã mời đại phu đến xem và cũng hạ sốt. Nhưng ai ngờ sau đó nàng bắt đầu nổi điên, luôn miệng nói mình không phải là con gái của lão phu, chỉ là người làm trong Đoạn phủ. Ngờ ngẩn hơn là, nàng còn nói mình là nam tử.” Đoạn lão gia vừa đi vừa mặt co mày cau kể lại cho Thanh Vận nghe.

Ta một mình thưởng thức Đoạn phủ, dù sao trong mắt Đoạn lão gia, ta chỉ là đồ đệ của chân nhân ngang hàng với người qua đường Giáp, chẳng qua nề mặt Thanh Vận mới để ta vào phủ.

Cảnh trí bên trong Đoạn phủ rất tú lệ, son tri đình các, tường hoa, cửa sổ chạm trổ, ngoài ra còn trồng không ít hoa thơm có lạ độc đáo. Nhưng mới hoa lá này chắc cũng tốn kém không ít, nếu đưa hết cho ta để ta với Thanh Dạ lưu lạc thiên nhai thì tốt biết mấy.

“Cho nên, Đoạn lão gia vẫn che giấu tin này?” Thanh Vận vẫn ra vẻ ung dung, bình thản như trước hoàn toàn đối lập với biểu tình sầu khổ của Đoạn lão gia.

“Khiến chân nhân chê cười rồi. Nhưng nếu tin này truyền ra ngoài, chưa tới một ngày sẽ trở thành trò cười khắp Bình Ngự Trấn nên lão phu nhốt tiểu nữ trong phòng đã nhiều ngày, nghiêm cấm hạ nhân đồn đại ra ngoài.” Nói xong, ba người đã vào đến một cái sân.

Trước cửa có hai cái gia đình, vừa thấy Đoạn lão gia đã cung kính hô một tiếng: “Lão gia.”

“Các người lui xuống hết đi.” Đoạn lão gia phát phát tay, sau đó đẩy cửa phòng ra, dẫn ta và Thanh Vận vào.

Đoạn Liễu Yên ngồi bên cửa sổ, phía sau là nha hoàn Tiểu Đào của nàng. Giờ phút này, cặp mắt như nước hồ thu kia đang thất thần nhìn ra cửa sổ, làn da trắng như ngọc nổi bật trên nền hoa đào bên cửa sổ càng tăng thêm phần diễm lệ.

Ta không khỏi than thầm, mỹ nhân châu mày trông rất tịch liêu! Đáng tiếc hồn phách là nam nhân.

“Liễu nhi, cha dẫn chân nhân đến xem bệnh cho con...” Đoạn lão gia nói với Đoạn Liễu Yên.

Đoạn Liễu Yên liếc Thanh Vận và Đoạn lão gia, sau đó đứng lên, phiến muộn trả lời: “Đoạn lão gia, tiểu nhân đã nói qua rất nhiều lần, tiểu nhân không phải Đoạn tiểu thư...”

“Tiểu nhân cái gì! Miệng nói vậy, nói bậy! Hôm nay cha mời chân nhân đến xem bệnh cho con!” Đoạn lão gia giận dữ trách cứ Đoạn Liễu Yên.

“Tin hay không thì tùy Đoạn lão gia...” Đoạn Liễu Yên ra vẻ càn lỏi, quay đầu lại, tiếp tục ngồi bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn trời.

“Con, con.. Thái độ đó là sao chứ!?” Đoạn lão gia tức giận mắng Đoạn Liễu Yên.

“Đoạn lão gia trước xin bớt giận, bản đạo đã rõ chứng bệnh của Đoạn tiểu thư, không biết Đoạn lão gia có thể lui xuống để bản đạo nói mấy lời với riêng Đoạn tiểu thư đồng thời chứng thực chẩn đoán được không?” Thanh Vận trấn an Đoạn lão gia, đưa ra yêu cầu.

“Một mình?” Đoạn lão gia nhìn Thanh Vận rồi lại nhìn ta, sau khi cân nhắc vẫn là đồng ý: “Vậy lão phu tạm thời ra ngoài trước, mọi việc xin làm phiền chân nhân.”

“Đoạn lão gia khách khí...” Thanh Vận cười nhẹ.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại ta, Thanh Vận với Đoạn Liễu Yên, Thanh Vận hỏi thẳng vào vấn đề: “Xin hỏi hiện giờ trước mặt bản đạo có phải là Phương Hải Kinh không?”

Vốn Đoạn Liễu Yên đang hồ hững nhưng nghe vậy lập tức đứng lên, khiếp sợ nhìn Thanh Vận: “Đạo trưởng làm sao biết được?”

Thanh Vận cười thâm sâu khó lường, nói: “Mẫu thân từng đến Thanh Vận Quan cầu xin bản đạo giúp Phương Hải Kinh trị bệnh điên, hồn phách trong cơ thể Phương Hải Kinh hiện giờ là Đoạn tiểu thư Đoạn Liễu Yên! Cho nên trong cơ thể của Đoạn tiểu thư nhất định là hồn phách của Phương Hải Kinh!”

Ai ngờ Phương Hải Kinh nghe xong câu chuyện mất cả buổi trời này của Thanh Vận, câu đầu tiên là hỏi: “Đoạn tiểu thư ở nhà ta thế nào?”

“Mấy ngày rồi vẫn sốt nhẹ không lui nhưng bản đạo đã để lại chút ngân lượng để mẹ người đi mời đại phu, đã qua nhiều ngày chắc không sao nữa rồi.”

“Vậy là tốt rồi... Vậy là tốt rồi...” Phương Hải Kinh cúi đầu thì thào, sau khi tỉnh ngộ tiêu sái đến quỳ trước mặt Thanh Vận: “Đạo trưởng, nếu ngài biết chuyện của ta và Đoạn tiểu thư, ngài nhất định có cách, xin ngài giúp Đoạn tiểu thư! Nàng quen được chiều chuộng, không thể chịu khổ.”

Ta nhìn dáng vẻ nóng lòng như lửa đốt của Phương Hải Kinh đã biết ngay đó lại là một nam nhân khổ vì tình. Lúc nguy cấp nhất không nghĩ đến mình đầu tiên mà chính là ý trung nhân, đây là tình yêu cao thượng cỡ nào. Nếu Thanh Dạ sư huynh của ta cũng vậy thì...

Thanh Vận vội vàng đỡ Phương Hải Kinh đứng lên: “Lần này bản đạo đến đây để cứu hai người các người nhưng việc này không thể để người ngoài biết, người phải làm theo lời bản đạo!”

“Chỉ cần đạo trưởng có thể giúp Đoạn tiểu thư, ngài nói gì ta cũng nghe!” Phương Hải Kinh vội vàng trả lời.

“Vậy thì tốt.” Thanh Vận thân nhiên trả lời.

Tiếp theo ba người chúng ta thương lượng chuyện hoán đổi hồn phách về chỗ cũ, kết quả như sau:

Vào giờ này ngày mai, ta và Thanh Vận sẽ cải trang Đoạn Liễu Yên thành đệ tử của đạo quán rồi dẫn vào Đoạn phủ, giúp hồn phách hai người về lại chỗ cũ. Chỉ là không hiểu tại sao Thanh Vận không muốn người khác biết Phương Hải Kinh với Đoạn Liễu Yên đổi hồn cho nhau, cần dặn Phương Hải Kinh tuyệt đối không tiết lộ.

Thương lượng xong, Thanh Vận tốn công giải bày với Đoạn lão gia một phen, nói Đoạn Liễu Yên bị mất hồn, sinh ra ảo giác, ngày mai sẽ làm phép triệu hồi. Sau đó hân dẫn ta ra Đoạn phủ, chắc đang định đến nói rõ với Đoạn Liễu Yên luôn.

“Sư phụ, vì sao người gạt hấn, chỉ nói là bị mất hồn?” Trên đường đến nhà bà lão kia, rốt cục ta không nhịn nổi tò mò hỏi Thanh Vận.

“Thất nhi, có biết cái gì gọi là đạo sống thanh bản?” Thanh Vận quay đầu nhìn ta, hỏi một câu không đầu vào đâu.

“Vì tín ngưỡng của mình mà bình thân sống trong nghèo khó?” Ta nhớ trong tự điển chú thích như vậy.

Thanh Vận cười xuất trần thoát tục: “Đạo sống thanh bản, cho gì sống vậy, mặc phòng ốc sơ sài, không ham hư vinh, không làm bậy.”

“Sur phụ, người đơn giản là được rồi, không cần ra vẻ nho nhã với ta!” Ta đầu đầy mồ hôi lạnh nghĩ, nhiều mỹ từ như vậy, không phải Thanh Vận đang tự hình dung hẳn chứ?

“Thất nhi, nếu người đòi biết sur phụ có thể hoán đổi hồn phách lại như cũ, sau này sur phụ có lẽ sẽ phú quý hơn người, gia tài bạc triệu nhưng đồng thời nhưng cũng mất đi thú vui tu đạo. Người hiểu không?”

Ta đã hiểu rõ nên cười nói: “Sur phụ, người nói nhiều như vậy, đồ nhi có thể dùng bảy chữ để khái quát!”

“A? Thất nhi nói ra cho vi sư nghe xem?” Thanh Vận phần khời hỏi ta.

Ta ho nhẹ hai tiếng, ra vẻ quan trọng: “Người sợ nổi danh heo sợ mập!”

Thanh Vận vốn đang vui mừng híp mắt, nghe xong những lời này tức thì trở nên hèn mọn, bỏ ta một mình bước nhanh về trước, để lại hai chữ: “Thô tục!!”

Gì chứ, ta thô tục?

Nếu Thanh Vận xuất trần thoát tục đúng như lời hắn nói, mặc cho phòng ốc sơ sài không ham hư vinh thì không biết ai vì mấy quan tiền mà cạnh khỏe ta hơn nửa ngày? Còn dám ra vẻ đạo mạo!

“Sur phụ, người đợi đồ nhi với, đêm nay đồ nhi nấu thịt kho tàu Sur Đầu được không?” Ta nhanh chân đuổi theo Thanh Vận, cố ý quỵên rũ hắn.

“Nhớ rõ thịt phải ba phần mỡ, bảy phần nạc, đừng để nát, lúc kho nhớ đừng đậy kín, vậy mới có thể nhiều nước!” Thanh Vận liếc ta, dạn dò ra vẻ khinh thường.

“Dạ, sư phụ...”

Nắng trưa chói mắt làm bóng một cặp thầy trò đáng khinh nhập lại thành một...

Sau khi đến nhà lão phụ nhân, Đoạn Liễu Yên bệnh nhiều ngày cũng đã khỏe lại, một thiên kim đại tiểu thư như nàng ở tại này cũng thật tội nghiệp. Nghe Thanh Vận giải thích cách thức hoán đổi lại rõ ràng xong, nàng lập tức tươi như hoa hướng dương dưới ánh mặt trời, vô cùng xúc động còn rơi lệ đầy mặt ôm Thanh Vận mãi không rời, thể hiện sự biết ơn vô bờ bến, chỉ thiếu điều tuyên bố muốn lấy thân báo đáp.

Phương Hải Kinh si tình đáng thương, thật sự đúng là ta vốn mang tâm gửi vào ánh trăng, ai ngờ trăng sáng lại soi công rãnh.

Ngày ấy sau khi trở về, ta giữ lời làm thịt kho tàu Sur Đầu, đáng tiếc Thanh Vận không để ý tới sự hiểu thuận của ta, vừa nhìn thấy đầu sư tử đáng yêu, nhảy mất mặt đen như Bao Công.

“Sur phụ, người sao vậy?” Ta hỏi thân thiết lạ thường.

“Đây... Chính là Sur Đầu kho tàu?” Thanh Vận mặt đen, nghiêm nghị rặn hỏi từng chữ một.

“Đúng vậy, sư phụ, người nếm thử xem, rất ngon.” Dứt lời ta gấp một miếng bỏ vào chén của Thanh Vận tuy hơi nhỏ nhưng ta có thể cam đoan là thịt hàng thật giá thật!

Thanh Dạ luôn ngồi yên lặng bên cạnh cũng mở miệng.

“Sur muội, muội có chắc đây là Sur Đầu kho tàu chứ không phải là rau xào thịt vụn?” Thanh Dạ ngượng ngịu, nét cười ôn nhu cũng hơi gượng ép.

Ách... Ngay cả sư huynh ôn nhu cũng thấy không giống Sur Đầu kho tàu?

Thanh Vận nói không phải thì tuyệt đối là vì không giống Sur Đầu hẳn nghĩ nhưng nếu ngay cả Thanh Dạ cũng nói không phải, chẳng lẽ thật sự không giống?

“Sư huynh, muội cam đoan với huynh, đây tuyệt đối là Sur Đầu kho tàu, chẳng qua rau xanh hơi nhiều nên che khuất mà thôi...”

“...”

Kết quả một bữa cơm chiều tốt đẹp vì một món Sur Đầu kho tàu không giống mà trở nên trầm mặc vô cùng.

Ngày thứ hai, Thanh Vận dẫn ta và Đoạn Liễu Yên giả dạng đạo sĩ đến Đoạn phủ đồng thời cũng bảo Đoạn lão gia lui ra ngoài như trước. Phương Hải Kinh với Đoạn Liễu Yên thấy đối phương đều giặt mình, dùng cơ thể người khác nhìn mình quả thật cũng quý dị. Hôm qua Thanh Vận đã dặn Đoạn lão gia chuẩn bị hoa quả, rượu gạo, nhang đèn bày biện sẵn trên bàn.

“Hai người các ngươi nằm lên giường, nhắm mắt tập trung tinh thần.” Thanh Vận đặt tờ giấy màu vàng lên bàn, sau đó nhét nghiên mực vào tay ta: “Mài chu sa.”

Ta bắt mắt tiếp nhận nghiền mực, chẳng lẽ số mệnh trời sinh của ta là nha hoàn sao!

“Ta với hán đều nằm trên giường?” Đoạn Liễu Yên liếc Phương Hải Kinh, ngần ngừ hỏi.

Thanh Vận nghiêm túc nhìn Đoạn Liễu Yên nói: “Đoạn tiểu thư, nếu muốn đổi lại, phải làm như vậy.”

Đoạn Liễu Yên nghe xong chỉ biết xấu hổ, bất an nằm lên giường, Phương Hải Kinh còn đứng một bên cúi mắt không nói, không rõ giờ phút này đang suy nghĩ gì nhưng dùng dáng vẻ của Đoạn Liễu Yên biểu hiện thật sự khiến ta thấy vô cùng hàm súc.

Ta buồn cười nhìn Đoạn Liễu Yên co quắp bất an, kỳ thật giờ nàng đang dùng cơ thể Phương Hải Kinh cho nên chỉ cần nàng không có khuynh hướng tự kỷ thì bằng vào thân hình kia, nàng cũng sẽ chẳng có gì khổ sở.

“Có thể bắt đầu.” Thanh Vận thản nhiên nói với ta, tiếp đó cầm bút lông trong tay nhúng vào chu sa, tay kia rảnh rang cầm Càn Khôn Bí Tích, thận trọng đưa đầy mấy chữ như gà bới lên mặt giấy, miệng thì thầm đầy lý lẽ hùng hồn: “Nhất bút thiên hạ động; nhị bút tổ sư kiêu; tam bút gọi hồn ngoài ngàn dặm.”

Sau khi bàn tay bắt thành kết chú trước ngực, ngón cái chụm vào ngón trỏ, bước chân cũng nhanh chóng di chuyển theo sự thay đổi của đầu ngón tay: “Vạn pháp định càn khôn! Thiên địa ngũ hành âm dương! Cấp sắc phù! Cấp thi hành! Cấp nhận mệnh!”

Ta chăm chú nhìn Thanh Vận bỗng nhiên trở nên nghiêm túc như thế, đạo bào tím bay phấp phới theo từng bước chân, tạo ra một cỗ chính khí đập vào mắt ta. Đang lúc ta khó lòng ngăn được ánh mắt sùng bái ngắm nhìn Thanh Vận bỗng hán dừng bước, đầu ngón tay vẫn ngưng kết trước ngực, ánh mắt sâu kín nhú lại, tựa như đang cân nhắc việc gì.

Ta ngừng thờ đoán kế tiếp chắc chắn là một câu niệm chú hoặc bộ pháp máu chó, ai ngờ Thanh Vận lại gọi ta.

“Thật nhi...”

“Dạ?” Ta mờ mịt nhìn Thanh Vận.

“Lấy Càn Khôn Bí Tích trên bàn đưa cho vị sư.”

“...”

Ta cầm Càn Khôn Bí Tích dâng lên tận mắt Thanh Vận, Thanh Vận lập tức dùng ngón tay thon dài lật vài tờ, hai mắt chuyên chú nhìn vào sách, một lát sau thản nhiên nói với ta: “Tốt lắm, Thật nhi...”

Ta cầm Càn Khôn Bí Tích lùi sang một bên, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng toát ra.

Ông trời a, vừa rồi sao ta có thể dùng ánh mắt sùng bái nhìn Thanh Vận... Hán chính là một đạo trưởng gà mờ chuyên làm phép đến một nửa thì quên chú ngữ!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Đạo trưởng của đồng

Sau khi xem Càn Khôn Bí Tích, Thanh Vận vẫn kết tay trước ngực, nhắm cặp mắt dài hẹp lại, ngưng thần nín thở rồi chậm rãi niệm một câu chú.

“Dương dương hiển hách, mặt trời dâng đông, âm dương chi bình! Ngũ hành biến cửu! Hồn hê trở lại! Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Thanh Vận vừa bấm tay niệm chú xong thì đạo bùa vẽ bằng chu sa đang ở trên bàn bỗng nhiên bốc cháy, rất nhanh đã thành tro tàn!

Ta tròn mắt há mồm nhìn một màn trước mắt, trên đời này... Thật sự có quỷ thần sao...

Thanh Vận chậm rãi mở mắt, đi đến trước giường rồi dừng lại, chần chờ một lúc rồi lay lay Phương Hải Kinh và Đoạn Liễu Yên. Hai người chậm rãi mở mắt, mê mán nhìn Thanh Vận.

“Đoạn cô nương?” Thanh Vận nhìn Đoạn Liễu Yên kêu thật cẩn thận.

Đoạn Liễu Yên nhìn Thanh Vận một hồi, lúc này mới sực nhớ ra bèn vội vàng nâng tay lên nhìn, kế tiếp khiếp sợ ngồi dậy, kiểm tra cơ thể, đến khi chắc chắn đó chính là mình, nhìn Thanh Vận mừng rỡ không thôi.

“Đạo trưởng, đã đổi lại! Thật sự đổi lại!”

“Đổi lại thì tốt.” Thanh Vận vẫn ra vẻ đạo mạo, vừa rồi rõ ràng thấy lúc Thanh Vận lay tỉnh bọn họ, ngón tay thon dài hơi run run.

“Đoạn tiểu thư, đã ủy khuất người nhiều ngày...” Sau khi Phương Hải Kinh tỉnh lại, lập tức xuống giường, cúi lưng cung kính nói với Đoạn Liễu Yên.

“Ừ.” Đoạn Liễu Yên tùy tiện đáp một tiếng cho có lệ rồi đứng trước mặt Thanh Vận, mày cong mắt cười, hốc mắt còn vương giọt lệ cảm động: “Đạo trưởng quả nhiên đạo pháp cao thâm, Liễu Yên lần này toàn nhờ đạo trưởng cứu giúp, bằng không Liễu Yên thật sự không biết phải làm sao...”

“Đoạn tiểu thư không nên đa lễ, đây là việc bản đạo nên làm.”

Phương Hải Kinh hiển nhiên không vui mừng điên đại như Đoạn Liễu Yên, chỉ thần nhiên hành lễ với Thanh Vận: “Hải Kinh tạ đạo trưởng...”

“Thật ra không cần cảm tạ, nhưng hai người phải nhớ lời bản đạo đã căn dặn! Lần này là Đoạn tiểu thư bị mất hồn nên sinh ảo giác! Không phải hoán đổi hồn phách! Nếu không, bản đạo có thể khiến hồn phách hai người quay về thì đương nhiên cũng có thể đổi lại!” Lúc Thanh Vận nói những lời này, đôi mắt sắc bén, đầy ý tứ uy hiếp ý.

“Liễu Yên nhất định ghi nhớ.” Đoạn Liễu Yên bị biểu tình hung ác này của Thanh Vận hù dọa, sắc mặt trắng bệch.

“Một khi đã như vậy, bản đạo xin cáo từ.” Thanh Vận cũng không nói nhiều, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Đoạn lão gia vẫn ngây ngốc chờ ngoài cửa, sau khi thấy khuê nữ nhà mình thần trí khôi phục bình thường không khỏi cảm tạ rối rít, đương nhiên, thù lao cũng rất thỏa đáng, hai thỏi vàng óng ánh... Vàng!!! Ta thêm nhỏ dãi nhìn hai thỏi vàng, Thanh Vận kia lại ra vẻ đạo mạo, giả vờ từ chối Đoạn lão gia hồi lâu, sau cùng vẫn nhận lấy, thật sự là làm bộ làm tịch, làm bộ làm tịch!

Phương Hải Kinh lại đóng giả làm đệ tử của Thanh Vận vào Đoạn phủ, dĩ nhiên cũng ra phủ với chúng ta. Ba người đi chung một đoạn ngắn rồi mỗi người đi một ngã, trước khi chia tay, Phương Hải Kinh bỗng quỳ xuống.

“Hải Kinh tạ ơn đạo trưởng cứu giúp, chính là gia cảnh nghèo khó, không có gì báo đáp. Nếu sau này đạo trưởng cần Hải Kinh làm gì, cho dù phải chết cũng không chối từ!” Sau đó dập đầu mạnh vài cái.

Ta nhìn Phương Hải Kinh rời đi, bóng dáng đơn bạc cô tịch, chỉ cần gặp hần hai lần đã biết hần là người trầm mặc ít lời nhưng quả thật có tình cảm rất sâu đậm với Đoạn Liễu Yên, mà người Đoạn Liễu Yên thích, lại là đạo trưởng ra vẻ đạo mạo bên cạnh ta đây. Quả nhiên, chuyện tình cảm thật sự khó hiểu.

“Sư phụ, lần này Đoạn lão gia cho hai lượng vàng, sau này tăng tiền chợ lên một chút đi.” Ta tự nhận mình không phải người tham lam, chỉ muốn cải thiện bữa ăn hàng ngày để khỏi phải vì một miếng thịt mà lần nào cũng tranh giành đến nổi gió tanh mưa máu. Tại sao món thịt kho Sư Đầu hôm qua ta không làm nhiều? Đơn giản là vì không đủ tiền, Thanh Vận vô tâm nào biết củi gạo rất quý!

“Thất nhi, người biết vì sao sư phụ chỉ cho người hai mươi quan tiền chợ không?” Thanh Vận dừng bước, nghiêng người nhìn ta.

“Vì sao?” Không phải làm khó thì là vì người keo kiệt?

“Sư phụ thích ăn chung với người, thân mật như người một nhà.” Cặp mắt gian xảo kia nhìn ta vô cùng thành thật, hoàn toàn không thấy một tia gian dối nào.

Ta nhìn đôi mắt thành thật đó, bình tĩnh đáp lại một câu: “Sư phụ, hôm nay trời thật đẹp!” Sau đó vượt qua con người lỗ mãng đó mà đi. Không cho cứ nói không cho, còn nói thích ăn chung với ta, trên đời này có người tin được mấy chuyện ma quỷ của hần sao!

Vì thế tiền chợ vẫn là hai mươi quan đáng thương như trước, không thêm được một đồng.

Từ sau khi Thanh Vận trị bệnh mất hồn cho Đoạn Liễu Yên, chuyện làm ăn của Thanh Vận Quan rõ ràng tốt hơn rất nhiều, ngay cả mấy phụ nhân ngày thường hay đến Thủy Vân Am đối diện cũng chuyển qua đây. Thanh Vận thu tiền công đức không kịp rút tay lại còn ta bụng trà rót nước nâng tay lên không nổi.

Hôm nay trời đầy mây, khách đến đạo thừa đi nhiều, ta hiếm khi được thanh nhàn. Thanh Vận không biết tại sao lại lén lút đi ra ngoài, sau nửa ngày mới trở về, ngực của hần... Rõ ràng đầy đặn hơn trước...

Người khác không nhận ra nhưng với người sớm chiều sống chung với Thanh Vận như ta, đã sớm thấy thân vỏ vàng đó có thay đổi. Giờ phút này ngực của hần tuy không lồ hẳn lên nhưng chắc chắn đầy đặn hơn ngày thường!

“Sư phụ, người vừa làm gì?” Ta buồn bực hỏi.

Thanh Vận nghe xong, ánh mắt có chút né tránh nhưng giọng điệu vẫn bình thản như trước.

“Trong đạo quán buồn chán, tùy tiện ra ngoài một chút.” Thanh Vận nói xong liền xoay người đi về nội điện, ai ngờ mới đến một nửa bỗng nhiên che ngực khẽ ‘hự’ một tiếng, âm thanh có một phần nhẹ, ba phần kinh ngạc, sáu phần khàn khàn.

Thanh Vận bỗng cong người, sau đó lập tức đưa tay che kín ngực mình nhưng lập tức phát hiện gì đó nên chuyển tay qua ôm bụng.

“Sư phụ, người sao vậy? Không thoải mái sao?” Ta càng ngày càng mê man, cũng càng ngày càng hiếu kỳ muốn biết Thanh Vận vừa đi đâu về.

“Không có gì, vì sư hơi đau bụng, về phòng nằm nghỉ một chút sẽ ổn.” Thanh Vận trả lời.

Nhìn bộ dáng kỳ quái của Thanh Vận, ta không khỏi nhớ lại lần trước mình muốn tránh mặt Thanh Vận cũng dùng chiêu này, nhất định Thanh Vận có chuyện gì gạt ta! Ngực hơi phồng, thái độ hơi né tránh, lưng hơi cong.

Đúc kết lại mọi việc, trong đầu bỗng lóe sáng, Thanh Vận... Đi... Đến... Kỹ viện... !!

“Vậy sư phụ nhanh đi nghỉ ngơi đi...” Ta cố ý ra vẻ không biết gì, nói với Thanh Vận.

Thanh Vận vừa nghe thấy câu này, nhanh chóng tránh vào nội điện, ta vội trốn theo sau, chỉ thấy bóng dáng vờ vàng kia không đi về phòng mà lên lút trốn vào bếp. Ngày thường Thanh Vận dù không bận việc cũng không bước nửa bước vào bếp, sợ dầu mỡ trong bếp bắn vào đạo bào xuất trần của hắn. Hôm nay lại lên lút đi vào, chắc chắn có gian tình!

Không lâu sau Thanh Vận từ bếp bước ra, ngực lại bằng phẳng như xưa. Ta đợi Thanh Vận rồi đi rồi buồn bực tiến vào, chắc chắn Thanh Vận giấu gì đó trong này!!

Tất cả nôi, rỏ chén, lòng hấp đều bị ta lục tung nhưng vẫn không tìm thấy gì cả, chẳng lẽ thật sự chỉ là ảo giác của ta?

Đang lúc ta tính bỏ cuộc, ánh mắt bỗng nhiên lướt qua hầm nước. Tuy giấu đồ trong này có thể bị ẩm ướt nhưng ai biết Thanh Vận có nghĩ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất hay không! Vì thế ta đến trước hầm nước, lật miếng che nhìn vào, chỉ thấy mặt nước yên tĩnh hơi gợn sóng, tập trung nhìn kỹ lập tức phát hiện hai sinh vật tám chân nghênh ngang đi lại.

Vì sao vừa rồi Thanh Vận phồng ngực, vì sao cong người! Ha ha, hết thầy đã có đáp án.

“Phốc... Ha ha... Ha ha ha...” Ta cười lẫn cười bò.

“Ha ha... Ha ha ha...” Nhờ phát hiện này, ước chừng ta cười trong bếp hết nửa canh giờ, ngay cả thắt lưng cũng sắp gãy.

Sư phụ a sư phụ, đồ nhi đã nói người chỉ ra về đạo mạo mà thôi, không ngờ đến chuyện này cũng dám làm, không hổ là sư phụ, đồ nhi thật sự cam bái hạ phong!

Đêm đó, tâm tình của ta vui vẻ khác thường, thế nên bữa tối cũng phong phú hơn, nhiều món hơn! Mỗi người một con cua ăn với dấm hồng pha thêm ít gừng và tiêu.

“Thất nhi, cua này ở đâu ra?” Thanh Vận nhìn ta nghi hoặc.

“Đồ nhi đi chợ mua lúc chiều, trước đó vài ngày không phải sư phụ đã nói lúc này là mùa cua Cúc Hoàng sao? Đồ nhi thấy cũng sắp hết mùa, sợ sau này của không được ngon nữa nên mua ba con, thấy trò chúng ta ba người, mỗi người một con.” Ta lạnh nhạt trả lời, còn tỏ vẻ cần được khen ngợi.

“Thất nhi thật có lòng...” Thanh Vận nhìn số lượng cua, sự ngờ vực trong mắt giảm xuống, bắt đầu ra tay tiêu diệt con cua.

Lúc này đang mùa cua Cúc Hoàng nên rất ngon, thịt non mịn, trắng nõn. Bữa cơm này ba người ngồi ăn chung vô cùng vui vẻ.

Nhưng qua hôm sau khi Thanh Vận thấy ta, biểu tình đã chuyển biến lớn lao. Ôi chao, thật sự là ăn xong chùi mép mà!!!

Thanh Vận vừa tức vừa giận vừa hận nhưng cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn ta lạnh lùng, không nói lời nào lướt qua ta để lại mình ta đứng tại chỗ cười càn rỡ.

Hôm qua Thanh Vận vội trốn chạy ra mua hai con cua, lúc về sợ ta bắt gặp nên quyết định giấu trong ngực. Sau lại vội trốn giấu hai con cua trong hầm nước, ai ngờ bị ta phát hiện! Vì thế ta tương kế tựu kế lại ra chợ mua thêm một con nữa là thành ba con, Thanh Vận nhìn số cua sẽ không nghĩ nhiều, hẳn làm sao ngờ hai con trong đó là chính hắn mua, chỉ có một con là ta bỏ tiền ra mua! Ha ha ha...

Sư phụ a sư phụ, giấu cua trong ngực vội trốn mang về, trên đời này sợ là chỉ có mình sư phụ dám làm mà thôi! Keo kiệt đến mức này thật đúng là cực phẩm! Cực phẩm sư phụ!! Cứ nhớ lại cảnh hắn bị cua kẹp cong cả người là ta cười như điên dại! Sư phụ, ăn vội cũng phải có bản lĩnh! Ha ha ha...

Nhưng vì chuyện con cua, Thanh Vận suốt ba ngày không nói gì với ta, chỉ sợ hắn đang xấu hổ vì sự tình bị ta phanh phui quá sớm, muốn chỉ trích ta lại không thể chỉ trích, chẳng lẽ lại nói: “Ai cho phép ngươi lấy cua vì sư lên giường!” Thế nên hắn cứ im im. Ta an nhàn sung sướng, hẳn không nói gì nên chuyện bụng trà rót nước cho khách cứ mặc hắn làm!

Hôm nay, ta ra chợ mua đồ ăn, toàn nghe nông phụ trong chợ bàn luận một đề tài 'nhảy cảm'.

Đều nói nam nhân vui vẻ vì uống rượu, nữ nhân vui vẻ vì nhiều chuyện, lời này không sai chút nào. Nữ nhân nghe được chuyện bát quái lập tức nhao

nhao như ruồi bọ, bâu lại thành một đồng, hoàn toàn khác xa với đạo lý khác giới hút nhau, cùng giới đẩy nhau, cũng không cần biết có quen nhau hay không. Ta không khỏi hiểu kỳ, liền nhào vào thám thính.

Người được nhắc đến là Thiết Hương Phù con gái của nhà thợ rèn ở phía tây trấn, năm nay vừa tròn mười tám, tướng mạo trung bình nhưng được toàn Bình Ngự Trấn công nhận là cao số.

Sự tích anh hùng của nàng chính là: một tuổi ngã từ trên giường xuống, đầu tóc còn nguyên, không hề bị thương; lúc năm tuổi bị bọn buôn người bắt cóc may nhờ mấy người thợ rèn cứu về. Mười tuổi ham chơi té sông, tình cờ rơi ngay xuống một miếng ván nên bơi được vào bờ, không gặp chuyện gì. Mười sáu tuổi cửa hàng rèn ế ẩm, vắng khách, mẫu thân Thiết Hương Phù lại mất sớm, vì thế cha nàng đành phải gả nàng cho chương quầy của khách sạn Phúc Lai làm thiếp.

Mặc dù chương quầy của khách sạn Phúc Lai dư dả nhưng không ngừng đánh chửi thể thiếp, người vừa vào cửa mà mặt mũi bầm dập là còn nhẹ, ngay cả chuyện bị đánh gãy tay gãy chân cũng có. Kết quả trước ngày Thiết Hương Phù gả đi, hẳn uống rượu xong bỗng chết bất đắc kỳ tử! Cha nàng không bị đòi lại sinh lễ, nữ nhi cũng không cần gả ra, thật có thể nói là phúc tinh cao chiếu.

Từ đó, truyền thuyết nữ nhi nhà thợ rèn ở trấn tây Thiết Hương Phù cao số lưu truyền khắp nơi, giường danh cùng sát thủ nữ tử Đoạn nhị công tử, là nhân vật làm mưa làm gió tại Bình Ngự Trấn.

Chuyện mọi người đang bàn tán chính là mười lăm tháng này Thiết Hương Phù về làm vợ Đoạn nhị công tử Đoạn Tang Mặc. Hôn sự này khiến trấn nhỏ nổi lên một trận giông bão, ai cũng quan tâm đến cuộc chiến sắp tới giữa hai nhân vật nổi tiếng này. Rốt cuộc Thiết Hương Phù cao số may mắn sống sót thoát khỏi tay sát thủ nữ tử Đoạn nhị công tử hay Đoạn nhị công tử sát khí quá nặng khắc chết Thiết Hương Phù cao số, hết thấy đều xôn xao.

Người dân Bình Ngự Trấn vì hôn sự này mà tha hồ phát huy trí tưởng tượng vô tận, thậm chí còn đánh cược nhưng thật sự thực lực không quá chênh lệch nên tỷ lệ cá cược hiện nay vẫn là Thiết Hương Phù với Đoạn nhị công tử một chọi một!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đạo trường giả dối

Sau khi tán gẫu với mấy nông phụ, ta xách đồ ăn về đạo quán, dọc đường không biết vì sao thấy hơi bất an, hình như bản thân đã bỏ lỡ chuyện trọng yếu nào đó.

Theo lý thuyết, quan hệ giữa ta và Đoạn nhị công tử chỉ là hấn vì ta làm bao cát trước cửa Đoạn phủ ngày đó mà thôi, vì sao ta mới vừa nghe tin hấn sắp kết hôn lại thấy bất an? Chẳng lẽ ta phản bội Thanh Dạ sư huynh, đối với Đoạn nhị công tử vừa gặp đã yêu?

Quả nhiên, nữ nhân đều thích anh hùng cứu mỹ nhân.

Ta vì bản thân đứng núi này trông núi nọ thốn thức vạn phần, đến khi về tới Thanh Vận Quan, chân trước vừa bước vào tiền điện đã nghe thấy một giọng nói khàn khàn, trầm thấp nhưng vô cùng quyết liệt, dứt khoát: “Xin đạo trưởng nhận ta làm đồ đệ!”

Ta mở to mắt nhìn bóng dáng thon dài quen thuộc, giờ phút này đang thẳng lưng quỳ gối trong điện, không phải là người ta vừa tâm tâm niệm niệm ‘vừa gặp đã yêu’ trên đường về sao!

Thanh Vận đứng trước mặt Đoạn nhị công tử, cười ung dung bình thản nhìn hấn: “Thí chủ biết tu đạo là gì sao?”

Thanh Vận hỏi là hỏi vậy nhưng chưa chờ Đoạn nhị công tử trả lời đã tiếp lời: “Người đi tu, lấy việc tu thân dưỡng tính là chính, không ngại gian khổ. Phải tịnh tâm điềm đạm, thanh tĩnh mộc mạc, không màng danh lợi, còn phải tuân theo thanh quy giới luật. Việc đó, ngươi có biết không?”

Ta nghe Thanh Vận nói năng đường hoàng mà toát mồ hôi lạnh khắp người. Tu thân dưỡng tính? Tịnh tâm điềm đạm? Thanh tĩnh mộc mạc? Không màng danh lợi?

Chết cười! Thử hỏi, Thanh Vận làm được mục nào trong mấy việc đó?!?!

Tu thân dưỡng tính nên ra về đạo mạo? Thanh tĩnh mộc mạc nên không có thịt không vui? Tịnh tâm điềm đạm nên giấu cưa trong ngực? Không màng danh lợi nên tham tiền công đức?!?!

“Những gì đạo trưởng nói ta không hiểu nhưng chắc chắn người không hại dân hại nước!” Đoạn nhị công tử trả lời vô cùng dứt khoát.

... Hại dân hại nước.

Bốn chữ này của Đoạn nhị công tử rất nghiêm trọng.

Chẳng lẽ, Đoạn nhị công tử là phiên bản nam của Đắc Kỷ?

“Ồi chào...” Thanh Vận hết sức phiền muộn, thở dài một tiếng, nói tiếp: “Con đường tu hành không dễ như người tưởng tượng, thí chủ mời về đi.”

“Đạo trưởng, nếu hôm nay ta đã đến đây, nhất định phải vào đạo môn!” Đoạn nhị công tử bám riết không tha, bàn tay thon dài thò vào tay áo lấy ra một thỏi vàng rực rỡ. “Đạo trưởng, xin người nhận ta làm đồ đệ!” Nói xong cầm thỏi vàng dang lên trước mặt Thanh Vận.

Ta đứng ngoài điện, cười cười gian tà không tài nào nhìn được.

Đoạn nhị công tử này không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã trúng ngay tử huyết của Thanh Vận hám tiền này, thật đẹp mặt chưa! Ta vụng trộm nấp ngoài điện, chờ mong kịch tính cao trào xuất hiện.

Thanh Vận nhìn thỏi vàng trong tay Đoạn nhị công tử, cặp mắt bình thân lóe sáng giống như chồn đói mười ngày gặp một gà tơ béo mập sau đó vờ ho nhẹ hai tiếng: “Khụ khụ...”

Xuất hiện rồi! Xuất hiện rồi!

Ta trừng mắt nhìn Thanh Vận không rời, tiếng ho nhẹ kinh điển rốt cục đã tái xuất giang hồ!

Theo quan sát của ta trong thời gian qua, một khi tiếng ho nhẹ kinh điển xuất hiện tức là Thanh Vận đã lột xác thoát khỏi vẻ đạo mạo thường ngày vì còi quần thất cô! (Còi quần thất cô ~ không biết xấu hổ -_-|||)

Quả nhiên, Thanh Vận không hề cô phụ kỳ vọng của ta, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

“Thí chủ, bản đạo thấy người ẩn đường đầy đặn, mày cao mắt sáng có vài phần chân tu trời cho. Nếu thí chủ đã thành tâm muốn nhập đạo, bản đạo cũng không ngăn cản.”

“Sư phụ! Đồ nhi đã về!” Ta cao hứng phấn chấn xách giỏ vào điện.

“Sư phụ, đồ nhi đã nói rồi, hôm nay cá vừa lớn vừa rẻ, đại thẩm bán cá còn quên đòi ta chín quan tiền! Thật lời quá!” Sau khi nói xong ta mới quay qua nhìn nam tử đang quỳ rồi nhìn Thanh Vận buồn bực hỏi.

“Sư phụ, đây không phải Đoạn nhị công tử sao? Là tới Thanh Vận Quan xin bùa sao?” Bình thường đến Thanh Vận Quan đều là nữ tử, hôm nay sao ngay cả Đoạn nhị công tử cũng nhân hạ đến Thanh Vận Quan?

“Thất nhi, hôm nay về rất sớm...” Thanh Vận mặc dù vẫn nhẹ cười nhưng ánh mắt rõ ràng đang nổi giận, nhất định là hận ta phá hỏng chuyện tốt của hắn.

“Thì ra trong đạo quán cũng có nữ tử!” Đoạn nhị công tử liếc ta, mày kiếm tuấn lãng bỗng nhú chặt lại: “Một khi đã như vậy, đạo trưởng xin hãy xem như ta chưa nói gì, cáo từ!” Đoạn nhị công tử vừa dứt lời đã cầm thỏi vàng nhét lại vào tay áo, xoay người đứng lên, bước ra khỏi đạo quán.

“Thí chủ! Làm người xin giữ lời!”

“Thí chủ xin dừng bước! Có chuyện gì chúng ta từ từ ngồi xuống bàn bạc!” Thanh Vận bước nhanh tính đuổi theo giữ Đoạn nhị công tử lại nhưng còn bận tâm về bộ dáng đạo mạo giả vờ nên không thể đi nhanh, chỉ có thể trở mắt nhìn Đoạn nhị công tử rời khỏi đạo quán.

Đợi đến khi bóng dáng Đoạn nhị công tử đã mất dạng, Thanh Vận suy sụp cúi đầu, bóng dáng vồ vằng có vẻ hết sức thê lương cô tịch, lệ rơi âm thầm, thở dài một tiếng. Nửa ngày qua đi mới sức nhớ lại việc gì rồi quay người lại, cặp mắt dài hẹp sắc bén hẳn lên, khóe miệng vẫn cười nhẹ.

“Thất... nhi...” Một thanh âm lạnh lẽo vang lên, không khí xung quanh lập tức tràn ngập nguy hiểm, Thanh Vận như con hổ bị lột da..

“Sư phụ... Sư phụ... Đồ nhi hôm nay mua cá, ngày mai còn chuẩn bị mua cua hiếu kính người nữa!...” Ta nặn ra nụ cười nịnh bợ Thanh Vận còn khó coi hơn khóc. Ta nào biết Đoạn nhị công tử muốn nhập đạo chỉ vì nghĩ nơi này không có nữ nhân, đây không phải lỗi của ta. Sư phụ, lẽ nào người vì không kiếm được một lượng vàng mà giận chó đánh mèo với ta.

Ai ngờ ta vừa đề cập tới một chữ ‘cua’ này lập tức khiến Thanh Vận không thêm bổ thí cả nụ cười giả dối kia cho ta, cặp mắt sắc bén lập tức đóng băng, giống như dã thú bị cướp mồi, đôi môi mỏng khô gợt nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một chữ: “Cua?”

Đúng là càng nói càng sai, ta chưa thoát hiểm đã đào thêm một cái hố tự chôn mình! Trời cũng biết Thanh Vận vì chuyện ba con cua mà chất chứa oán hận sâu đậm với ta, chưa tìm được chuyện trả thù. Trái lại giờ đây ta lại tạo cơ hội cho hắn trả thù.

“Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, xin người tha cho đồ nhi!” Ta khóc không ra nước mắt, cầu xin Thanh Vận tha thứ.

Dựa vào hiểu biết về Thanh Vận của ta, ta dám cam đoan nếu không cầu xin tha thứ, hậu quả chắc chắn sẽ là tiền chợ từ hai mươi quan xuống còn mười quan, Thanh Vận keo kiệt, vì tiếc tiền nên thà để mặc chúng ta ăn rau xanh củ cải! Nếu ta lại làm hắn không vui, ngay cả chuyện đuổi ta ra khỏi đạo quán Thanh Vận cũng dám làm! Ta còn chưa tìm được tài sản ‘to lớn’ Đường Thất để lại mà phải rời Thanh Vận Quan không phải sẽ chết đói nơi đầu đường xó chợ sao!

Thanh Vận nghe xong những lời này, rớt cục sắc mặt dịu hơn, dùng lời nói thắm thía nói: “Thất nhi, người đã biết sai thì phải sửa, dù sao cũng là đồ đệ tốt của vi sư. Nhưng người sai phạm quá lớn, không thể phạt nhẹ...”

“Theo ý sư phụ, đồ nhi nên làm thế nào mới được tha lỗi?”

Sư phụ, đồ nhi đây là giết người phóng hỏa hay cướp bóc gian dân, sao phải xin tha tội..

Có phải đợi đến thời cơ thích hợp, sư phụ mới mở lòng từ bi?

“Mười lăm này là đại hôn của Đoạn nhị công tử và Thiết Hương Phù, nếu vi sư không thấy Đoạn nhị công tử đến Thanh Vận Quan nhập môn trước ngày đó thì sau này tiền chợ từ hai mươi quan xuống còn mười quan!” Thanh Vận điềm điềm, bình thản nói với ta.

“...” Quả nhiên là chiều này.

Vì cứu bản thân mà đẩy ân nhân cứu mạng Đoạn nhị công tử xuống nước, điều này bảo ta làm sao chịu nổi!

Thanh Vận thấy ta không nói, giọng điệu ung dung mới vừa rồi lại uyển chuyển hơn: “Thất nhi, người nghĩ việc lỗi kéo Đoạn nhị công tử vào Thanh Vận Quan là vi sư hại hắn sao?”

Mất ta he hé nhìn Thanh Vận, chẳng lẽ còn không phải gây họa sao? Ta chỉ sợ việc này không phải là chuộc tội mà là tăng thêm tội nghiệt mới đúng!

Nhưng trình độ bát quái của sư phụ không thua kém đồ nhi chút nào, ngay cả chuyện Đoạn nhị công tử khi nào thành thân, thành thân với ai cũng đã hỏi thăm rành mạch.

Thanh Vận cũng không ngại ánh mắt của ta, vẫn tận tình khuyên bảo như trước: “Thất nhi, người cẩn thận ngẫm lại, nếu Đoạn nhị công tử không vào đạo quán của ta, nhất định sẽ còn rất nhiều cô nương vô tội bị khắc chết, không chừng kể tiếp Thiết Hương Phù. Người xưa có nói liễu mình cứu người, người sao có thể nhẫn tâm thấy chết mà không cứu? Cho nên nếu người có thể khiến Đoạn nhị công tử nhập đạo, cũng là một công đức tạo phúc cho dân cho nước.”

Thanh Vận nói năng đường hoàng, thật đáng buồn là ta thấy hắn nói cũng có lý nhưng vẫn còn do dự.

Thanh Vận rõ ràng thấy ta dao động, bàn tay thon dài khẽ đặt lên vai ta, mỉm cười nhìn ta, nói: “Thất nhi, đừng nói sư phụ không dạy người, hôm nay sư phụ cũng khó mà nói hết...”

Sư phụ, cô nương nhà người ta mới khó nói, một đại nam nhân nam nhân như người có gì khó nói...

“Thất nhi, người nói trong đạo quán này, thân phận ai nhỏ nhất?”

“Là đồ nhi...” Ta mê man nhìn Thanh Vận, thật sự không hiểu hắn tính giờ trò gì.

Trong Thanh Vận Quan chỉ có Thanh Vận, Thanh Dạ và ta, bọn họ một là sư phụ, một là sư huynh, xét thân phận đương nhiên ta nhỏ nhất, chuyện này cũng cần phải hỏi sao!

“Vậy người nghĩ xem, nếu Đoạn nhị công tử vào Thanh Vận Quan, lúc đó người là sư tỷ hay sư muội của hắn?” Thanh Vận tiếp tục dẫn đường.

“Đương nhiên là sư tỷ! Ai nhập môn trước thì lớn hơn!” Ta tức giận bất bình nói.

“Thất nhi, thân phận người nhỏ nhất trong đạo quán, cho nên việc bung trà rót nước này nợ đương nhiên do người làm. Nếu sau này người có sư đệ, việc đó còn đến lượt người sao?” Cặp mắt gian xảo của Thanh Vận nhìn ta ý vị thâm trường, nở nụ cười hết sức xuất trần thoát tục.

Ta nghe câu chuyện cả buổi trời của Thanh Vận xong nhất thời muốn nổi lửa đốt nhà.

Nói trắng ra nếu ta có sư đệ Đoạn nhị công tử này thì sẽ có người hầu hạ! Có thể tùy ý chà đạp! Sau này chuyện bung trà rót nước mỗi ngày còn không đến lượt mình?

Ta tươi cười hết sức giả dối: “Sư phụ, vẫn là người suy nghĩ chu đáo hơn đồ nhi.”

“Thất nhi quá khen...” Thanh Vận nhẹ cười, cặp mắt lóe lên tia sáng hết sức động lòng người.

Hai thầy trò ái muội nhìn nhau cười, hẳn vì một lượng vàng của hắn, ta vì đối tượng chà đạp của ta.

Buổi tối lúc làm cơm, rớt cục ta đã hiểu vì sao mình nghe xong chuyện thành thân của Đoạn nhị công tử lại thấy bất an, hình như đã bỏ lỡ chuyện trọng yếu gì. Thì ra khi mua đồ ăn ở chợ, vì tán gẫu rất sung sướng mà đại thẩm bán cá quên đòi ta chín quan, ta thì đã quên mua gừng.

Đêm đó cá kho tanh không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Đạo trưởng tà ác

Ngày hôm sau, ta với Thanh Vận trốn Thanh Dạ, lén lút vào phòng hẩn chuẩn bị kế hoạch lừa gạt Đoạn nhị công tử nhập môn.

Đây là lần đầu tiên ta vào phòng Thanh Vận, không khỏi kinh ngạc một phen. Trong phòng tuy thanh nhã mộc mạc nhưng độ sạch sẽ thật khiến người ta phát bệnh.

Ấm trà với tách trà như sao Ngưu Lang với sao Chức Nữ nằm mỗi thứ mỗi nơi trên bàn, giữa bàn còn bày ra mấy chén xếp theo hình bát giác tựa như trận bát quái. Mặt trên còn có mấy nét vẽ gà bới của Thanh Vận.

Ta vỗ vỗ đầu, nhất thời hiểu ra, nếu đợi bụi phủ kín bàn, không phải có thể viết mà không cần mực sao, lại không tốn công lau bàn. Sư phụ quả nhiên là sư phụ, biết tận dụng tài nguyên tối đa.

Trên bàn còn có một quyển sách ó vàng, xét theo bìa sách, chắc tuổi thọ cũng được hơn chín trăm năm rồi. Nghiền mực đóng một lớp bụi dày, bút lông chưa rửa sạch mà còn dính một ít mực khô giống như hoa cúc trong tranh của danh họa, hết sức sống động.

Thứ sạch sẽ nhất phòng chắc chỉ có cái giường của Thanh Vận. Nhìn độ cao mà nói, chắc đã lót không ít đệm, nằm lên hẳn sẽ êm ái vô cùng. Ta bỗng có suy nghĩ vô cùng kì cục, nếu buổi tối nằm ngủ trên đó thì tốt biết bao.

Giờ phút này, trên giường đang bày ra không ít ngân lượng, trong đó còn có hai lượng vàng nhờ lừa gạt Đoạn lão gia. Ta dùng ánh mắt quý dị liếc Thanh Vận, hẳn có tham tài đến mấy cũng không đến mức ôm tiền mà ngủ đó chứ?!?

Thanh Vận bị ta nhìn lập tức đề phòng, sau đó thân mình vỗ vàng từ bàn bỏ nhào qua giường, dùng đệm chặn tét ngân lượng lại. Xong xuôi mới xoa người, bình tĩnh đi đến phui phui một cái ghế đầy bụi, cười cười nói: “Thất nhi, ngồi đi.”

Ta toát mồ hôi lạnh, ngồi xuống ghế. Thanh Vận đề phòng ta như đề phòng cường đạo sao?!?!

Thanh Vận phui bụi một cái ghế khác rồi ngồi xuống, hai thầy trò bắt đầu khe khẽ bàn tính. Đợi đến khi tìm được cách tốt nhất, Thanh Vận đi tới tủ quần áo bắt đầu lục tung lên, vớt ra đủ loại kiểu dáng.

Áo cà sa, tăng y, đạo bào, váy dài thêu hoa, yên sa, áo choàng, cẩm y, hi phục.. Ta nhìn đồng quần áo trước mắt, tưởng tượng bộ dáng Thanh Vận mặc váy dài thêu hoa kia, thẹn thùng gọi ta một tiếng ‘Thất nhi’, nhất thời da gà nổi lên, roi xuống đầy đất.

Ôi chao, thật không ngờ sư phụ thân ái còn có ham mê độc đáo cỡ này.

Sau nửa ngày, rốt cục Thanh Vận moi ra được một trường bào màu chàm, vui sướng xoa người nói với ta: “Thất nhi, sư phụ tìm được!” Cặp mắt dài hẹp kia sáng ngời, giống như một đứa trẻ ham chơi rốt cục tìm được món đồ chơi yêu thích của mình.

“Tìm được thì tốt.” Ta bình thân cười với Thanh Vận, đứa nhỏ này thật sự nhu thuận, hoạt bát.

Thanh Vận nhìn thấy ta ra vẻ như vậy, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, cầm trường bào trong tay đưa ta, lạnh lùng nói: “Đổi thay!”

“Được!” Ta tiếp nhận trường bào, không khỏi than thầm, sư phụ thật quá kiêu hãnh.

Ta đang tính cời bỏ đạo bào trên người bỗng nghe giọng Thanh Vận vốn từ tốn điềm đạm nay lại run rẩy cất lên.

“Thất nhi... Ngươi ngươi, ngươi ngươi ngươi...”

“Sư phụ, người sao vậy?” Ta mờ mịt nhìn Thanh Vận, trúng tà sao? Quý nào không có mắt, chọn trúng Thanh Vận hay ra vẻ đạo mạo.

“Ngươi, ngươi là một nữ nhi, sao có thể tùy tiện cởi bỏ áo ngoài trước mặt nam tử?!?!” Thanh Vận mở to mắt, nhìn ta khó tin.

“...”

Ta đã quên Thanh Vận là người cổ đại, đây đang là thời đại tam tông tứ đức, một nữ nhi cởi đồ trước mặt nam nhân quả có chút không thỏa đáng dù ta còn tầng tầng lớp lớp áo bên trong.

“Sư phụ, người bình tĩnh... Phải bình tĩnh!” Ta trấn an Thanh Vận.

“Đồ nhi về phòng đổi, đồ nhi về phòng trước...” Ta ôm trường bào nhanh chóng về phòng.

Sau khi vào phòng không khỏi cảm thán, thay đồ cũng phiền toái, đây cũng giống như đổi áo khoác ở thời hiện đại thôi mà. Nhưng Thanh Vận thẹn thùng, ta sao có thể miễn cưỡng hần.

Ta cởi đạo bào ra thay bằng bộ trường bào màu chàm kia, vân gấm Tô Châu cổ điển thêu tinh xảo khiến khuôn mặt vốn chỉ thanh tú cũng tăng thêm vài phần khí chất. Sau khi thay trường bào, ta nhớ lại bộ mặt của Thanh Vận lúc ở trong phòng, hình như không giống ngày thường lắm.

Sư phụ thân ái, người thẹn thùng như vậy sẽ làm Thanh Dạ sư huynh hiểu lầm ta đùa giỡn với người thì sao?

Sau khi Thanh Vận trở nên không được tự nhiên với ta, trong phòng lại truyền ra những câu nói mờ ám chọc người liên tưởng lung tung.

“Sư phụ, ngửa!”

“Ngửa thật?”

“Đồ nhi lừa người làm gì?”

“Thất nhi ngoan, chờ một chút sẽ tốt hơn...”

“Sư phụ, người làm vậy lỡ rớt thì sao?”

“Yên tâm, người không tin ta sao, vì sư cam đoan, tuyệt không rơi xuống...”

“...”

Khi ta bước ra khỏi phòng lần nữa, cả người gần như lột xác thành công.

Ta theo Thanh Vận vào tiền điện, Thanh Dạ đang tiếp khách, xoay người thấy ta đảo mắt một vòng rồi lảng đi, sau đó lại quay sang nhìn lần nữa, đôi mắt ôn nhu kinh ngạc nhìn ta, thử kêu: “Sư muội?”

“Sư huynh...” Ta đến gần hần ngọt ngào đáp lại.

“Sư muội, sao người biến thành dáng vẻ thế này?” Thanh Vận buồn bực nhìn ta, cặp mắt sâu thẳm mang theo ý cười tự nhiên.

“Sư huynh, chờ sư muội tìm thêm một sư đệ nữa cho huynh! Từ nay về sau huynh không cần vất vả như vậy!”

Cặp mắt sâu thẳm của Thanh Dạ có chút khó hiểu nhưng cũng không cần giải thích gì thêm. Dù sao ta với Thanh Vận phải làm việc tiểu nhân, Thanh Dạ không biết vẫn hay hơn, tránh phá hỏng hình tượng hoàn mỹ của ta trong lòng hần.

Thanh Vận đưa ta ra đạo quán, trước khi đi còn không quên dặn dò: “Thất nhi, vì sư đặt hết hy vọng trong tay người! Việc này chỉ cho phép thành công, không được thất bại!”

“Sư phụ, người yên tâm! Đồ nhi tuyệt đối không làm người thất vọng!” Ta hiên ngang lăm liết nói với Thanh Vận.

Hai thầy trò nhìn nhau cười gian, sau đó mình ta cất bước ra đi.

Trước cửa Đoạn phủ vẫn là hai gia đình hung thần ác sát, bao gồm cả tên độc ác lần trước đẩy ta không chút thương hương tiếc ngọc!

Ta giữ giữ trường bào đi lên chào hỏi tên gia đình kia, cười nói: “Không biết hôm nay Đoạn nhị công tử có trong phủ không? Tại hạ là bằng hữu từng kết giao với hần, không biết có thể mời hần ra giùm ta được không?” Dứt lời lấy một lượng bạc trong tay áo ra đưa tới tận tay hần.

Bạc này đương nhiên Thanh Vận chi, ta đâu thể chịu thiệt. Thanh Vận cũng hiểu đạo lý thả con tép bắt con tôm, nếu lời kéo được Đoạn nhị công tử thì lượng vàng hần thu lại còn không hơn hần một trăm lượng bạc.

Ta chỉ cần nhớ lại biểu tình đau đớn của Thanh Vận khi lấy lượng bạc này từ trong đám chăn mền là đã buồn cười muốn chết.

Gia đình nhìn quần áo của ta, do dự một chút rồi cầm lấy bạc, nói: “Người chờ ở đây một lát, ta đi thông báo cho nhị thiếu gia.” Nói xong liền xoay người vào Đoạn phủ.

Ta hài lòng đứng chờ ở cửa phủ, đúng là có tiền có thể sai khiến được ma quỷ, lần trước ta đến không nhận được đãi ngộ thế này. Ta rảnh rỗi thông thả đi qua đi lại, nghĩ muốn về sớm, bữa trưa còn chưa làm, lát nữa về trễ không bị ai mắng nhưng mớ cải thìa của ta sẽ héo mất.

Đúng lúc ta đang thở ngắn than dài cho số mệnh bi thảm của mình thì bỗng phía sau vang lên một giọng nói hờ hững, có vẻ buồn bực.

“Người là ai?”

Ta xoay người trông thấy cặp mắt đen nhánh quen thuộc, mày kiếm hoang mang hơi nhúu lại.

“Đoạn nhị công tử...” Ta cất giọng khàn khàn quái dị cười thì lễ với hắn.

“Ta nhớ ta không quen ngươi!” Đoạn nhị công tử càng nhăn mặt nhúu mày.

“Đoạn công tử có thể không nhớ nhưng kể từ giờ phút này xin ngươi hãy nhớ rõ đã từng nói chuyện với ta!” Nói xong, ta đưa tay gỡ cây trâm cố định tóc trên đầu mặc cho suối tóc mềm mại xổ ra rồi tung, sau đó gỡ bộ râu dán trên cằm xuống.

Đây đều là chú ý của Thanh Vận, không có hồ nháo cũng không sao, dùng com dán cũng đủ dính để ta khỏi lo lắng về việc nó có thể rớt xuống bất kì lúc nào.

“Ngươi!” Đoạn nhị công tử nhất thời phát giác ta là nữ tử, cặp mắt đen nhánh trừng lớn, khiếp sợ nhìn ta.

“Hồ nháo!” Đoạn nhị công tử lập tức sực nhớ chuyện gì, lập tức xoay người đi.

“Đoạn công tử xin dừng bước!” Ta kéo tay áo hắn, mục đích còn chưa đạt, để hắn đi như vậy sẽ mất toi một lượng bạc của Thanh Vận! Loại chuyện ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo sẽ bị Thanh Vận xử lý ngay khi trở về!

“Đoạn công tử, dù sao ngươi cũng đã mở lời với ta, nếu như ngươi thật khắc ta thì giờ cũng muộn rồi. Chi bằng nghe ta nói hết trước...”

Đoạn nhị công tử muốn rút tay về nhưng vì ta nắm thật chặt, hắn vốn định dùng tay còn lại gỡ ra, chần chờ một lúc cũng buông tay, con ngươi đen nhánh vừa hơi tức giận vừa hơi bất an trừng mắt nhìn ta.

Ta hài lòng cười cười, lúc này mới tiếp tục nói: “Đoạn công tử, nếu bản đạo nhớ không lầm, hôm nay đã là lần thứ ba gặp mặt. Hôm qua ngươi vốn định đến Thanh Vận Quan trốn vào đạo môn nhưng lại ngại trong đạo quán có nữ tử nên đành từ bỏ. Ngươi không biết hôm qua sau khi ngươi đi, sư phụ từng bốc một quẻ cho ngươi, quẻ tượng có nói kiếp này ngươi với Thanh Vận Quan có mối nhân duyên không thể xóa nhòa! Mà trên đời này, nữ nhân có thể hóa giải được mệnh số khắc nữ nhân của ngươi cũng chỉ có ta!”

Đoạn nhị công tử nghe xong, yên lặng nhìn ta không có phản ứng gì.

Ta đành tiếp tục lăm bằm lâu bầu: “Đoạn công tử, từ đây đến ngày đại hôn của ngươi còn mười hai ngày, chúng ta lấy mười ngày làm hạn định. Ta dĩ nhiên đã nói chuyện với ngươi rồi. Mười ngày sau, nếu ta có thể bình an đứng trước mặt ngươi thì sẽ chứng minh ta không nói dối. Đến lúc đó mời ngươi quy y đạo môn của ta, tránh lại hại dân hại nước!” Ta vừa nói xong những lời đại nghĩa ngất trời liền chủ động buông tay áo hắn ra.

Đoạn nhị công tử lặng nhìn ta một hồi, sau đó lạnh nhạt phun ra một chữ duy nhất: “Được!” Kế tiếp xoay người vào phủ.

Ta ngẩng đầu ưu thương nhìn ánh nắng, đều nói mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nếu Đoạn nhị công tử thật sự ‘đánh đầu thắng đố’, khắc chết ta, ta đây thành quỷ tuyệt sẽ không buông tha Thanh Vận! Hiện tại chỉ cần giữ lại mạng nhỏ, hoàn thành nghĩa vụ!

Khi ta trở lại Thanh Vận Quan, Thanh Vận đang ở ngoài đạo quán, say sưa đùa nghịch mấy bồn hoa cúc, quên trời quên đất.

“Sư phụ, ngươi lấy đâu ra nhiều hoa cúc như vậy?” Ta buồn bực hỏi Thanh Vận.

Thanh Vận quay đầu thấy ta, hưng trí dạt dào hỏi: “Thất nhi đã về! Chuyện vi sư giao phó đã làm được chưa?”

Ta tà ác cười với Thanh Vận, nói: “Hết thầy đều tiến hành theo ý của sư phụ!”

Cặp mắt gian xảo nhìn quanh quất, sau khi xác nhận nơi này hiện chỉ có hai người chúng ta, khóe miệng tức thì cong lên, lộ rõ ý cười tà ác.

“Thất nhi làm... Rất tốt...” Cặp mắt kia hài lòng nhìn ta khen ngợi.

“Là sư phụ dạy dỗ tốt...” Một đôi thầy trò bại hoại thay phiên nhau khiêm tốn.

Giờ phút này, rốt cục ta đã biết vì sao Mạnh mẫu chuyển nhà dạy con, câu nói vật hợp theo loài quả nhiên chính xác!

Tổ sư a, nếu ngài muốn trừng phạt, trừng phạt Thanh Vận trước đi, ta chỉ là đồng lõa vẽ đường cho hươu chạy mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Đạo Trưởng Hoa Cúc

“Sư phụ, người còn chưa nói cho ta biết này mấy bồn hoa cúc này ở đâu ra?” Công đạo xong rồi, ta ráo riết tra hỏi Thanh Vận.

Thanh Vận nhìn ta nhẹ cười: “Qua mấy ngày nữa là đến mùa cài hoa cúc đầu tháng chín, tuy đạo quán chúng ta không làm nông nhưng vẫn cần cầu may.”

“Mùa cài hoa cúc? Đây là mùa gì?” Ta buồn bực hỏi.

Ta chỉ biết ngày chín tháng chín là lễ trùng cửu nhưng chưa từng thấy mùa cài hoa cúc trên lịch làm nông, chẳng lẽ đây là phiên bản xa xưa nhất của lễ trùng cửu?

“Đây là tập tục cúng Nông Thần ở Bình Ngự Trấn, tương truyền xưa kia có một ác quỷ, nếu vào mùa thu không mang theo hoa cúc bên người sẽ bị ác quỷ tàn sát bừa bãi trong tiết tháng chín. Pháp lực của hắc vô biên, có thể khiến nữ nhân không thể sinh nở, nam nhân có thể mất mạng, còn phá hoại mùa màng. Cho nên hàng năm vừa đến ngày chín tháng chín, người sẽ thấy ai cũng cài hoa cúc bên người, để giải trừ điềm dữ, tai qua nạn khỏi.”

Thanh Vận kiên nhẫn giải thích nhưng ta vẫn còn nghi ngờ. Theo trình độ keo kiệt của Thanh Vận, xuất xứ của mấy bồn hoa cúc này thật sự khiến người ta không thể không hoài nghi.

“Thất nhi...”

Đang lúc ta suy tư về nguồn gốc của mấy bồn hoa cúc, Thanh Vận bỗng chăm chú nhìn ta, thấp giọng kêu.

“Sư phụ, người gọi ta có việc gì?” Vì sao ta vừa nhìn ánh mắt này của Thanh Vận đã thấy nóng lạnh toàn thân.

“Thất nhi, sư phụ chợt thấy người cài nam trang thật là thanh tú, mặt trắng môi hồng, không ít nữ thí chủ thích dáng vẻ này của người, hay là sau này cứ giả làm nam đi?” Thanh Vận trầm ngâm nói.

“...”

Thanh Vận thật dám xem Thanh Vận Quan là thanh lâu sao! Muốn ta mỗi ngày cài nam trang bán rẻ tiếng cười mua vui cho một đám nữ nhân đã chồng con đẻ huê, không thể nào!

Ta ráng đè nén gân xanh cuộn cuộn, cười sáng lạn bất thường: “Sư phụ, đồ nhi cảm thấy như vậy thật không ổn, đồ nhi vốn là nữ giới, xuất đầu lộ diện như thế thật sự không hợp lễ nghĩa!” Dứt lời liền không thèm để ý tới hắc, xoay người vào đạo quán.

Căn cứ vào tính cách hay trả thù cá nhân của ta, thịt kho Tô Đông Pha đêm đó biến thành thịt ba chỉ kho dấm đường. Vốn dĩ ta chỉ định cho một ít dấm chua vào, đáng tiếc không dấm mua nhiều thịt ba chỉ nên nồi thịt kho thừa thối vô cùng.

Nói đến món thịt ba chỉ kho dấm đường này, đây là công trình nghiên cứu vất vả, xanh xao của ta, Thanh Vận không khen ta dừng cảm đối mới thì thôi, ngược lại còn trừng mắt nhìn ta lạnh lẽo khác thường, lập tức ta liếc lại ra chiều lấy ơn báo oán. Cho nên mới nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, dù ta mới chỉ là hoàng hoa khuê nữ nhưng cũng không thua kém chút nào.

Có lẽ mẫu thân Thanh Vận chưa nói cho hắc biết dấm chua chẳng những có thể tiêu trừ mệt nhọc, ổn định tiêu hóa mà còn có thể tăng cường chức năng của thận, làm giãn mạch máu. Thanh Vận gì cũng ăn nhưng không ăn dấm. Từ nhỏ, mẹ ta đã dạy làm người không thể kén ăn, kiêng ăn, ăn uống phải cân đối để về già không sinh bệnh.

Ôi chao... Thật đáng tiếc...

Ta gấp một miếng thịt kho dấm đường để vào chén Thanh Dạ: “Sư huynh, ném thử đi, ngoài gia vị bình thường ta còn bỏ thêm chút nguyên liệu mới.”

“Tạ sư muội.” Thanh Dạ nhận miếng thịt của ta, hơi nghiêng mình quay mặt sang nơi khác.

Sư huynh, sư muội có thể hiểu được đối mặt với Thanh Vận người quả thật nuốt không trôi, cặp mắt âm trầm, lạnh lẽo kia thật khiến người ta đứng ngồi không yên, nảy sinh sợ hãi. Nhưng người cũng nên biết, hiếm khi hai người chúng ta có thể độc hưởng cả nồi thịt, cứ xem hắc như không khí, dù sao cũng không làm được gì. Trời đất bao la, giờ phút này ăn thịt là quan trọng nhất.

Ta cười cười bỏ một miếng thịt vào miệng, sau đó gấp một ít rau xanh để vào chén Thanh Vận: “Sư phụ, dùng bữa.”

“...”

Đêm đó, khẩu vị sư phụ không tốt lắm, chỉ dùng nửa chén cơm. Điều này càng làm ta sâu sắc cảm nhận chuyện sư phụ ta là cái loại không ăn thịt sẽ không vui.

Ngày kế, hương khói trong Thanh Vận Quan vẫn nghi ngút như trước, khách viếng thăm không ngừng lui tới, tên tiểu nhân Thanh Vận liền thừa cơ sai ta xoay như chong chóng, trách không được trên đời này có câu ‘chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy’. Ta là nữ tử còn Thanh Vận lại là tiểu nhân. Còn nhớ lần trước khi Thanh Vận nói câu này với ta, khuôn mặt thỗn thức vạn phần, bây giờ nghĩ lại thật châm chọc cỡ nào.

Sư phụ, chúng ta tám lạng nửa cân, đừng có rủa cười ba ba cụt đuôi, ba ba chề rủa da nhám!

Đám oanh yến đến Thanh Vận Quan mỗi ngày đơn giản chỉ muốn chuyện trò dăm ba câu với Thanh Vận và Thanh Dạ, phụ nhân có tuổi thích nhờ Thanh

Vận bốc quẻ. Hắn bày ra năm mươi que gỗ, trong đó để một que ra trước nói là đại diện cho Thái Cực, còn lại chia làm hai nhóm đại diện cho thiên địa Lưỡng Nghi. Kể đó biến hóa hỗn loạn, lần một, lần hai, lần ba, cho đến khi người ta choáng váng đầu óc chẳng tài nào phân biệt được nữa mới bảo đã xong rồi.

Thanh Vận chỉ cần căn cứ vào quẻ tượng tùy tiện nói một hai câu. Nếu là đại cát sẽ khiến người ta cao hứng cũng không ít tiền công đức. Nếu là đại hung thì Thanh Vận sẽ lấy một lá bùa gấp sẵn trong tay áo ra, nói người ta mang theo có thể giải trừ hung hiểm, các thí chủ này lập tức sẽ rối rít cảm tạ, đương nhiên cũng không tiếc tiền công đức.

Kết quả là, mặc kệ Thanh Vận nói gì, tiền công đức cũng không ít. Mớ bùa chú trừ tà tung ra mỗi ngày của hắn có thể lên tới hai mươi mấy cái.

Hôm nay, có một nữ tử mày rậm mắt to, mắt đục ngầu đến Thanh Vận Quan. Quần áo thô ráp, váy dài loang lổ, lấm bẩn, vốn dĩ là màu trắng nhưng cơ hồ đã chuyển thành màu xám. Mái tóc khô vàng bện thành một túm thả sau đầu, hề đi là đung đưa theo. Nhưng nàng khiến ta chú ý là vì tên của nàng.

—— Thiết Hương Phù.

Nổi danh như vậy, muốn ta không chú ý cũng khó. Nàng vừa tiến vào đạo quán thì đám oanh yến lập tức bắt đầu xì xào nhưng cũng có người chào hỏi.

“Hương Phù, hôm nay ngươi không giúp cha ngươi rèn sắt, đến Thanh Vận Quan làm gì?” Một vị phụ nhân hình như quen nàng, cười hỏi.

“Thì ra là Trương thâm, người cũng biết mười lăm này ta sẽ gả cho Đoàn gia nhị công tử, có chút không an lòng muốn đến đạo quán cầu tổ sư phù hộ hộ!” Thiết Hương Phù mạch lạc trả lời, giọng nói gai góc càng có vẻ thô thiển hơn đám oanh yến.

“Đây là bùa phù hộ. Xem như hôm nay Hương Phù ngươi đến đúng chỗ rồi, Thanh Vận đạo trưởng của Thanh Vận Quan chẳng những đạo hạnh cao thâm, hơn nữa cũng rất có đạo đức. Mấy ngày trước còn đến chỗ ta mua hai con cua, hỏi cách làm đề tự mình chế biến cho hai đồ đệ ném thử mà lại quên mua cho bản thân. Trên đời này tìm đâu ra một sư phụ tốt như vậy chứ!” Phụ nhân vô cùng thò thốc cảm thán. Dứt lời đã cấp giò ra khỏi Thanh Vận Quan.

“...”

Ta bình tĩnh liếc mắt về phía Thanh Vận, hắn giống thần tượng bị một đám oanh yến vây quanh, dường như cảm giác được ánh mắt nóng bừng của ta, quay đầu liếc ta một cái, sau đó lại mỉm cười xuất trần thoát tục.

Tự mình chế biến cho hai đồ đệ ném thử... mà lại quên mua cho bản thân...

Một người mặt dày đến cỡ nào mới có thể nói được những lời ti bi vô si như vậy!

Phụ nhân kia đi rồi, cặp mắt đục ngầu của Thiết Hương Phù quét một vòng đạo quán, nhìn Thanh Vận rồi lại nhìn Thanh Dạ, bước chân dứt khoát đi về hướng Thanh Dạ, gạt đám oanh yến sang một bên gọi: “Thanh Vận đạo trưởng...”

Thanh Dạ hơi sững sốt nhìn Thiết Hương Phù, kể đó ánh mắt tràn đầy ý cười, ôn nhu nói: “Bản đạo gọi là Thanh Dạ, Thanh Vận chính là sư phụ bản đạo.”

Thiết Hương Phù nhìn Thanh Dạ 'A' một tiếng, sau đó quay đầu liếc nhìn Thanh Vận rồi nói với Thanh Dạ: “Thì ra ngươi là Thanh Dạ, ta cũng thấy ngươi không phải, bình thường người làm sư phụ tuổi tác đều khá lớn.” Nói xong quay người đi ngược về phía Thanh Vận, để lại Thanh Dạ mờ mịt, bất đắc dĩ cười cười.

“Phốc... Ha ha...” Ta ở một bên khác chế không được nở nụ cười ra tiếng.

Thiết Hương Phù này rất được.

Nếu nàng biết tuổi tác sư phụ khá lớn, còn tìm Thanh Dạ sư huynh làm gì? Không phải có ý đồ tiếp cận sao!

Thiết Hương Phù mới vừa đến trước mặt Thanh Vận, đạo trưởng đạo mạo kia tự giác lui về sau ba bước, sợ váy dài cũ kỹ của Thiết Hương Phù làm dơ quần áo của mình.

“Thanh Vận đạo trưởng, mười lăm này Hương Phù gả cho Đoàn nhị công tử làm vợ, cầu ngài làm phép ban cho Hương Phù bình an, sống lâu trăm tuổi.” Thiết Hương Phù không dùng đệm lót mà trực tiếp quỳ gối xuống đất.

“Thí chủ mau đứng lên.” Thanh Vận kiêng kỵ tà váy lấm bẩn của Thiết Hương Phù, đưa tay đỡ nàng lên. “Thí chủ có gì muốn nói với bản đạo, xin hãy vào bên trong mới nói rõ.” Nói xong lách ra khỏi đám oanh yến, dẫn Thiết Hương Phù vào nội điện.

Ta tò mò, vụng trộm trốn ngoài cửa thám thính, chỉ nghe Thiết Hương Phù kể hết mọi chuyện trước giờ của mình cho Thanh Vận, còn nói tuy nàng đã biết mười tám năm nay đều may mắn nhưng khó tin bản thân có thể sống sót dưới tay sát thủ nữ tử Đoàn nhị công tử nên cố tình đến Thanh Vận Quan cầu tổ sư phù hộ.

Thanh Vận lại cầm mớ gỗ của hắn bốc một quẻ giùm nàng, phán hai chữ: “Đại hung!”

Tiếp đó là tiếng tiền đồng va chạm lách cách, e rằng số lượng cũng không ít, chỉ nghe Thiết Hương Phù bối rối xin Thanh Vận giúp nàng gấp dũ hóa lành,

tìm được đường sống trong nẻo chết. Thanh Vận đưa cho nàng gì đó rồi mới nói: “Bùa này rất mạnh, chỉ cần mỗi ngày thí chủ mang theo bên mình chắc chắn gặp dữ hóa lành.”

Ta ở ngoài cửa nghe, thôn thức không thôi, mỗi tối lúc Thanh Vận về bùa, ta đều đứng một bên giúp hấn mài chu sa, hấn về hươu về vượn rất bình thường, ta nhắm mắt cũng có thể vẽ được. Cứ vậy mà cả đồng bùa ra đời hàng loạt, mỗi người mỗi khác, công dụng cách nhau cả vạn dặm.

Nếu đến cầu bình an sẽ gặp dữ hóa lành, nếu sợ thần sợ quỷ sẽ đuổi ma diệt tà, nếu có nguyện vọng sẽ được như ý. Vậy thì sư phụ đây không phải vẽ bùa, là nguyên rùa mới đúng.

Lúc ta đang dán lỗ tai lên cửa thường thức tài giả thần giả quỷ của Thanh Vận, cửa điện đột nhiên bị mở ra từ bên trong khiến ta ngã nhào lặn vào lòng hấn như một củ cà rốt.

“Thất nhi, người đứng ngoài cửa điện làm gì?” Từ trên đỉnh đầu, giọng Thanh Vận vang lên ôn hòa, điềm tĩnh lạ thường nhưng đối với người kinh nghiệm dày mình như ta lập tức nghe thấy ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta lập tức bò ra khỏi lòng Thanh Vận, thẳng lưng chỉnh sửa quần áo, cười khô héo: “Tiền điện nhiều việc, đồ nhi tính đến gọi sư phụ, ai ngờ đúng lúc sư phụ lại đẩy cửa ra...” Lời nói dối sứt sẹo như thế ngay cả ta còn không tin, làm sao lừa được Thanh Vận.

“Đạo trưởng, Hương Phù cáo từ trước.” Thiết Hương Phù nhìn ta rồi nói với Thanh Vận.

“Thí chủ đi thông thả...” Thanh Vận nở nụ cười xuất trần. Đợi Thiết Hương Phù đi rồi mới hết sức chăm chú đếm số quan tiền không ít trên bàn.

“Sư phụ, người không sợ lỡ Thiết Hương Phù xảy ra chuyện, thanh danh của người sẽ bị hủy hoại sao?” Ta cố ý chuyển đề tài nhằm che giấu sự xấu hổ vì nghe lén.

Thanh Vận cắt tiền vào tay áo, vẫn không ngẩng đầu, thân nhiên nói: “Thất nhi, nếu vừa rồi người nấp ở bên ngoài nghe lén, chẳng lẽ không nghe sư phụ dặn nàng không được để lộ việc này cho người khác sao?”

“Nghe được, nhưng nếu bùa của sư phụ không linh nghiệm, nàng bắt mẫn nói cho người khác nghe thì sao?” Lời này vừa nói ra, nhất thời ta cảm giác có một giọt mồ hôi lạnh nhiều xuống đất, đây không phải là tự thừa nhận mình có nghe lén chuyện của Thanh Vận sao.

Lúc này Thanh Vận mới ngẩng đầu nhìn ta rồi lập tức cúi xuống lại, bình thân nói: “Vi sư đã dặn nàng không được tiết lộ, nếu nàng nói ra, chuyện mất linh nghiệm sao có thể oán trách vi sư? Nếu nàng không nói, sao có ai biết được? Thất nhi, người cũng biết người chết không thể mở miệng.”

“...”

Nếu Thiết Hương Phù không kể cho ai nghe, vạn nhất nàng bị Đoạn nhị công tử khắc chết cũng không ai hay biết Thanh Vận từng cho nàng một đạo bùa gặp dữ hóa lành. Nếu nàng may mắn sống sót, chắc chắn là nhờ đạo bùa may mắn của Thanh Vận đem lại bình an. Từ nay về sau, mức độ đạo hạnh cao thâm của Thanh Vận này càng nâng lên một bậc. Trách sao Thanh Vận phải mời nàng vào nội điện.

Ta nhìn Thanh Vận xuất trần thoát tục cắt tiền vào tay áo, thoáng chốc cảm thấy lạnh cả người.

Sư phụ, đồ nhi vốn chỉ nghĩ người ra vẽ đạo mạo mà thôi, không ngờ tâm cơ của người cũng thâm trầm đến vậy. Vạn nhất một ngày kia người chợt thấy đồ nhi biết được quá nhiều, người có khiến đồ nhi không thể mở miệng nữa hay không...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đạo Trưởng Tám Càng

Mùng chín tháng chín, ngày cài hoa cúc.

Vì là ngày cài hoa cúc nên gần đây những nữ nhân thường lui tới Thanh Vận Quan bái tế cầu tổ sư phù hộ khiến ác quỷ đừng xuất hiện, hoa màu được mùa bội thu. Mỗi người đều cài một đóa hoa cúc bên hông khiến màu vàng bông dung nổi trội.

Thanh Vận vẫn đang đùa nghịch cùng mấy bụi hoa cúc ngoài điện, chưa cài hoa lên người.

Văng đám oanh yến này khiến ta cũng thanh nhàn hơn nhiều, không cần thành tên hầu bưng trà rót nước ngày thường. Ta nhàn rồi ngồi ở góc điện hưởng thụ giây phút hiếm hoi này. Tối gần giờ Tỵ canh ba, nghênh đón một người quen cuối cùng.

—— Phương Hải Kinh.

Ta mừng như điên chạy qua, mỗi ngày nhìn đám oanh yến trong đạo quán khiến ta vừa nhìn thấy nam nhân đã sáng mắt.

“Thí chủ hôm nay sao lại rảnh rồi đến đây?” Ta cười cười hỏi Phương Hải Kinh.

Phương Hải Kinh vẫn mặc một thân áo xanh đơn bạc như trước, hai má gầy gò nhưng cặp mắt khá sáng, trong tay còn cầm theo một vò rượu.

Phương Hải Kinh trông thấy ta, cười đáp lễ: “Xin chào Đường Thất đạo trưởng.”

Giờ phút này ta bỗng nhớ tới một chuyện vô cùng bi kịch đó là ngoại trừ Phương Hải Kinh, hình như không ai xem ta là đạo trưởng, quả thật quá thâm.

“Hôm nay thí chủ đến Thanh Vân Quan là cầu trời phù hộ năm sau hoa mẫu bội thu sao?” Ta vốn chẳng quen ai ngoài Thanh Vân và Thanh Dạ, chỉ có mỗi Phương Hải Kinh này là còn biết sơ sơ.

“Mấy ngày trước đây ta đưa tới mấy bồn hoa cúc, Thanh Vân đạo trưởng nói không biết chăm sóc thế nào nên đến xem thử. Vừa hay hôm nay là tiết cái hoa cúc nên ta mang theo một vò rượu hoa cúc.” Phương Hải Kinh nói xong bèn đưa vò rượu đến trước mặt ta.

Ta bung vò rượu đang định cảm tạ, sau lưng đã truyền tới giọng nói nhã nhặn của Thanh Vân kia: “Thí chủ thật có lòng.”

“Đạo trưởng không cần cảm tạ, đây là chuyện ta nên làm.” Phương Hải Kinh nói xong liền đi ra ngoài điện nhìn mấy bồn hoa cúc rồi bắt đầu vun xới.

Thanh Vân lấy bình rượu trong tay ta rồi hướng vào nội điện ca cẩm: “Gió thu đến, cua ngựa chân; hoa cúc nở, nghe cua đến...” Tâm tình đặc biệt vui sướng giống như Thanh Vân đang nhớ thương con cua, không ngại lần trước mắt mặt chưa đủ!

Ta ra khỏi điện phủ đến ngồi cạnh Phương Hải Kinh nhìn hấn xới đất, tay hấn nhanh thoăn thoắt, vừa làm vừa không quên dặn dò ta: “Hoa cúc chịu mát, cũng chịu rét tốt, rất dễ trồng. Đường Thất đạo trưởng chỉ cần đặt nó ngoài trời, từ ba đến năm ngày thì tưới một lần là được.”

“Bần đạo nhớ rồi...” Ta đáp lời xác nhận nhưng trong bụng vẫn còn mơ hồ. Đến người còn bị hấn hại chết, làm sao có thể trồng hoa, chỉ sợ đã cô phụ tâm ý của Phương Hải Kinh.

“Đúng rồi, thí chủ người gần đây thế nào? Mẫu thân vẫn mạnh khỏe chứ?” Ta ngồi xổm một bên vừa nhìn hấn làm vừa nói chuyện tào lao.

“Sức khỏe của ta đã không còn được như trước, khi bệnh khi lành, không thể làm việc nặng. Mẫu thân ta mỗi ngày đều phải làm ruộng vất vả, tuổi đã lớn còn để nặng khổ cực như thế, thật sự ta là đứa con bất hiếu.” Phương Hải Kinh cười khổ, nói xong ôm mấy chậu cúc ra bờ sông tưới nước.

Cứ vậy cả đám cúc lần lượt được vun xới tưới nước, ta rảnh rang đứng một bên nhìn, Phương Hải Kinh bỗng quay đầu nói với ta: “Dường như Đường Thất đạo trưởng đang nhàn rồi, hôm nay là tiết hoa cúc, trên trần sẽ có lễ hội, vì sao Đường Thất đạo trưởng không tới tham dự?”

“Lễ hội?” Ta mờ mịt hỏi.

“Đường Thất đạo trưởng không biết sao? Là lễ hội hàng năm ở Bình Ngự Trấn?” Phương Hải Kinh nhìn ta kinh ngạc hỏi.

“...”

Ta cũng không phải Đường Thất chính hiệu, làm sao biết được lễ hội hàng năm của Bình Ngự Trấn, Thanh Vân cũng không nói.

“Bần đạo trí nhớ không tốt, thí chủ có thể kể lại cho bần đạo được không?” Đi dạo trên trần còn tốt hơn chết dí ở Thanh Vân Quan nhiều, hơn nữa lần trước nhìn trũng cây trám kia còn chưa mua được, không biết có bị ai giành chưa, ta đã sớm toàn đề dành đủ ba mươi lăm quan.

Phương Hải Kinh mặc dù hơi buồn bực nhưng vẫn kể cho ta nghe: “Đây là lễ hội hàng năm ở Bình Ngự Trấn, mỗi nhà đều đem hoa tự nhà mình trồng ra thi thố, chủng loại đa dạng, cuối cùng chọn ra Bách Cúc Khô Thủ.”

“Bách Cúc Khô Thủ? Nhưng sẽ do ai chọn?”

“Bách Cúc Khô Thủ sẽ do các thôn trong Bình Ngự Trấn bình chọn, năm trước nữa người thắng cuộc là Thập Tường Cúc có mười màu khác nhau của tri phủ. Năm vừa rồi cũng là một nhà giàu đoạt được, người thường áo cơm còn không đủ, nào có nhàn rỗi đi chăm chút hoa cúc này kia.” Phương Hải Kinh bắt đầu dĩ nói.

Ta vừa nghe Thập Tường Cúc với Bách Cúc Khô Thủ gì đó đã hưng trí, điên cuồng chạy tới trước mặt Thanh Vân, hấn vừa mới bói toán cho một phụ nhân nên ta chưa dám quấy rầy, đứng sang một bên nhìn. Nếu quấy rầy Thanh Vân kiếm tiền com gạo, đừng nói là lên trần du ngoạn, không trả thù khiến người kêu cha gọi mẹ cũng là tổ sư ban phúc lắm rồi.

Thanh Vân sau khi bốc quẻ bèn tặng phụ nhân hai chữ: “Đại cát.” Vì thế phụ nhân an tâm tiêu sái đến bố thí vào thùng một xâu tiền.

Lúc này ta mới nịnh bợ cười với Thanh Vân, ngọt ngào kêu lên: “Sư phụ...”

Cặp mắt gian xảo kia của Thanh Vân bỗng nhiên đề cao cảnh giác khác thường, không nói hai lời, cầm phát trần đi sang nơi khác.

Hình như ta còn chưa mở miệng nói gì...

“Sur phụ, hôm nay trên trấn có lễ hội, đồ nhi ở đạo quán không có việc gì, có thể lên trấn xem được không?” Ta kéo tay áo Thanh Vận, dùng ánh mắt nai tơ vô cùng thuần khiết nhìn hấn cầu xin.

Thanh Vận nghe xong liền dừng bước, xoay người nhìn ta có vẻ hơi thoải mái: “Thì ra Thất nhi muốn lên trấn đi dạo, đi đi, dù sao hôm nay hương khói cũng vắng vẻ, ra ngoài đi dạo cũng tốt.”

“Tạ sư phụ!” Ta cao hứng, phần chần chừ trả lời, sau đó thật cẩn thận bồi thêm một câu: “Đồ nhi có thể... Có thể cùng... Sư huynh... đi chung không?” Chuyện ngắm hoa tao nhã đương nhiên phải đi cùng người mình thích, người đẹp cảnh đẹp, có thể đạt tới cảnh giới ‘nguyên làm duyên ương không làm tiên’.

“Sư huynh người thật bận rộn, không thể đi cùng, chỉ bằng người nhờ Phương thí chủ đi.” Cặp mắt sáng rõ của Thanh Vận nhìn ta, trả lời không chút lưu tình.

“Đồ nhi đã biết...” Ta rầu rĩ trả lời.

Ta thầm mắng Thanh Vận cả trăm lần ngàn lần, đạo trưởng keo kiệt, đạo trưởng keo kiệt, đạo trưởng dối trá, bản thân người cô đơn nên không thể để người khác tốt hơn mình.

Ta buồn bực ra ngoài đạo quán, Phương Hải Kinh vẫn đang đùa nghịch cùng mấy bồn hoa. Ta đến cạnh hấn, hỏi hết sức ai oán: “Phương thí chủ buổi chiều có việc gì không? Có thể cùng đi với bản đạo lên trấn xem lễ không?”

Ai bảo ta trời sinh ham vui, mà chuyện du ngoạn này nếu không có bạn đồng hành thì còn ý nghĩa gì nữa, một người vừa mới hưng phấn bùng bùng, xem trọng một cây cúc muốn tìm người chia sẻ, xoay người chỉ thấy xung quanh trống vắng, không phải rất thê lương sao?

Phương Hải Kinh nhìn ta thần nhiên cười nói: “Đúng lúc ta muốn lên trấn mua thuốc, nếu Đường Thất đạo trưởng muốn đi, ta có thể đi cùng Đường Thất đạo trưởng.”

“Thật tốt quá...” Ta cao hứng trả lời.

Phương Hải Kinh đặt hoa lại chỗ cũ rồi cùng ta lên trấn. Mới đến đầu trấn đã thấy quầy hàng của các tiểu thương mọc lên như nấm, ai nấy đều đặt hoa nhà mình lên quầy sau đó quay sang ngắm nghiêng hoa nhà khác, trên mỗi chậu hoa đều viết rõ hoa của Lý gia, của Lâm gia. Chủng loại hoa vô cùng phong phú: hoa dáng thực được, hình tròn, hình cuốn dù, hình tòa sen; màu sắc vô cùng đa dạng: vàng, trắng, xanh, hồng, tím nhạt, xanh nhạt.

Kỳ thật hoa cúc của nhà bình thường đều giống nhau, chỉ có mỗi hai màu vàng trắng, đưa ra cũng chỉ để góp mặt làm nền. Nhân vật chính là đám hoa nhà giàu, đoạn chính chễm chệ ở giữa, tuy số lượng không nhiều lắm, nhưng đa số thắng thiếu số là chuyện hiếm có. Các lão gia ngồi trên ghế hoa lệ, chân bắt chéo, híp mắt nhìn người ta lui tới ngắm hoa nhà hấn, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Đoạn phủ cũng có tham dự nhưng chỉ thấy đám gia đình mà không thấy Đoạn lão gia đâu. Chậu cúc gọi là Mặc Hà, trong sắc hồng có ánh tím, trong tím ánh đen, bung ra cực đại, sắc hoa như mực, nhìn thuần khiết tự nhiên, rất đoạn trang ồ trọng.

Ta cùng Phương Hải Kinh dạo qua một vòng, xuất sắc hơn cả vẫn là Mặc Hà của Đoạn lão gia, Kim Giáp Hồng của Đình lão gia, Thượng Lục Mẫu Đơn của Lâm tri phủ. Nếu nói cực phẩm, vẫn là chậu hoa trong tay một nữ tử làm nông bình thường, nói bình thường vì quần áo khá bình thường nhưng dung mạo không bình thường.

Nàng như hoa sen mới nở, hai gò má trắng mịn mà ửng hồng, đôi mắt đen lay láy có vẻ quyến rũ động lòng người, cho dù mặc quần áo thô kệch cũng khó giấu được vẻ đoạn trang bím sinh.

Chậu hoa trước mặt tên là Lục Vân, cánh hoa bung rộng, như cánh môi, kỳ lạ nhất là cả chậu hoa xanh biếc, mỗi cánh có hai bông, hơn nữa hình dáng tương tự hoa lan. Hôm nay là lễ hội hoa cúc, nàng đầu thế ôm một chậu lan tới tham gia. Cho nên chậu cúc xanh giống hoa lan này nhất định không tầm thường.

Rất nhiều người vây quanh nàng nói chuyện say sưa, người đẹp hoa cũng đẹp, sau khi các trưởng thôn nhìn thấy chậu Lục Vân đều mờ cả mắt.

“Đây là Lục Vân?” Một trưởng thôn chỉ vào chậu hoa hỏi nữ tử kia.

“Dạ.” Giọng nàng cũng giống như dáng vẻ của nàng, nhẹ nhàng, dễ nghe như giọng chim hoàng oanh.

“Lục Vân là loại hiếm quý, một cô nương bình thường có thể trồng được sao!” Mặt khác một trưởng thôn khó tin, nhìn nàng hỏi.

“Huống hồ Lục Vân là giống cúc cao cấp nhất, mỗi cánh chỉ nở đúng hai bông!!” Một vị khác bổ sung.

“Một ngày nọ trong nhà có một ông lão đến xin nước uống, sau khi rời đi thì để lại chậu Lục Vân này, nói là tạ ơn cứu giúp.” Nữ tử kia bình tĩnh giải thích.

“Người có biết ông lão tên gì không?”

“Người kia không cho biết...”

Hôm đó danh hiệu Bách Cúc Khôi Thủ đương nhiên lọt vào tay chậu Lục Vân. Mấy kẻ nhà giàu đều tranh nhau đòi mua chậu Lục Vân. Đây chính là Bách Cúc Khôi Thủ, nếu ai mua được từ tay cô nương này, không biết trên mặt thiệp bao nhiêu vàng mới đủ.

Ta nhàn nhả đứng nhìn, không khỏi cảm thán, đúng là kẻ có tiền, rảnh rỗi nên thích tranh giành này nọ. Ra giá cao quá đáng, từ năm mươi lượng bạc cuối cùng bay lên tới sáu mươi lượng vàng nhưng cô nương này cũng thật quái dị, nhiều tiền như vậy cũng không chịu bán, khư khư giữ chậu Lục Vân đưa cho huyện thái gia bên cạnh.

Nhắc đến huyện thái gia của Bình Ngự Trấn, người này thật sự rất không giống huyện thái gia, thân hình cao gầy tao nhã, mắt sâu mày kiếm, ước chừng chưa tới năm mươi. Nếu không phải có nha sai mặc quan phục theo sau, đánh chết ta cũng không tin hắn là huyện thái gia.

Vị nữ tử tận tay bụng chậu Lục Vân cho huyện thái gia, nói: “Danh hoa sánh đôi người yêu hoa, Cẩm Nhiên nguyện tặng Lục Vân cho tri huyện đại nhân.”

Lời này vừa nói ra, cả đám người ồ lên.

Ngay cả ta cũng bất ngờ, cô gái nhỏ này không phải bị nam sắc mê hoặc chứ, sáu mươi lượng vàng là một con số không nhỏ, nàng lại không cần đến mà tặng không cho người ta! Sớm biết vậy ta đã lôi Thanh Vân lại đây, chỉ cần hắn nỡ nụ cười xuất trần thoát tục với Cẩm Nhiên, chậu Lục Vân kia còn không rơi vào tay Thanh Vân?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đạo Trưởng Say Rượu

Tri huyện hiển nhiên cũng sững sốt một chút nhưng lập tức cười xa lạ, nói: “Vô công bất thụ lộc, tha lỗi bản quan không thể nhận phần đại lễ này của cô nương.”

“Tri huyện đại nhân, đây là chút tâm ý của tiểu nữ, mong tri huyện đại nhân không từ chối.” Cẩm Nhiên vẫn không rút bàn tay ôm chậu Lục Vân về, cố chấp đứng trước mặt tri huyện đại nhân, làn da trắng mịn dần dần ửng hồng.

Ta đứng một bên nhìn, lệ rơi đầy mặt.

Cô nương, khắp chân trời nơi nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ, nếu người tham sắc, trong Thanh Vân Quan của bản đạo còn có hai đại mỹ nam tử, dù người thích đối trá hay ôn nhu, mắt sâu lưng hay mắt gian xảo đều có, tội gì phải bám lấy tri huyện đại nhân.

Hôm nay tri huyện đại nhân đến lễ hội hoa nhưng chỉ là đi dạo, một chậu cúc cũng không mang theo, người làm sao biết người ta yêu hoa? Cho dù người ta thích sưu tầm cũng là sưu tầm mấy bông hoa như người.

Nếu người tham tiền thì lại không nên biếu không cho tri huyện đại nhân, năm nay Thượng Lục Mẫu Đôn của tri phủ đại nhân không đoạt giải, nếu người dâng cho tri phủ, còn có thể thiếu tiền sao, vì sao cố tình làm chuyện ngu ngốc thế này!

“Cô nương, không phải bản quan không đề tâm đến tấm lòng của người nhưng lễ vật quý như vậy, bản quan thật sự không thể nhận.” Tri huyện hình như không phải kẻ hám tài, vẫn đưa đẩy.

Cẩm Nhiên nghe xong, hai má ửng hồng nhanh chóng tái nhợt, cặp mắt hạnh quyền rũ động lòng người ứa lệ, nói vô cùng thương tâm: “Cẩm Nhiên không hiểu tri huyện đại nhân, Cẩm Nhiên tặng Lục Vân cho đại nhân kỳ thật là có việc muốn nhờ.”

“Cô nương nếu có chuyện cần, bản quan có thể làm được chắc chắn sẽ làm hết sức, nhưng lễ quý như thế vẫn mời cô nương thu hồi.”

Cẩm Nhiên nhìn tri huyện đại nhân, cặp mắt hạnh dần dần ướt át, từng giọt tuôn rơi, giọng nói nghẹn ngào: “Cẩm Nhiên từ nhỏ sống cùng gia nãi, nương tựa lẫn nhau, ai ngờ mấy ngày trước gia mẫu bỗng nhiên nhiễm bệnh qua đời, Cẩm Nhiên lẻ loi một mình không biết phó thác cho ai, chỉ mong tri huyện đại nhân thu nhận.” Nói xong liền quỳ gối xuống, thân mình nhu nhược run rẩy.

Ta nhìn một màn trước mắt không nói gì, ấn tượng với Cẩm Nhiên lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Loại tình huống cầu huyết thế này đều chiếu đầy rẫy trên kênh phim truyền hình tám giờ, sau đó sẽ chịu đựng mọi gian khổ chờ cơ hội leo cao, chờ được ái sẽ lộ bản tính thật, kiêu ngạo ương ngạnh. Cẩm Nhiên này cũng rất khéo chọn, tri huyện đại nhân tuy chỉ là chức quan thất phẩm nhưng nắm mọi quyền hành tại Bình Ngự Trấn, có quyền có tiền cũng có bề ngoài, vẹn cả đôi đường.

“Phương thí chủ, chúng ta đi thôi.” Dù sao lễ hội đã xong rồi, ở lại cũng không còn ý nghĩa.

Phượng Hải Kinh nhìn ta thân nhiên cười nói: “Được.”

Sau khi cùng đi mua thuốc với Phương Hải Kinh, cả hai chia tay, mỗi người một ngã.

Ta đứng ở chợ nhìn bốn mươi quan tiền trong tay thờ dài. Vốn dĩ ta muốn mua cây trầm kia, ai ngờ hôm nay hàng quán đều đóng cửa vì lễ hội, chẳng lẽ quả thật số mệnh đã định sẵn ta vô duyên với cây trầm kia sao?

Cuối cùng không hiểu vì sao, ta đổi bốn mươi quan thành sáu con cua.

Phù phù...

Trên con đường tu hành, đến tận cùng Thanh Vận đã yểm bùa gì trên người ta...

Sau khi Thanh Vận thấy ta cầm sáu con cua lúng lẳng trong tay, suýt nữa sung sướng bay thẳng lên trời, luôn mồm nói ‘rất tốt’, còn khen ta là đồ nhi có một không hai trên đời rồi ra ngoài đi dạo. Ta âm thầm khinh bỉ, đem cua vào bếp.

Bữa tối hôm đó đương nhiên phong phú lạ thường, món cua ăn kèm với rượu hoa cúc, đúng như lời ngâm nga lúc sáng từ miệng Thanh Vận ‘hoa cúc nở, nghe cua đến’.

Ba thầy trò hòa thuận vui vẻ, Thanh Vận với Thanh Dạ uống rượu, ta cũng ham vui lén nhấp một hớp nhỏ, lập tức cay chết khiếp, sau khi xuống cổ quả thật giống như lửa đốt, vì thế chỉ ngoan ngoãn ăn cua, không dám dính tới một giọt rượu.

Ta thuận miệng kể lại chuyện lễ hội có đủ các loại hoa cúc kỳ lạ ban sáng, bao gồm cả chậu Lục Vân và Cẩm Nhiên cô nương.

Thanh Vận múc một miếng gạch cua bỏ vào mồm, hớp một ít rượu, nhìn ta nói: “Nàng này thật giống Thất nhi.”

“Ta có chỗ nào giống nàng!” Ta giận, sao Thanh Vận nghĩ ta như vậy, ta chưa bao giờ cho không ai cái gì!

Cặp mắt Thanh Vận ửng đỏ nhìn ta một hồi, mặt không đổi sắc nói: “Giống nhưng lại không giống...”

“Sur phụ, ngài say rồi!” Ta nhìn Thanh Vận, bây giờ nhìn hẳn cực kỳ giống cái loại một ly đã gục.

Thanh Vận vẫn không để ý lời ta, nhẹ nhàng nở nụ cười xuất trần: “Chuyện yêu thương nhưng nhớ rất giống Thất nhi, điểm không giống đó chính là dung mạo Thất nhi kém nàng một bậc, không chừng tri huyện đại nhân giờ đã đưa nàng về huyện nha. Giống như Thất nhi, có thể chịu khổ đưa đẩy với gia đình kia... Thật đáng buồn, thật đáng tiếc...” Thôn thức xong lại tự rót cho mình một ly rượu nữa.

Nếu lần sau ta còn mua cua về hiếu kính người, ta sẽ tự nguyện rửa bán thân chưa già đã hói!

Thanh Dạ sư huynh cũng uống không ít, rượu khiến đôi mắt xanh thăm lò dò, mông lung nhìn ta, mơ hồ hỏi: “Sư muội, muội thấy sư huynh được chứ?”

“Được, trên đời này chỉ có sư huynh tốt với ta nhất.” Ta cười tủm tỉm trả lời.

Không được sao ta có ý với người làm gì, Thanh Dạ sư huynh thân ái của ta, bộ dạng say rượu lò dò này thật khiến sư muội ta ngửa ngáy, khó nhìn.

Thanh Dạ dùng cặp mắt mê ly nhìn ta, miệng cười chua xót, nỉ non nói: “Được... thì làm được gì...”

“Ai nói không làm được? Sư huynh đừng xem nhẹ bản thân!” Đáng tiếc nãy lời này như gió qua tai Thanh Dạ vì hẳn đã say gục trên bàn rồi.

Sư huynh, từ lượng của người thật là...

“Thất nhi, điu Dạ nhi về phòng đi...” Thanh Vận lại châm rượu, tự uống một mình, giống như không uống xong bình rượu này là không được.

“Dạ...” Ta vui sướng trả lời, chuyện tốt đẹp thế này sao lại rót xuống đầu ta chứ?

Ta khoát tay Thanh Dạ lên vai, một tay ôm thắt lưng của hắn đỡ lên, sau đó sâu sắc cảm nhận được mơ mộng vĩnh viễn đẹp hơn thực tế.

Tuy Thanh Dạ thân mình cao lớn cân đối nhưng cao quá khổ. Chỉ mới nâng Thanh Dạ dậy, ta đã mất sức chín trâu hai hổ chứ đừng nói đỡ hắn về phòng. Mọi âm mưu gian xảo trong đầu đều bị trọng lực đẩy lùi, suy nghĩ duy nhất lúc này là phải cẩn thận kéo hai người cùng ngã nhào!

Ta thật vất vả lôi kéo Thanh Dạ về phòng, cả người mệt mỏi dựa vào người hắn. Thanh Vận gian trá, tiểu nhân bỉ ổi, toàn sai ta làm mấy chuyện khổ cực, ta cũng muốn vô sỉ nói cho người biết rằng hiếm khi tiếp xúc thân mật với Thanh Dạ sư huynh như thế, ta đau đớn nhưng rất hạnh phúc.

Sau khi điều hòa hơi thở, ta ngẩng đầu nhìn dáng vẻ anh tuấn của Thanh Vận đang gằn trong gang tấc. Hai má gò đầy đặn ửng hồng, đôi môi hé mở, hơi thở tinh tế còn vương mùi rượu hoa cúc say lòng người, bức tranh này thật khiến người ta mất hồn, âm mưu gian xảo nhất thời nhẹ nhàng quay lại, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Thanh Dạ sư huynh say đến mức này, thật đúng là thời cơ tốt để làm loạn! Đợi ngày mai hẳn thức dậy đã thấy hai người quần áo xộc xệch, ôm nhau mà ngủ, ta còn e lệ: “Đêm qua sư muội đã là người của sư huynh, từ nay về sau sư muội sống là người của sư huynh, chết là ma nhà sư huynh.”

Chỉ cần để hán biết đêm qua đã cùng ta loan phượng điên đảo, mây mưa thất thường thì việc của ta với Thanh Dạ còn không thành sao?

Nhưng lập tức lại phát sinh một vấn đề khác, căn bản ta không thể xác định ta còn có thể ngây ngốc bao lâu, có lẽ thêm một ngày bên Thanh Dạ sư huynh thì lúc chia lìa càng hết sức khó khăn, nếu đột ngột quay về lại thời đại của mình, Thanh Dạ sư huynh phải làm sao, ta đây có thể chịu nổi sao?

Nhất thời ta ngồi thừ bên giường Thanh Dạ, lo sợ không đầu.

Suy nghĩ nửa ngày cũng không thể kết luận mình có muốn lợi dụng cơn say này của Thanh Dạ hay không, miệng thịt béo đã dâng tận miệng còn mất sức đây đi thật khiến tim ta đau như cắt. Ta nhìn Thanh Dạ say mềm, chắc đến ngày mai cũng không tỉnh nổi.

Nếu không... thì thân mật chút đỉnh đi?

Cuối cùng cảm tính vẫn thắng lý tính, háo sắc thắng lễ trời, ta chồm qua hôn một cái lên khuôn mặt nhu hòa của Thanh Dạ. Ta biết nữ nhi nên rụt rè nhưng kiềm chế không nổi, giống như mèo trộm được xương, mừng rỡ lăn lộn trên giường.

Sau khi no đủ, ta mới giúp Thanh Dạ thu vén, ta lấy khăn lạnh lau lau hai gò má ửng hồng của hán, đắp chăn cho hán. Quần áo ta vẫn không dám cởi, một nữ nhi cởi đồ cho nam nhân thì còn thể thống gì, nếu khiến Thanh Dạ nghĩ ta là nữ tử không rụt rè thì phải làm sao.

Xong xuôi hết thấy, ta lưu luyến rời khỏi phòng Thanh Dạ.

Ra đến thiện đường, ta thấy Thanh Vận vẫn một mình ngồi trước bàn, ngón tay xanh miết thon dài cầm ly rượu, đôi mắt gian xảo thất thần, không biết đang nghĩ gì, con cua trên bàn còn nguyên, một cái càng cũng không mở.

“Sư phụ, nếu người không uống nữa thì về phòng ngủ đi, đồ nhĩ cũng nên rửa chén.” Hán còn muốn ngồi một mình đến khi nào nữa?

Thanh Vận lúc này mới quay sang nhìn ta, đặt ly rượu lên bàn, nói: “Thất nhĩ, ngồi xuống tâm sự với ta..”

Ta với người có gì hay ho mà tán gẫu? Nghĩ là nghĩ vậy nhưng ta vẫn ngồi xuống ghé.

“Sư phụ muốn tán gẫu?” Ngoại trừ chuyện của Cúc Hoàng, người còn có thể nói gì?

“Thất nhĩ, năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám..”

“Cha mẹ trong nhà còn khoẻ mạnh không?”

“...” Ta nhất thời nổi gân xanh.

Có thăm hỏi cha mẹ người ta ân cần vậy không!

Thanh Vận thấy biểu tình đó của ta nhất thời bật cười, giọng nói thâm ý cười, nói: “Vi sư lỡ lời...”

Ta sợ hãi liếc Thanh Vận một cái, không đáp trả.

Thanh Vận dừng lại một chút rồi hỏi tiếp: “Trong nhà cha mẹ an khang hay không?”

“...”

Đúng là miệng chó không thể phun ra ngà voi... Thật là chính xác!

“Sư phụ, cha mẹ còn khoẻ mạnh, thân mình an khang, tình cảm vợ chồng cũng thật mỹ mãn, đúng theo chế độ một vợ một chồng, hơn nữa gia phụ cũng không có dấu hiệu ngoại tình. Xin hỏi người còn chuyện gì muốn hỏi?” Ta nghiêng răng nghiêng lợi.

Nếu ta không khai báo toàn bộ nhân khẩu gia đình, chỉ sợ ngay cả chuyện cha ta có bao nhiêu thê thiếp cũng bị Thanh Vận tra hỏi!

Thanh Vận nghe xong vẻ mặt cũng có vẻ hơi xấu hổ, đành khô khan nói: “Như thế rất tốt... Rất tốt...”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đạo Trưởng Hồn Loạn

Ta cười lạnh hỏi lại Thanh Vận: “Vậy không biết song thân sư phụ khoẻ mạnh không?” Lấy ơn báo oán không phải là tác phong của ta.

Thanh Vận biết mình sai trước, dù ta vô lễ như vậy vẫn không giận, thân nhiên cười cười, nói: “Song thân đã mất...” Ngữ khí bình tĩnh giống như thảo luận chuyện thường ngày.

Thanh Vận đáp ngược lại một câu khiến ta ngậy người, ban đầu cũng tính trêu chọc hấn nhưng bây giờ nghe nói song thân đã mất thì cảm thấy giống như mình nhảm vào vết sẹo của người ta. Ta yên lặng nhìn Thanh Vận không biết nên xin lỗi hay chuyển đề tài, kết quả Thanh Vận tự mình giải vây.

Thanh Vận cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch, vẫn làm ra vẻ bình thản ung dung như trước, không dài dòng phán một câu: “Thất nhi, hôm nay rượu thơm của béo, rảnh rồi nên lên trần thường xuyên. Đêm đã khuya, thu dọn xong thì về phòng ngủ đi.” Nói xong đừng đưa phất trần đi mất.

Ta nhìn Thanh Vận rời đi, nhìn bình rượu bị Thanh Vận với Thanh Dạ uống cạn, đứng dậy gom chén bát trên bàn, lau dọn sạch sẽ.

Theo bộ dáng vừa rồi của Thanh Vận, tuy bình thản không lộ vẻ dối trá nhưng dù sao cũng không ai tự dưng nguyện rửa cha mẹ mình. Huống hồ nếu cha mẹ Thanh Vận còn khoẻ mạnh trên đời thì sao lại để hấn trốn vào đạo môn tu đạo?

Việc này phức tạp quá mức, thân thể Thanh Vận kỳ thật không liên quan đến ta, sống chết có số. Một mình dọn dẹp xong liền thở phào nhẹ nhõm rồi trở về phòng.

Cảm giác mềm mại từ hai gò má của Thanh Dạ sư huynh vẫn còn đọng lại trên môi, sau khi về phòng ta liếm liếm khóe miệng, thầm nghĩ sao lúc này không hôn môi Thanh Dạ.

Kể đó, ta lập tức bị tư tưởng đáng khinh đó khiến bản thân xấu hổ đỏ mặt, ta sao có thể không rụt rè như Thanh Vận đã nói vậy chứ! Ta ngượng ngùng dùng chăn che kín mặt, lăn qua lộn lại trên giường. Hậu quả một chân đá trúng tường, ngón chân bị thương nặng, vô cùng đau đớn.

Ta hai mắt nhắm lệ mông lung, ôm ngón chân thầm mắng trên đời này vì sao lại có câu vui quá hóa buồn làm gì.

Chờ đau đớn thật vất vả voi đi một ít, ta lau lệ nơi khóe mắt, bất chợt kinh ngạc nhìn vách tường trước mắt bỗng lốm xúng.

Chỉ thấy một lỗ tròn cỡ lòng bàn tay hiện rõ trên tường, theo phim truyền hình mà nói chắc chắn trong lỗ nhỏ này che giấu một bí mật cực kỳ to lớn, đủ khiến toàn thiên hạ khiếp sợ, nghĩ đến mà máu toàn thân máu sôi trào.

Ta cẩn thận gỡ miếng tường bị lốm ra, trong đó lộ ra một bọc nhỏ. Ta mở ra, chỉ thấy hai mươi mấy lượng bạc trắng bóng xuất hiện trước mắt. Nhất thời cảm động rơi lệ đầy mặt, vạn phần vui mừng vì trên đời này còn có câu ‘tái ông thất mã yên tri phi phúc’ cứu vớt cho câu ‘vui quá hóa buồn’.

Ta đã sớm biết kiếp trước của mình không phải là kẻ ngu dốt vì chút tiền cơm gạo đập đầu vào bàn thờ hôn mê! Có thể lên Thanh Vận giấu nhiều bạc làm của riêng như vậy tuyệt không phải là hạng hời hợt! Ta cẩn thận ôm bạc vào lòng, nay đã có tiền, có thể kéo Thanh Dạ sư huynh lưu lạc thiên nhai, hạnh phúc biết bao.

Ta cảm động, khóe mắt còn đang chớp chớp bỗng thấy một quyển sách lấp ló trong bao, kích thước chỉ bằng bàn tay, bìa ngoài không có lấy nửa chữ. Ta buồn bực giờ sách ra, nét mực hỗn độn không chịu nổi, chữ viết giương ngang múa vuốt như gà bới. Ta vận dụng nhãn lực tối đa mới đọc được nét chữ nhỏ li ti trong đó.

Chỉ thấy trong thứ nhất ghi lại thế này:

Phụ thân, xin tha thứ nữ nhi bất hiếu, bất đắc dĩ nữ nhi mới dùng hạ sách này.

Nữ nhi năm nay đã qua mười tám, ngay cả nửa mặt tướng công cũng chưa từng thấy. Đừng chỉ trích nữ nhi mơ mộng! Có nữ nhi nhà ai không tính toán cho tương lai của mình đâu?

Người cũng biết người làm nghề đó, nữ nhi đi theo ngài sẽ không có tương lai, nếu còn tiếp tục, chỉ sợ nữ nhi đến lúc hoa tàn ít bướm cũng cô đơn chiếc bóng. Cho nên nữ nhi đành phải tự tìm cách!

Chỉ mong phụ thân không giận.

Ta buồn bực nhìn quyển sách, rốt cuộc phụ thân Đường Thất làm gì, vì sao theo hấn không có tương lai? Làm ruộng? Rèn sắt? Mua bán? Trong đầu hiện lên một đám dấu chấm hỏi, ta nhanh chóng lật xem tiếp, trang sau ghi lại ngày Đường Thất mới vào Thanh Vận Quan.

Phụ thân, chính nữ nhi đã vụng trộm mượn ít ngân lượng của người, phòng khi tìm được chỗ dừng chân sẽ cần dùng đến.

Trong Thanh Vận Quan, tuy Thanh Vận đạo trưởng tính tình kỳ kỳ quái quái, có vẻ vội vã tìm nha đầu làm bếp nhưng nữ nhi đã nhìn trúng Thanh Dạ đạo trưởng ôn nhu như nước. Anh rất ôn nhu, hàng mi ôn nhu, không cần nói lời nào đã khiến nữ nhi động tâm, xiêu lòng, trái tim nữ nhi lập tức bị luân hãm.

Phụ thân, chờ nữ nhi dụ dỗ được Thanh Dạ sư huynh, người chắc chắn sẽ cảm thấy tự hào vì nữ nhi đã thay người tìm được một con rể vĩ đại như thế!

Ta chảy mồ hôi lạnh nhìn quyển sách của Đường Thất, thì ra nàng cũng chắm Thanh Dạ sư huynh. Tình địch này thật đúng là quý dị, tức là ta cũng không phải là ta, ghen cũng không biết nói năng thế nào. Ta cố sức lật qua một trang nữa, Đường Thất này có thói quen ghi lại mỗi tuần, chủ yếu mô tả Thanh Dạ tốt thế nào, Thanh Vận keo kiệt thế nào.

Phụ thân, nếu nói nữ nhi đời này có nhìn lầm người, đó chính là Thanh Vận, hẳn chỉ được cái đạo mạo, nghiêm nghị, nguy quân tử. Xưa kia người thường xuyên dặn dò nữ nhi giang hồ hiểm ác. Nữ nhi còn xem như gió thoảng bên tai, vào tai này ra tai khác, nay mới thật thấu hiểu được dụng tâm lương khổ của phụ thân.

Ta mừng rỡ chết khiếp trước những lời vừa hồi hận ảo não này, nếu Đường Thất trước kia không khôn khéo để rơi vào tay Thanh Vận thì sẽ hại ta giờ đây phải làm trâu làm ngựa cho hắn. Nhưng nếu Đường Thất tiền nhiệm còn làm gì đúng đắn chắc cũng vì Thanh Vận Quan, vì ở đây có Thanh Dạ.

Sau khi xem xong, ta đem nó và ngân lượng bỏ lại vào lỗ nhỏ, dù sao cũng chưa cần dùng.

Sau khi đắp chăn, ta mê mẩn chìm vào giấc ngủ, trong mơ ta với Thanh Dạ đang tiến vào lễ đường trong tiếng nhạc kết hôn kinh điển. Hai người nhìn nhau thâm tình, chân thành nói ta yêu người, sau đó trao nhẫn cho nhau. Đúng lúc này, nhẫn trong tay ta bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt của Thanh Vận, đau thương nói với ta: “Thất nhi, người yêu người nhất là sư phụ, người sao nữ để sư phụ khổ sở?”

Ta bị dọa đánh rơi nhẫn trong tay, mau chóng ngồi xổm xuống tìm. Ai ngờ lúc này cửa giáo đường bị mở toang, Đoạn nhị công tử một thân tây trang màu đen, đứng dưới ánh sáng chói mắt trong giáo đường khiến người ta luyến tiếc không rời mắt. Chỉ thấy hắn cầm một bó cúc, mạnh mẽ đi về phía ta, một tay kéo ta qua nói: “Sư tỷ, sư huynh không thích hợp với nàng, hắn không biết nàng thích hoa cúc nhất. Sư tỷ, gả cho ta đi...” Nói xong lập tức quỳ xuống, dâng hoa đến trước mặt ta.

Ta nổi gân xanh cuộn cuộn tính hành hung Đoạn nhị công tử một chút thì chiếc nhẫn trong tay bỗng hóa thành Thanh Vận, dùng phát trần gỗ mạnh vào đầu Thanh Dạ đang đứng cạnh ta: “Nghiệt đồ! Dám có ý đồ với sư mẫu!”

“Sư mẫu?” Thanh Dạ đỏ mặt, nhìn ta đau tận tâm can, nhẫn trong tay rơi xuống đất.

“Không phải, Dạ... Chẳng nghe ta giải thích...” Ta túm tay áo Thanh Dạ tính giải thích, ai ngờ lại bị Thanh Dạ hất ra.

“Sư mẫu... A... Sư mẫu... Sư mẫu... A... Ha ha ha...” Thanh Dạ dốc hết can đảm gọi ta, một lần lại một lần. Sau đó bỗng rơi lệ đầy mặt, vừa cười vừa chạy ra giáo đường.

“Thanh Dạ!” Ta nhìn bóng dáng bi thương của hắn rồi đi, cô đơn, lạnh lùng như bị toàn thế giới bỏ rơi, ta muốn đuổi theo giữ hắn lại.

Thanh Dạ, ta không dây dưa gì với Thanh Vận, chuyện sư mẫu gì gì đó, tất cả đều là hắn nói hươu nói vượn!!

“Thất nhi, người muốn thế nào?” Thanh Vận kéo tay ta lại, giữ chặt không buông.

“Buông ra!” Ta nổi giận, trừng mắt nhìn Thanh Vận, nếu không đuổi theo Thanh Dạ, ta sợ hắn rời đạo môn mà xuất gia!

Nếu quả thật là xuất gia thì phải đợi rất lâu mới được thành thân!!

“Sư phụ xin người tự trọng, đừng níu kéo người không thuộc về mình!” Đoạn nhị công tử bắt lấy tay kia của ta, cặp mắt đen như mực trừng trừng nhìn Thanh Vận.

Thanh Dạ đi đến cửa giáo đường, nhìn không được quay đầu lại liếc ta, thấy Thanh Vận và Đoạn nhị công tử lôi kéo ta, rốt cục tuyệt vọng xoay người rồi đi.

Ta nhìn bóng dáng Thanh Dạ biến mất, đau đớn rã rời gọi: “Thanh Dạ!...”

“Thanh Dạ!” Ta giẫy giụa trên giường như cá chép nhảy.

Sau khi nhìn thấy nóc nhà mờ ảo, ta mới phát hiện chỉ là một giấc mộng. Lòng còn sợ hãi, lau lau mồ hôi lạnh trên trán, đều nói ngày nghỉ đêm nằm mộng, ta thật vất vả mơ thấy Thanh Dạ sư huynh, mà còn thành thân với Thanh Dạ sư huynh nữa! Tại sao Thanh Vận ngăn cản! Khó hiểu nhất là còn nhảy xổ ra một Đoạn nhị công tử, hắn còn chưa vào đạo quán đã đại náo hôn lễ của ta, ầm ĩ không nói nổi.

Nhìn thấy sắc trời đã gần sáng, một chút nữa con gà trống bên Thủy Vân Am kia cũng sẽ gáy gọi bình minh. Thanh Dạ chắc đã tỉnh, ta nghĩ mình cần pha một ly trà giải rượu cho hắn để bớt đau đầu nên dậy sớm.

Đạo gần đây ta thật không khác gì gia súc, dậy sớm hơn gà, cực khổ hơn trâu, ngủ trễ hơn chó...

Sau khi rửa mặt chải đầu, ta xuống bếp pha một ly trà đậm cho Thanh Dạ, lấy mớ com thừa hôm qua nấu cháo.

Nấu vừa xong liền thấy Thanh Vận tiến vào, mặt còn ngái ngủ mông lung, che miệng ngáp: “Thất nhi dậy sớm quá...” Nói xong câu này xem như đã chào hỏi, đặt mông ngồi xuống, bụng ly trà mới pha kia tính uống.

“Sư phụ, chậm đã, chậm đã! Chén trà này không phải của người!” Ta mau miệng ngăn cản. Đây là trà giải rượu cho Thanh Dạ, sao để Thanh Vận uống được.

“Không phải cho sư phụ?” Thanh Vận buồn bực nhìn ta.

“Dạ, đó là cho Thanh Dạ sư huynh.”

“Vi sao Dạ nhi có trà giải rượu mà sư phụ không có?” Thanh Vận thoáng bắt mắt nhìn ta.

“Sư phụ đêm qua không say, muốn trà giải rượu làm gì?”

“Thất nhi, người nghĩ đêm qua sư phụ chưa say? Người thiên vị cho Dạ nhi, cô lập vì sư sao?” Thanh Vận đau thương nhìn ta khó tin.

“...”

“Sư phụ, ngài nghĩ nhiều quá...” Có ai như hần không, đã keo kiệt lại càng keo kiệt, ngay cả một ly trà cũng tính toán chi li.

“Nếu không thiên vị thì tốt, vì sư sẽ uống hết ly trà giải rượu này.” Thanh Vận vừa dứt lời, đau thương trong mắt đã lập tức bay biến, bụng ly trà uống một hớp. Khuôn mặt như vẽ lập tức nhả rớt, nửa ngày không nói.

Ta đang hoài nghi không biết trong ly trà có bỏ thuốc hay không, hại Thanh Vận ra nông nỗi này thì Thanh Vận cuối cùng đã chịu mở miệng: “Rất đắng...”

Ác giả ác báo!

“Sư phụ, trà giải rượu đều vậy, chỉ có đắng mới có thể giải rượu.” Ta vui sướng khi người gặp họa đứng một bên nói.

Thanh Vận cau mày đặt ly trà trước mặt ta, buông lời chính nghĩa: “Thất nhi, bỏ thêm chút đường vào cho vị sư!”

“...”

Ta liếc nhìn Thanh Vận rồi để mặc hần đi pha lại một ly trà khác cho Thanh Dạ. Thanh Vận tự mất hứng thở dài, bắt đầu cúi xuống húp cháo.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đạo Trường Hai Càng

Thoáng chốc Thanh Dạ cũng tỉnh dậy, vì say rượu mà cặp mắt sâu thẳm kia hơi lơ đãng.

“Sư huynh, uống ly trà giải rượu trước đi.” Ta thân thiện bụng ly trà đưa cho Thanh Dạ. Ân cần như vậy tuyệt đối không thể hình dung là ‘tự dụng ân cần, không gian thì là trộm’.

Không biết vì sao, cảnh đôi mắt thất vọng của Thanh Dạ trong giấc mơ đêm qua lại hiện lên nên giờ phút này nhìn hần ta liền cảm thấy hơi đau đớn. Quả nhiên tại ta suy nghĩ nhiều quá sao?

“Sư muội vất vả.” Thanh Dạ ôn nhu cười cười, nhận ly trà ấm uống một ngụm, ánh mắt cau lại nhưng lập tức uống cạn.

Ta và Thanh Dạ cùng ngồi xuống, bắt đầu ăn sáng. Thanh Vận trời sinh quen thói ta không ra oai, không ai biết ta là chủ, cắn một miếng củ cải, nuốt một hớp cháo mới ra vẻ thăm thía nói với Thanh Dạ: “Dạ nhi, người tẩu lượng không tốt, sau này uống ít lại. Hôm qua đã khiến sư muội người mệt mỏi.”

“Khiến sư muội mệt mỏi?” Thanh Dạ buồn bực hỏi Thanh Vận.

“...” Sư phụ, lời này của người sẽ khiến người ta miên man bất định...

“Tôi hôm qua sau khi người say là Thất nhi đưa người về phòng, hồi lâu mới đi ra, cũng không biết người làm gì trong phòng.” Nói xong thâm thúy liếc ta.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Ta nhất thời chột dạ, sắc cháo trong miệng, ho muốn tét phổi, mặt cũng nóng dần lên.

“Thất nhi, người ăn chậm một chút, không ai giành với người.” Thanh Vận đau lòng vỗ vỗ lưng ta.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ khụ...” Theo lý thuyết, hôm qua lúc ta lợi dụng Thanh Dạ thì Thanh Vận chắc chắn không thấy, vì sao Thanh Vận vừa nói ta đã ‘có tật giật mình’ trước làm gì?

Uồn ngực! Mặc kệ! Ăn sáng tiếp! Ta hôm qua còn rụt rè chưa làm ăn gì được!

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng vẫn thấp đầu húp cháo trong chén.

May mà Thanh Dạ không nghĩ nhiều, nhìn ta hồi lỗi nói: “Sư muội, thật xin lỗi. Tối hôm qua vất vả cho ngươi...”

Ta ho khan trả lời: “Không vất vả, không vất vả!”

Sư muội không diu ngươi về phòng không công, có lấy chút lợi tức cho nên sư huynh trăm ngàn lần không cần áy náy, nếu không sư muội sẽ dần vất lương tâm. Nhưng lần sau có say tiếp thì mức độ thân mật sẽ không đơn giản như vậy. Tục ngữ nói trước lạ sau quen, không chừng lần tới sư muội lớn gan ăn ngươi sạch sẽ, sau đó lại bắt ngươi chịu trách nhiệm cả đời.

Cứ thế, ba ngày lại trôi qua.

Hôm nay là mười ba tháng chín, là ngày giao hẹn của ta với Đoạn nhị công tử nên Thanh Vận dẫn ta đến Đoạn phủ. Theo lời Thanh Vận, bấy giảng mấy ngày, giờ đã đến lúc giờ bấy.

Đoạn nhị công tử đáng thương sắp rơi vào bàn tay ma quỷ của Thanh Vận.

Ta và Thanh Vận đến được Đoạn phủ thì vừa qua giờ Ty, ai ngờ Đoạn nhị công tử đã chờ ở cửa. Hắn thấy ta bình an xuất hiện trước mặt, cặp mắt đen nhánh tràn ngập ý khó tin.

“Thí chủ, gần đây mạnh khỏe chứ?” Ta ý cười trong suốt nhìn Đoạn nhị công tử.

“Ngươi... Ngươi còn sống...” Đoạn nhị công tử mở to mắt, giống như gặp quỷ.

Làm ơn đi, Đoạn nhị công tử ngươi nhìn ta thế này sẽ khiến ta cảm thấy có lỗi vì diện mạo bản bóng dáng hưởng nghiêm trọng đến bộ mặt thị trấn.

“Đúng rồi, từ nay về sau ngươi là sư đệ của bản đạo, phải lễ phép với sư tỷ.” Dứt lời tặng kèm một nụ cười vô cùng sáng lạn như mặt trời. Nghĩ đến chuyện sau này có thể thoát khỏi thâm cảnh bùng trà rót nước khổ sở, còn có đối tượng tha hồ chà đạp, tâm tình không tốt cũng khó

~Thanh Vận liếc ta, ra vẻ đạo mạo nói: “Thất nhi, bộ dáng này của ngươi sẽ dọa Mặc nhi...”

Ta lập tức quay sang khinh thường Thanh Vận, gọi người ta là Mặc nhi, sửa miệng cũng nhanh lắm, người dọa Đoạn nhị công tử là hắn mới đúng!

Đoạn nhị công tử nhìn ta kinh ngạc, sau đó lập tức có phản ứng, vén vạt áo quỳ xuống trước mặt Thanh Vận.

“Đệ tử Đoạn Tang Mặc tham kiến sư phụ, sư tỷ...”

“Đồ nhi ngoan, mau mau đứng lên!” Thanh Vận cười cực kỳ dối trá, nâng Đoạn nhị công tử lên.

Lúc đưa Đoạn Tang Mặc về Thanh Vận Quan, lúc đầu Thanh Dạ thật kinh ngạc, dù sao sư huynh cũng không tham dự vào kế hoạch tiểu nhân của ta và Thanh Vận nên đột ngột chui ra một sư đệ thì kinh ngạc cũng phải. Sau khi dọn dẹp phòng ở cho Đoạn Tang Mặc, ta sức nhớ rõ ràng tìm sư đệ tới hầu hạ ta, vì sao bây giờ ta lại ở đây quét trước?

Thanh Vận Quan không có sẵn nhiều đạo bào chần đệm nên đạo bào phải đi may, chần đệm phải đi mua. May mà vóc dáng Thanh Dạ với Đoạn Tang Mặc tương đương nên đành mượn đỡ một bộ. Buổi chiều ta và Đoạn Tang Mặc cùng lên trấn. Lần này Thanh Vận thật không keo kiệt, cho hẳn mấy lượng bạc, chỉ cần nhét vào ngực thôi đã thấy sáng khoái cả người.

Trương lai sư đệ này là tri kỷ nên nhất định phải để ý, cố gắng xây dựng quan hệ với Đoạn Tang Mặc. Trước giờ ta với Thanh Vận đều là cuộc chiến một chọi một, Thanh Dạ đứng trung lập. Nay thật vất vả có thêm sư đệ, không tấy nào triệt để, kéo hắn về phe ta thật sự là đi ngược lại với đạo lý.

“Sư đệ, năm nay ngươi bao nhiêu?” Ta cười tủm tỉm nhìn Đoạn Tang Mặc, hỏi han thân thiết.

“Vừa cập nhước quán.” Đoạn Tang Mặc trả lời. (Nhước quán: Lễ trưởng thành lúc hai mươi tuổi)

“Ngày thường thích làm gì?” Biết thích gì mới dễ mua chuộc.

“Tính số.”

“...” Trong lòng bỗng nhiên hỗn loạn...

Sư đệ này không phải cũng giống Thanh Vận, chỉ quan tâm đến tiền?

“Ngoại trừ chuyện tính số còn thích gì không?” Ví dụ như thích cửa hàng quần áo nào, thích ăn gì...

“Không.” Đoạn Tang Mặc trả lời ngắn gọn.

“...”

“Vậy sư đệ thích ăn gì?”

“Gi cũng được.”

“Thích cua chứ?” Ta không ngừng cố gắng đổi câu hỏi.

“Một chút.”

“Thích ăn cua hơn hay rau xanh hơn?” Ta không chịu bỏ cuộc, đề cao tinh thần tra hỏi ráo riết.

“Như nhau.”

“...”

Ta thừa nhận ta thật sự không thể nhịn được nữa, rốt cục dừng bước, bình tĩnh trừng mắt nhìn Đoạn Tang Mặc: “Nói mau! Người không thích sư tử phải không?”

Ta chợt thấy lửa hẩn làm sư đệ là một quyết định vô cùng sai lầm!

Đoạn Tang Mặc cũng dừng bước, xoay người, ánh mắt tuần mỹ thoáng nhú lại: “Sư tử nói vậy có ý gì?”

“Ta hỏi người, người không nói không thì là một chút, như nhau, sư tử đang nói chuyện với người, không được ba phải như vậy!”

Đừng tưởng chừng làm bao cát cho ta thì có thể đối xử lạnh lùng! Lúc hẩn đỡ ta, quan hệ giữa chúng ta bất quá chỉ là người qua đường thế nên hẩn lạnh nhạt khi ta cảm tạ cũng không sao. Nhưng giờ đã khác xưa, nay ta đã là sư tử! Hẩn dám lạnh nhạt như vậy, đó là tội bất kính!

Đoạn Tang Mặc nhìn ta, hơi khựng lại một chút mới mở miệng: “Ta không phải không thích sư tử, chính là từ nhỏ đến lớn ngoại trừ mẩu thân ra, ta chưa từng ở chung với nữ tử khác, sợ nói sai khiến sư tử mất hứng.” Nói xong cười gượng.

Nghe Đoạn Tang Mặc giải thích, ta mới vừa rồi còn bất mãn lập tức chuyển thành thương tiếc: “Sư đệ, người cúi đầu xuống một chút.”

Bạn học Đoạn Tang Mặc dù đang buồn bực nhưng vẫn cúi đầu. Ta lập tức thưởng cho hẩn một cú búng mạnh vào trán, Đoạn Tang Mặc đau đớn ôm trán, kinh ngạc nhìn ta.

“Ngủ gật! Từ nay về sau ta và người sống chung thân thiết như chị em ruột, không có gì ngăn cách. Nếu có gì muốn nói đều có thể nói với sư tử, sư tử ta tốt bụng không lời nào tả được.”

Đoạn Tang Mặc nhìn ta một hồi, thấy ánh mắt thật sự nghiêm túc bèn tươi cười nói: “Dạ.”

Đoạn Tang Mặc cười lộ lên thật sự rất đẹp, vẻ mặt dịu đi rất nhiều, tuy không xuất trần thoát tục bằng Thanh Vận, không ôn nhu như nước bằng Thanh Dạ nhưng lại pha nét ngây ngô lẫn chân thành.

Sau khi nói ra, quan hệ hai bên nhất thời xích lại thêm bước nữa, trên đường đi thao thao bất tuyệt, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, người hỏi người trả lời vô cùng ầm ỹ.

“Sư tử, tỷ thích làm gì?”

“Sư tử thích gõ tay...”

“Gõ tay?” Đoạn Tang Mặc buồn bực nhìn ta.

“Đúng, chính là gõ tay.” Nếu ở đây có máy tính cho ta gõ, con nghiện internet không biết có thể kiếm chế được bao lâu. Nhớ lúc trước lên mạng tán gẫu rất vui mà mẩu thân đại nhân còn ngó nghiêng rất nhập tâm, nói ta đang đánh điện tín.

“Vậy sư tử thích ăn cua hơn hay rau xanh hơn?”

“Rau xanh, người tu đạo phải tu tâm dưỡng tính, hưởng hồ thức ăn chay có rất nhiều tác dụng bồi bổ cơ thể.” Ta thần sắc đứng đắn nói với Đoạn Tang Mặc, kì thực cũng y hệt Thanh Vận, là kẻ không ăn thịt không vui.

Nói thật, ta rất cao hứng khi có một sư đệ như vậy. Ngày thường ở Thanh Vận Quan không có ai nói chuyện. Với Thanh Vận thì chả có gì để nói, Thanh Dạ tuy ôn nhu nhưng không phải là người giỏi ăn nói, nay xuất hiện một sư đệ thế này giống như được mở máy, giống như đã lâu rồi chưa nhiều chuyện sáng khoái như vậy.

“Sư đệ, sau này đừng trách sư tử không nói trước cho người! Sư phụ không phải người tốt, lúc nói chuyện với hẩn không thể lơ lửng, bằng không sẽ rơi xuống vực sâu khó cứu. Mặt khác, nếu người có chút tiền bạc đều phải giấu thật kỹ, đừng để sư phụ phát hiện, nếu không sẽ có một ngày lâm vào cảnh không cánh mà bay.” Ta dặn dò cẩn thận.

“Sư phụ thật như sói như hổ giống sư tử nói sao?” Đoạn Tang Mặc có vẻ cười cợt hỏi.

“Không phải như sói như hổ giống sư tử nói, mà là khủng bố hơn ngàn vạn lần. Người chỉ cần nhớ rõ sau này nên đề phòng sư phụ là được!” Tuyệt đối

tẩy não Đoạn Tang Mặc là tất yếu!

Ta không hy vọng tri kỷ sắp tới của mình khổ sở vì lão hồ li Thanh Vận. Cần thận vẫn hơn, nếu Đoạn Tang Mặc biết được tội ác chồng chất của Thanh Vận, không chừng sau này sẽ về phe ta, cùng chung mối hận mang tên Thanh Vận.

Hai người vô cùng cao hứng trở về đạo quán, Thanh Vận thấy ta và Đoạn Tang Mặc thân thiện, ánh mắt rất quý dị.

Nếu Đoạn Tang Mặc đã đến đây, việc com nước sau này cũng là bốn người nên tiền chợ cũng tăng lên thành bốn mươi quan khiến ta mừng rỡ muốn hát vang một bài ca ngợi tổ quốc, mặc kệ đó là tiền của Thanh Vận bòn rút từ Đoạn Tang Mặc mà có.

Bữa tối tất nhiên có thêm đồ ăn, một tô rau xanh, một tô cá kho tàu, một đĩa cà tím thịt băm, một đĩa lạc rang, một đĩa thịt bò. Bữa com phong phú đó mất hết bốn mươi tám quan, mười quan kia là ta tự móc hầu bao, mặt khác còn mua thêm một vỏ rượu hoa cúc, chúc mừng sư đệ mới tới Thanh Vận Quan, kì thực có chủ ý ăn đậu hủ của Thanh Dạ thêm lần nữa.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, vỏ rượu hoa cúc kia cuối cùng bị Thanh Vận và Đoạn Tang Mặc uống sạch. Thanh Dạ không dính lấy một giọt rượu, dù ta khuyên can mãi cũng không chịu phối hợp uống một hớp, nói từ lượng kém cỏi sợ lại phiền ta.

Sư huynh, sư muội không sợ nguoi phiền, chỉ sợ nguoi không phiền, nguoi có thể hiểu được tâm tình phức tạp này không?

Quả nhiên ta ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo! Thanh Vận và Đoạn Tang Mặc là con sâu rượu, vũng bước về phòng, Thanh Dạ sư huynh cũng tỉnh táo về phòng, chỉ còn lại mình ta đối mặt với một bàn bừa bãi, khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đạo Trưởng Rụt Rè

Ngày kế, Thanh Vận điên đảo vì hình tượng đông như trảy hội ngày xưa nên bắt đầu sửa cửa trước để có thể giăng lưới bắt chim.

Thanh Dạ, Đoạn Tang Mặc và ta rành rang ngồi ở góc điện thờ vừa cắn hạt dưa vừa bát quái. Chỉ có mỗi mình Thanh Vận đứng giữa điện nhập vai nhà điêu khắc trầm tư.

“Sư đệ, trăm ngàn lần không cần áy náy, đây không phải lỗi của nguoi!” Ta vỗ vai Đoạn Tang Mặc an ủi.

Sáng sớm hôm nay, cửa chính của Thanh Vận Quan vừa mở ra, hàng loạt khách viếng không kể già trẻ hay đến Thanh Vận Quan chỉ cần nhìn thấy sát thủ nữ từ Đoạn Tang Mặc lập tức chạy trời chết. Vì thế nên tâm tình của sư đệ đáng yêu này cực kì suy sụp, tự ti, tự trách thiếu điều tự xử.

Ta nhìn pho tượng ra vẻ trầm tư kia cảm thán: Thanh Vận à Thanh Vận, ai bảo nguoi tham một lượng vàng của Đoạn Tang Mặc làm chi! Nay dọa hết khách rồi, thật sự là được một mất mười mà! Nói ta vui sướng khi người gặp họa thì cũng không hẳn nhưng đắc ý vênh vào cũng không sai.

“Sư tỷ...” Đoạn Tang Mặc đang suy sụp gọi ta.

“Sư đệ ngoan...” Ta vô cùng tự nhiên sờ đầu hấn ra chiều an ủi.

“Sư đệ, nguoi không cần tự trách, mọi việc đều có an bài.” Thanh Dạ khuyên.

Thì ra Thanh Dạ giống ta, không quá quan tâm đến việc không liên quan mình, cũng chỉ có mình Thanh Vận bạc đầu vì chút tiền com áo gạo tiền của hấn bị giảm sút.

“Kỳ thật từ lúc ta vào đạo quán, gây phiền toái cho mọi người, trong lòng thật sự băn khoăn.” Cặp mắt đen nhánh, sáng ngời của Đoạn Tang Mặc giờ đây ngập tràn áy náy, thật sự khiến người ta roi lệ thương tâm.

“Sư tỷ không trách nguoi, thật sự.” Ta cố gắng ngăn hai mắt đầm lệ, đợi đến lúc Đoạn Tang Mặc cảm động không ngừng, hồ hững buột miệng: “Đi, đi rót hai ly trà cho sư huynh và sư tỷ!”

Đoạn Tang Mặc ngăn người trước sự biến hóa thần tốc như vậy của ta, sau đó âm thầm đứng lên đi rót nước.

Ta ngược nhìn Đoạn Tang Mặc bận rộn, nhất thời cảm động roi lệ đầy mặt, trước đó không lâu ta cũng bị sai vặt như thế. Nhưng hôm nay đã có sư đệ tri kỷ thay ta quán xuyến không ít.

“Sư muội, đang yên đang lành sao lại khóc?” Thanh Dạ nhăn mày, lo lắng nhìn ta hỏi.

“Sư muội đây là cảm động, cảm động...” Dứt lời ta vô si tựa đầu vào lòng Thanh Dạ tìm kiếm an ủi, tái diễn lại một màn Đoạn Liễu Yên nhào vào lòng

Thanh Vận trước kia nhưng ta ôn nhu, từ tốn hơn nàng nhiều.

Thanh Dạ tuy không hiểu vì sao ta cảm động nhưng thấy ta khóc nên khẽ vỗ lưng ta nhẹ nhẹ, an ủi: “Được rồi, cảm động sao lại khóc, nên cười mới đúng.”

Chê cười! Thật vất vả mới có cơ hội lợi dụng quang minh chính đại thế này sao có thể dễ dàng buông tha!

Ta gạt đầu lung tung, vẫn vô si chôn đầu trong lòng Thanh Dạ không chịu nâng lên, úp mặt cười gian như chó sói.

“Sư huynh, sư tỷ, trà đến đây...” Giọng nói hơi lạnh lẽo của Đoạn Tang Mặc từ sau vọng đến.

Ta lưu luyến không rời rồi Thanh Dạ, ngẩng đầu lên vỗ lau hai má, thắm máng: Tang Mặc thôi! Dám phá chuyện tốt đẹp của ta! Thấy ta rúc vào lòng Thanh Dạ phải biết kiêng dè một chút chứ? Rót nước nhanh như vậy làm gì, có rửa ly trà đủ mười lần chưa!

Ta nhận ly trà từ trong tay Đoạn Tang Mặc, vừa uống xong bỗng nghe tiếng rầm rĩ từ ngoài đạo quán truyền tới. Chỉ thấy Đoạn lão gia dẫn theo một vị phụ nhân, còn có một nam tử rất giống Đoạn Tang Mặc bước vào Thanh Vận Quán, sau đó là không ít gia nhân và người hiếu kỳ tới hóng chuyện đang thăm thỉ với nhau.

Đoạn Tang Mặc tiến lên trước, kính cẩn kêu: “Cha, mẹ, đại ca.”

A, họ Đoạn một nhà bốn người đều đã đông đủ...

Đoạn lão gia và phụ nhân vừa thấy Đoạn Tang Mặc một thân đạo phục, lập tức kinh ngạc mở to cặp mắt đầy nếp nhăn: “Mặc nhi, bọn họ nói người trốn vào đạo môn tu đạo, mẫu thân vốn không tin, ai ngờ người thật chạy đến đây!”

“Mẫu thân, ta không muốn tổn hại người khác.” Đoạn Tang Mặc hồ hững nói.

“Người trốn vào đạo môn thì ta phải làm sao!” Phụ nhân khó tin nhìn Đoạn Tang Mặc, cặp mắt tràn đầy đau thương.

“Vốn dĩ ta đã tránh ở biệt viện nhiều năm. Mẫu thân đã có đại ca chăm sóc, ta cũng yên tâm. Mong mẫu thân thành toàn...”

“Ta không đồng ý!” Đoạn phụ nhân kiên quyết nói, tức giận không nói ra lời.

“Mẫu thân, người bình tĩnh một chút, nghe Tang Mặc nói.” Nam nhân đang đứng bên cạnh chính là trưởng tử Đoàn gia Đoạn Tang Ân vuốt giận.

Ánh mắt của Đoạn Tang Ân cực giống Đoạn Tang Mặc nhưng ôn hòa hơn một chút, hai huynh đệ đều có nét đặc sắc riêng.

Đoạn phụ nhân vô cùng kích động, Đoạn lão gia hiển nhiên ôn trọng hơn nhiều, chậm rãi đi đến trước mặt pho tượng trầm tư Thanh Vận, lễ phép chào một tiếng: “Chân nhân.”

“Đoạn lão gia...” Thanh Vận phe phẩy phát trần, lập tức hóa thân thành dáng vẻ xuất trần thoát tục.

“Không biết vì sao khuyến tử lại đến đạo quán của chân nhân?” Đoạn lão gia buồn bực hỏi.

“Bản đạo từng bốc quẻ cho lệnh công tử, nữ nhân duy nhất trên đời này có thể phá sát khí của công tử chỉ có một mình đồ nhi Đường Thất của bản đạo, vì thế bản đạo cho hắn nhập đạo môn.”

“Đường Thất?” Đoạn lão gia buồn bực chuyển mắt theo hướng nhìn của Thanh Vận, nhìn ta nghi ngờ.

Ta nghiêm mặt đứng một bên, nhìn người cũng đứng nhìn như vậy chứ, Đường Thất ta cũng không phải trong suốt, soi mói ta làm gì.

“Bản đạo là nữ đệ tử duy nhất tại Thanh Vận Quán —— Đường Thất, từng có duyên gặp mặt Đoạn lão gia, không biết Đoạn lão gia bận trăm công ngàn việc có còn nhớ bản đạo hay không.” Ta nương theo ý đồ của Thanh Vận, tự giới thiệu. Năm chữ “nữ đệ tử duy nhất” bày tỏ khí thế, dù người ta hiện đang xem thường ta, ta cũng không thể tự coi nhẹ mình!

“Thì ra là Đường Thất đạo trưởng, lão phu thất lễ.” Đoạn lão gia nể mặt Thanh Vận, thái độ có vẻ hơi miễn cưỡng.

“Đồ nhi này của bản đạo đã từng nói chuyện với Đoạn nhị công tử mười ngày trước đây, cho tới bây giờ vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt Đoạn lão gia, nếu Đoạn lão gia không tin có thể hỏi nhị công tử.” Thanh Vận tự hào nói, xem ta như vịnh dự của hắn.

“Đường Thất đạo trưởng đã từng nói chuyện với con ta?” Đoạn lão gia khó tin nhìn ta.

“Đúng vậy.” Ta bình thản đáp.

“Mặc nhi!” Đoạn lão gia nghe xong vẫn còn nghi ngờ, gọi Đoạn Tang Mặc.

“Cha.” Đoạn Tang Mặc mau chóng đi tới trước mặt Đoạn lão gia.

“Mặc nhi, cha hỏi ngươi, mười ngày trước ngươi từng nói chuyện với Đường Thất đạo trưởng phải không?”

“Dạ.”

Đoạn Tang Mặc hồ hững trả lời, nhất thời ánh mắt của Đoạn lão gia nhìn ta xoay chuyển một trăm tám mươi độ, Đoạn phu nhân và Đoạn Tang Ân cũng tỏ vẻ không tin.

Thật ngu ngốc! Cho ngươi tận mắt chứng kiến năng lực của ta!

Đoạn lão gia nhìn ta một hồi, không biết nghĩ gì, xoay người nói với Thanh Vận: “Sau này khuyên tử xin trồng cây vào chân nhân.”

Đoạn phu nhân vừa nghe lập tức không vui: “Lão gia, ta tuyệt không để Mặc nhi trốn vào đạo môn!”

“Phu nhân, nàng cũng biết việc Mặc nhi thân mang sát khí, nay vào đạo môn không chừng sẽ được giải thoát.”

“Nhưng Mặc nhi năm nay vừa mới cập nhước quán, lão gia, hắn còn chưa kịp cưới vợ sinh con, chúng ta không thể để hắn vào đạo quán!” Đoạn phu nhân nói xong nước mắt tuôn rơi, đau thương ngút ngàn.

“Mẫu thân, người đừng khóc.” Đoạn Tang Ân khuyên nhủ.

“Ta không đồng ý, ta không đồng ý...” Đoạn phu nhân lắc đầu lia lịa, níu tay áo Đoạn lão gia cầu xin.

“Phu nhân, nàng cũng biết chuyện lúc trước Yên nhi bị mất hồn. Nếu chân nhân nói Đường Thất đạo trưởng là người duy nhất có thể giải sát khí của Mặc nhi, nhất định đó là số mạng của Mặc nhi.”

“Mẫu thân, con đã quyết ý, xin người thành toàn.” Lúc Đoạn lão gia nói lời này, Đoạn Tang Mặc cũng quỳ gối cầu xin.

“Không được, ta không... Ta không đồng ý...” Đoạn phu nhân khó thở sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Mẫu thân!”

“Phu nhân!”

Đoạn lão gia vội vàng bảo Đoạn Tang Ân đỡ Đoạn phu nhân ra kiệu, còn mình lấy ra hai lượng vàng nhét vào tay Thanh Vận, nói: “Sau này xin phó thác Mặc nhi cho đạo trưởng, lão phu xin cáo từ trước.” Dứt lời dẫn gia đình vội vàng ra khỏi đạo quán.

Đoạn lão gia, có tiền cũng không nên phung phí như vậy...

Thanh Vận cầm vàng xong bỗng trở nên thật quý dị, đầu ngón tay hơi co quắp, sau đó mau chóng nhét hai lượng vàng vào tay áo.

Đoạn Tang Mặc cúi đầu không rên tiếng nào, vẻ mặt mất mát, đau thương kia của hắn đều thu vào trong đáy mắt. Cái nhìn không vương chút bụi trần giờ đang cực kỳ thất thần.

“Sư đệ, ngươi đừng lo lắng, mẫu thân ngươi chỉ hôn mê, sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Nếu ngươi thương tâm, sư tỷ cho ngươi mượn vai dựa vào một chút!” Ta chính nghĩa lâm liệt nói.

Đoạn Tang Mặc rút cục ngẩng đầu lên, cặp mắt mờ mịt nhìn ta: “Cho đệ mượn vai dựa vào một chút?”

“Đúng vậy, dựa vào vai sư tỷ một chút sẽ đỡ hơn nhiều.” Nếu ta là sư tỷ, ta phải có nghĩa vụ làm chỗ dựa ấm áp cho sư đệ.

Đoạn Tang Mặc bình tĩnh nhìn ta một hồi, sau đó hơi chần chừ hỏi: “Ta có thể ôm sư tỷ một chút không?”

“A?” Ta ngăn người nhìn Đoạn Tang Mặc, ta vốn chỉ định cho mượn bả vai, sao đến cả ôm ấp cũng phải cho mượn?

Đoạn Tang Mặc thấy vậy vội vàng khó xử sửa miệng: “Đệ chỉ... Đệ chỉ buột nói, sư tỷ đừng để ý.”

Ta liếc Đoạn Tang Mặc, vẻ mặt mỉm cười chờ mong. Lại liếc Thanh Dạ đang thản nhiên nhìn chúng ta. Lại liếc Thanh Vận đang mân mê tay áo chứa vàng không biết nghĩ gì. Cuối cùng đành phải trả lời: “Hiện tại không thể, nhưng buổi tối có thể.”

Nếu bây giờ ôm ấp Đoạn Tang Mặc, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng không rớt rề trong lòng Thanh Dạ, phải cự tuyệt sư đệ dễ mền, đơn thuần thế này cũng thật quá nhẫn tâm nhưng ta chỉ có thể chuyển sang buổi tối.

“Buổi tối?”

Thanh Vận không biết đến cạnh ta từ lúc nào, híp đôi mắt xéch, vẻ mặt ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ nhìn ta: “Thất nhi, vì sư đã nói bao nhiêu lần, nữ nhi phải rụt rè, đừng yêu đương nhưng nhớ lộ liễu!”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Đạo Trưởng Tiên Nữ

“Sur phụ, lần này không phải do đồ nhi chủ động!” Ta trừng mắt phản bác.

Thanh Dạ sư huynh đang đứng cạnh, nếu Thanh Vận nói vậy khiến sư huynh hiểu lầm ta là loại bay bướm thì đúng là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch oan khuất.

“Vậy chẳng lẽ vì sư nói oan cho người?” Thanh Vận nhíu mày.

“Sư phụ, là ta chủ động, không liên quan đến sư tỷ.” Đoạn Tang Mặc thay ta giải thích.

“A? Vậy hai người là lưỡng tình tương duyệt?” Ánh mắt Thanh Vận nhìn ta với Đoạn Tang Mặc vô cùng sắc bén, hỏi ngược lại.

“Sư phụ, người nghĩ nhiều quá...” Cơ mặt ta không thể ngừng run rẩy. Nếu Thanh Vận đến thời hiện đại, hoàn toàn có thể làm biên kịch.

“Đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ ôm nhau, sau đó thì sao? Cùi khô lửa cháy, mây mưa thất thường, đợi đến lúc đơm hoa kết trái, chứng có vô cùng xác thực sao? Vì sư nói vậy mới không oan uổng!” Thanh Vận bước tới gần ta và Đoạn Tang Mặc, nhìn chúng ta chăm chăm.

“Đồ nhi với sư đệ này không phải là tình yêu trai gái mà là tình cảm chị em thân như ruột thịt! Sư đệ thương tâm nên người làm sư tỷ có trách nhiệm an ủi! Chẳng lẽ lúc ta thương tâm thì sư phụ hờ hững, gạt ta qua một bên sao!”

“Tình cảm chị em thân như ruột thịt nên lén hẹn đêm khuya ôm ấp? Thất nhĩ! Người tu đạo phải tịnh tâm tu thân dưỡng đức, hiểu thấu mọi nhân duyên trần thế. Không giống người cả ngày mong đợi tình yêu đôi lứa!” Thanh Vận vụn phàn băng giá nhìn ta mà nói.

“Sư phụ, ta với sư tỷ không phải giống như người nghĩ!” Đoạn Tang Mặc đau đầu giải thích.

Ta âm thầm khinh bỉ, hần lại bắt đầu lải nhải mớ đạo lý lớn lao, thật chịu không nổi mà.

Ta kéo kéo Đoạn Tang Mặc ám chỉ hần đừng nói nữa, sau đó tò vò thẩu đáo tường tận, trả lời Thanh Vận: “Sư phụ dạy rất đúng... Đồ nhi nhất định ghi nhớ!”

Thanh Vận nghe xong mới không xáp lại nữa, phe phẩy phất trần, ra chiều thâm thía nói: “Biết sai mà sửa thì vẫn là đồ nhi ngoan của sư phụ.” Cuối cùng còn rất vui mừng vỗ vỗ vai ta.

“...” Tổ sư trên cao, Thanh Vận không phải là Kim Thiên Tử chuyển thế đó chứ?

Nếu theo cụm từ ‘đơm hoa kết trái’ mà Thanh Vận nói ta và Đoạn Tang Mặc, chắc chắn ám chỉ chuyện bầu bí tương lai của hai chúng ta..

Nhờ quan hệ với Đoạn Tang Mặc, ta từ một nữ đệ tử không có tiếng tăm gì trong đạo quán trở thành nhân vật tâm điểm trong mọi chuyện bàn tán xôn xao của bà con cô bác khắp Bình Ngư Trấn.

Nay danh tiếng của ta đã vượt qua cả Thiết Hương Phù cao số và cả sát thủ nữ từ Đoạn Tang Mặc, trở thành người nổi tiếng nhất Bình Ngư Trấn. Câu chuyện hấp dẫn nhất trấn giờ đây đều là nói về ta, cứ đến lúc đó thì quán trà luôn kín chỗ.

Có tổng cộng ba phiên bản, bao gồm:

Phiên bản số một: Đoạn nhị công tử Đoạn Tang Mặc trời sinh sát khí nhưng đối với nữ đạo trưởng Đường Thất trong Thanh Vận Quan vừa gặp đã yêu Đường Thất từ lâu cũng đã chất chứa tình cảm với Đoạn nhị công tử. Hai người tình chàng ý thiếp, tình yêu nhất thời như sét đánh giữa trời quang, khó thể ngăn chặn. Nhưng sát khí của Đoạn nhị công tử khiến hai kẻ yêu nhau không thể sống chung.

Lúc này, Thanh Vận đạo trưởng của Thanh Vận Quan đạo hạnh cao thâm không đành lòng chứng kiến hai người yêu nhau khổ sở chia lìa, thi triển pháp lực lấy một nửa tuổi thọ của Đoạn nhị công tử chuyển cho Đường Thất giúp hai người có thể bên nhau.

Nhưng phiên bản quá đáng này chỉ là bản bình thường nhất.

Phiên bản số hai: Đoạn nhị công tử Đoạn Tang Mặc vốn là một trong bát tiên trên trời - Lữ Động Tân, vì làm vỡ chén ngọc lưu ly của vương mẫu nên bị đày xuống trần gian mang theo sát kiếp. Mà Hà tiên cô không chấp nhận hàng năm chỉ có thể chờ đến mồng bảy tháng bảy mới gặp được Lữ Động Tân nên lén xuống trần gian hóa thân thành tiểu đạo cô Đường Thất trong Thanh Vận Quan.

Nhưng Lữ Động Tân mạng kim còn Hà tiên cô mạng thổ, hai mạng tương hợp trong càn khôn bát quái nên tiểu đạo cô Đường Thất đã hóa giải được sát khí của Đoạn nhị công tử.

Đây là Lữ Động Tân, Hà tiên cô chứ không phải câu chuyện trùng phùng của Ngưu Lang Chức Nữ sao?

Phiên bản số ba: Tiểu đạo cô Đường Thất trong Thanh Vân Quan vốn là thất công chúa được vương mẫu nương nung sủng ái nhất, lên xuống thể gian nầy sinh tình cảm với người phạm, Ngọc đế biết được rất tức giận, thi triển pháp lực lên người phạm kia khiến hắn đòi đòi kiếp kiếp mang sát khí không thể thân cận với nữ tử. Sau lại nột thất công chúa trong Lôi Phong Tháp hạ lệnh diện bích sám hối, thất công chúa không đành lòng nhìn nam nhân mình yêu cô tịch đòi đòi kiếp kiếp, vì thế khóc sụp Lôi Phong Tháp. Tình nguyện bỏ kiếp tiên, bị đày xuống gian để chung sống trọn đời bên người kia.

Mà người phạm đó đúng là kiếp trước của Đoạn nhị công tử Đoạn Tang Mặc.

Đây là bản kỳ quái nhất!

Thất tiên nữ, Bạch Tố Trinh còn ngại không đủ, dám lời thêm sự tích Khương nữ khóc sụp Lôi Phong Tháp!

Ta thật muốn đập đầu chết trước mặt tổ sư!

Ba phiên bản biến hóa khôn lường như ma quỷ nhưng khiến ta mưa gió hỗn độn nhất là Đoạn Tang Mặc.

“Sư tỷ, người thật là thất công chúa của Ngọc đế sao?” Gương mặt anh tuấn của Đoạn Tang chân thành nhìn ta hỏi.

“...”

Sư đệ, sư tỷ đã đủ mưa gió hỗn độn rồi, người có nhất thiết châm đầu vào lửa vậy không!

Ta bắt đầu hoài nghi trong gói thù hoa của mình có giấu đạo bùa nào không.

Ngay cả Đoạn Tang Mặc cũng hỏi vậy thì nói gì tới đám nông phụ và đám oanh yến kia. Các nàng nghĩ ta là Hà tiên cô hay thất tiên nữ nên lớn gan chạy tới Thanh Vân Quan vậy xem, cực kỳ tàn ác.

“Thì ra thất công chúa chẳng qua cũng chỉ có thể này...” Người đẹp Giáp thì thảo lắm lắm nhưng tiếng nói này cũng đủ rơi vào tai ta.

“...”

Vị tiểu thư này xin đừng trông mặt mà bắt hình dong. Còn có, mời người lấy gương tự soi lại mình rồi hãy đến bình luận bản đạo! Bản đạo không ngại mình đẹp hơn bản mặt rỗ gồ ghề của người nhiều lắm đâu!

“Thất công chúa khóc sụp Lôi Phong Tháp chắc không tốn ít nước mắt, trách không được làn da khô ráp như vậy.” Thôn phụ Ất thỏ thức không thôi.

“...”

Thím hai này, bản đạo da thịt mịn màng lại mềm mại, hồng nhuận lại sáng bóng, mỗi ngày dùng nước sạch rửa mặt, ngài nhìn chỗ nào mà nói nó khô ráp?

“Sao Hà tiên cô không cầm hoa sen trong tay?” Thôn phụ Bính buồn bực lắm bầm lều bầu.

“...”

Bà lão này, giờ đã là cuối thu, ngài nói bản đạo đi đâu kiếm hoa sen để thỏa mãn ảo tưởng của ngài đây?

Huống hồ ngài vẫn chưa trả phí vậy xem cho bản đạo!

Ông trời ơi!!

Cuối cùng ta được xem là ví dụ chân thật nhất cho câu nói ‘người sợ nổi danh heo sợ mập’ vô cùng bi ai.

Về phần tại sao ta ra nông nổi này đều do tên đầu sỏ Đoạn Tang Mặc trong khi hắn sống quá dễ chịu. Chỉ mỗi mình ta lau nước mắt, ghen ngào hỏi cao xanh.

Vốn dĩ ta còn rắp tâm sai bảo sư đệ nhưng Đoạn Tang Mặc nói sao cũng là công tử lắm tiền, chuyện gì cũng có gia đình làm cho, đâu thể bắt hắn động thủ! Vì thế nấu cơm có thể thiếu rui nhà bếp, quét rác có thể khiến tro bụi đầy trời, rửa mười cái chén có thể chỉ còn hai cái bản kính người!

Trình độ làm việc nhà này của hắn khiến ta nổi trận lôi đình. Vậy cũng chưa đáng nói, ngay cả đạo bào của hắn ta cũng phải giặt giũ. Ta không phải tìm sư đệ hầu hạ mà tìm về một đại thiếu gia.

Việc duy nhất Đoạn Tang Mặc làm được, chỉ có bụng trà rót nước, ít nhất còn không làm vỡ chén.

Nhưng không ngờ Đoạn Tang Mặc từ nhỏ đã không tiếp xúc với nữ tử nào khác ngoài mẫu thân của mình lại vô cùng thân thiết với ta. Trừ lúc ngủ và đi nhà xí, cơ hồ một tác cũng không rời ta, lẻo đẻo sau ta như cái đuôi, ngay cả đi chợ cũng đi theo.

Thanh Vận thấy Đoạn Tang Mặc ở lại đạo quán cũng không thể tiếp khách, đi rồi hương khói còn vương hơn nên để mặc cho hắt đi.

Nếu Đoạn Tang Mặc trốn vào Thanh Vận Quan, thì hôn lễ của hắn với Thiết Hương Phù vào ngày mười lăm ngày đương nhiên không thành. Ngày mười lăm đó, Thiết Hương Phù đến Thanh Vận Quan, váy dài vẫn loang lổ như trước, trong tay cầm theo hai con gà và hai thanh đao.

Nàng thấy Đoạn Tang Mặc không nói gì, quy củ quý xuống nói chuyện.

“Đạo trưởng, đạo bà nguyên rủa ngài cho quả nhiên linh nghiệm vô cùng, Hương Phù xin tạ ơn cứu mạng.” Nói xong dập đầu ba cái trước Thanh Vận.

Hương Phù cô nương, đó là làm phép chứ không phải nguyên rủa!

Đoạn Tang Mặc đứng cạnh ta về mặt hơi cứng ngắc, e rằng đã bị đáng về lời thôi của Thiết Hương Phù dọa rồi.

“Thí chủ không cần đa lễ.” Thanh Vận tiến lên đỡ Thiết Hương Phù dậy.

“Đạo trưởng, đây là hai con gà mái, còn có hai thanh đao!” Thiết Hương Phù nói xong dâng hai thanh đao lên.

“Là cha ta bảo ta mang đến tạ ơn đạo trưởng! Nhà của ta rèn sắt, cũng không có gì đáng giá, nếu sau này đạo trưởng cần thêm đao hoặc bất cứ món nào trong tiệm rèn của chúng ta thì xin đừng khách khí!” Nói xong cầm hai thanh đao hào sảng vung vài phát trước mặt Thanh Vận.

Thanh Vận bắt giác lui về sau hai bước, cổ nặn ra một nụ cười thật tươi, nói: “Bần đạo xin nhận tâm ý của thí chủ.” Nói xong thật cẩn thận lách mình nhận hai thanh đao trong tay Thiết Hương Phù, sau đó mới vung trộm thờ phào nhẹ nhõm.

“Thất nhị, đem đao và gà vào bếp đi.” Thanh Vận sai ta.

“Dạ.” Ta tiếp nhận hai thanh đao từ tay Thanh Vận, đưa sang cho Đoạn Tang Mặc, căn dặn: “Sur đệ, đem đao và gà vào bếp đi.”

Đoạn Tang Mặc nhận đồ từ tay ta, bất đắc dĩ nói: “Dạ.” Nói xong xách gà với đao đi về phía nhà bếp.

Ta vui mừng nhìn theo bóng dáng Đoạn Tang Mặc, kỳ thật sư đệ này cũng không phải không xài được, vẫn có thể sai hắn làm mấy việc lật vật.

Mọi việc đều đúng như tính toán ban đầu của Thanh Vận, chuyến viếng thăm trước của Thiết Hương Phù đã giúp nàng gấp dữ hóa lành nhờ đạo bà của Thanh Vận, thanh danh của hắn ở Bình Ngự Trấn lại càng vang dội, thăng cấp lên thành Thanh Vận chân nhân.

Đám phụ nhân cùng oanh yến nhất thời dường như không còn sợ Đoạn Tang Mặc nữa, tuy không dám nói chuyện nhưng đã dám lại gần. Nhưng gần đây chuyện khiến ta ngạc nhiên nhất là bỗng dưng có người nhờ ta bốc quẻ.

“Cái gì? Thí chủ chắc chắn đó là bần đạo?” Ta mở to hai mắt nhìn lão phụ nhân trước mặt. Người có chắc là mắt người vẫn chưa mờ nhìn nhầm ta thành Thanh Vận hoặc Thanh Dạ?

“Đúng vậy, không biết tiên cô có thể bốc một quẻ xem lão thân khi nào mới có thể ôm cháu đích tôn không?” Lão phụ nhân nhìn ta lặp lại một lần nữa.

Nghe xong hai chữ ‘tiên cô’, ta mới tin người bà lão gọi thật là ta, thì ra bà lão đã nghe phiên bản số hai.

Ta làm sao mà bốc quẻ gì chứ!

“Thí chủ mời đợi một chút, bần đạo cần sư phụ xin chỉ dẫn.” Nói xong vội vàng quay sang cầu cứu Thanh Vận đang bị đám oanh yến vây quanh, ta nhẹ nhàng kéo tay áo của hắn, nhỏ giọng kêu: “Sư phụ, sư phụ!”

“Ân tiểu thư người đây là bị ngạc quý ám.” Thanh Vận nhẹ giọng với vị phần hồng trước mặt, hoa hoa lệ lệ không nhìn ta.

“Sư phụ! Sư phụ!” Ta không buông tha Thanh Vận, giờ là lúc cần cứu mạng, hắn còn ở đây nói chuyện tào lao với đám ong bướm.

Thanh Vận gian trá liếc ta nhưng vẫn không thèm để ý, lấy một đạo bà trong tay áo đưa cho Ân tiểu thư kia, nói tiếp: “Ân tiểu thư, người chỉ cần đặt đạo bà này bên gối lúc đi ngủ, lập tức không còn thấy ác mộng, giải trừ mọi điềm xấu.”

“Sư phụ!” Nếu hắn còn dám làm ngơ với Hà tiên cô ta đây thì ta lập tức khiến đám oanh yến xung quanh không thể sinh nở!

“Chuyện gì?” Thanh Vận thấp giọng hỏi nhưng chưa quay đầu lại, vẫn giữ nụ cười xuất trần thoát tục với đám oanh yến trước mặt.

“Có một thí chủ nhờ ta bói toán giúp nàng!”

“Cái gì?” Lúc này Thanh Vận mới dời toàn bộ chú ý sang ta, kinh ngạc hỏi.

“Có một thí chủ nhờ ta bói toán giúp nàng, hỏi ta khi nào mới có thể ẵm bồng cháu đích tôn!” Đây cũng không phải đoán điềm tốt xấu bình thường mà hỏi ta chính xác năm nào có thể ẵm cháu, không phải nhầm nhứ lắm sao? Ta cũng không phải Hà tiên cô hoặc thất tiên nữ!

Thanh Vận nghe xong lập tức quay sang cười nói với đám oanh yến: “Bần đạo có việc phải xử lý, các thí chủ xin chờ một lát.” Dứt lời ta vào nội điện

đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đạo Trưởng Đáng Khinh

“Ngươi mới nói có người nhờ ngươi bói toán hỏi khi nào được ẵm cháu?” Thanh Vận hơi nhú mồm, nhìn ta hỏi.

“Dạ... Nàng còn gọi ta là tiên cô...” Ta trả lời bất lực.

“...”

Nhất thời Thanh Vận cũng đen mặt.

Chờ mặt hết đen, Thanh Vận vụng trộm hé cửa nội điện, kéo ta qua chỉ vào trong điện: “Thất nhi ngươi chỉ cho vì sư xem người đó là ai?”

Người Thanh Vận kẻ sát lưng ta, vì đứng lâu ở tiền điện mà trên người còn ám mùi nhang khói với...

... Mùi thịt kho tàu...

Ta thật sự rất muốn hỏi một câu: ‘Sư phụ, cơm trưa của ngài dính hết lên quần áo rồi sao?’

Điều khiến ta cảm thấy xấu hổ nhất là hơi thở của Thanh Vận, ngứa ngáy bên tai, tim cũng khó chịu. Còn vì sao tim cũng khó chịu thì chính ta cũng không biết.

“Sư phụ, người đừng đứng gần như vậy, nam nữ thụ thụ bất thân!” Ta nhỏ giọng khinh bỉ.

Cho dù lúc này Thanh Dạ sư huynh không thấy, ta cũng muốn lặng lẽ thù thân như ngọc vì hấn.

Trong lòng ta không khỏi thầm khen, mình quả thật là nữ tử trinh tiết, thật hy vọng có người lập đền thờ trinh tiết nổi danh vạn dặm cho ta.

Thanh Vận lúc này mới phát hiện khoảng cách giữa hai người quá gần, thoáng xấu hổ lui về sau một chút, ho nhẹ hai tiếng phá vỡ không khí ngưng ngung: “Ngươi chỉ cho vì sư xem đó là ai!”

“Chính là phụ nhân búi tóc kiểu song kê đang bái tế tổ sư.” Ta nhỏ giọng trả lời.

Thanh Vận nhìn một hồi rồi lẩm bẩm: “Phụ nhân này vành tai quá nhỏ, xương gò má nhỏ cao, hẳn là người vô phúc. Muốn ẵm cháu lúc tuổi già, chỉ sợ vô vọng.”

“Sư phụ, không ngờ người còn có thể xem tướng!” Ta quay đầu nhìn Thanh Vận vô cùng sùng bái, trong mắt lóe sáng.

“Sư phụ, người thấy tướng mạo đồ nhi thế nào? Có số vượng phu không?” Ta lập tức hưng phấn gạt lão phụ nhân kia sang một bên, nếu có thể vượng phu, Thanh Dạ cưới ta sẽ tốt đẹp biết bao.

Thanh Vận liếc ta không lên tiếng, từ trong mắt hiển hiện rõ ràng hai chữ ‘khinh thường’.

“Ngươi cũng thấy vì sư bốc quẻ bói toán không ít, tùy tiện đùa nghịch một chút là được. Sau đó ngươi đưa bùa này cho phụ nhân kia, dặn nàng đặt bên gối. Nếu bị hỏi lại, ngươi nói thiên cơ không thể tiết lộ, bảo phụ nhân kiên nhẫn chờ đợi mới được.” Thanh Vận lấy một đạo bùa trong tay áo đưa cho ta.

“Đã biết.” Ta cầm lá bùa, tràn đầy tự tin đi ra nội điện. Tài năng thực sự ta không có, khả năng lừa gạt ta được trời cho!

Khụ... Không phải, sai rồi, ta cũng không phải hạng lừa đảo bẩm sinh. Chỉ vì gần mực thì đen gần nên bị Thanh Vận làm hư rồi.

Ta trở về cương vị công tác của mình còn Thanh Vận vẫn bình thản, ung dung rơi vào vòng vây đám oanh yến.

Ta đi đến trước mặt phụ nhân, tạo dáng mười phần như tiên cô, xuất trần thoát tục hết cỡ nhưng thực chất cũng na ná về bình thản, ung dung giả tạo thường ngày của Thanh Vận.

Ta lạnh nhạt nói với lão phụ nhân: “Thí chủ, bản đạo mới vừa xin sư phụ, giờ có thể bốc một quẻ cho thí chủ.”

“Lão thân tạ ơn tiên cô.” Phụ nhân nói cảm tạ xong nhìn ta chờ mong.

Ta lấy ra năm mươi que gỗ, rút ra một cây đại diện cho Thái Cực đặt ở giữa, tùy ý chia bốn mươi chín cây còn lại thành hai nhóm tượng trưng cho Thái Cực lưỡng nghi. Sau đó ta không tài nào nhớ Thanh Vận làm thế nào, tự mình đùa nghịch, xáo trộn lẫn lộn, nhìn quẻ tượng không biết là cái giống gì thần nhiên cười cười.

“Tiên cô, thế nào rồi? Khi nào lão thân được ẵm cháu?” Lão phụ nhân thấy ta bốc quẻ xong, lập tức khẩn trương.

Ta rút đạo bùa Thanh Vận đưa lúc này ra, ung dung cười nói: “Thí chủ chỉ cần đặt lá bùa này bên gối, có thể phù hộ ngài sớm ngày ẵm cháu đích tôn.”

“Vậy lão thân còn phải chờ bao lâu?”

Quả nhiên không ngoài dự tính của Thanh Vận, phụ nhân lập tức hỏi như vậy.

Ta cười thâm sâu khó lường, nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, nếu nói ra sẽ mất linh nghiệm. Bần đạo chỉ có thể nói cho thí chủ, cháu tương lai của người chắc chắn là nhân trung long phượng, việc tốt thường khó cầu, cho nên xin thí chủ kiên nhẫn chờ đợi.”

Lão phụ nhân tiếp nhận bùa chú rồi tấm tắc khen ngợi, nói ta quả thật là Hà tiên cô chuyển thế, chúc ta với Lữ Động Tân Đoạn Tang Mặc vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão. Sau đó lúc ta suýt nữa ngất xỉu thì ngừng khen, đi đến thùng công đức thả vào mấy chục quan tiền.

Ta hai mắt nhắm nghiền nhìn thùng công đức, đây chính là những đồng tiền đầu tiên ta kiếm được sau khi lạc đến thế giới này! Từ giờ trở đi, cho dù ta buôn bán lời vàng muôn bạc vạn cũng không thể thay thế được địa vị của mấy quan tiền đầu tiên này trong lòng ta vì đó thực chất là quá trình từ không kiếm được tiền cơm gạo đến biết cách làm ra tiền cơm gạo, còn chuyện sau này kiếm được bao nhiêu chỉ là đổi số mà thôi.

Nhưng mọi người thường có ý quên đi câu ‘họa phúc khôn lường’!

Vì ta thuận lợi thay Thanh Vận kiếm được mớ tiền đầu tiên, rốt cục Thanh Vận đã phát hiện tiềm năng to lớn của ta, cũng chính là giá trị lợi dụng trên lý thuyết.

Bữa tối hôm đó, Thanh Vận nhìn ta cười tình cảm vô cùng, không những không giành món thịt Tô Đông Pha yêu thích của hắn mà còn chủ động gấp vào bát ta. Ta nhìn ánh trắng giả dối bên ngoài, bắt đầu hoài nghi hắn bị chó cắn đổi tính, vì thế mặc kệ Thanh Vận, cứ nghĩ hắn thần kinh thất thường.

“Thất nhi, ăn nhiều chút...” Thanh Vận gấp một khối miếng thịt Tô Đông Pha thật lớn bỏ vào chén ta, tuy cười thật nhẹ nhưng cũng đủ sức di dời sự chú ý của Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc đang vui đầu ăn cơm. Nhìn ánh mắt Đoạn Tang Mặc và Thanh Dạ ngó qua Thanh Vận, ta mới biết không phải chỉ có mình ta nghĩ Thanh Vận bị chó cắn đổi tính.

“Sur, sur, sur phụ... Không, không, không cần...” Ta bung chén xô dịch ra một chút, Thanh Vận hành động tuyệt không đơn giản, có ai thấy chồn chúc tết gà mà yên tâm chưa?

“Thất nhi, ngươi trốn gì chứ?” Cặp mắt Thanh Vận chứa chan sùng nịch nhìn ta cười nói.

Sùng nịch, đúng vậy! Chính là sùng nịch!!

Ta đây vừa thấy rõ hai chữ ‘sùng nịch’ trong đáy mắt Thanh Dạ lập tức bủn rủn tay chân, toàn thân nổi sảy.

“Sur phụ, đồ nhi không ăn, ngài ăn đi!” Ta ráng tươi cười với hắn.

“Vi sao không ăn? Ngày thường không phải ngươi thích món này nhất sao? Còn không nhận?” Thanh Vận ôn nhu cười cười, giữ nguyên đôi đũa đang gấp miếng thịt đợi ta tiếp nhận.

Ta lập tức bỏ chén xuống, vẻ mặt cầu xin, khẩn khoản nói: “Sur phụ, đồ nhi biết sai rồi, xin người tha cho đồ nhi!”

Cho dù ngay cả ta cũng không hiểu mình sai chỗ nào nhưng bộ dáng này của Thanh Vận thật sự rất khủng bố, còn khủng bố hơn hẳn quắc mắt nhìn ta. Đó giống như nỗi sợ khi chứng kiến một người đã chết tự đứng bật dậy nói ngươi ăn nhiều một chút đi, lúc đó mà còn dám mừng rỡ tiếp nhận thì không phải bất thường lắm sao?

Thanh Vận buồn cười nhìn ta: “Thất nhi, ngươi sao vậy? Vì sư chỉ cho ngươi một miếng thịt, ngươi sai gì chứ?”

“Sur phụ, đồ nhi thật sự biết sai rồi, ngài hãy tha cho đồ nhi...” Ta khóc rống cầu xin. Thanh Vận ôn nhu như vậy thật khiến ta đau chân rút gân, nổi da gà khắp người!

“Sur phụ, sư muội còn nhỏ, nếu nàng phạm vào sai lầm xin sư phụ hãy tha thứ cho nàng.” Thanh Dạ một bên khuyên nhủ, cặp mắt ôn nhu vô cùng lo lắng.

Khóc...

Ngay cả sư huynh cũng phát giác Thanh Vận không ổn, lần này ta chết chắc rồi.

“Các ngươi làm sao vậy? Vì sư chỉ gấp thịt cho Thất nhi thôi...” Thanh Vận buồn cười nhìn chúng ta.

“Sư phụ, người muốn xử phạt thì xử phạt ta đi.” Đoạn Tang Mặc vốn không lên tiếng cũng đã mở miệng. Ánh mắt tuấn lãng hơi nhẩn lại, đồng tử đen nhánh kiên nghị nhìn Thanh Vận.

Roi lệ đầy mắt...

Sư đệ, thật sự là hoạn nạn gặp chân tình, không uổng công sư tỷ ngày thường đối xử tốt với người!

Sư tỷ biết người thích ăn cánh gà, sau này chỉ cần người muốn ăn cánh gà cứ nói cho sư tỷ, dù người thích ăn thịt kho tàu hay thêm rượu, sư tỷ chắc chắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người. Hơn nữa cho dù đã nửa đêm buồn ngủ, sư tỷ cũng ngồi dậy làm cho người!

Cho nên nếu sư phụ muốn trừ tiền chợ, người bù tiền cho sư tỷ đi, sư tỷ biết chút tiền lẻ đó không đáng gì với người. Nếu sư phụ muốn xử phạt về thể xác, người đường đường là một người nam nhân da dày thịt thô cũng chịu đòn thay sư tỷ đi, sư tỷ chỉ là nữ tử yếu đuối không thể chịu nổi mấy chuyện cung hình, ngoạn hình hay nhỏ sấp, đâm kim đầu. Nếu sư phụ muốn dạy dỗ trách mắng, thân mình cao dài của người hoàn toàn có thể che khuất dáng người nhỏ bé của sư tỷ, ngăn cản mọi cơn mưa nước miếng của Thanh Vận.

Nếu người cứu sư tỷ lúc này đây, sư tỷ suốt đời cảm tạ đại ân đại đức của người! Mỗi ngày thấp ba nén nhang thơm ngát cung phụng!

Nghĩ vậy ta cũng bớt sợ, sư đệ là hậu thuẫn kiên cố nhất của sư tỷ!

“Sư phụ, ngài có gì cứ nói thẳng. Đồ nhi nếu dám nhận miếng thịt này của người sẽ giảm thọ!” Dứt lời tự tay gấp một miếng khác cắn một cái, nước thịt nhiều ra khoe miệng, ta thuận tay kéo tay áo Thanh Vận lau lau.

“Người!” Thanh Vận nhanh chóng rút áo về, miếng thịt tuân theo định luật vạn vật hấp dẫn rơi một góc chín mươi độ xuống cái tô trên bàn khiến nước thịt bắn ra tung tóe.

Thanh Vận trừng cặp mắt gian ác nhìn ta, nhất thời ta giống như bị cắn rứt, xấu hổ vô cùng.

“A, sư phụ, thật xin lỗi... Chỉ vì thịt quá ngon khiến đồ nhi nhất thời thiếu suy nghĩ!” Ta áy náy nhìn Thanh Vận nói.

“Chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó dạy!” Thanh Vận chán ghét quần áo dính đầy dầu mỡ, cắn giận nói với ta.

“Sư phụ ý nói người là tiểu nhân? Hay là... Nữ tử?” Dứt lời ta ra vẻ thẹn thùng, che miệng cười cười.

Thanh Vận hằm hằm trừng ta, đang lúc ta đắc ý vạn phần bỗng khoe miệng kia hé nụ cười phá lệ bình thản ung dung, giống như những tức giận vừa rồi là mây bay gió thoảng.

“Sư phụ, ngài cười gì?” Không phải bị ta kích thích quá nên chưa già đã trụng gió?

Thanh Vận cười nhẹ: “Vi sư bỗng nghĩ tới một việc, cho nên bỗng dưng buồn cười thôi.”

“Sư phụ nghĩ tới chuyện gì?” Ta buồn bực hỏi.

Thanh Vận ý cười ngập mắt liếc ta rồi mới mở miệng: “Vi sư sợ nhớ đạo bào của mình là do Thất nhi giặt giũ, đồ nhi hiếu kính với sư phụ như thế, thật quá thiệt thòi rồi.”

“...”

Ta nhìn quần áo Thanh Vận, thịt kho và dầu mỡ dính vào tạo ra một mảng ô vàng rất lớn.

Nhất thời đầu ta đau đốn. Đúng là tự làm bậy không thể sống, khi không ta lại kéo áo Thanh Vận chùi miệng làm gì! Nơi này lại không có bột giặt tẩy siêu trắng, chỉ có một khối gỗ chà xát, cho dù ta có chà đến rách da chảy máu cũng không sạch nổi!

Thanh Vận dường như còn chê ta không đủ hối hận, nhẹ cười nói tiếp: “Thất nhi, đạo bào này của sư phụ đành phải làm phiền người, nhớ rõ phải giặt sạch như lúc ban đầu...”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đạo Trưởng Gỗ Mục

Ta không lên tiếng, gấp một miếng củ cải bỏ vào miệng, hơi ngọt ngào hơi chua xót, giống như Thanh Vận trong lòng ta.

Thanh Vận Quan thấy ta không trả lời chỉ thản nhiên cười cười, bỏ qua chuyện đạo bào dính đầy dầu mỡ nói tiếp: “Thất nhi, sư phụ nghĩ sau này trừ việc

giặt giũ nấu cơm, chuyện bưng trà rót nước giao cho Mặc nhi làm đi.”

Ta ngẩng đầu hồ nghi liếc nhìn Thanh Vận, thầm nghĩ hẳn nhất định đang giờ trò! Ta quyết không thể nghe Thanh Vận!

Vì thế ra ve hò hững cự tuyệt đề nghị: “Sur phụ, không được đâu, đồ nhi tự làm cũng được.”

“Ồi chào~ Thất nhi mỗi ngày vì việc này đã lao lực, sao có thể ủy khuất Thất nhi.” Thanh Vận nói thật thương tiếc, dứt lời gấp một miếng thịt, chẳng qua lần này là bỏ vào chén hân thôi.

“Không ủy khuất, mỗi ngày vì thí chủ bưng trà rót nước đồ nhi cũng thích thú...” Nếu nói hôm nay Thanh Vận không bị chó cắn đòi tính thì đến quỷ cũng không tin!

Thanh Vận không cần nghe ta đáp lại, cười nhẹ nhìn ta, tự sướng: “Sur phụ thấy người mũi thật thẳng, đáng thật mượt mà, có thiên phú tu đạo. Sau này theo sư phụ tu đạo cho tốt đi.”

Mũi thật thẳng, đáng thật mượt mà.

Sư phụ, người xác định giờ người đang nói ta có tương vọng phụ đúng không?

“Tu đạo?” Việc này khiến ta thật sự buồn bực, ta vào đạo quán này không để tu đạo thì người nghĩ ta làm gì? Chẳng lẽ thấp hương bái phật!

“Ý của sư phụ là sau này người cùng sư phụ và sư huynh đều bói toán cho các thí chủ thì thế nào?” Thanh Vận nhìn ta, trong mắt lấp lánh giảo hoạt.

“Bói toán? Trong Thanh Vận Quan, không phải đã có sư phụ và sư huynh rồi sao? Còn thêm ta làm gì?” Nào có nhiều thí chủ muốn bói toán vậy chứ!

Ta biết rõ trong đó có âm mưu nhưng vẫn bị khiêu khích khó nhịn được.

Lấy gì cứu vớt linh hồn của ta đây!!

“Sư phụ và sư huynh dù sao cũng là nam nhân, trong Bình Ngư Trấn cũng có một số người vẫn còn đến Thủy Vân Am cầu phúc. Nhưng hôm nay Thất nhi nổi bật có một không hai như vậy, từ nay về sau e rằng tình thế đã nghịch đảo...” Thanh Vận nhìn ta cười xuất trần thoát tục, tao nhã gấp thêm một miếng thịt bỏ vào miệng tinh tế nhai nuốt, cặp mắt kia nhìn ta không nháy mắt.

Chờ Thanh Vận nói xong câu đó, rốt cục ta đã hiểu được nguyên nhân bất thường hôm nay của hắn, thì ra hắn gấp một miếng thịt lớn nhất cho ta là muốn nịnh bợ ta thay hắn kiếm tiền cơm gạo! Hắn biết tính toán nhỏ nhặt thì ta cũng có tính toán nhỏ nhặt.

Ban đầu, trong mắt khách đến Thanh Vận Quan hay thôn dân ở Bình Ngư Trấn, ta bắt quả chỉ là một tiểu đạo cô bưng trà rót nước, mỗi người đều nhìn ta như không thấy. Nhưng sau khi ta bình yên vô sự trong tay sát thủ nữ tử từ Đoạn Tang Mặc, tất cả thôn dân không phải luôn hoài nghi ta là Hà tiên cô hay thất tiên nữ đó sao, ánh mắt nhìn ta đã khác xưa. Nếu lúc này ta mượn cơn gió đông này, khéo léo tận dụng thời cơ như sách đã nói, không những ngày sau sẽ khá hơn mà trước mặt Thanh Vận cũng tăng thêm khí thế, cơ sao ta lại không làm?

Nghĩ vậy ta nhẹ cười, nói với Thanh Vận: “Sư phụ nói thế nào, đồ nhi sẽ làm thế đó.”

Thanh Vận nghe xong lập tức cặp mắt tràn đầy màu sắc: “Nếu Thất nhi đồng ý, hôm nay sau khi người thu dọn bữa tối xong hãy đến phòng sư phụ bắt đầu tu hành đi.”

Trong phòng sư phụ!?!

Ta hết sức phòng bị trừng lớn mắt nhìn Thanh Vận, Thanh Vận phong kiến, rụt rè nay lại dám chủ động bảo ta đến phòng hắn! Cô nam quả nữ chung đụng, ngộ nhờ Thanh Vận nổi thú tính ‘ăn thịt’ ta thì phải làm sao? Ta không còn trong sạch sao có tư cách sánh đôi với Thanh Dạ sư huynh?

Thanh Vận thấy ánh mắt đỏ của ta, sắc mặt thoáng chốc trở nên xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi bồi thêm một câu: “Nhân tiện Mặc nhi cũng nên tu đạo cho tốt, sau này sẽ hữu dụng, đêm nay cũng đến đi.”

Cái gì!! Ngay cả sư đệ cũng đến?

Trong phòng hai nam một nữ, lỡ may hai người bọn hắn cùng nổi thú tính, một mình ta làm sao chống cự!

Được rồi... Ta thừa nhận ta nghĩ quá nhiều... -_-|||

Buổi tối, ta dọn dẹp xong bèn đến phòng Thanh Vận, trong phòng vẫn như bỏ hoang đã tám trăm năm, bụi tã tã lớp lớp. Duy chỉ có trận đồ bát quái bằng ly trà đã được xếp lại.

Đoạn Tang Mặc lúc này đã ngồi cạnh bàn, thấy ta lập tức cười: “Sư tỷ, người đã tới.”

“Đúng vậy.” Ta cười đáp rồi ngồi xuống cạnh hắn.

Thanh Vận liếc ta, lấy một quyển sách đầy bụi trên bàn, vỗ vỗ tính giữ bụi, ai ngờ bị đám bụi đó làm ho sặc sụa.

“Khụ... Khụ khụ... Khụ khụ khụ khụ...” Thanh Vận vừa che miệng vừa chống tay lên bàn.

“Phốc...” Ta nhìn không được cười ra tiếng. Ngay cả Đoạn Tang Mặc cũng hé miệng vụng trộm cười nhưng vẫn chưa dám cười ra tiếng giống ta.

Thanh Vận đang ho một bên quay đầu quắc mắt nhìn ta, ánh mắt đỏ ngầu vì ho không đáng sợ như ngày thường nên ta vờ như không biết gì, ngẩng đầu nhìn trần nhà, khóe miệng vẫn cong như trước.

Chờ Thanh Vận vất và ho xong, mặt đã ửng hồng như trong tranh, rất giống một cô nương nương nung, khiến ta không không khỏi động tâm thâm than ‘người quả là một tiểu mỹ nhân mắt ngọc mày ngài’.

“Thất nhị, ngày mai giúp sư phụ quét dọn phòng, còn có chăn đệm giường chiếu cũng nên giặt sạch.” Thanh Vận điềm điềm nói nhưng cặp mắt nhìn ta đầy oán hận, rõ ràng là trả thù cá nhân.

“...” Chẳng lẽ đây là vui quá hóa buồn trong truyền thuyết sao?

Chuyện này khiến ta nhớ lại một truyện cười.

Xưa kia có một ngọn núi, trên núi có hai người. Có một ngày hai người âm ỹ, sau đó xuất hiện một người vui sướng khi người gặp họa nhìn bọn họ âm ỹ. Lúc này, trời đổ tuyết, hai kẻ cãi nhau ngừng cãi về nhà, chỉ có kẻ đứng một bên vui sướng khi người gặp họa nhìn mãi. Cuối cùng, biến thành một người tuyết.

Rất buồn cười.

Thanh Vận đưa quyển sách vừa lấy để trước mặt ta với Đoạn Tang Mặc, trên bìa xanh viết hai chữ Thanh Đạo. Vì chỉ có một quyển nên ta đành xem chung với Đoạn Tang Mặc.

Thanh Vận đứng sau bắt đầu giảng đạo: “Dục tốc bất đạt, hôm nay các ngươi nghe qua trước một ít luận ngữ cơ bản, chỉ sau khi hiểu rõ, hai người các ngươi mới có thể thấu đáo huyền cơ trong quẻ bói.”

Ta với Đoạn Tang Mặc lập tức chụm đầu nhìn vào quyển sách này, tinh thần hiểu học đó thật khiến Thanh Vận có chút vui mừng, cười tươi.

“Cần khôn phân định, nam cương nữ nhu, nhất âm nhất dương chi đạo...”

“Người ta bắt chước Đất, Đất bắt chước Trời, Trời bắt chước Đạo, Đạo bắt chước Tự nhiên, vạn vật quy tông.” Thanh Vận hứng thú dạt dào, phe phẩy phát trần đi lại sau lưng ta với Đoạn Tang Mặc, bước chân thong thả, ung dung.

Sư phụ, những lời này đồ nhi đã sớm nghe đầy tai từ kiếp trước, người nói cái gì mới mẻ hơn được không?

“Kiền vi thiên, khôn vi địa... Chỉ có thấu huyền cơ mới có thể nắm được tinh túy bên trong...”

Ánh nến trên bàn lay lắt chiếu vào trang sách óng vàng, ta nhìn một hồi tưởng như có con kiến bắt đầu bò bò trên đó, đầu óc cũng dần dần nghiêng ngả, xiêu vẹo.

Đành chịu thôi, từ nhỏ đã có thói quen hề đọc sách là mệt rồi.

Ta giật mình, lắc lắc đầu...

Rốt cục tìm được một chỗ nào đó ngã đầu, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại. Mới ngủ một chút lại thấy nặng nề, mở mắt ra mông lung liếc qua, Đoạn Tang Mặc tuần mỹ gần trong gang tấc, đầu hấn dựa vào đầu ta từ lúc nào vậy?

Ta lại mơ mơ màng màng nghĩ rồi chắc lười tiếp tục ngủ, giọng nói thanh thanh, uyển chuyển của Thanh Vận giống như khúc hát ru vang vang bên tai: “Cái gọi là tứ phân vi bát giả, tứ tượng sinh bát quái...”

Đang lúc ta đang trò chuyện vui vẻ với Chu Công, bỗng đầu bị giáng một cú thật mạnh, ta nhất thời sợ tới mức nhảy dựng lên, thật bị kịch là còn kéo theo cả người lẫn ghế ngã nhào xuống đất theo đúng định luật hấp dẫn. Ta theo bản năng túm lấy một người, ai ngờ tiện tay lấy người đó làm đệm lưng.

“Loảng xoảng...” Sau một loạt âm thanh đồ vỡ, ta an toàn đáp mình lên cái đệm thịt kia.

Mặc dù có đệm lưng nhưng cú ngã bất ngờ này cũng khiến ta choáng váng.

Ta chống vó nằm trên mặt đất, nhìn gương mặt vụn vẹo trước mắt, hoàn toàn không tìm thấy khuôn mặt như tranh vẽ ngày nào.

“Ngươi, ngươi, các ngươi!!!” Thanh Vận nổi trận lôi đình nhìn chúng ta, khuôn mặt hết xanh lại đỏ rồi tím tái hết như trúng kịch độc.

Ta ngược nhìn Thanh Vận đang nổi giận, cũng không vội đứng lên mà vội nở nụ cười lấy lòng: “Sư phụ, người giảng hay quá...”

“Sư tử, ngươi, ngươi đứng lên trước đi.” Đệm lưng bên dưới bỗng mở miệng, cổ họng đã khàn khàn.

Ta lúc này mới nhớ đến bao cát bằng thịt ở dưới, lập tức đứng lên, Đoạn Tang Mặc nằm dưới đất, khuôn mặt tuần tú nhẵn nhụi ôm ngực, dường như vô cùng đau đớn.

Ta mau chóng ngồi xổm xuống đỡ Đoạn Tang Mặc đứng lên, lo lắng hỏi: “Sur đệ, ngươi không sao chứ?”

Đây đã là lần thứ hai Đoạn Tang Mặc quên mình làm bao cát cho ta. Sur đệ, ngươi đối xử với sư tỷ tốt như vậy, sư tỷ làm sao chịu nổi!!

Chậm đã?

Hình như lần này là ta chủ động kéo Đoạn Tang Mặc làm bao cát, không phải hẳn chủ động đúng không?!!

Được rồi, sư đệ, sư tỷ thiếu ngươi nhiều như vậy. Ngoại trừ lấy thân báo đáp, cái gì sư tỷ cũng có thể cho ngươi! Đương nhiên, tìm thì vạn lần không thể, thân thể và con tim của sư tỷ đều thuộc về Thanh Dạ sư huynh của ngươi!

“Sư tỷ, ta không ngại...” Đoạn Tang Mặc rõ ràng rất đau nhưng vẫn tươi cười an ủi ta.

“Nói vậy, sao có thể không có việc gì! Đau lắm không? Đến đây, sư tỷ xoa bóp giúp ngươi!” Ta ách ách xoa ngực Đoạn Tang Mặc, muốn làm dịu cơn đau cho hắn.

“Sư đệ, đều do sư tỷ không cẩn thận, khi ngã xuống không chú ý đè lên tay ngươi.”

Tổ sư ở trên cao, cho dù đầu ta mới gối lên ngực hắn, ta tuyệt không thừa nhận vì đầu mình quá nặng mới khiến hắn đau đớn vậy.

“Sư tỷ, không cần xoa, ta không đau.” Đoạn Tang Mặc né tránh bàn tay đang chực đặt lên ngực hắn.

“Sư đệ, ngươi đừng lừa sư tỷ, sư tỷ biết ngươi đau, sư tỷ xoa giúp ngươi.” Ta cực kì ách ách nói.

“Sư tỷ, thật, thật không cần...” Đoạn Tang Mặc bị thái độ nhiệt tình đó dọa dẫm, sắc mặt hơi ửng hồng. “Phải làm, sư tỷ nói phải là phải!” Ta bám riết không tha, tìm lỗ hổng giữa hai tay Đoạn Tang Mặc chụp lên. Lần trước tay hắn chảy máu cũng không cho ta cơ hội phụ trách, lần này ta nhất định muốn phụ trách!!

“Hai người các ngươi, các ngươi đang làm gì đó! Còn không mau dừng tay cho vi sư!!” Thanh Vận bị ta với Đoạn Tang Mặc bỏ quên rốt cuộc xù lông, nổi trận lôi đình hồ hởi.

“Sư phụ, sư đệ đau ta xoa giúp hắn. Nhưng chuyện ta dừng tay liên quan gì đến sư phụ? Vì sao phải dừng tay?” Ta buồn bực ngược mắt nhìn Thanh Vận, trong mắt lóe ra nhiệt tình ham học hỏi.

“Gỗ mục không thể khác!!” Thanh Vận vẫn hằm hằm như trước.

“Sư phụ, rốt cuộc người làm sao vậy? Bình tĩnh...” Ta nhìn Thanh Vận khuyên nhủ.

Sư phụ xưa giờ người đều bình thản ung dung, nay chuyển sang đáng vẻ nổi trận lôi đình thật không giống người chút nào. Thế giới đang tốt đẹp mà người lại hung bạo, như vậy không tốt, như vậy không tốt...

Thanh Vận nghe xong chẳng những không nguôi giận mà còn có dấu hiệu bạo phát.

“Ngươi, các ngươi! Hai người các ngươi đêm nay không thuộc Thanh Đạo cũng đừng mong về phòng ngủ!!”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đạo Trưởng Có Quỷ Thủy

Ta trừng mắt khó tin nhìn quyền Thanh Đạo, ít nhất cũng ba bốn trăm trang! Học hết mới có thể về phòng ngủ?! Thanh Vận tưởng ta và Đoạn Tang Mặc là thần đồng hay Lữ Động Tân, Hà tiên cô gì gì đó sao!!

Thanh Vận này quả thật khinh người quá đáng! Không thể nhịn thì không cần nhịn! Ta muốn chứng minh cho tất cả mọi người trên đời hiểu được đạo lý có áp bách sẽ có phản kháng!

Ta hít sâu một hơi, hằm hằm lớn tiếng gọi Thanh Vận: “Sư phụ!!”

Thanh Vận lập tức quét cặp mắt sắc bén quét về phía ta, nhất thời giống như mười đại khổ hình rót xuống đầu khiến ta nổi cả gai ốc.

“Ô ô... Sư phụ, đồ nhi biết sai rồi, người đại nhân đừng chấp nhất tiểu nhân, xin tha thứ đồ nhi đi...” Gương mặt hằm hằm của ta vừa mới nhìn thấy cặp mắt của Thanh Vận lập tức nhu mì, dịu dàng, biến hóa khôn lường. Ta nhìn Thanh Vận lệ nóng hoen mi, nước mắt trong suốt suốt nữa rơi xuống ào ạt.

Đây không phải vì ta hèn nhát mà là khoan dung, độ lượng, gặp chuyện có thể nhẫn nhịn.

Không phải người xưa đã nói mài sắt thành kim sao? Tuy nam chính đó không phải là Lữ Động Tân! Người ta nhịn được, tại sao ta không thể?!?!

“Hừ... Vì sư chính là quá dung túng mới để hai người các ngươi tùy hứng làm bậy như vậy! Thương quá hóa hại!” Thanh Vận nghe ta cầu xin tha thứ cảm động lòng người đến mức đó mà vẫn chưa dao động, ngược lại còn hạ quyết tâm.

Sư phụ... Đồ nhi chẳng qua chỉ lỡ tay kéo ngã sư đệ, bốn chữ ‘tùy hứng làm bậy’ đồ nhi gánh chịu cũng được thôi nhưng sao người còn trừng phạt nặng tay như vậy?

Ta từng nghe ‘rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt’! Nếu đã vậy ta cũng không cần trăm phương nghìn kế nường nhịn người làm gì!

Nghĩ xong ta thần nhiên nở nụ cười với Thanh Vận, nói: “Sư phụ, chi bằng đồ nhi đưa ra một vấn đề cho người. Nếu trả lời đúng, hôm nay đồ nhi với sư đệ sẽ ngoan ngoãn ngồi ở đây, trắng đêm học thuộc quyển Thanh Đạo này. Nhưng nếu người không đáp được...”

Ta nhìn Thanh Vận đầy thâm ý rồi mới còn nói thêm: “Nhưng nếu người không đáp được, xin để ta với sư đệ về phòng ngủ!”

“Được! Vì sư muốn xem người có vấn đề gì có thể làm khó vì sư!” Thanh Vận rút cục hơi người giận nhưng ánh mắt vẫn ngạo mạn như tài tử khinh thường hết thấy tiền tài trên đời.

Sư phụ a sư phụ, không phải đồ nhi nói xấu người, một đạo trường gà mờ ngay cả lúc đang làm phép cũng còn phải lật sách xem lại bùa chú thì lấy đâu ra tự tin mù quáng như vậy?

Ta đương nhiên không cho hắn có cơ hội đổi ý, lập tức hỏi: “Đồ nhi muốn hỏi sư phụ, vì sao vừa rồi đồ nhi và sư đệ bị ngã xuống đất vậy?”

Thanh Vận chắc chắn không ngờ ta sẽ hỏi vấn đề đơn giản như thế nên ngẩn người, lập tức cười cười khinh thường: “Là vì sư dùng phát trần gỗ lên đầu hai người, người bắt ngờ không kịp phòng bị nên kéo theo Mặc nhi ngã xuống đất.”

Dứt lời đắc ý nhìn ta, tiếp lời: “Thất nhi, đêm nay người và Mặc nhi vẫn nên thành thật ngồi lại phòng vì sư chong đèn học cho thuộc hết Thanh Đạo đi!”

Ta hé miệng cười còn đắc ý hơn Thanh Vận, tà ác nói: “Sư phụ, không biết ngài có từng nghe phải thông qua sự việc mà nhìn thấu bản chất, đồ nhi hỏi là bản chất nhưng người đáp chính là hiện tượng mà thôi. Chẳng lẽ sư phụ xưa nay chỉ xem xét vấn đề nông cạn như thế?”

Tuy ta nghĩ phải vài năm nữa Thanh Vận mới đến thời kỳ thời mãn kinh nhưng sự thật chứng minh thời kỳ mãn kinh cũng có thể đến sớm hơn thường lệ.

Thanh Vận lại nổi cơn lần nữa: “Hiện tượng bản chất cái gì, vì sư nông cạn? Hừ, vì sư thấy người cần quấy mới đúng!”

Ta cười nhạt, đi đến trước bàn cầm lấy quyển Thanh Đạo, sau đó buông tay, quyển Thanh Đạo nhất thời thẳng tắp rơi xuống, vang lên một tiếng ‘phịch’ trên đất.

Ta thờ dãi một tiếng, nếu có cây táo ở đây sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn.

“Đường Thất! Người làm gì đó!!” Thanh Vận rút cục bạo phát, cặp mắt gian ác dường như bốc lửa, thiêu đốt hùng hực, giống như đang hóa thân thành ác thú.

Oa, đây chính là lần đầu tiên Thanh Vận lời cả họ lẫn tên của ta ra, thật sự khiến người ta phẫn chấn nhưng ta buộc phải thần nhiên đứng nhìn.

Sư phụ, tuổi đã cao nên tĩnh tâm!

Đồ nhi đề nghị người nên uống thuốc hạ huyết áp! Phải uống thường xuyên đó !

“Sư tỷ...” Đoạn Tang Mặc cũng hết hồn hết vía kéo kéo tay áo ta, cặp mắt đen nhánh vô cùng lo lắng.

Ta cười trấn an hắn rồi lại nói với Thanh Vận: “Sư phụ, Thất nhi ném sách không phải để khiêu khích hay bắt kinh như người nghĩ. Thất nhi chính là muốn làm sư phụ thấy vì sao quyển Thanh Đạo rơi xuống đất mà không bay lên trời?”

Thanh Vận nhìn ta bằng ánh mắt quý dị: “Sách rơi xuống đất là lẽ đương nhiên, người quả thật kém cỏi! Không có hiểu biết!”

“A? Lẽ đương nhiên?” Ta nở nụ cười.

“Sư phụ, nhân quả, nhân quả, có nguyên nhân mới có kết quả! Đạo môn đều coi trọng nhân quả tuần hoàn! Quả là ta với sư đệ té xuống đất nhưng nguyên nhân ở đâu? Vì sao ta với sư đệ không bay thẳng lên trời? Việc này người có nghĩ tới không? Sư phụ, trên đời này không có chuyện gì là lẽ đương nhiên hết!”

Thanh Vận nghe xong, tức giận trong mắt bỗng chìm xuống, liếc ta bằng ánh mắt cực kì phức tạp, cúi người nhặt quyển sách Thanh Đạo lên, rũ mắt nhìn trầm ngâm không nói. Nửa ngày sau mới ngước mắt nhìn ta với Đoạn Tang Mặc, nói: “Các người đi về ngủ trước đi!”

Ta vừa nghe xong nhất thời nhảy lên trước ba bước: “Tạ sư phụ, sư phụ ngủ ngon, sư phụ mộng đẹp, đồ nhi cáo từ.” Sau đó giống như lửa cháy tới mông, kéo Đoạn Tang Mặc ra khỏi phòng Thanh Vận, chỉ sợ chậm một chút thì Thanh Vận sẽ hối hận.

Ra khỏi phòng Thanh Vận, ta gấp một cái rồi lờ mờ bước về phòng mình, vừa rồi nếu ta không phải ‘cái khó ló cái khôn’ nghĩ ra cách đối phó, chỉ sợ đêm nay ta với Đoạn Tang Mặc thật sự chong đèn học thâu đêm suốt sáng!

“Sư tỷ, ta không ngờ ngay cả sư phụ cũng không nói lại được!” Cặp mắt đen như mực của Đoạn Tang Mặc kia giờ đây như sao sáng trên trời, nhìn ta sùng bái kính ngưỡng. Loại sùng bái này là sùng bái sự thông minh, không phải mù quáng phục tùng khiến ta rất nhanh liền bị đắm chìm trong đó.

“Sư đệ, sư tỷ rất giỏi sao?” Ta nhìn Đoạn Tang Mặc hỏi.

“Đúng vậy.” Đoạn Tang Mặc vô cùng chân thành tha thiết nhìn ta.

“Sư tỷ rất giỏi hay sư phụ rất giỏi?”

Đoạn Tang Mặc nghe xong trầm mặc một hồi, tiếp đó khẳng định rất khác thường: “Sư phụ!”

Nhất thời trán nổi gân xanh cuộn cuộn.

Hay cho người Đoạn Tang Mặc, nếu không nhờ ta, giờ này người còn đang thấp đèn đọc sách trong phòng Thanh Vận đó! Còn dám nói Thanh Vận lợi hại!

“Đoạn Tang Mặc, từ nay về sau người đừng hòng được ăn cánh gà!” Ta giận dữ hét lên với hắn.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta, hồ hững trả lời: “Sư tỷ, kỳ thật ta cũng không thích ăn cánh gà...”

“...”

Không thích ăn?

“Không thích ăn sao tối hôm kia người ăn nhiều như vậy làm gì!” Ăn nhiều như vậy còn nói không thích ăn! Người muốn gạt ai!

“Ta từ nhỏ chỉ ăn vịt không ăn gà, tối hôm trước sư tỷ đã dặn đừng để sư phụ phạt ta. Cuối cùng ta đành phải ăn hết, kết quả khi đi ngủ đã nổi da gà cả đêm. Kỳ thật người thích ăn cánh gà là sư phụ.” Đoạn Tang Mặc mặt nhăn mày nhíu bắt mắt nhìn ta, oán giận nói.

Ăn gà sẽ nổi da gà, đây là chuyện quái đản gì chứ!

“Người không ăn thì không thể đoạt về bỏ vào chén sư tỷ sao! Gỗ mục không thể khắc!” Ta không đợi Đoạn Tang Mặc giải thích, hằm hằm quăng một câu này của Thanh Vận vào mặt hắn. Sau đó đến phòng mình sập cửa lại thật mạnh.

Thật sự là trẻ con không thể dạy!! Trẻ con không thể dạy!!!

Tục ngữ nói đúng, tránh được một lần không tránh được mười năm, trốn hòa thượng cũng không trốn được miếu.

Cho dù ta với Đoạn Tang Mặc may mắn thoát được một đêm thì vẫn còn vô số đêm chong đèn đọc sách khác đang chờ chúng ta. Mà rốt cục Thanh Vận tự nhận mình kỳ thật là đạo trưởng gà mờ nên lúc không trả lời được vấn đề ta hỏi đành để ta về phòng ngủ, ta với Đoạn Tang Mặc thành công thoát khỏi vòng vây của cái mở Thái Cực sinh Lưỡng Nghi.

Ban ngày phải giặt giũ nấu cơm, bưng trà rót nước, buổi tối còn đọc sách, thật sự khiến ta sống không nổi nữa rồi.

Hôm nay, ta theo lời Thanh Vận rót một ly trà đưa cho Tào cô nương, sau đó xoay người tính qua một góc nghiên cứu Thanh Đạo thì Thanh Vận bỗng kéo ta lại, nhỏ giọng bên tai nói một câu: “Thất nhi, khô thủy đến rồi...”

“Khô thủy?” Ta buồn bực nhìn Thanh Vận, chưa từng nghe có ai là Khô Thủy cô nương?

Hơn nữa, Khô Thủy cô nương tới hay không liên quan gì đến ta? Ta không cần tiếp đãi nên bữu môi không để ý tới Thanh Vận quay về góc cũ ngồi xuống, sung sướng nghĩ chỉ cần hôm nay học hết hai mươi trang này thì có thể ngủ sớm, mức độ chăm chỉ này quả thực có thể khiến ta đậu vào trường cao đẳng.

Ai ngờ trong chốc lát, Thanh Vận ở bên kia lại kêu: “Thất nhi...”

“Sư đệ, qua rót nước đi!” Ta đẩy Đoạn Tang Mặc, rót nước rót nước, chẳng lẽ cô nương này trong nhà khô hạn không có nước uống? Tưởng đây là quán trà sao, muốn đạo cô ta lãng xắc châm trà rót nước?

“A.” Đoạn Tang Mặc rời mắt khỏi quyển Thanh Đạo, đứng lên đi rót nước.

Nhưng Thanh Vận vẫn kêu gào như trước: “Thất nhi...” Về mặt còn hơi cổ quái.

Thanh Vận này có phiền quá không? Ta đã bảo Đoạn Tang Mặc làm, hấn còn gì nữa? Ta liếc mắt nhìn hấn tỏ vẻ không quan tâm.

Sau đó, ta đảo mắt nhìn qua chỗ Thanh Dạ, một cô nương áo hồng bỗng lặng lẽ thò tay đặt nhẹ vào Thanh Dạ, ta nhất thời nổi giận! Ban ngày ban mặt, một cô nương dám chủ động yêu thương nhưng nhớ, có biết rụt rè hay không!

Vì bảo vệ trình tiết cho Thanh Dạ, ta lập tức rút một chén nước vọt qua.

“Cô nương, mời uống nước.” Ngươi khí nhu hòa, ánh mắt lại muốn lăng trì nàng.

Dám đặt chạm Thanh Dạ sư huynh của ta? Ngươi không cần cái mạng này nữa?

Vị cô nương kia không cam lòng thu tay về nhận ly trà trong tay ta, cười vô cùng cứng ngắc: “Tạ Đường Thất đạo trưởng.”

“Thí chủ không cần đa lễ.” Ta cười lạnh lẽo.

Ai ngờ nàng kia mặt dày, dám đáp trả. Hai nữ tử vì bảo vệ tình yêu dùng ánh mắt đánh nhau.

Mồ áo hồng —— Đạo cô thôi, tránh sang một bên, đừng ở đây vướng bận!

Mồ tiên cô —— Dám đặt đến Dạ ca ca của ta? Mờ to mắt ra nhìn đi, tiên cô đại nhân đang kề cận ngày đêm, tiểu yêu tinh cỡ ngươi còn không mau tránh đường, nếu không đừng trách bản đạo làm phép đánh ngươi mất hồn bạt vía, vĩnh viễn làm súc sinh!

Mồ hoa hồng —— Ngươi! Dạ ca ca nào của ngươi, rõ ràng là Dạ ca ca của ta!

Mồ tiên cô —— Ta khinh, không biết xấu hổ! Ngươi có bản lĩnh như ta sao! Xấu xí như ngươi có thể so được với tướng vượng phu của ta sao! Đừng khiến người ta chán ghét!

Mồ hoa hồng ——

Cuối cùng, Đường Thất đại thắng, ta mang theo hào quang chiến thắng, ngẩng đầu ưỡn ngực về lại góc cũ, người thường đấu phép với tiên cô không có kết cục tốt!

“Sư muội!” Thanh Dạ bỗng gọi ta lại.

Ta quay người buồn bực hỏi: “Sư huynh, còn có chuyện gì sai bảo sao?”

“Khụ khụ...” Không biết vì sao, sắc mặt Thanh Dạ hơi ửng hồng, còn học bộ dáng ho nhẹ của Thanh Vận.

Nháy mắt trong đầu ta hiện lên vô số tưởng tượng, cuối cùng dừng lại tại một đáp án khả thi nhất.

Chẳng lẽ?

Chẳng lẽ Thanh Dạ chứng kiến ta bảo vệ tình yêu quyết liệt như vậy đã động lòng nên muốn công khai với mọi người, tuyên bố ta là của hấn?!?!

Suy nghĩ này vừa nảy ra, ta giống như nai con chạy trốn, cả người nóng bừng. Ta lập tức thẹn thùng đỏ mặt bừng bừng, Thanh Dạ cũng hơi xấu hổ, không dám nhìn ta.

Ta thầm hát một bài cổ vũ Thanh Dạ: ‘Niệt tình của ta, giống như lửa cháy! Thiêu đốt toàn bộ sa mạc! Thái dương thấy ta cũng sẽ trốn tránh, nó cũng sợ tình yêu bùng cháy của ta!

“Sư muội...” Khuôn mặt tinh xảo của Thanh Dạ ửng đỏ, rốt cục đã mở miệng, giọng hơi khàn khàn.

“Dạ.” Sư huynh! Sư muội đang nghe, sư muội đang nghe!!

Đừng do dự nữa, lớn mật phá tan những trở ngại trước mắt hai ta đi! Chỉ cần ngươi mở lời, ngươi có thể có được ta! Giống như sấm sét đốt cháy trời quang, thiêu đốt hai ta! Ngươi là gió, ta là cát, rồi Thanh Vận Quan triển miên du ngoạn thiên nhai...

“Sư muội, đạo bào của ngươi... Có, có hơi bẩn...” Thanh Dạ đỏ mặt nói.

“A?”

Ta mở to mắt nhìn Thanh Dạ, hình như tình tiết không phải là như vậy!!

Nữ tử áo hồng bên cạnh Thanh Dạ nhìn ta có vẻ nhạo báng, dường như lúc này ta giống kẻ ngốc nhiều hơn.

Roi lệ đầy mặt...

Sư huynh! Chúng ta tiếp tục đi!

“Sư muội đạo bào người hơi bẩn, về phòng đổi bộ khác đi.” Thanh Dạ nghĩ ta chưa nghe thấy nên lặp lại lần nữa.

Ta giống như nghe được âm thanh tan nát cõi lòng...

Cúi đầu nhìn lại đạo bào, không dám nói không dính một hạt bụi nào nhưng ít nhất cũng sạch sẽ, không tý vết. Sư huynh chắc đang ngượng ngùng nên mới lỡ miệng nói vậy. Cũng đúng thôi, tình yêu là chuyện hai người, không cần nhiều khán giả chờ chực xung quanh như vậy, chờ đến lúc ai đó nhìn trắng hóa sỏi thì chúng ta hãy là một đôi trên hoa dưới trăng tâm tình tự sự.

Cho dù tự an ủi mình như vậy, ta vẫn như bong bóng xi hơi, uể oải lếch lếch góc của mình, chỉ nghe một tiếng 'A' kinh ngạc, nhất thời kinh động cả điện. Ta giật dỗi liếc Đoạn Tang Mặc, không thấy sư tỷ đang mắt mắt lăm lăm sao. Chuyện gì mà cả kinh vậy! Người tu đạo không bình tĩnh được sao!

Chỉ thấy Đoạn Tang Mặc mở to mắt nhìn ta, khiếp sợ nói: “Sư tỷ, thân sau của người dính máu!”

“...”

Ta lập tức phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn đằng sau, chỉ thấy đạo bào tím dính một mảng đỏ.

Rốt cục ta đã hiểu khôi thủy vừa rồi Thanh Vận nói không phải chỉ cô nương, mà là quỳ thủy!!

Là quỳ thủy nguyệt sự của Đường Thất này đã đến!!

Mặt ta nhất thời nóng đến mức có thể luộc chín một quả trứng gà, nó đã đến rồi, Thanh Vận sao không nói trực tiếp cho ta! Còn ra vẻ nho nhã, khiến ta mất mặt như vậy! Còn có Thanh Dạ sư huynh, vừa rồi người xấu hổ như thế khiến ta hoang tưởng, người có nhất thiết phải hàm súc vậy không!

Đáng chết nhất cũng là người Đoạn Tang Mặc! Loại sự tình thế này cũng hô hào, gào thét! Danh dự của sư tỷ bị người hủy sạch rồi! Còn người Đường Thất chết già, đừng tưởng xuyên qua sẽ không sao, lớn như vậy rồi mà quỳ thủy còn không điều hòa! Lần trước đến bây giờ cũng chưa tới hai mươi ngày, sao nhanh như vậy đã tới nữa!

Giờ phút này toàn bộ đạo quán chăm chăm nhìn ta, còn có ánh mắt châm biếm của nữ tử áo hồng vừa rồi, ta thật muốn tìm một hang động chui vào, vĩnh viễn không bao giờ bước ra nữa!

Tổ sư, hô biến ta đi!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đạo Trưởng Rơi Xuống Nước

Ta ề mặt xấu hổ trốn về phòng, rửa ráy sạch sẽ rồi thay đổi đạo bào. Sau khi xong xuôi và an toàn, ta bắt đầu vòng vòng quanh phòng, nói sao cũng không lộ mặt ra ngoài.

Lần này thật sự quá mất mặt! Ta thật sự không còn mặt mũi nào ra ngoài gặp bà con cô bác...

Đang lúc mình ta đứng trong phòng làm rửa đen rút đầu, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa, ta chợt dạ hỏi: “Ai a!”

“Là sư phụ...” Ngoài cửa truyền vào giọng nói nhẹ nhàng của Thanh Vận.

Tim đập bình bịch, mặt dày đi ra mở cửa, chỉ thấy Thanh Vận cảm phát trần đứng ngoài cửa, thần sắc bình thường nhìn ta.

“Sư phụ, người tìm đồ nhi có việc gì sao?” Ta ra vẻ lạnh nhạt hỏi.

“Thất nhi, sư phụ muốn nói riêng với người...” Thanh Vận nói đến đây cố ý dừng lại một chút, cặp mắt gian xảo nhìn ta chăm chăm.

“Sư.. sư phụ định nói gì với đồ nhi?” Ta lắp bắp hỏi, thật xấu hổ muốn chết.

Hắn không phải ‘lửa cháy thêm dầu’ trách ta nữ tử tùy tiện, nay dọa người khiến cả sư phụ cũng mất mặt!

“Sư phụ tính nói, mình người ngây ngẩn trong phòng cả buổi chiều rồi. Sư phụ có thể hiểu tâm tình của người nên để người yên lặng một chút. Nhưng giờ đã gần đến giờ Thân canh ba, nếu người không đi chợ, hàng quán đóng cửa, bữa tối đêm nay của bốn thầy trò chúng ta chỉ sợ không có gì.” Thanh Vận

từ tốn diễn giải, ngắn gọn chỉ là nếu ta không mau đi chợ thì trời sẽ sụp xuống.

“...”

Mọi bận tâm của Thanh Vân, trừ tiền công đức, đó là ăn cơm!

Ta không nói gì nữa, nhận bốn mươi quan tiền trong tay Thanh Vân, không quay đầu lại bước ra phòng, lúc đến tiền điện bèn cúi đầu không muốn gây sự chú ý. Nhưng tên Đoạn Tang Mặc kia chưa bao giờ hiểu ý ta, lại tiến lên.

“Sư đệ, hôm nay sư tỷ đi chợ một mình được rồi, người ở lại đạo quán tiếp khách đi.” Ta xấu hổ nói.

Đoạn Tang Mặc không biết đọc suy nghĩ cũng biết nhìn sắc mặt, chắc cũng đã biết vết máu sau lưng ta là gì, thức thời nói: “Sư tỷ đi sớm về sớm, ta ở đây chờ người.”

“Được.” Ta lên tiếng rồi đi ra đạo quán.

Trên đường đi nhìn thấy sông trong suốt tới đáy mới chính thức thả lỏng người, yên lặng tự an ủi: Đường Thất a Đường Thất, đàn bà ai cũng có quỷ thủy, ngưng ngưng gì! Nữ nhi nào không có mối đáng xấu hổ! Nghĩ vậy hồi lâu tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi ra chợ mua đồ xong, ta không quên âm thầm tính toán, hôm nay ăn bớt được tám quan trong bốn mươi quan tiền chợ, thật tiến bộ! Còn có một thôn phụ thấy Hà tiên cô ta bèn tặng một cây cải trắng, nhờ ta phù hộ con nàng sớm ngày cưới được người vợ xinh đẹp, sau đó lại sinh một đứa cháu đích tôn mập mạp cho nàng.

Ta cảm tạ thôn phụ xong thì quên hẳn chuyện quỷ thủy đáng sợ vừa rồi, thầm nghĩ hôm nay đường như xa hơn vì không có Đoạn Tang Mặc làm bạn, vì thế mau chóng đáp lời thôn phụ rồi cấp giò bước nhanh về. Nghĩ đến buổi tối còn phải đến phòng Thanh Vân học Thanh Đạo, ta lại ưỡn oai chậm bước.

Tổ sư, khi nào mới có thể chấm dứt những chuỗi ngày đau khổ thế này!

Lúc về được nửa đường, phía sau bỗng vang lên tiếng hai bước chân vội vã, con đường này chỉ dẫn đến Thanh Vân Quan và Thủy Vân Am. Có phân nửa khả năng là khách của Thanh Vân Quan, vì thế ta quay đầu liếc nhìn, nếu đúng là khách đến đạo quán thì có người trò chuyện rồi.

Nhưng ta vừa xoay người, đập vào mắt là hai nam tử khôi ngô mặc trang phục gia đình, nếu ta nhớ không lầm thì trang phục này là của Đoạn phủ.

Hai gia đình vừa thấy ta quay đầu lập tức đánh tới tấp, một người giữ chặt ta lại khiến giò rau rơi xuống. Khi ta vừa định kêu cứu thì tên còn lại cầm một mảnh vải bịt vào mũi ta. Ta hít một hơi dài xong liền ngửi thấy một mùi quý dị, ngọt ngào. Trong đầu bật ra một suy nghĩ, lập tức nín thở nhưng đầu óc đã bắt đầu hỗn loạn, thân mình cũng mềm nhũn.

Hai gia đình thấy thế lập tức nâng ta lên, quăng ta xuống con sông trong vắt.

‘Oành’ một tiếng, cả người ta rớt xuống giữa sông.

Nước sông nháy mắt xộc mạnh vào mũi miệng, cảm giác hít thở không thông khiến ngực đau đớn. Nhưng nước sông lạnh lẽo khiến đầu óc dần dần tỉnh lại. Ta cố gắng giẫy dụa để nổi lên nhưng cả người đã mềm nhũn nên giẫy dụa bao nhiêu cũng vô ích.

Nếu chết rồi, không biết có thể về lại thế giới của mình không. Thiếu ta rồi, không biết Thanh Vân có mỗi ngày cắn bánh ngô rồi phát điên hay không.

Nhưng suy nghĩ này mới xuất hiện lập tức bị ta bác bỏ, nếu ngay cả mình cũng bỏ cuộc thì lần này chết chắc! Nước có thể lật thuyền cũng có thể nâng thuyền, nếu không tự ngoi lên thì nương theo làn nước mà nổi! Ta như xác chết trôi sông, thả lỏng thân mình, giang tay giang chân, nước sông bắt đầu bì bõm vỗ bên tai. Thân mình dần dần nổi lên, sau đó ta bắt đầu hít thở cảm cực.

Ta suy yếu đến độ hít thở cũng sắp không xong, lại không thể nhúc nhích, rốt cục đầu óc tới cực hạn, hôn mê. Ta đã cố gắng hết sức, nếu vẫn phải chết thì chỉ đành oán hận Diêm Vương.

Lúc ta vừa bị người lay tỉnh còn nghe được một giọng khàn khàn bối rối không chịu nổi.

“Thất nhi! Thất nhi!”

“Thất nhi! Thất nhi!! Người mau tỉnh!!”

Ta khó chịu vì có ai ép lên bụng, rốt cục học ra hai ngụm nước rồi yếu ớt mở mắt.

Chỉ thấy trước mắt một người đầu đen thui, tóc dài ẩm ướt dính sát trên người, trán kẻ sứt, nước nhỏ từng giọt xuống mặt ta, giờ phút này một đôi mắt gian xảo đang bối rối nhìn ta chằm chằm.

“Khụ khụ... Hà bá!” Ta khụ hai tiếng, yếu ớt phun ra hai chữ.

“Người mới là hà bá!! Đi chợ cũng có thể rơi xuống sông, trên đời này chỉ sợ có mình người thôi!!” Hà bà hằm hằm quát ta nhưng sắc mặt rõ ràng đã nhẹ nhõm, yên tâm hơn.

Chuyện này không đề cập tới cũng không sao, vừa nhắc tới đã khiến trí nhớ dời non lấp biển hiện lên trong đầu.

“Oa... Không phải ta tự ném mình xuống sông!! Là bị người khác xô xuống!! Oa...” Vận nhất ta bị hại chết như vậy, vận nhất ta sẽ không còn thấy mặt trời ngày mai, vận nhất ta không thể ăn bớt tiền chợ được nữa thì nên làm sao bây giờ!!

Sợ hãi rớt cục lên tới đỉnh điểm khiến ta bạo phát.

Cho nên nói, xúc động là ma quỷ!!

Vì người ta đang ôm chặt trước mặt là nam nhân duy nhất có thể dựa dẫm vào lúc này, cho dù hần hơi gầy gò, võ vàng nhưng giờ phút này có thể sử dụng được là được, ta không yêu cầu cao.

Thân hình gầy gò, võ vàng nháy mắt cứng lại, sau đó từ từ mềm ra, hai tay vây quanh ta, hơi trúc trắc nhưng dịu dàng vỗ về: “Ngoan, Thất nhi ngoan, đừng khóc... Có sư phụ ở đây...”

“Ồ...” Ta không quan tâm, ôm Thanh Vận phát tiết, nước mắt nước mũi chui hết lên mình hần.

Dưới ánh trăng mờ lung, trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai người ẩm ướt, tóc tai bù xù hư hà bá ôm nhau ở bờ sông, một cái đèn lồng giấy vô tư thay bọn họ tạo hiệu ứng ánh sáng rợn người, còn có tiếng khóc thê lương rợn tóc gáy. Thật sự khiến người ta nổi da gà, hồn xiêu phách lạc.

Sau khi ta xả hết sợ hãi trong lòng, lúc này mới phát giác có chút kỳ quặc bèn buông Thanh Vận ra.

“Khóc xong rồi?” Thanh Vận nhìn ta, khoe miệng tươi cười.

“Dạ.” Khóc lóc no nê, thỏa mãn gật đầu.

“Chúng ta về đạo quán trước rồi mới nói chuyện sau.” Lúc Thanh Vận nói, ánh mắt lại thâm sâu còn nhãn mặt, tiếp đó chậm rãi đứng lên, nhìn nhìn đạo bào ướt đầm của mình ra về bất đắc dĩ.

Ta ngẩng đầu nhìn Thanh Vận, thân mình vẫn không nhúc nhích.

Tuy tóc tai tất cả hỗn độn rồi tung rớt trên bờ vai, hai bên trán sưng nước nhưng đôi môi mỏng ướt át bỗng gọi cảm lạ thương. Còn có, đạo bào thấm nước ôm sát thân hình gầy gò, lộ ra những đường nét hoàn mỹ, thật quyến rũ!

“Sao vậy? Vì sao còn không đứng dậy?” Thanh Vận buồn bực nhìn ta hỏi.

“Ta mới bị người hạ được, hiện tại cả người mềm nhũn, sao còn sức đứng lên?” Nếu không như vậy, người nghĩ ta rảnh rồi dùng loại ánh mắt ngưỡng mộ này nhìn thân mình gầy gò của người sao?

Buồn cười!!

Ta cũng không phải đám hồng nhan oanh yến hay tới đạo quán!!

Thanh Vận nhú mày: “Còn sức cầm đèn lồng không?”

“Cầm đèn lồng thì được.” Nếu cả cái đèn lồng giấy này mà ta không cầm nổi thì không phải cả người mềm nhũn mà là toàn thân tê liệt.

“Vậy thì được, người cầm đèn đi.” Thanh Vận nói xong bèn đưa đèn lồng này giờ luôn luôn yên lặng tạo hiệu ứng ánh sáng rợn người xung quanh chúng ta, kể đó... Cúi xuống ôm ta lên...

Chẳng lẽ, đây là ôm công chúa trong truyền thuyết?

Ôi chao... Thật đáng tiếc...

Nếu đây được xem là ôm công chúa, chỉ sợ sẽ phải đổi lại thành đôi hà bá cùng dất nhau về đạo quán.

Ta dùng sức nép vào lòng Thanh Vận, không thể không thừa nhận, cơ thể gầy yếu của đạo trưởng keo kiệt Thanh Vận cũng có lúc phát huy tác dụng. Thấy người tới nay đã cứu ta, khiến ta thoát khỏi số kiếp bị thảm của hồng nhan bạc mệnh, sau này ta sẽ không vụng trộm oán thầm người.

Thanh Vận mới ôm ta đi một chút, hô hấp bắt đầu nặng nề, từ trên đỉnh đầu vọng xuống một giọng nói không còn chút sức: “Thất nhi, người thật nặng!!”

Không biết vì sao nghe xong, mặt ta hơi nóng lên.

“Tuyệt đối không phải đồ nhi nặng, là sư phụ ngày thường lười vận động, thiếu rèn luyện! Cho nên thân hình nhỏ nhắn như đồ nhi cũng ôm không nổi!!”

Ta ta, ta nặng chỗ nào! Ai nói ta, ta béo!! Rõ ràng tay người không có sức!

“Nhỏ nhắn...”

Rõ ràng ta thấy lúc Thanh Vận nói lời này, hai má có dấu hiệu co rúm...

Thanh Vận dùng tốc độ rùa bò ôm ta về Thanh Vận Quan, sau đó không lâu bỗng có một tiếng động quý dị truyền đến.

“Cô lỗ lỗ... Cô lỗ...”

Ta liếc nhìn Thanh Vận một cách kì cục: “Sur phụ, người đang...?”

“Khụ khụ...” Thanh Vận làm bộ bình thân ho nhẹ hai tiếng, tiếp đó xấu hổ trả lời.

“Người đi chợ mua đồ mãi vẫn chưa về, vì sợ lo lắng phải đi tìm người từ lúc chạng vạng đến hơn nửa đêm, lại chưa ăn tối. Cho nên...”

Cho nên, bụng người kêu gào?

Quả nhiên, đối với Thanh Vận mà nói, trời đất bao la ngoại trừ tiền công đức thì ăn cơm là quan trọng nhất!

Nếu không phải vì thức ăn của hắn, chỉ sợ ta mất tích cả tháng trời cũng không khiến hắn vội vã đi tìm ta như vậy!!

Cảm động mới vừa rồi còn tràn trề nhất thời tan thành mây khói, chỉ sót lại đầy mồ hôi lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đạo Trưởng Giải Thích

Bóng đêm dày đặc ánh trăng mờ người, vốn phải là thời cơ cô nam quả nữ chung đụng củi khô lửa cháy, đáng tiếc không gặp đúng người dành phụ lòng cảnh đẹp. Thanh Vận ôm ta này giờ vừa mới thở dốc ồ ồ như trâu nay đã mong manh, yếu ớt như người sắp chết.

Thật tình thì đã gần đến tháng mười, cả người ướt đầm, tiêu sái trong gió đêm sẽ lạnh thấu xương. Ta thấy vậy càng rúc vào lòng Thanh Vận, Thanh Vận vừa ôm thì cả người ta đã nóng lên thế nên ta cực kì vô si bám chặt lấy cổ Thanh Vận sưởi ấm. Ta đoán Thanh Vận cũng không bao giờ nghĩ ta là cô nương rụt rè.

Lúc tới gần Thanh Vận Quan, ta trông thấy một bóng người cầm đèn lồng đứng ở cửa đạo quán, vừa thấy ta với Thanh Vận lập tức chạy tới. Sau khi thấy rõ mặt mũi, cặp mắt ôn nhu kinh ngạc nhìn ta và Thanh Vận.

“Sur phụ, sư muội làm sao vậy?”

“Hô... Trúng... Trúng... Thuốc mê... Té... Té xuống sông... Trúng...”

Thanh Vận vất vả phun ra từng từ một mới nói xong khiến ta nghe thấy mà chưa xót vô cùng.

Sư phụ à sư phụ, ngày thường người thích giảng đạo lắm mà? Giờ chưa già đã lấp bắp như vậy?

“Sư huynh, huynh yên tâm, ta không sao!” Ta cố gắng cười nhẹ với Thanh Dạ, cải thiện hình tượng hà bá hiện tại, sợ dọa Thanh Dạ chạy mất.

Thanh Dạ nhìn hơi thờ mong manh Thanh Vận, lại nhìn ta đang tươi cười nằm trong lòng hắn rồi nói: “Sư phụ, chi bằng để ta ôm sư muội về phòng.”

Nhất thời người ta không thể ngừng run, đầu óc lập tức khởi động phân tích ý tứ sâu xa trong câu nói vừa rồi của Thanh Dạ. Kết luận sau đó ắt là...

Thanh Dạ muốn ôm ta... Thanh Dạ muốn ôm ta... Thanh Dạ muốn ôm ta... Thanh Dạ muốn ôm ta!!

Nhất thời ta thấy ánh nắng rực rỡ nơi nơi, hoa rơi đầy trời.

Linh Bảo Thiên Tôn, Đạo Đức Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân, tổ sư gia, cảm tạ các người rốt cục đã khiến Thanh Dạ thấy được tấm chân tình của ta, chủ động yêu cầu được ôm ta.

Ta lập tức gật đầu như trống bỏi.

Trăm ngàn cố gắng đã kiếm được một cái ôm, không thể bỏ qua!

Thanh Vận cúi đầu liếc cái người đã hóa thân thành trống bỏi, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên: “Vô lương tâm!”

Ta lập tức nháy đôi mắt hoa đào nhìn Thanh Vận: “Sur phụ, đồ nhi đúng là đã khiến người mệt nhọc đưa về, sợ người mệt mỏi quá độ nên mới muốn sur huynh ôm về phòng.” Nói xong lập tức buông tay khỏi cổ Thanh Vận, vươn tay ra như trẻ con đòi ẵm bồng, nhào về phía Thanh Dạ, chớp chớp đôi mắt vô cùng thuần khiết.

Ôm ta đi! Chà đập ta đi! Sur huynh!

Đừng vì sur muội mỏng manh như đoá hoa nhỏ mà thương tiếc! Hãy biến tâm tư của sur muội, thể xác của sur muội thành người của người! Hãy thiêu đốt hai ta đi!!

Thanh Dạ tiến lên từng bước, vừa định đỡ ta từ tay Thanh Vận, ai ngờ Thanh Vận không nói không rằng xoay người ôm ta vào nội điện.

Ta ngo ngắc nhìn đôi tay trống vắng, đây là tình huống gì chứ?

Thanh Vận đưa ta vào hậu viện, đá văng cửa phòng đặt ta trên giường.

“Mau thay quần áo, đừng để cảm lạnh.” Thanh Vận hào hển nói, xoay người tính ra khỏi phòng ta.

“Sur phụ...” Một giọng nói vô cùng oán hận, lạnh lẽo như oán phụ vang lên.

Lúc này nếu có gương đồng ở đây, nhất định trong gương sẽ phản chiếu một gương mặt xanh mét như oan hồn ngàn năm.

Thanh Vận biết ta muốn nói gì, xoay người lạnh lùng nhìn ta: “Cả người người ướt đầm, chẳng lẽ người muốn Dạ nhi cũng giống người sao?”

“...”

Được rồi, ta thừa nhận hiện tại mình như xác chết trôi, hại Thanh Vận ra nông nỗi này không sao nhưng nếu khiến Thanh Dạ cũng ướt sũng thì thật không hay ho chút nào.

Thanh Vận thấy ta không thể phản bác liền đẩy cửa phòng đi ra, tiện tay giúp ta đóng cửa lại.

Ta mất mát tìm khăn lau mình, tiếp đó trút bỏ đạo bào ướt đầm.

Người ta cũng không có thương tích gì, chỉ dính nước, dưới thân cũng chặt vật, cô nương ta thật đáng thương, đã có quỷ thủy còn bị nhúng nước, toàn thân nhuộm máu đỏ sẫm, thật sự là...

Sau khi lau rửa sạch sẽ, ta mở tủ tìm quần áo khô. Đúng lúc này ngoài cửa vang lên giọng nói nóng lòng của Đoạn Tang Mặc, hơn nữa xuyên qua phòng ta bằng tốc độ ánh sáng, ngay sau đó cửa phòng mở toang.

“Sur tỷ!” Đoạn Tang Mặc đang gấp gáp, sau khi bắt gặp ta ngồi xồm bên giường liền hóa đá.

“A!!!!!!!!!!” Một tiếng hét chói tai hơn một trăm tám mươi đề-xi-ben xuyên thủng nóc nhà cao dày của Thanh Vận Quan, vút tận chân trời.

“Sur, sur, sur tỷ! Ta, ta, ta không, không cố ý!” Đoạn Tang Mặc rốt cục bình tĩnh lại, thất kinh nói.

“Người còn không mau đi ra ngoài!” Ta nhanh chóng nhảy lên giường, dùng chăn quấn chặt.

Nhìn không sót chỗ nào rồi còn dám đứng đây! Cho dù ta đang nghiêng người nhưng bao nhiêu đường cong nên xem, không nên xem cũng thấy được! Tính xem xuân cung đồ sống miễn phí sao!

“A! Dạ, dạ!” Đoạn Tang Mặc chưa dứt lời đã rời phòng, nháy mắt chạy thật xa.

“...” Ta nhìn cửa phòng toang hoác, nhất thời roi lệ đầy mặt.

Đoạn Tang Mặc chết tiệt, đi ra cũng không biết đóng cửa!!

Ta dùng chăn quấn người, giống như kẻ trộm, nhảy tới chuẩn bị tự mình đóng cửa.

Đều nói chuyện tốt thành đôi nhưng hầu như mọi người đã bỏ qua chuyện xấu cũng thành đôi.

Trong quá trình bật nhảy, ta không cẩn thận để chân trái móc chân phải, chân phải đập phải chân, sau đó ngã lăn quay xuống đất.

Hình như ông trời thấy còn chưa đủ nên để Thanh Vận nóng vội, bối rối lập tức xuất hiện trước mắt.

“Thất nhĩ, đã xảy ra chuyện gì!” Thanh Vận hơi ngần người khi thấy ta chặt vật ngã ra đất, sau đó nhanh chóng lại gần, đỡ ta dậy.

“Đừng, sur phụ, sur phụ người đừng tới đây!” Ta nói năng lộn xộn.

Dưới chân là thân mình trần trụi của ta, nếu Thanh Vận nâng ta dậy như vậy, không phải muốn ta lộ hàng lần nữa sao!!

Thanh Vận nhú mảy đi đến trước mặt ta, ra sức nâng vai ta lên.

“Không, không cần! Ta không cần!!” Ta như cá nằm trên thớt, giấy dựa bất lực.

Danh dự của ta, trinh tiết của ta, đền thờ trinh tiết của ta!! Ta yêu các người nhất, các người đừng bỏ ta đi..

Đang lúc ta cố gắng, phần đầu vì trinh tiết của mình, chuyện không may hơn đã xảy ra.

Không biết từ khi nào, Thanh Dạ đã đứng ở cửa.

“Sur phụ, sur phụ người!!” Thanh Dạ khó tin nhìn Thanh Vận, rốt cuộc phun không nổi một câu.

Ta nhìn tình cảnh hiện tại của mình và Thanh Vận.

Thanh Dạ chỉ mặc một cái áo ướt đẫm, mỏng như cánh ve dán sát người, vạt áo mở toang, cổ áo trễ xuống hở cả vai lẫn thân mình gầy gò. Hiển nhiên vừa rồi đang thay quần áo trong phòng, nghe thấy tiếng thét chói tai của ta lập tức chạy lại đây, còn chưa kịp thay xong.

Mà ta đang nằm trên mặt đất, không một mảnh áo che thân, trên mình chỉ có một cái chăn, tóc tai hỗn độn, nửa tránh né nửa bị Thanh Vận giữ trong tay, vẻ mặt còn hơi xấu hổ.

Đừng nói Thanh Dạ sẽ không hiểu lầm, ngay cả ta cũng nghĩ mình bị oan uổng!!

Đây rõ ràng là Thanh Vận muốn quấy rối ta, sau đó ta ra sức phản kháng!

“Khụ khụ... Không phải, khụ khụ khụ... Dạ nhi, người nghe sur phụ... Khụ khụ... Giải thích... Khụ khụ...” Thanh Vận càng vội vã che giấu càng luống cuống, cuối cùng ra vẻ không cần thận bị sắc nước, ho sù sụ.

Đúng lúc này ta vội vàng quần chắn lên ngồi dậy, hai mắt đăm lẹ mông lung.

Thanh Dạ sư huynh, người phải tin ta, ta tuyệt đối một lòng một dạ với người..

“Sur muội, muội không sao chứ?” Khuôn mặt ôn nhu của Thanh Dạ lo lắng khác thường.

Nhưng hắn cũng biết nếu bây giờ lên ôm ta thì không được nên đành phải đứng một bên lo lắng suông.

Ta đăm lẹ liếc nhìn Thanh Vận, sau đó hơi sợ hãi quay đầu, bối rối trả lời: “Ta, ta không sao...”

Đôi mắt hiền hòa của Thanh Dạ lập tức trở nên băng giá, quét qua Thanh Vận.

“Không, không phải... Khụ khụ... Thắt nhì... Khụ khụ... Người còn không mau giải thích!!” Thanh Vận sắc đến đỏ cả mặt, thấy Thanh Dạ cau giận liền nhìn ta ra vẻ muốn chém ta một nhát thật thống khoái.

Ta sợ run vì ánh mắt này của hắn, yếu ớt giải thích: “Sur... Sur phụ mới vừa rồi... Mới vừa rồi chính là... Chính là muốn đỡ ta mà thôi... Thật, thật sự...” Toàn bộ đều như giấu đầu hở đuôi.

Hiển nhiên, Thanh Dạ tuyệt không tin lời giải thích giả dối đó. Chỉ nghĩ ta vì bị Thanh Vận áp bức mà không dám nói thật.

“Sur phụ, sur muội như bây giờ, hai nam tử chúng ta ở lại e không tiện. Huống hồ sur phụ cũng ẩm ướt, vẫn nên về phòng mau chóng thay đồ.” Thanh Dạ nhú mảy nhìn Thanh Vận, đáng vẻ ôn nhu nhất thời thêm một chút tàn khốc.

Ta ở một bên lau nước miếng nghĩ: Thì ra Thanh Dạ sư huynh cũng có mặt nam tính như thế, thật sự là ngàn năm khó gặp...

“Người! Người... Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Thanh Vận bị ta chọc giận bốc khói, càng không ngừng ho khan.

Lúc này, ta thật sự cảm nhận được sur phụ đã già đi..

Tuy nhìn qua hắn chưa đến nỗi nhưng tính tình đã rơi vào thời kỳ mãn kinh, cơ thể suy nhược, không khác gì mấy dấu hiệu bị lão hóa.

Thì ra lúc chúng ta không để ý thì người trước mặt đã vô tình già đi. Cho nên lúc hắn còn ở bên cạnh người, phải biết quý trọng.

Đừng đợi đến lúc hắn qua đời, người có hối hận cũng không kịp...

Thanh Vận thấy không còn cách nào giải thích rõ ràng, đành suy sụp theo Thanh Dạ ra khỏi phòng, ít nhất làm vậy cũng có thể vớt vát lại chút hình ảnh của hắn trong lòng Thanh Dạ.

Sau đó, Thanh Dạ còn tỉnh té đóng cửa lại cho ta.

Ta ngồi dưới đất, bắt đầu đi thờ dài một tiếng.

Sư phụ a sư phụ, không phải đồ nhi cố ý hủy hoại hình tượng thần thánh của người trong lòng Thanh Dạ sư huynh đâu.

Dưới tình huống ái muội như hiện tại, dù chúng ta có giải thích thế nào đi chăng nữa thì trong mắt người khác cũng là giấu đầu hở đuôi, sư huynh sẽ không tin. Chỉ bằng người hy sinh một chút, giúp cho hình tượng rụt rè hoàn mỹ của ta trong lòng Thanh Dạ không sứt mẻ chút nào. Sau này nếu ta thành đôi với Thanh Dạ sư huynh, nhất định không quên ân tình này.

Nhưng nói đi phải nói lại, người thật sự chẳng có chút hình tượng nào trong mắt ba sư huynh muội chúng ta. Nếu người đức hạnh, người bị Thanh Dạ nghi ngờ là ta mới phải?

Cho nên, thật sự việc này cũng không trách được ta!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đạo Trường Săn Sóc

Đầu ta đau như búa bổ, cả người nóng rực. Ta như một con giun lăn qua lăn lại trên giường, cố gắng giảm bớt khổ sở.

Lúc này, ta đã rõ vì sao nam nhân luôn nói nữ nhân yếu đuối, dễ bị tổn thương.

Nếu lúc trước ta nghe được lời này, chắc chắn sẽ cười nhạt nói làm như nữ nhân nào cũng yếu đuối vậy. Nhưng bây giờ lăn lộn trên giường, ta không thể không thừa nhận ta cũng là một nữ nhân dễ bị tổn thương..

“Ồ...” Ta thê lương nhìn khắp phòng như bị toàn thể giới bỏ rơi.

Miệng khát khô lại không còn chút sức đứng dậy rót nước, chỉ có thể thở hào hển chờ người đến phát hiện nữ nhân đáng thương ta đây.

Bọn Thanh Vận, Thanh Dạ không biết đến thăm ta sao? Chẳng lẽ để cho một cô nương đáng thương vừa đang có quý thủy lại vừa phát sốt chết thiêu tại phòng? Quả nhiên, nữ nhân có quý thủy phải tránh nhiễm lạnh, bằng không sẽ phát sốt hoặc cảm mạo, chán chết đi được.

Không biết qua bao lâu, lúc thần kinh ta sắp hỏng mất thì nghe được tiếng gà trống gáy sáng ở Thủy Vân Am bờ bên kia.

“Ồ ó ó ó ó... O ó ó ó...”

Con gà trống khỏe mạnh kia ngẩng cao đầu làm trong bốn phận đánh thức nhóm ni cô ngủ say, bắt đầu lại một ngày hương khói thâm đậm.

Ta mơ màng nghĩ chắc con gà trống kia là động vật giống đực duy nhất trong Thủy Vân Am thì phải.

Sau khi gà gáy, bọn Thanh Vận cũng đã thức dậy, đến lúc đó thấy trong bếp không có ai làm bữa sáng sẽ sớm phát hiện nữ nhân đáng thương ta đây, lúc nào cũng vậy, cứ phải đến bữa ăn bọn họ mới cảm nhận được sự tồn tại vĩ đại của ta.

Quả nhiên không bao lâu, cửa phòng ta bị gõ liên tục.

“Sư muội? Còn chưa dậy sao?” Giọng nói nhẹ nhàng của Thanh Dạ vang lên.

Sư huynh, sư huynh anh tuần diệu dàng của ta đã đến...

Ta nhất thời rơi lệ đầy mặt, cố gắng gọi hân nhưng cổ họng chỉ phát ra vài tiếng ròi rạc: “Sư... A... Huynh...”

“Sư muội? Người sao vậy?” Thanh Dạ thoáng lo lắng hỏi, dường như đã nghe được giọng cầu cứu mỏng manh bất thường.

Đương nhiên đây đều nhờ hiệu quả cách âm quá kém của phòng ốc thời cổ đại.

“Sư huynh... Sư huynh... Ô...” Ta dốc hết tàn hơi kêu cứu, nếu Thanh Dạ không nghe được mà xoay người rời đi thì ta lập tức cắn lưỡi tự sát!

“Sư muội?” Thanh Dạ bồn chồn gọi một tiếng, rốt cục cửa phòng bị đẩy ra.

“Sư huynh...” Ta lệ nóng quanh tròng nhìn Thanh Dạ.

A, sư huynh! Vì sao người là sư huynh! (Mời tham khảo cách Romeo gọi Juliet)

“Sư muội, muội sao vậy?” Thanh Dạ vừa thấy ta nằm bẹp trên giường đã biết ta không khỏe, bước nhanh đến trước giường sờ vầng trán nóng bỏng của ta.

“Sư muội, muội nóng quá, ngoan ngoãn nằm nghỉ, ta mời đại phu xem bệnh cho muội.”

“Dạ.” Ta vâng lời gật đầu.

Mặc dù ta muốn Thanh Dạ kề cận chăm sóc lúc đang đau ốm nhưng nghĩ đi nghĩ lại mạng mình vẫn quan trọng hơn. Nếu còn sốt cao hơn thể nữa thì sẽ thành đồ ngọc, đến lúc đó đừng nói chuyện tình yêu gì đó, ngay cả chuyện đi vệ sinh cũng không thể khống chế.

Sau khi Thanh Dạ thấy ta liền mau chóng đi mời thỉnh đại phu, lúc này ta mới sực nhớ vừa rồi quên nhờ Thanh Dạ rót giùm chén nước...

Ta lại bắt đầu chịu đựng cơn khát...

May mà không lâu sau, phòng ta lại có khách viếng. Đoạn Tang Mặc vội vã vọt vào. Ta bắt đầu hoài nghi vị Đoạn nhị công tử có phải từ nhỏ chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào nên không biết quy củ phải gõ cửa trước khi vào khuê phòng hay không.

“Sư tỷ, người không sao chứ?” Đoạn Tang Mặc đứng cạnh giường, nóng lòng nhìn ta, ánh mắt tuần lãng cũng nhúu chặt lại.

“Người nói đi?” Ta thều thào hỏi ngược lại.

Nếu hiện tại ta có sức nhất định sẽ lườm hất một cái. Chuyện hôm qua hẳn bỗng nhiên xông vào phòng ta xem thân mình trụi lủi như cừu của ta còn chưa tính số! Hôm nay lại dám tiếp tục lỗ mãng xông vào như nhà không chủ.

Đoạn Tang Mặc nghe xong, đưa tay đặt lên trán ta, đầu ngón tay lạnh lẽo như ngọc.

“Sư đệ, rót cho sư tỷ chén nước.” Ta mở miệng sai bảo, rót cục đã tìm được người để sai rồi.

Ngày thường ta tốt với Đoạn Tang Mặc vậy, lúc sinh bệnh sai hất một chút cũng không sao.

“Được.” Đoạn Tang Mặc vâng lời, tiêu sái đến trước bàn rót nước nhưng dù sao hẳn cũng được hầu hạ từ nhỏ nên ngờ ngác cầm chén không biết dứt cho ta thế nào.

“Đỡ sư tỷ ngồi dậy!” Ta kiệt sức nói.

Ta không ngờ sư đệ thiếu hiểu biết đến cỡ này nhưng may mắn hẳn không nghĩ ra chuyện dung miệng mớm nước, bằng không khi ta hết bệnh rồi tuyệt đối sẽ chém hất.

Lúc này Đoạn Tang Mặc mới có phản ứng, cẩn thận đỡ ta dậy tựa vào lòng hất, đặt chén nước bên môi cho ta uống. Khi nằm xuống, cổ họng ta đã dịu hơn nhiều nhưng đầu vẫn đau như trước, khó tránh khỏi tà tâm với Đoạn Tang Mặc lại nổi lên.

“Đặt tay lên trán sư tỷ.” Ta ra lệnh cho Đoạn Tang Mặc.

Nuôi binh nghìn ngày dùng trong một lúc, khi sư tỷ cần, hẳn phải toàn tâm trả giá!

“A? Được...” Đoạn Tang Mặc mặc dù hơi ngập ngừng nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Lòng bàn tay lạnh lẽo đặt trên trán ta, an ủi cái trán nóng rực của ta không ít.

Nhiệt độ cơ thể của ba người Đoạn Tang Mặc, Thanh Vận, Thanh Dạ không giống nhau chút nào. Thanh Dạ ấm áp, Thanh Vận hơi lạnh còn Đoạn Tang Mặc rất lạnh. Đoạn Tang Mặc là thuốc hay giảm sốt mùa hè, Thanh Dạ là thuốc tiên ngày thường. Còn tên tiểu nhân Thanh Vận lạnh lạnh, nói thật, nếu không phải do tối hôm qua tình cảnh bất buộc, hẳn cũng không đáng để ôm.

Ta vọng ân phụ nghĩa với Thanh Vận như vậy, không biết có bị tổ sư trừng phạt hay không?

Qua một hồi, lòng bàn tay lạnh lẽo của Đoạn Tang Mặc bị vầng trán nóng rực của ta làm ấm lên, Đoạn Tang Mặc rất biết điều đổi sang tay khác. Sau đó ta thoải mái ngủ thiếp đi, không thấy lòng bàn tay lạnh lẽo trên trán hơi ẩm ướt. Tiếp đó không còn biết gì nữa.

“Sư tỷ? Sư tỷ, tỉnh dậy. Uống xong thuốc rồi hãy ngủ tiếp.” Giọng nói trầm thấp của Đoạn Tang vang vang bên tai.

Ta mơ mơ màng màng mở mắt nhìn Đoạn Tang Mặc, hẳn đang bụng một chén thuốc ngồi cạnh giường. Thấy ta tỉnh lại liền ân cần đỡ ta dậy.

Ta nhìn chén thuốc nâu đậm, nồng nặc mùi thuốc Đông y, nhìn không được nhúu mày. Vừa rồi không thấy Đoạn Tang Mặc thông minh như vậy, sao lúc uống thuốc lại tích cực thế làm gì?

Dù sao bị bệnh cũng khổ, ta đành nhắm tịt mắt, nín thở uống một hơi hết sạch. Tiếp đó chắc chắn lưỡi vì đắng, mặt nhăn nhó nhìn Đoạn Tang Mặc, chờ hẳn hiểu ý ta.

“Sư tử, người nhìn ta làm gì?” Đoạn Tang Mặc ôm ta khó hiểu.

“...”

Tên đáng chết này, đầu vừa chống ngược xuống đất sao?

Đoạn Tang Mặc nhìn ta một hồi rồi cực sáng tỏ, đặt một tay lên môi ta, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng xoa xoa đôi môi, kể đó thản nhiên nhìn ta cười cười.

“...”

Ta cảm thấy đầu mình càng đau dữ dội...

Sư đệ, mỗi lần sư tử uống thuốc xong, Thanh Dạ sư huynh của người đều rót nước cho ta, sư tử đây muốn người đưa ta một miếng mứt hoặc rót một chén nước để giải đắng, không phải muốn người lau miệng...

“Rót nước cho sư tử...” Rót cực ta bắt lực với Đoạn Tang Mặc, đành mở miệng nói thẳng.

“Được.” Đoạn Tang Mặc lúc này mới hiểu ý, buông ta ra đi rót nước.

Ta mở mắt nhìn một chậu rửa mặt cạnh giường, trên vành chậu còn vắt một miếng khăn ẩm. Sau đó đầu óc bừng sáng, trái tim băng giá muôn phần liếc Đoạn Tang Mặc, ta còn tưởng hán hiệu thuận, kiên nhẫn lấy tay hạ sốt cho ta, thì ra là dùng khăn thay thế.

Sau khi uống nước xong, ta tiếp tục nằm ngủ, Đoạn Tang Mặc đặt bàn tay lạnh lẽo trên trán ta như trước. Ta không khỏi than thầm, không nhiệt tình thì thôi đi, còn vờ vịt lúc ta còn tỉnh. Có sư đệ như thế, thật sự là lạnh tận tim gan.

Ta vừa chớp mắt nằm một chút đã thấy bàn tay trên trán lại nóng lên, sau đó có tiếng nước chảy, một cái khăn ướt đắp lên trán thay cho bàn tay kia. Ta kinh ngạc mở mắt, chỉ thấy Đoạn Tang Mặc mới vừa bỏ tay vào chậu nước.

Đoạn Tang Mặc thấy ta mở mắt, cau mày hỏi: “Sao vậy? Không đủ lạnh sao?”

“...” Không biết vì sao, mắt ta bắt đầu phấp phồng.

Hệt như đại văn hào Shakespeare đã nói: “Yếu ớt, tên người là nữ nhân!”

Vì nữ nhân chẳng những dễ bị tổn thương mà còn dễ cảm động.

“Sư tử, người sao vậy? Rất khó chịu sao?” Đoạn Tang Mặc thấy ta đỏ mắt lại không nói, không khỏi bối rối.

Ta ứa nước mắt lắc đầu, nói: “Sư đệ, sư tử cam đoan với người. Nếu sau này người sinh bệnh, sư tử nhất định chăm sóc người rất tốt.”

Ô ô ô... Ta không có mắt nhìn người, vừa rồi bụng dạ hẹp hòi xem sư đệ như tiểu nhân. Tổ sư a, ta là tội nhân! Ta có tội!!

“A...”

Không biết vì sao Đoạn Tang Mặc nghe xong bỗng mỉm cười hỏi: “Vì sao nhất định phải chờ ta bệnh mới tốt với ta?”

Lúc này ta mới nhớ ra lời mình không hay lắm, đây khác nào rửa hán sinh bệnh sao? Sau đó lập tức sửa lại.

“Sau này mặc kệ người bệnh hay không, sư tử đều tốt với người.” Đoạn Tang Mặc rõ ràng không phải con ta rút ruột sinh ra nhưng thấy hán sẵn sóc ta như vậy, ta lại cảm khái như nhìn con mình trưởng thành...

“Vậy sư tử xem như đã đáp ứng ta rồi, sau này đừng đổi ý nói mình mê sảng nên hồ đồ.” Đoạn Tang Mặc nhìn ta cười nói.

“Được, sư tử nhất định nhớ kỹ, tuyệt không đổi ý!”

Sau khi cam đoan, ta dường như sợ chưa đủ nên bổ sung một câu: “Sư đệ, người biết không? Đời này sư tử tự hào nhất là có một sư đệ như người vậy.”

Đều nói nếu lời nam nhân đáng tin thì heo nái cũng có thể leo cây. Tương tự, nếu lời nữ nhân đáng tin thì gà trống cũng có thể đẻ trứng, đặc biệt là nữ nhân hồ đồ vì phát sốt. Cho nên, sư đệ a, nếu ngày sau sư tử phụ người, trăm ngàn lần đừng trách sư tử, sư tử cũng vì rơi vào tình thế đặc biệt.

Ai bảo nữ nhân đều là động vật cảm tính.

Đang nói chuyện, Đoạn Tang Mặc nhấc bàn tay ngâm trong chậu nước nãy giờ ra, vỗ nhẹ lên khăn rồi đặt lên trán ta hay cho bàn tay đã ẩm lên kia.

“Sư đệ, lần sau nhớ lau khô. Ướt quá không thoải mái...” Ta đã được hưởng thụ còn lên giọng dạy đời. Dù sao đã làm thì phải làm cho tốt.

“Dạ...” Đoạn Tang Mặc yếu ớt đáp lời, giọng nói mang theo chút thất bại.

Trước khi ta yên ổn nhắm mắt còn tự nhủ chờ mình hết bệnh xong sẽ làm cánh gà cho Đoạn Tang Mặc ăn thì không biết người nào đó thoáng bắt mắt chính.

Đoạn Tang Mặc không thích ăn cánh gà.

Nếu không thích cánh gà thì cánh vịt cũng được, miễn sao hấn ăn là được.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đạo Trưởng Đới Khát

Không biết ta lại mê man bao lâu, đến khi tỉnh lại bên ngoài đã tối đen như mực, trong phòng đã thấp nền tự lúc nào.

Ta lác lác đầu, không còn đau như lúc sáng. Nhưng đầu vẫn thấy nặng nề, còn hơi ẩm ẩm.

Ta hơi nghiêng qua, trông thấy Đoạn Tang Mặc đang nằm gục bên giường, không biết vì sao hấn ngủ mà lại nhắm mắt nhủ mảy.

Ta than thầm sư đệ đúng là đẹp bất thường.

Đường nét góc cạnh như điêu khắc, hàng mi viền son cong dài.

Đôi mắt như...

Thật có lỗi, hiện giờ đôi mắt này đang nhắm, xem như không tả được...

Máu chốt vẫn là đôi môi như hoa lê hé nở, vốn tính khiết như ngọc lại hơi lạnh nhạt, giờ đây có chút quật cường khiến ta suýt nữa phát điên...

Vững vàng lên! Đường Thất!! Người cũng không phải loại không kiểm chế được trước vẻ đẹp mê người!!

Ta thật cẩn thận dời bàn tay đang đặt trên trán của Đoạn Tang Mặc nhưng vừa dời đi một nửa thì nghe thấy một âm thanh kỳ quái vang vang. Hơn nữa lại quý dị hết như âm thanh lúc Thanh Vận ôm ta về Thanh Vận Quan tối hôm qua.

Ta nhất thời đổ mồ hôi lạnh, có phải hệ tiêu hóa của cổ nhân đều vận hành hơi nhanh hơn người hiện đại không?

Nghĩ lại cũng có chút đau lòng. Hôm qua ta bị người mưu hại té xuống sông nên vốn dĩ bọn họ không ăn tối, còn ra ngoài tìm ta đến nửa đêm. Kết quả ta vẫn phát sốt đến tận sáng nay, trong đạo quán này, ngoài ta ra thì chỉ có Thanh Dạ sư huynh biết nấu cháo, nghĩ tới nghĩ lui thì cả ngày hôm nay Đoạn Tang Mặc mới húp một chén cháo nhưng giờ đã khuya.

Ô...

Sư đệ đang dậy thì, bắt người bụng đói hầu hạ sư tỷ, đều là sư tỷ không tốt...

Nghĩ vậy ta lén lút ngồi dậy, nhón tay nhón chân mặc đạo bào vào, kể đó thật cẩn thận mở cửa phòng, đang định rón ra rón rén đi ra thì phía sau bỗng vang lên một giọng nói trầm thấp khàn khàn, còn có chút ngái ngủ.

“Sư tỷ, người muốn đi đâu?”

Ta bị dọa bất tỉnh linh, hoảng hốt vấp chân vào cửa, ngã lộn nhào ra ngoài.

Ta có vẻ rất có duyên với độ cong...

Ta vẫn yên lặng nhắm mắt lại vì ta biết Đoạn Tang Mặc nhất định sẽ cứu ta. Sau đó hai chúng ta lãng mạn xoay vòng vòng, đạo bào rộng thùng thình tung bay phấp phới như điệu Waltz mộng ảo.

“Oành!”

Tiếng vật nặng ngã xuống đất phá tan sự yên tĩnh, ta té lăn ra đất.

Chuyện đáng sợ nhất là ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta lúc này không phải đau đớn mà là một thành ngữ mới học được.

Nó gọi là ‘quá tam ba bận’.

Đoạn Tang Mặc có thể làm bao cát một lần, hai lần nhưng không có lần thứ ba.

Khuỷu tay, đầu gối còn có lòng bàn tay đều bị đau, ta quỳ rạp trên đất, không đứng dậy nổi. Chỉ có thể nức nở rên rỉ, cố ý khiến người nào đó cắn rứt lương tâm.

“Ô ô...”

Ta đúng là vận cứt chó! Còn chưa khiến lương tâm người ta cắn rứt đã bị báo ứng thế này.

Tổ sư, giờ đây Đường Thất ta xin thề!

Từ nay về sau, không bao giờ làm việc tốt nữa! Ta sẽ cố gắng đào tường khoét vách, không chừa bất kì một chuyện ác nào, đùa giỡn thiếu niên nhà lành, hãm hại quê hương!!

“Sư tỷ, người không sao chứ!” Đoạn Tang Mặc lúc này mới phản ứng, nhanh chóng tiến lại đỡ ta lên.

“Ô ô...” Ta nghẹn ngào, nhìn trời không nói.

“Sư tỷ đừng khóc, rốt cuộc đau thế nào? Ail!” Đoạn Tang Mặc lo sợ không yên.

“Ô ô... Ô ô ô ô...” Ta tiếp tục nghẹn ngào, không khiến người ấy náy quyết không bỏ cuộc!

“Sư tỷ, đừng khóc nữa, rốt cuộc đau thế nào?” Đoạn Tang Mặc thấy ta không nói chỉ cúi đầu khóc mãi nên vô cùng bối rối.

“Ô ô ô ô ô ô...” Không khóc đến lúc người trời đất quay cuồng, kêu cha gọi mẹ, ta tuyệt không bỏ cuộc.

Nhưng sư đệ a...

Sư tỷ tuy đang nghẹn ngào nhưng chưa hề rơi một giọt nước mắt nào, người không nhận ra là do người kém cỏi, không phải lỗi của sư tỷ...

Đoạn Tang Mặc thấy ta vùi đầu khóc lóc, đương nhiên chân tay luống cuống kéo tay ta, ngón tay lạnh lạnh mềm mại đặt trên tay ta. Ta vụng trộm hé mắt liếc lòng bàn tay, chỉ hơi ửng hồng, không bị xước da gì cả. Thật đáng tiếc, bằng không sẽ khiến người nào đó càng áy náy lương tâm hơn một bậc...

Đoạn Tang Mặc vụng về xoa xoa lòng bàn tay của ta, kẻ đó xoa xoa khuỷu tay cực kì nhẹ nhàng, cẩn thận. Thấy ta còn nức nở nên ngồi xổm xuống thổi nhẹ lên đầu gối.

“Ô ô...” Ta tiếp tục.

Ta thấy Đoạn Tang Mặc tận tâm như vậy, khóe miệng tươi cười quý dị khó tả.

“Sư tỷ, còn đau không?”

Đoạn Tang Mặc vẫn xoa không ngừng nghỉ, đầu vón đang cúi bỗng ngẩng lên. Ta không kịp thu hồi nụ cười tai ác kia, kết quả bị cặp mắt đen nhánh kia bắt quả tang tại trận.

“Sư tỷ...” Đoạn Tang Mặc nhất thời đen mặt, rụt tay đứng lên.

Thảm...

Bị vạch trần...

Sư đệ đáng yêu tức giận...

“Ha ha... Ha ha...” Khóe miệng ta đang mếu máo diễn xuất nhất thời xấu hổ cong lên vẽ nịnh bợ.

Đoạn Tang Mặc vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn ta không lên tiếng.

Được rồi, ta thừa nhận, ta không cố ý gạt Đoạn Tang Mặc, chẳng qua thấy hắn đáng yêu nên muốn chọc ghẹo hắn, bồi dưỡng tình cảm chị em mà thôi. Nhưng cục diện hiện tại thật rối rắm.

“Sư đệ, có đói không? Sư tỷ vừa rồi định xuống bếp làm vài món cho người, ai ngờ bị người dọa, ngã đau quá.” Nói xong ra vẻ đáng thương xoa xoa lòng bàn tay.

Một câu vừa nịnh bợ, vừa sẵn sốc, quan tâm lại vừa ai oán đã khiến Đoạn Tang Mặc bình thường lại như xưa.

Cho nên mới nói, sư đệ rất đơn thuần.

Đề lừa gat! Đề chà đập!!

“Sur tỳ, còn đau đầu không?” Đoạn Tang Mặc quan tâm

“Không đau, đi, sur tỳ làm gì cho người ăn.” Nói xong ta cười tủm tỉm kéo tay áp Đoạn Tang Mặc đi xuống bếp.

“Nhưng sur tỳ vừa hết bệnh...” Đoạn Tang Mặc ngập ngừng.

Chắc hẳn muốn nói hẳn thật sự rất đói nhưng ta vừa khỏi bệnh nên hẳn không đành lòng thấy ta vất vả. Sur đệ đáng yêu của ta hiện đang rất mâu thuẫn. Ai ngờ sur tỳ ta đây lại là con giun trong bụng hẳn.

Đoạn Tang Mặc tuy áy náy nhưng vẫn để ta lôi xuống bếp.

Ta nhìn quanh quất khắp bếp, đồ ăn hôm qua đi chợ mua đã rớt dọc đường, trong bếp cũng không có gì khác ngoài mấy quả trứng gà và một ít com nguội. Xem ra chỉ có thể làm com chiên trứng. Tuy rằng không xứng gọi là đồ ăn nhưng vẫn dư sức lấp bụng.

Đoạn Tang Mặc tuy là một đại thiếu gia nhưng vẫn bị ta quăng cho nhiệm vụ nhóm lửa gian khổ. Giờ đây Đoạn Tang Mặc đã trở thành đại sur nhóm lửa chuyên dụng của ta.

Đoạn Tang Mặc cầm mỗi lửa trong tay vừa thổi vừa quạt, ít nhất cũng rất có dáng. Nếu Đoạn phu nhân biết bảo bối của mình thành đại sur nhóm lửa ở đây e rằng sẽ sai người phá hủy Thanh Vận Quan.

Nhóm lửa, bắt chảo, đánh trứng, tráng trứng, cho com vào rồi nêm nếm và đảo sơ vài cái, thế là xong!

Ta đặt một tô com thơm ngào ngạt trước mặt Đoạn Tang Mặc, sau đó để một cái thìa sạch lên bàn, cười bảo hẳn: “Mau ăn đi.”

Đoạn Tang Mặc nhìn com chiên rồi chần chờ nhìn ta, sau đó đẩy tô com ra giữa bàn.

“Sur tỳ không ăn sao?”

Nhóc con, xem như người còn có lương tâm. Ta vui mừng nghĩ ngợi.

Ta cười cười đẩy com về trước mặt hẳn: “Không cần, sur tỳ không đói, và lại chút com này còn chưa đủ cho mình người ăn.”

Nói không đói không phải vì ta nhường nhịn sur đệ, ai cũng biết ta không phải loại người này, chẳng qua là đang bệnh nên không thèm ăn.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta, biết ta không nói dối nên cũng không khách khí nữa, cầm thìa xúc ăn.

Ta rót một ly nước ấm ngồi bên cạnh nhìn hẳn, sau đó từ tốn nói.

“Sur đệ, ăn nhanh một chút.” Tương ăn nhả nhận như vậy sẽ khiến người ta nghĩ ta là vua bếp chuyên sáng tạo ra mỹ vị đó.

Đoạn Tang Mặc liếc ta, com trong miệng chưa kịp nuốt xuống, hai gò má tuấn lãng nhất thời hơi phồng lên. Đoạn Tang Mặc hình như ngại chưa đủ giống còn dùng ánh mắt ngoan ngoãn hỏi ta: sur tỳ, như vậy được sao?

“Nuốt xuống trước đi, coi chừng nghẹn.” Ta bắt mắt chỉ điểm.

Đoạn Tang Mặc vâng lời, hai muỗng com lớn trong miệng còn chưa nuốt đã nhét thêm một muỗng khác, hai má nhất thời căng phồng. Gương mặt tuấn mỹ bay biến, giờ hết như bánh bao.

Lúc này ta hài lòng cười cười, nói: “Giờ nên nhai com trong miệng nuốt xuống rồi mới ăn thêm, hiểu không?”

Cặp mắt đen nhánh kia nhìn ta một hồi, cuối cùng thỏa hiệp, cúi đầu ăn theo cách ta nói, tận lực thể hiện bốn chữ “ăn như rồng cuốn”. Dù sao người ta cũng là công tử được ăn học từ nhỏ, đây là lần đầu tiên nên khó tránh khỏi thất bại, ăn uống nhồm nhoàm có vẻ hơi khó.

Ta thấy hẳn như vậy nên rót cho hẳn một chén nước, triu mến khác thường: “Ăn chậm một chút, cũng không ai giành với người...”

Đoạn Tang Mặc nghe xong nhất thời lại đen mặt.

Ta không khỏi than thầm, sur đệ vào đạo quán chưa lâu mà tốc độ biến sắc cũng ngang ngửa Thanh Vận.

Nhưng Đoạn Tang Mặc ăn com chiên trứng của ta đói khát như vậy thật khiến ta thỏa mãn vô cùng. Thì ra đây là đãi ngộ của vua bếp?

Đoạn Tang Mặc chậm rãi nuốt hết com cũ xuống, sau đó cầm mặt mà ăn, ra vẻ không để ý đến ta.

Ta biết hẳn tính tình trẻ con, vẫn chỉ là một tên nhóc, cố tình hờn dỗi gây sự chú ý của người lớn mà thôi. Vì thế cũng không nói thêm, yên lặng nhìn hẳn ăn. Trong bếp đột nhiên yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng nhai nuốt vội vàng của Đoạn Tang Mặc.

Bỗng nhiên, một trận ho nhẹ u sầu từ xa vọng lại, chưa dứt cơn thì thân hình gầy gò của Thanh Vân đã xuất hiện ở cửa bếp. Đạo bào hơi xộc xệch, trong tay còn cầm một cái khăn che ở miệng, từ trong khăn vang lên mấy tiếng ho nhẹ.

Cặp mắt mệt mỏi bất gặp Đoạn Tang Mặc đang ăn cơm chiên trứng bông lóc hung quang, đi đến trước bàn nhìn ta, nhẹ nhàng cầm khăn, thỏ thẻ hỏi: “Dạ nhi đang ăn tối? Vì sao không gọi vị sư?”

Nhìn qua có vẻ như đang hỏi Đoạn Tang Mặc, kì thực đôi mắt vẫn chăm chăm vào ta.

Sư phụ, hiện tại đã là lúc nào rồi. Giờ ăn khuya cũng qua rồi, còn ăn tối gì chứ?

“Sư phụ, người bệnh sao?” Dù thâm oán nhưng ta vẫn lo lắng hỏi.

Tuy ngày thường Thanh Vân ho không ít, mỗi lần đều vờ vịt chọc giận ta nhưng tần suất ho đêm nay rõ ràng cao hơn rất nhiều, hơn nữa còn lấy khăn che miệng, cổ họng hơi khàn khàn, hình như là bị cảm lạnh.

Nếu Thanh Vân bị cảm lạnh, ta đây có thể khiêm tốn thừa nhận ta chính là thủ phạm!

Đêm qua vì cứu ta mà toàn thân Thanh Vân ướt đẫm, ta khó mà tưởng tượng được cơ thể Thanh Vân yếu ớt đến vậy, dính nước thôi cũng bị cảm lạnh. Tuy ta sốt cao nhưng dù sao cũng là con gái, đầu thể so bì với nam nhân.

“Không đáng ngại, vị sư cũng muốn ăn tối.” Thanh Vân không thêm đề ý trả lời. Sau đó vô sỉ ngồi xuống, mặc kệ ta có tình nguyện hay không.

“Dạ.” Ta âm thầm khinh thường.

Nếu không phải ta hại người cảm lạnh, ta sẽ mặc kệ!!

Ta miễn cưỡng tiêu sái đến trước bếp, cơm nguội hôm qua còn dư đã chiên hết cho Đoạn Tang Mặc, giờ chẳng còn gì ngoài hai quả trứng gà.

Ta nhớ lần trước ta lên lược trứng ăn với sư huynh, Thanh Vân từng vô sỉ nói lần sau bỏ thêm nước đường, ngọt ngọt dễ ăn. Nhưng hôm nay hẳn bị cảm lạnh, không thể ăn ngọt, tránh ho nhiều hơn, vì thế trứng ngào đường của Thanh Vân bị ta thay thành muối.

Thanh Vân chắc cũng đói là, không cần biết ngọt hay mặn, ăn ngon lành, còn khen: “Rất ngon, rất ngon...”

Ta lại khinh thường, kẻ đó ngẩng lên trông thấy một bóng dáng nho nhỏ ngoài cửa.

Thanh Dạ đứng ngoài, thấy ta ngược nhìn rồi mới bước vào, khuôn mặt tinh xảo hơi mất tự nhiên, kẻ đó chậm rãi nói: “Sư muội... Sư huynh cũng muốn...”

“...” Ta nhất thời hỗn độn...

Trong Thanh Vân Quan đều là giun dưa hay sao, đêm khuya cũng có thể đánh hơi được mùi đồ ăn mò xuống tận đây.

Mặt khác, điều này chứng thật một câu Thanh Vân từng nói qua, ta đã sớm trở thành sinh mệnh của bọn họ, trở thành một phần không thể vứt bỏ của bọn họ.

Sư huynh ta yêu nhất ôi, người cũng biết chút cơm nguội duy nhất đã thành cơm chiên trứng của Đoạn Tang Mặc, hai quả trứng còn sót lại đã thành trứng dầm muối của Thanh Vân. Trong bếp này ngoại trừ muối, tương, dầm chua, nước trà còn gì có thể ăn được chứ?

Hay để sư muội tự xèo thịt mình cho người ăn, được không?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đạo Trường Thập Nương

Nếu hỏi trên đời này còn ai có thể khiến ta không tài nào cự tuyệt, một khi cự tuyệt sẽ đau đớn tận tim phổi, đứt ruột đứt gan, người đó chính là Thanh Dạ.

“Sư huynh, giờ chẳng còn gì, nếu huynh đói quá, muội nghĩ muội có thể...”

Ta vừa nói vừa thấy mình như hóa thân thành nhân vật bi kịch Đỗ thập nương, cảm động cất tiếng hát bày tỏ với Thanh Dạ: Sư huynh, có phải huynh đói lắm không? Nếu huynh đói, hãy nói với sư muội, để sư muội ta làm nước nóng cho người rửa mặt...

Sư huynh, người có phải đang hoảng sợ? Nếu hoảng sợ, hãy nói với sư muội, sư muội ta dìu huynh lên giường nghỉ ngơi... (Trích bài ‘Đỗ thập nương’)

Sau khi lên giường...

Sư huynh muốn đùa giỡn thế nào sư muội cũng ưng thuận...

Quên đi! Trước mắt sư huynh đang đói bụng!

Hắn muốn ăn cơm, không phải muốn ăn ta...

Ta đi đến tủ lấy ra một hũ nhỏ đặt trên bàn, xấu hổ nói với Thanh Dạ: “Món có thể ăn, cũng chỉ có nhiều đây...”

Dưa chuột muối, chao muối, rau diếp muối, tất cả đều là đồ muối chua.

“Ăn tạm chắc cũng no, làm phiền sư muội.” Thanh Dạ dịu dàng cười với ta, sau đó ngồi trước bàn chờ đợi.

Ta đúng là xui xẻo, đêm khuya thanh vắng, buồn ngủ gà gật còn phải làm cơm tối cho ba người bọn hắn, thật sự là bị quả báo mà.

Ta nổi lửa nấu cơm, lại bận rộn hơn nửa canh giờ, hai quả trứng dầm muối của Thanh Vận và cơm chiên trứng của Đoạn Tang Mặc đã sớm tiêu tan. Kỳ quái là hai người này vẫn ngồi lì không đi. Ta không khỏi thầm mắng bọn họ một chút.

Ta còn chưa hết bệnh đã phải vất vả làm cơm tối, bọn họ không khen thì thôi, ăn no rồi cũng không biết báo đáp bằng cách tạo cơ hội cho ta ở lại vun đắp tình cảm với Thanh Dạ sư huynh mà cứ ngồi yên không chịu đi. Thanh Vận còn quá đáng hơn, tham lam thò muống vào hũ chao, ăn lấy ăn để.

Thối tha, không biết xấu hổ!!

Ăn gì không ăn, chọn ngay món Thanh Dạ sư huynh thích nhất!!

Đợi ta đặt một chén cơm xuống trước mặt Thanh Dạ, Thanh Vận cảm thấy gõ gõ trên bàn, lớn giọng: “Lấy cho sư phụ một chén!!”

Đoạn Tang Mặc nghe xong lập tức tích cực hòa theo: “Sư tỷ, ta cũng muốn một chén!”

“...”

Một mình ta trở mặt nhìn bọn họ.

Nói theo lý, hiếm thấy nam nhân cao lớn nào chỉ ăn hai quả trứng luộc mà có thể no. Nhưng Đoạn Tang Mặc ăn cả một tô cơm chiên, ta còn rộng rãi cho thêm vào hai quả trứng mà hắn còn đói nổi gì!!

Cuối cùng, ta bất bình xới một chén cơm ngồi ăn cạnh bọn họ.

Có lẽ rơi vào tình cảnh thích hợp sẽ xảy ra chuyện kì diệu. Thanh Dạ thích ăn chao, Thanh Vận cũng thích ăn chao một cách khó hiểu. Đoạn Tang Mặc vốn không bao giờ đụng vào một miếng chao nào nhưng đêm nay lại thẳng thừng tấn công mớ chao kia. Mà ta bỗng dưng cũng vô duyên vô cớ giành ăn chao với bọn họ.

Rốt cục, một hũ chao lớn bị bốn thầy trò vét sạch sành sanh, dưa chuột muối và rau diếp muối cũng vui đi không ít.

Đám giun đũa sau khi ăn uống no đủ đã thấy mỡ mỡ mỡ trở về phòng. Đoạn Tang Mặc còn đứng lại nhìn ta, không làm gì. Vì hắn không khen ngợi nên việc duy nhất hắn phải làm là dọn dẹp! Nhưng hắn cũng biết điều, không mở miệng đòi rửa chén, sợ ngày mai lại phải đi chợ mua bát đĩa mới. Thanh Dạ thì rất quan tâm muốn rửa chén giúp ta nhưng vì muốn thể hiện bản thân là vợ hiền dâu thảo nên ta đành bảo Thanh Dạ cứ về phòng trước.

Sau khi rửa chén xong ta trở về phòng, vì cả ngày nay đã ngủ nên cứ lăn qua lộn lại trên giường không tài nào nhắm mắt và rồi khó tránh nảy sinh suy nghĩ xấu xa. Nếu ta ngủ không được, vì sao không kéo theo một người khác không ngủ được giống ta? Nghĩ vậy ta lập tức đứng dậy mặc đạo bào, hưng trí bừng bừng chạy tới trước cửa phòng một con giun đũa, trong phòng giờ này đã tối đen như mực.

Ăn no rồi ngủ quả thực là heo, lại không mập nổi, quả thực lãng phí lương thực! Ta bĩu môi khinh thường, sau đó gõ cửa.

“Ai đó?” Một giọng nói cực kì buồn ngủ và mất kiên nhẫn vọng ra.

“Sư phụ, là ta.” Ta trả lời vui sướng khi người gặp họa.

Ta đến đây, sư phụ đừng hòng ngủ!! Hừ hừ hừ hừ...

Trong phòng tĩnh lặng một hồi, ngay khi ta đoán Thanh Vận đã ngủ tiếp thì cửa phòng bật mở, cặp mắt dài hẹp của Thanh Vận giờ đây díp lại thành một đường, trên người khoác vội một lớp áo, cực kì buồn ngủ hỏi ta: “Thất nhi đêm khuya không ngủ tìm vì sư có chuyện gì?”

“Đồ nhĩ nghĩ đêm nay còn chưa học Thanh Đạo nên vẫn canh cánh trong lòng, dù thế nào cũng không ngủ được.” Ta dùng cặp mắt hiểu học dị thường

nhìn Thanh Vận chân thành tha thiết, đáng tiếc giờ đây mắt hắn còn mở không lên.

“Thất nhi siêng năng như vậy khiến sư phụ thật vui mừng nhưng giờ đã khuya, Thất nhi nên nghỉ sớm, ngày mai học Thanh Đạo cũng được.” Thanh Vận mặt không đỏ khí không suyễn nói xong nhanh chóng sập cửa lại, ta lập tức chèn chân vào cản trở.

“Ôi chào~~ sư phụ, hôm nay là hôm nay, ngày mai còn có việc của ngày mai, người giảng cho đồ nhi đi!” Đêm nay để yên cho người ngủ, ta sẽ không gọi là Đường Thất! Ngày thường lúc ta khốn đốn còn không phải vì người sao? Không học thuộc sẽ không thể về phòng ngủ, giờ đã biết nỗi khổ của việc buồn ngủ chưa?

Thanh Vận dụi mắt nhìn ta, rốt cục tỉnh táo trả lời: “Được, Thất nhi chờ ở đây một lát.” Nói xong đẩy ta ra ngoài, đóng cửa lại.

Ta không hề kháng cự, nếu hắn lừa ta không mở cửa nữa, ta sẽ có cách chinh hắn, dù sao nếu ta không ngừng gõ cửa, hắn làm sao ngủ được?

Quả nhiên, không lâu sau cửa phòng lại mở ra nhưng lần này Thanh Vận đã ăn vận chỉnh tề.

Thanh Vận này sao phong kiến bảo thủ thế nhỉ? Ta không khỏi vừa đi vừa ta thán, ngồi xuống bàn.

Vắng Đoạn Tang Mặc, ta chiếm quyền Thanh Đạo xem một mình, Thanh Vận ngồi giảng giải cạnh bên. Đợi hắn nói xong sổ trang phải học trong đêm nay thì đã hết nửa canh giờ.

“Đêm nay ngừng ở đây, người có thể bắt đầu học được rồi.” Thanh Vận nói.

“Dạ.” Ta ngoan ngoãn trả lời.

Ta nhìn ánh đèn chập chòn trước mắt bắt đầu mơ màng, hoa mắt. Ngay khi ta sắp gục đầu xuống bàn thì trên trán bỗng đau điếng, sâu gây mê nhất thời chạy mất tiêu, ta căng thẳng nhìn Thanh Vận.

Chỉ thấy hắn hít một hơi lạnh lòng trùng ta, ta xấu hổ cười cười, đành phải thật sự hoàn thành nhiệm vụ học bài đêm nay. Thật vất vả mới buồn ngủ lại, đáng tiếc tổ sư không cho ta cơ hội đổi ý.

Đầu ta choáng váng, ta bắt đầu hoài nghi đêm khuya đến quấy rầy Thanh Vận không phải ngược hắn mà là tự ngược!!

Cuối cùng ta đành chấp nhận phần số đen đủi, bắt đầu khêu đèn đọc sách. Đang lúc ta thật sự chuyên tâm lâm bầm Thanh bỗng cảm thấy có một ánh mắt lạnh ngắt rơi thẳng xuống người, ta vụng trộm quay đầu lại bắt gặp Thanh Vận nhìn ta đầy thâm ý.

“Sư phụ, người nhìn ta làm gì?”

Sư phụ, xin đừng dùng ánh mắt thâm trầm như vậy nhìn Thất nhi, người sẽ khiến đồ nhi cảm giác mình như là tiểu bạch thỏ bị điều hâu chăm chăm như hổ rình mồi chứ không phải tuyệt đại giai nhân điểm lệ khôn cùng.

Thanh Dạ vẫn không trả lời, tiếp tục âm trầm nhìn ta, ngay khi lưng áo ta sắp ướt đẫm thì rốt cục hắn đã chịu mở miệng.

“Thất nhi, muốn trở về sao?”

“A...?”

Thanh Vận hỏi vậy khiến ta ngây ngẩn cả người.

“Thất nhi, trả lời sư phụ, người muốn trở về sao?” Thanh Vận thấy ta không đáp, lại hỏi lần nữa.

“Muốn.” Ta trả lời không hề nghĩ ngợi.

Ta muốn về, đây là chuyện chắc chắn!

“Vậy nếu sư phụ nói... Rốt cuộc người không thể trở về thì sao?” Thanh Vận ngập ngừng một chút rồi nói hết câu, cặp mắt gian xảo nhìn ta chằm chằm.

Rốt cuộc không thể quay về?

“Cho nên?” Ta nghiền ngẫm hỏi ngược lại.

“Cho nên, sau này người cứ ở lại đây...” Thanh Vận thản nhiên tự thuật, giọng điệu bình tĩnh như đang kể lể hôm nay trời đầy mây.

“Nói hươu nói vượn, ai thêm tin!” Ta cảm ly trà nện mạnh xuống bàn, tức giận mắng hắn, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Kỳ thật ta đã sớm biết, ta sớm biết ta không thể trở về được...

Nếu không, sao đã hai tháng rồi còn chưa xem xong một quyển Càn Khôn Bí tịch?

Nhưng biết là một chuyện, trở thành hiện thực lại là một chuyện khác, chỉ có thể trốn tránh theo bản năng.

Cái chén rơi xuống đất vang lên tiếng vang thanh thúy, cùng lúc đó tay của ta cũng bị một đôi tay lạnh lạnh giữ chặt lại...

“Thất nhi!”

“...”

“Thất nhi... Thực xin lỗi...”

Giọng nói có chút chua xót của Thanh Vận vang lên phía sau, ta vẫn không quay đầu, ta không tính cho hấn thấy đáng về chặt vật lúc này của mình.

“Buông ra!!” Ta đưa lưng về phía Thanh Vận, cố gắng mở miệng bằng ngữ điệu bình thường.

“Thất nhi...” Thanh Vận cúi đầu gọi, tay vẫn nắm chặt tay ta, không tài nào gỡ ra được.

“Ta nói ngươi buông ra!!” Ta rút cục hằm hằm xoay người trừng Thanh Vận, cho dù hốc mắt đang đọng nước cũng phải trừng thật khí thế!

Thanh Vận gà mờ này bắt ta với Đoạn Tang Mặc học thuộc quyền Thanh Đạo kia còn hấn thì sao! Ngay cả một quyền Càn Khôn Bí Tích cũng xem sót một tờ!! Lại còn biến ta thành vật hi sinh cho sự gà mờ của hấn!!

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Thanh Vận bỗng cất giọng ho khàn khàn, tay vẫn giữ chặt tay ta như cũ.

“Khụ khụ... Thất nhi... Khụ khụ khụ... Đừng, đừng khóc... Khụ khụ... Là sư phụ không đúng... Khụ khụ khụ khụ...” Thanh Vận ho sù sụ, cả thân hình rung lên, một tay còn lại nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má ta.

“Ngươi biết thì tốt!” Ta vừa giận vừa tức nhưng lại không đành lòng hất tay hấn ra. Ta vẫn chưa quên ai cứu ta từ dưới sông lên, ai vì ta bị cảm lạnh ho hù sù như vậy. Ánh mắt ta vẫn cay cay, vì hấn rất tốt với ta nên ta phải ở lại đây cả đời sao!

“Thất nhi... Khụ khụ khụ...” Thanh Vận vừa ho vừa ôm ta vào lòng cúi đầu gọi, giọng nói khàn khàn hơi yếu ớt, thân mình cũng run run nhưng lại ôm rất chặt.

Ta gần gũi Thanh Vận như thế, gần như cảm nhận được từng đợt ho run người của hấn thật rõ ràng, lương tâm cũng hơi cắn rứt. Chần chờ một lúc ta bèn vuốt lưng hấn rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ, thật không hiểu là ai đang an ủi ai...

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...”

Thanh Vận khụ khụ nửa ngày mới ngừng lại thật vất vả, sau đó hấn nhẹ giọng hỏi ta: “Thất nhi, vì sao nhất định phải trở về? Ở lại đây, đừng đi đâu cả, ở cùng sư phụ... Không tốt sao?”

“Ở cùng ngươi mới chính là tội tệ nhất!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

“Vì sao không tốt?”

“Sao cũng không tốt!”

“Sao không tốt ? Sư phụ mua của cho ngươi được không?” Thanh Vận nhẹ nhàng trả lời bên tai ta.

“...”

Lệ rơi đầy mặt...

Đây không phải ông nói gà bà nói vịt sao!!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đạo Trường Ninh Bạo

“Sư phụ, ngươi buông đồ nhi ra trước! Nam nữ thụ thụ bất thân!” Ta chảy mồ hôi ròng ròng nhắc nhở Thanh Vận.

Cảm giác bị ai vì không thể quay về được mới vừa rồi vì sự kinh hoàng do Thanh Vận gây ra mà lập tức biến mất trong tích tắc, ta thật đáng thương, vất vả lắm mới buồn thương như vậy.

Thanh Vận dọa ta như vậy khiến ta chột bùng tỉnh, rốt cục phát hiện tư thế lúc này của hai người hơi bất ổn. Hắn vẫn bình tĩnh như trước, tự nhiên buông ta ra, xoay người ngồi xuống. Ta đứng tại chỗ nhìn Thanh Vận, cân nhắc xem mình nên lui ra ngoài hay ngoan ngoãn ngồi học Thanh Đạo tiếp.

Kết quả Thanh Vận mở miệng trước: “Thất nhi, ngồi đi. Tâm sự với sư phụ...” Dứt lời cầm lấy ấm trà trên bàn rót hai chén nước rồi tự mình bung một ly lên uống.

“Sư phụ muốn tán gẫu gì với đồ nhi?” Ta hơi do dự nhưng vẫn ngồi xuống, đáng vẻ không được tự nhiên như con dâu mới về nhà chồng. Máu chốt hơn nữa chính là mình mới rồi còn hận Thanh Vận muốn đập chết hắn mà giờ lại vâng lời thế này, rất kì lạ.

“Hôm qua người nói người bị người ta xô xuống sông?” Thanh Vận nhún mày nhìn ta chậm rãi hỏi.

“Dạ...”

Nhớ lại nỗi sợ hôm qua, ta nghĩ ở đây có người muốn lấy mạng ta, nhất thời không thể không run sợ.

Bỗng nhiên, một bàn tay thon dài xoa đầu ta, rất nhẹ nhàng.

Ta kinh ngạc nhìn Thanh Vận, chỉ thấy hắn cười nhẹ, giọng nói hòa hoãn, êm ái dịu dàng: “Yên tâm, có sư phụ ở đây. Đừng sợ! Nếu người lại rơi xuống giữa sông lần nữa, sư phụ cũng vớt người lên được.”

“Xi...” Ta khinh thường bĩu môi với Thanh Vận.

Từ khi nào Thanh Vận cũng bắt chước Thanh Dạ dịu dàng? Đợi ta rơi xuống giữa sông mới lao ra cứu thì kịp sao! Lần này nếu không phải ta phước lớn, thử hắn vớt lên chính là một thi thể lạnh lẽo!

Cũng không biết vì sao, nhờ cái xoa đầu êm ái của hắn mà ta cũng bình tâm lại. Xem như không tay nghề của hắn, dịu dàng như vậy, hiền hòa như vậy...

Cái gì?!?! Hiền hòa?!?!

Ta lập tức giật mình vì suy nghĩ này của bản thân!

Tổ sư, ta bị trúng tà!

Thiên linh linh địa linh linh, yêu ma quỷ quái mau mau biến mất! Thi hành!

Thanh Vận nhìn vẻ mặt của ta rồi liếc mắt oán giận, từ từ rút tay về, tiếp tục thưởng trà.

“Thất nhi, người có nhớ diện mạo của người nọ không?” Thanh Vận giương mắt, thân nhiên hỏi ta.

“Thấy rồi! Là hai tên mặc trang phục gia đình của Đoạn phủ!”

“Đoạn phủ?” Cặp mắt dài hẹp kia hơi nhướn lên.

“Đúng vậy!” Ta khẳng định.

Kể đó, ta lần lượt kể lại chi tiết mọi chuyện phát sinh cho Thanh Vận. Đương nhiên, thừa cơ tự khen mình cơ trí, ý chí sinh tồn mãnh liệt cho đến tận lúc được Thanh Vận đến cứu...

Ai ngờ Thanh Vận sau khi nghe xong không khen ta, ngược lại nhìn chằm chằm ly trà trong tay không nói gì. Ta đoán Thanh Vận đang tra xét nên không quấy rầy hắn, mãi cho đến khi uống cạn một ly trà mà Thanh Vận vẫn giữ nguyên tư thế kia, rốt cục mọi kiên nhẫn tiêu tan.

“Sư phụ, người nghĩ xong chưa?”

Người tính nghĩ đến lúc con gà trống ở Thủy Vân Am đối diện kia gáy chào bình minh luôn sao!

Thanh Vận giương mắt liếc ta, vẻ mặt tự nhiên uống hết ly trà trong tay, lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Thất nhi, người biết hôm qua mình sai ở đâu không?”

“Ta sai?!?” Ta nhìn Thanh Vận khó hiểu.

Rõ ràng ta mới là nạn nhân, vì sao Thanh Vận còn hỏi ta sai ở đâu, đầu hắn chứa bùn sao!

“Đúng, là người sai!” Thanh Vận dứt khoát trả lời.

“Vậy sư phụ nói xem ta sai ở đâu!” Ta hầm hầm hỏi.

“Người sai ở chỗ hôm qua không dẫn theo Mặc nhi!”

“Sư đệ?”

Kỳ thật ta cũng từng nghĩ về chuyện Thanh Vận nói, hôm qua hai tên kia mặc trang phục gia đình Đoạn phủ, hơn nữa vẫn không ra tay mạnh bạo mà rườm rà chụp thuốc mê rồi mới ném ta xuống sông, chỉ sợ có ý muốn dàn cảnh ta bị trượt chân té sông, chết ngoài ý muốn.

Nếu vậy xem ra số khắc nữ nhi từ nhỏ đến giờ của Đoạn Tang Mặc phải xem lại rồi.

“Nếu người dẫn theo Mặc nhi, chuyện hôm qua sẽ không phát sinh.” Thanh Vận ung dung bình thản nói.

Ta nhìn Thanh Vận đầy ngờ vực: “Sư phụ đã biết việc này do ai gây ra?”

Nếu như không biết, sao giọng điệu Thanh Vận lại chắc như bấp vậy?

Thanh Vận nghe xong, khoe miệng bỗng tươi cười quý dị, khiến ta cũng lạnh cả người theo.

“Thất nhi, người luôn kiểm cách ăn bớt tiền chợ mỗi ngày của vi sư phải không?” Cặp mắt gian xảo nhìn ta đầy thâm ý.

Hai má ta nhất thời nóng lên.

“Sư, sư phụ, người, người, nói bậy!!” Ta lắp bắp phản bác.

Thanh Vận vẫn chưa bắt tại trận, có chết ta cũng không chịu thừa nhận!!

“Sư phụ có nói bậy hay không, Thất nhi là người rõ nhất.” Thanh Vận ra vẻ thấu đáo tường tận.

“...” Ta nhìn cặp mắt tinh tường của Thanh Vận, nhất thời rơi lệ đầy mặt.

Sao lúc trước ta không nghĩ tiểu xảo ngây thơ, vật vãnh này khó qua mặt Thanh Vận tinh ranh này chứ? Ông trời ơi.

May mà Thanh Vận vẫn chưa gặng hỏi tới cùng, thậm chí còn chủ động chuyển đề tài: “Thất nhi, tại Bình Ngự Trấn này, sự có mặt của người có thể nói là có cũng được mà không có cũng không sao, nếu người không đắc tội với ai hoặc cản đường ai, chắc chắn không có ai muốn lấy mạng của người ác độc như vậy.”

Thanh Vận chủ động dẫn ta vào sương mù, vì sao ta càng nghe càng mất hứng?

Thanh Vận không để ý tới ánh mắt bất mãn của ta, lập tức nói tiếp: “Mấy kẻ mặc trang phục gia đình của Đoạn phủ cũng chỉ có hai cách giải thích, một là vu oan, nếu người may mắn sống sót ngoài dự tính của bọn họ thì sẽ giá họa cho Đoạn phủ. Vậy đáp án còn lại chỉ có một, đó chính là trong Đoạn phủ có người muốn lấy mạng người.”

“Là vì đồ nhi có thể khắc chế số mạng khắc nữ nhi của sư đệ?” Ta thật cẩn thận hỏi.

Thanh Vận bỗng dùng một ánh mắt cực kì vui mừng nhìn ta, trêu mến xoa đầu ta như vuốt ve chó con: “Thất nhi, xem ra người vẫn chưa đại đột bất tri như vi sư tưởng.”

“...” Ta nhất thời nổi gân xanh cuộn cuộn, nặng nề vươn tay ra gạt phăng bàn tay Thanh Vận đang đặt trên đầu.

Đây chính là câu nói miệng chó không phun được ngà voi! Cực kì chính xác!

Thanh Vận sau khi bị ta lạnh nhạt cười cười hỏi tiếp: “Nếu Thất nhi đã biết vì bản thân có thể khắc chế số mạng của Mặc nhi mà gặp họa sao lại không đoán ra chủ mưu đằng sau?”

Ta cố gắng tự hỏi một hồi, thật tình đến nguyên nhân vì sao Đoạn Tang Mặc nhất định phải khắc nữ nhi cũng không đoán ra chứ đừng nói gì tới thân phận kẻ chủ mưu. Nhưng ta không thể mất thể diện trước mặt Thanh Vận khiến hắn chê cười nên đành tùy tiện đưa ra một cái tên.

“Đoạn lão gia!” Ta nghĩ sao cũng thấy hắn có khả năng nhất, hắn là chủ nhân Đoạn phủ, gia đình đương nhiên phải nghe lời hắn.

Ta thừa nhận ta ngây thơ.

Thanh Vận mới vừa rồi còn tươi cười thật vui mừng nhất thời băng giá, lạnh tanh nói với ta: “Vi sư nghĩ người đã được khai sáng, không ngờ vẫn chỉ là một cái đầu gỗ!” Dứt lời tức giận vùng phát trần đánh lên đầu ta.

“A!” Ta bị đau ôm lấy cái đầu nhỏ nhắn đáng thương, ngu ngốc cũng phải chuyện gì xấu xa!

“Ngu đồ cũng không thể dạy!” Thanh Vận một bên thở ngắn than dài, như đang gặp chuyện cực kỳ bi thảm.

“Vậy sư phụ nói xem ai mới là kẻ chủ mưu! Chỉ sợ sư phụ cũng không biết, cố ý lừa ta!” Ta hằm hằm trả lời.

Đây chính là đạo quán bạo lực! Thanh Vận tuyệt đối có khuynh hướng bạo lực không nhỏ!

Thanh Vận rót thêm một ly trà rồi uống một hơi cạn sạch, hết như mọn rượu tiêu sầu. Uống xong mới mở miệng ra chiều khó chịu: “Ngươi nói xem từ nhỏ đến lớn, nữ nhân duy nhất may mắn sống sót dưới sát khí của Mặc nhi là ai?”

Đầu gối của ta lập tức đảo một vòng, trong đầu vụt lên một câu trả lời tốt nhất!

“Mẫu thân của sư đệ! Đoạn phu nhân!” Đoạn Tang Mặc từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẫu thân của hắn nói chuyện với hắn mà vẫn may mắn sống sót thì những người khác đều đã chết một cách vô cùng khó hiểu.

“A! Đồ nhi đã hiểu!” Nhờ Thanh Vận nhắc nhở, ta nhất thời hiểu ra, chuyện gì cũng sáng tỏ.

Những nữ nhân bị Đoạn Tang Mặc khắc chết từ nhỏ đến giờ đều là thị thiếp của Đoạn lão gia, còn có nha hoàn trong Đoạn phủ, các nữ tử khác ngoài Đoạn phủ biết hắn có sổ khắc nữ nhân lập tức lánh xa hắn như rắn rết nên vẫn chưa tới số mà mất mạng.

Nhưng bữa giờ ta ngang nhiên thân mật với Đoạn Tang Mặc, khiến toàn Bình Ngự Trấn đều biết, như thế sẽ ngáng chân Đoạn phu nhân nên bà ta tìm cách khiến ta chết oan chết uổng, như vậy lời nói dối về sổ mạng khắc nữ nhân của Đoạn Tang Mặc mới có thể được chứng thực, Đoạn phu nhân cũng có thể dựa vào đó tiếp tục mưu hại các nữ tử khác, khiến Đoạn lão gia không thể nạp thiếp!

Thanh Vận nghe xong mới nén lại cơn giận còn sót lúc nãy, nói với ta: “Mặc nhi từ nhỏ đã khắc chết thị thiếp của Đoạn lão gia, hơn nữa vài ngày trước Đoạn Liễu Yên cũng từng rơi xuống ao suýt bỏ mình, ai ngờ nàng lại tráo hôn với Phương Hải Kinh phải nhờ vì sư cứu vớt. Việc này cũng không sao nhưng ngươi lại có thể phá được sổ mạng của Mặc nhi, từ nay về sau Đoạn phu nhân mất cái lá chắn Đoạn Tang Mặc này rồi, ngươi nói, bà ta có thể tha cho ngươi sao!”

Ta nhất thời ngậm tằm trước chân tướng sự việc, chỉ có thể há miệng ngây ngốc.

“Ngươi dẫn Mặc nhi lại đây, việc nhà của hắn để hắn tự mình xử lý, kéo lại gây họa cho ngươi! Sau này mạng của Đường Thất là mạng của ngươi, phải kiếm chế một chút! Đừng bất cẩn để rơi xuống sông nữa, không phải lần nào cũng may mắn như thế!” Thanh Vận nhăn mặt cau mày nói với ta.

“Nói cho sư đệ?” Ta thật vất vả mới bình thường trở lại.

“Ngươi đã nhìn thấy diện mạo của hai tên gia đình Đoạn phủ kia, ngươi nghĩ Đoạn phu nhân sẽ bỏ qua sao? Nếu không nói cho Mặc nhi thì ngươi chờ chết lần nữa?” Thanh Vận thoáng cười nhạo.

“Nhưng nếu sư đệ biết thì...” Ta hơi chân chừ nhìn Thanh Vận.

Nếu để Đoạn Tang Mặc biết sổ mạng khắc nữ nhân của mình từ nhỏ đến giờ đều do âm mưu của mẫu thân, tuổi trẻ nóng máu sẽ không biết hắn có thể làm lớn chuyện hay không.

Nếu chiếu theo câu nói ‘suy bụng ta ra bụng người’, nếu mẹ ta đối xử với ta như thế thì quả thực tựa như trời sụp. Đoạn Tang Mặc không chừng sẽ một khốc hai nháo ba thất cổ. Từ nay về sau, ‘lam nhan bạc mệnh’ đi đòi nhà ma, ta cũng không có sư đệ để tùy ý chà đạp, bảo ta làm sao chịu nổi!!

“Ngươi quan tâm Mặc nhi vậy sao?”

Ngay khi ta đang chân chờ thì Thanh Vận bỗng nhiên lên tiếng, cặp mắt xéch sắc bén, khiến ta lạnh sống lưng.

“Hắn là sư đệ của đồ nhi, sao đồ nhi có thể bất cần như vậy!” Ta chính nghĩa lăm lăm trả lời, đánh chết cũng không để Thanh Vận biết được chủ ý thật trong đầu.

“Vậy ngươi chết oan cũng được, dù sao cũng không liên quan đến vi sư. Ngươi vì Mặc nhi, chết có ý nghĩa, đừng mong vi sư giải oan giùm ngươi! Đêm đã khuya, vi sư mệt rồi, ngươi về phòng đi!” Thanh Vận dứt lời đứng lên, cặp mắt sắc bén hướng ra cửa, lộ rõ ý đuổi người.

Ách...

Kỳ thật tính sao cũng thấy sinh mạng quan trọng hơn đối tượng chà đạp.

“Sư phụ, đừng mặc kệ đồ nhi. Người là sư phụ đáng kính nhất, thân ái nhất trong lòng đồ nhi, trừ người ra, đồ nhi còn có thể dựa vào ai chứ?” Dứt lời ta nháy mắt đáng thương như nai tơ nhìn Thanh Vận, ý đồ công hãm trái tim kiên cố của hắn.

Thanh Vận nghe xong bỗng nở nụ cười bình thản khác thường, hỏi: “Vậy giữa sư phụ, Dạ nhi và Mặc nhi, ai mới là người quan trọng nhất trong lòng ngươi?”

Quan trọng nhất đương nhiên là Thanh Dạ! Hắn là chuẩn phu quân tương lai của ta!

Nhưng ta có gốc cũng hiểu rằng nếu lúc này nói thật thì cứ chờ chết oan đi!

“Đương nhiên là sư phụ quan trọng nhất!” Ta nói xong còn ra vẻ xấu hổ, thành khẩn nhìn Thanh Vận, sợ hắn không tin.

Thanh Vận nghe xong hài lòng cười nói: “Nếu sư phụ quan trọng với Thất nhi nhất, vậy Thất nhi chỉ cần nghĩ cho sư phụ được rồi, chuyện Mặc nhi cứ giao cho vị sư.”

“...” Trán ta lại nổi gân xanh.

Thanh Vận chết tiệt, Thanh Vận thối tha, ta bực chờ hấn nhiều như vậy mà vẫn khẳng khái huych toẹt hết cho Đoạn Tang Mặc, bắt hấn thừa nhận sự thật tàn khốc này! Ta nịnh hấn này giờ có ích gì chứ!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đạo Trường Cứu Vớt

Thanh Vận thấy ta xanh mặt, khoe miệng tươi cười cũng dần dần phai nhạt nhưng vẫn nhìn ta chăm chăm.

“Nhìn gì mà nhìn, chưa từng thấy đạo cô đẹp hay sao!!” Ta hằm hằm mắng Thanh Vận.

Nếu không chịu giúp ta, ta đây cũng ngại hòa nhã với người! Đạo trường đối trá!

“Khụ... Khụ khụ khụ...”

Ai ngờ Thanh Vận vừa nghe xong đã ho kịch liệt, hơn nữa trong tiếng ho hỗn loạn rõ ràng có ý cười, không rõ ho nhiều hơn hay cười nhiều hơn.

“Hừ!” Ta khinh thường bĩu môi.

Ho đi ho đi! Ho chết luôn là tốt nhất!

Tuy ta không đủ tư cách tự thừa nhận dung mạo xinh đẹp nhưng vẫn thanh tú có thừa! Có cần chê cười vậy không!

Thanh Vận ho đến gấp cả người, sau đó khuyu xuống bàn tự rót một nước, vắt và lăm mới ngừng lại được.

“A, sư phụ đã ho xong rồi?” Ta cười lạnh hỏi.

“Xong rồi.” Thanh Vận thấy mặt ta không ổn, thức thời trả lời.

“Không ho tiếp nữa sao?” Ta chăm chọc.

“Thất nhi, kỳ thật nếu sư phụ muốn giúp người cũng không hấn không được. Vì sư chẳng những có thể không nói rõ sự thật với Mặc nhi như mong muốn của người mà còn có thể giúp người bình an sống sót...” Thanh Vận chậm rãi nói, kẻ đó còn kèm theo mấy con ho ra ám hiệu.

“A?” Ta cẩn thận khác thường nhìn Thanh Vận.

Dưới tình cảnh quý dị lúc này đây, Thanh Vận vừa mới ra về cao cao tại thượng, mọi chuyện đều không liên quan đến hấn bỗng đổi ý giúp ta nhiệt tình như vậy? Huống chi vừa rồi hấn còn cố chấp muốn nói hết chân tướng cho Đoạn Tang Mặc!

Chắc chắn đã đào sẵn một cái hố đợi ta nhảy xuống!!

“Nhưng người phải hứa với sư phụ một việc...” Thanh Vận giương mắt nhìn ta chăm chăm.

Quả nhiên, thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí!

“Sư phụ muốn nói chuyện gì?”

Ta vẫn chưa nhận lời, lỡ may Thanh Vận muốn ta giao hết toàn bộ gia sản hoặc giết người phóng hỏa thì sao?

“Nếu có một ngày, người phát hiện sư phụ... Lừa người, hãy tha thứ sư phụ...” Cặp mắt gian xảo giờ đây vô cùng phức tạp, vừa hỗn độn vừa đục ngầu, sâu thăm thẳm, không cách nào nhìn thấu.

“Chỉ vậy thôi?” Ta quý dị nhìn Thanh Vận.

Hấn còn gạt ta chuyện gì nữa? Vụng trộm giấu thêm hai con cua khác hay trộm tiền riêng của ta?

“Chỉ vậy thôi, có thể không?...” Thanh Vận chậm rãi hỏi.

“Có thể!” Ta khẳng định.

Thanh Vận còn có thể gạt ta thêm chuyện gì nữa! Chuyện có lợi như vậy mà không mau đồng ý, nếu Thanh Vận hối hận thì sao!

“Tốt lắm, nhớ kỹ lời người nói hôm nay!” Thanh Vận thấy ta nhận lời xong bỗng nở nụ cười, trong mắt lóe lên tia sáng hơn lúc thấy thật ba chỉ trong bữa cơm thì phải.

Không biết vì sao, ta thấy nụ cười này của Thanh Vận mà run rẩy tận tâm can, mãnh liệt nghi ngờ bản thân vừa có một quyết định sai lầm.

Sau đó Thanh Vận bảo ta ngồi xuống chính thức thảo luận chính sách giữ mạng.

“Điểm trí mạng trong lời nói dối của Đoạn phu nhân chính là nữ nhân nào nói chuyện với Mặc nhi mới mất mạng, một hai người thì Đoạn phu nhân có thể khiến các nàng chết oan uổng nhưng nếu lên đến mười, hai mươi người, chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ. Cho nên, Thất nhi phải biến mình thành tiên cô chuyển thế trong thời gian ngắn nhất, sau đó hợp sức với vi sư hóa giải số mạng này của Mặc nhi trước mặt mọi người thì lời nói dối đó có thể tự sụp đổ!” Thanh Vận quả nhiên có thể đứng đắn nói ra những lời tức cười như vậy.

“Phốc! Tiên cô chuyển thế?! Ha ha ha...”

Ta nhất thời bật cười khó nhin, quả thực như vừa nghe xong chuyện hoang đường.

“Sur phụ, rõ ràng người biết ta vì tài năng của người mới bị hoán đổi hồn phách đến đây! Sao ta có thể giả làm tiên cô!” Nếu Thanh Vận không mở đạo quán mà mở quán trà chắc chắn có thể trở thành người kể chuyện tài ba nhất, ta cam đoan tiền trà nước mỗi ngày rất khả quan!

Mấy lời này của ta khiến Thanh Vận thẹn quá hóa giận trở nên hung dữ: “Rốt cục ngươi có muốn giữ mạng không! Nếu không thì nghe lời ta về phòng ngủ đi! Vi sư cũng mệt rồi!”

“Muốn!” Ta ôm trán ra vẻ đáng thương.

Được lắm! Chuyện ngươi đánh ta hôm nay nhất định ta sẽ nhớ! Tiểu nữ tử báo thù, mười năm không muộn!!

“Trước khi hóa giải số mạng khác nữ nhân của Mặc nhi, ngươi phải cẩn thận, nếu không trời có ngũ hành, Thất nhi ngươi tất sẽ gặp họa!” Thanh Vận căn dặn.

“Chuyện này là sao?” Gì mà thiên địa ngũ hành âm dương, khi không nói chuyện cao siêu như vậy, đạo trưởng gà mờ này tính phô diễn đạo pháp cao thâm sao?!?!

Thanh Vận nhìn ta ra vẻ thất bại, giận dữ nói: “Trời có ngũ hành, kim mộc thủy hỏa thổ! Kim đương nhiên không thể, nếu ngươi có chết cũng là mưu sát, quan phủ tất nhiên truy cứu. Sau đó là mộc và hỏa, bốn phòng phía sau Thanh Vận Quan liên thông, phòng của ngươi ở giữa, nếu phóng hỏa thì sẽ lan sang phòng của Mặc nhi. Cho nên Đoạn phu nhân tuyệt đối không sai người đốt đạo quán. Về phần thủy, lần này ngươi có thể may mắn sống sót nên Đoạn phu nhân chắc chắn sẽ không tái diễn vở cũ. Tiếp theo là thổ, bọn họ lại không thể đào hầm chôn sống ngươi. Vậy còn lại chỉ có đá...”

“Đá?” Ta buồn bực hỏi.

“Đá hấp thu linh khí trời đất mà thành nên ngũ hành toàn vẹn. Trên đường từ chợ về Thanh Vận Quan không hề thiếu mấy đoạn đường giáp vách đá mà toàn là đá lởm chởm. Cho nên Đoạn phu nhân sẽ phái gia đình xuống tay ở một trong số những đoạn đường này! Đến lúc đó nếu ngươi chết, cũng chỉ do sây chân đập đầu vào đá, chết ngoài ý muốn!”

“Sur, sur phụ...” Ta khờ ngốc nhìn Thanh Vận, khóe miệng run rẩy.

“Sao?” Thanh Vận hơi nhăn mày, khó hiểu hỏi ta.

“Sur phụ, người quả là thần thánh!” Ta nhất thời kinh ngạc vì Thanh Vận, roi lệ đầy mặt.

Ta hay nghĩ Thanh Vận là thứ đạo trưởng gà mờ, ngờ đâu hắn có thể dựa vào ngũ hành suy đoán được cái chết trong tương lai của ta!

Sur phụ, đồ nhi chưa bao giờ sùng bái người như thế! Cho tới nay đồ nhi ta không có mắt nhìn người dám coi thường ngài, còn xem đại nhân như tiểu nhân, xin tha thứ cho đồ nhi!

Thanh Vận nghe xong cười xuất trần thoát tục phá lệ: “Thất nhi quá khen...”

Đang lúc ta tính khen Thanh Vận uyên bác, hắn lại ung dung bổ sung: “Kỳ thật những gì sur phụ biết, không chỉ có bấy nhiêu...”

“...”

“Sur phụ, đồ nhi có thể thu hồi câu nói vừa rồi được không?”

Tuyệt đối không thể khen loại người như Thanh Vận, vừa thấy chút ánh sáng đã ngỡ mình là một đóa hướng dương!

“Không thể.” Thanh Vận quả quyết trả lời.

“...”

Làm sao cứu vớt người, sư phụ của ta!

Thanh Vận không thèm để ý đến ánh mắt tuyệt vọng của ta, tự mình dứt điểm.

“Tuy dẫn theo Mặc nhi đi chợ mua đồ ăn có thể đảm bảo an nguy cho người nhưng chung quy chỉ trị được phần ngọn không trị được tận gốc. Gia đình Đoạn phủ biết việc này càng nhiều thì Thất nhi người càng sớm an toàn, thế nên từ nay người hãy đi chợ một mình đi.”

“Ai sẽ bảo vệ ta!!” Ta trừng mắt nhìn Thanh Vận, không cho Đoạn Tang Mặc đi theo không phải kêu ta chịu chết sao!

“Tự khắc sẽ có người đi theo người!” Thanh Vận thần nhiên trả lời.

“Thanh Dạ sư huynh?!?” Ta chờ mong nhìn Thanh Vận, nếu Thanh Dạ đi chợ với ta, thật sự quá hạnh phúc, quá hoàn hảo!

“Trong đầu người ngoại trừ Dạ nhi với Mặc nhi sẽ không nghĩ đến ai khác sao!!” Thanh Vận nghiêm mặt hỏi.

“Chẳng lẽ... Sư phụ người... Đi theo đồ nhi?” Ta cực kỳ bi thương nhìn Thanh Vận.

Đừng... Đừng... Trăm ngàn lần xin đừng...

Thanh Vận nhìn ta từ chối cho ý kiến nhưng ánh mắt khủng bố đó rõ ràng khẳng định là “đúng!”

“Sư phụ... Có thể đổi không?” Ta ôm ấp chút hi vọng cuối cùng cầu xin.

Ai ngờ ta không nói ra thì thôi, vừa nói xong đã khiến Thanh Vận nổi giận, xách cổ ta ném ra ngoài, lửa giận ngút trời nói: “Nếu không muốn sư phụ theo người, người chờ chết đi!” Dứt lời nặng nề đóng sầm cửa lại để ta tần ngần đứng ngoài.

Sư phụ a sư phụ, không phải đồ nhi kỳ thị người mà là thân hình yếu đuối của người có thể đối phó được hai gia đình cường tráng của Đoạn phủ sao? Đừng để đến lúc đó có tới hai người cùng chết oan uổng!

Đang lúc ta đang than thở vì tương lai không lấy gì làm tươi sáng sắp tới của mình, cửa phòng Thanh Vận bỗng mở ra, sau đó là một Thanh Đạo dày cộm ném vào lòng ta.

“Học thuộc hết mười trang vì sư đã giảng tới nay cho ta! Nếu không đừng ngủ!” Chưa dứt lời, cửa phòng đã nặng nề khép lại, ánh nến trong phòng cũng tắt, trong phòng lập tức tối thui.

Ta ôm vẻ mặt cầu xin đứng trước cửa phòng Thanh Vận nhìn bản Thanh Đạo trong tay, có thể học thuộc năm trang đã là cực hạn của ta vậy mà Thanh Vận bắt ta học hết cả mười trang vừa rồi. Đây không phải trời cũng phụ ta sao!

Ta cực kỳ bi thương cầm Thanh Đạo về phòng, mơ mơ màng màng hồi lâu rồi ngủ. Hôm sau đương nhiên là hứng chịu cơn điên của Thanh Vận, ta thực không rõ vì sao sư phụ luôn ra vẻ đạo mạo lại bắt đầu hứng thú thiên về khuynh hướng bạo lực!

Một ngày mới bắt đầu thật buồn thảm, từ nay ta không cần bụng trà rót nước ở tiền điện, mỗi ngày trừ chuyện ra ngoài đi chợ mua đồ ăn thì là nhốt mình trong phòng học Thanh Vận. Vì sự tình khẩn cấp nên những gì Thanh Vận dạy cũng áp dụng được chút đỉnh.

Tỷ như bói toán về bùa thế nào, kể đó là xem tướng, mũi gãy là hạn giảo hoạt, mi rũ là dễ bị dụ hoặc, mũi sâu thì tính tình tương đối quật cường, mắt hồ ly là thứ ghen tị đa nghi. Ngày nào ta cũng nghe giảng giải đến hôn mê.

Nhưng kỳ lạ là đã hai ngày trôi qua, mỗi lúc ta đi chợ đều có Thanh Vận lén lút theo sau, thực tổn hại không nhỏ đến hình tượng đạo mạo thường ngày của hắn nhưng vẫn chưa gặp lại hai tên gia đình Đoạn phủ kia. Ta không khỏi tò mò, Thanh Vận bảo ta cẩn trọng, nếu không sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Sau khi bị Thanh Vận vạch trần chuyện ta vụng trộm cất xén tiền chợ, ta liền chuyển sang ăn bớt quang ninh chính đại. Dù sao Thanh Vận đã sớm biết mà vẫn mắt nhắm mắt mở, hiếm khi nào thấy Thanh Vận đề ta tùy ý như vậy! Thật sự là không làm không được!

Vì Thanh Vận dung túng nên ta cũng có vẻ sần sọc hơn. Thấy hắn ho nhiều, ta hết như tri kỷ chung một chén lê hàm đường phèn cho hắn. Kết quả thật ngoài ý muốn, đêm đó khi học Thanh Đạo, Thanh Vận dịu dàng với ta khác thường, chỉ bắt ta học ba trang rồi cho ta về phòng ngủ.

Ta không khỏi cảm thán, sau này nên nịnh bợ sư phụ nhiều một chút.

Hôm nay, sau khi mua đồ ăn xong ta cẩn thận đi về đạo quán, tuy nói có Thanh Vận vụng trộm theo sau nhưng tâm tình vẫn bất an.

Vừa đến đoạn có nhiều đá lởm chởm, phía sau bỗng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, ta giả bộ trấn định không quay đầu lại nhưng bước chân bất giác nhanh hơn. Sau đó miệng ta bị bịt lại và một cái bao bố trùm xuống. Ta theo bản năng lập tức nín thở. Một tên vẫn bịt miệng ta, tên còn lại chụp lấy gáy ta, đẩy ta về phía có nhiều đá nhon.

Ta hết hồn nhắm mắt lại. Trong lòng thẳm khấn, nếu Thanh Vận không mau xuất hiện, ta sẽ ngay lập tức chết tại đây!

“...”

Chưa kịp đau đớn, cả người ta bỗng chạm vào một khối mềm mại, lạnh lẽo.

Sau đó là một tiếng rên quen thuộc, thân mình cũng bị ôm chặt.

Ta nằm trong vòng tay đó nhưng vẫn chưa thể hoàn hồn, mới vừa rồi ta xém nữa đi đòi nhà ma! Ý nghĩ đó khiến ta toát mồ hôi lạnh khắp người. May mà lần này Thanh Vận không nuốt lời, nếu không ta thành quỷ cũng đây đưa, không để hấn được yên thân!

“Nhị, nhị thiếu gia!!” Phía sau vang lên một tiếng tri hô hoảng hốt.

Nhị thiếu gia?

Ta khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đang ôm chặt mình.

Hai gò má góc cạnh như được điêu khắc giờ đây đang lạnh lẽo ngút trời, cặp mắt đen như mực sắc bén nhìn hai tên đứng phía sau. Còn có đôi môi đang tái nhợt, mím chặt.

“Sur đệ...” Ta mở to mắt nhìn Đoạn Tang Mặc đang tản ra đầy hơi thở nguy hiểm trước mắt.

Không phải hấn nên ngoan ngoãn ở đạo quán sao! Vì sao xuất hiện ở đây!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đạo Trưởng Đáng Thương

Đoạn Tang Mặc nhẹ nhàng nói lỏng tay ra, không cúi đầu xem ta mà vẫn nhìn hai người đứng sau lạnh lùng tận xương tủy, cười nhạt hỏi.

“Trung Cộng, Trung Ương, sao hai người các ngươi không yên thân ở Đoạn phủ mà đến đây?”

“Nhị, nhị thiếu gia.” Hai tên gia đình bối rối quỳ xuống, không dám ngược mắt nhìn Đoạn Tang Mặc.

Ta thấy Đoạn Tang Mặc lúc này có vẻ vô cùng nguy hiểm, xấu hổ cười nói: “Sur đệ, sao ngươi cũng đến đây?”

Rõ ràng ta vì bảo vệ đóa hoa nhỏ trong nhà kính như hấn nên mới ký kết hiệp ước bất bình đẳng còn hơn nhục mất nước với Thanh Vận nhưng ai ngờ cuối cùng hấn cũng biết, ta đây trả giá lớn như thế còn có ý nghĩa gì nữa chứ!

Đoạn Tang Mặc lúc này mới hạ cặp mắt lạnh như băng nhìn ta, khiến lỗ chân lông của ta dựng hết lên.

“Hai ngày nay sư tỷ và sư phụ luôn lần lượt lên lút ra ngoài, nghĩ ta với sư huynh là đồ ngốc sao!”

“...”

Ách...

Vì sao lời này từ miệng ngươi nói ra giống như ta với Thanh Vận đang lên lút yêu đương vụng trộm?

Ta xấu hổ cười cười nhìn Đoạn Tang Mặc không giải thích gì thêm. Bên kia một người thờ hồng học chạy tới, sờ soạng từ đầu đến chân ta, sau đó dùng sức kéo ta, ôm vào lòng.

“Thất nhi, may mà ngươi không sao!” Giọng nói vừa hỗn loạn vừa rất lo lắng và hoảng hốt.

“Sư phụ! Mới vừa rồi người ở đâu!” Ta nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Sư phụ sợ theo sát quá dễ bại lộ nên cách xa một chút, thực xin lỗi...” Thanh Vận vừa ôm ta vừa thở hào hển, giống như vừa chạy tăng tốc hết tám trăm dặm tới đây.

“...” Ta lại nổi gân xanh.

Từ lúc gặp Thanh Vận, gân xanh của ta có vẻ hoạt động thường xuyên hơn trước, rất hay nổi lên.

Giờ phút này mấy chuyện tôn sư trọng đạo gì đó toàn bộ lui hết cho ta!!

“Thanh Vận! Ngươi đi chết đi!!” Ta dùng sức đẩy Thanh Vận ra, nổi trận lôi đình mắng.

Mới vừa rồi nếu Đoạn Tang Mặc không xuất hiện kịp thời thì giờ đây ta đã đến Tô Châu bán trứng vịt lâu rồi! Còn có thể bị hấn ôm chặt như vậy sao!

Thanh Vận bị ta đẩy ra có vẻ hơi xấu hổ, nhìn qua thấy ba đôi mắt đang chăm chăm vào chúng ta xong lập tức hất phắt trần ra về thân nhiên, ung dung ho nhẹ hai tiếng, bình tĩnh nói: “Thất nhi không sao thì vì sư đã yên tâm..”

Dối trá!!

Đoạn Tang Mặc hờ hững liếc ta với Thanh Vận, sau đó lại chuyển sang hai gia đình đang quỳ gối cúi đầu: “Chuyện lần trước Đường Thất rơi xuống sông cũng do các ngươi làm?”

“Dạ...” Hai tên gia đình thành thật trả lời.

Dù sao sự tình đã đến nước này, bọn họ nói không cũng chẳng ai tin!

“Là sư tỷ!!” Ta bất mãn nhắc nhở.

Ta không tôn sư trọng đạo với Thanh Vận là thật sự có nguyên nhân, Đoạn Tang Mặc gọi thẳng tên ta là tội đại bất kính! Ta vốn nhỏ tuổi hơn hắn, chỉ có thể dùng thân phận ngăn cách, nay hắn gọi thẳng tên ta như vậy khác nào xem ta như sư muội của hắn.

Kháng nghị nghiêm trọng!!

“Là mẫu thân ta sai các ngươi làm, đúng không?” Lúc Đoạn Tang Mặc nói ra lời này, giọng đã sớm khàn khàn.

“Không, không phải, việc này không liên quan đến phụ nhân, là, là lão gia phân phó.” Một gia đình phản bác nhưng vì chột dạ nên vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn Đoạn Tang Mặc.

“Không phải! Hai người các ngươi không phải do mẫu thân ta mang về Đoạn phủ sao! Sao lúc này lại đứng về phía cha ta!” Đoạn Tang Mặc nhìn hai tên gia đình trước mắt, cặp mắt sắp nhòa lệ trở nên sắc bén.

Lời của Đoạn Tang Mặc khiến hai tên gia đình nhất thời không thể phản bác được nửa câu.

“Trở về nói cho mẫu thân! Nếu người dám thương tổn Đường Thất lần nữa, ta sẽ tự tay áp giải người vào nhà lao huyện nha!” Đoạn Tang Mặc nói xong lập tức nhắm mắt lại, cố gắng đè nén cảm xúc, hai bàn tay ép sát bên mình cũng nắm chặt lại.

“Dạ, dạ, tiểu nhân đã biết.” Dứt lời bọn hắn lập tức đứng dậy chạy trốn bay biến, nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Đoạn Tang Mặc vẫn bất động tại chỗ, đôi môi vốn dĩ rất nhợt nhạt giờ càng tái đến mức gần như trong suốt, đôi tay nắm chặt đầy cảm phẫn.

Ta đứng một bên nhìn về mặt khó coi của Đoạn Tang Mặc, không biết nên làm gì. Lúc trước để Thanh Vận gạt hắn vì không muốn hắn biết sự thật tàn khốc này. Mẹ ruột của hắn vì độc chiếm trọng phụ mà nhẫn tâm hy sinh hạnh phúc của hắn, khiến hắn từ nhỏ mang theo số mệnh khắc nghiệt nhân bị người nguyên rủa, lớn lên trong cô độc.

Chuyện tàn khốc như vậy bảo Đoạn Tang Mặc làm sao chịu được..

“Sư đệ, chúng ta về đi. Không phải ngươi nói ăn gà sẽ nổi da gà sao, hôm nay sư tỷ đã mua cánh vịt!” Ta cười cười tiến kéo tay áo hắn đi về hướng đạo quán.

Ta là sư tỷ, ngoại trừ việc chà đạp hắn cũng nên an ủi hắn lúc thương tâm!

Đúng vậy, chỉ còn cách này!!

Ta nhất thời cảm động rơi nước mắt trước tình cảm đồng loại vĩ đại vô tư vừa rồi.

Ai ngờ Đoạn Tang Mặc đột ngột bị ta kéo nên lão đảo suất té, ta buồn bực nhìn lại hắn, hình như sắc mặt tái nhợt khác thường.

Lúc này, giọng nói đầy kinh ngạc của Thanh Vận vang lên.

“Mặc nhi, ngươi bị thương!”

Ta lần lượt dòm kỹ Đoạn Tang Mặc từ đầu đến chân nhưng vẫn không phát hiện hắn bị thương ở đâu, ta buồn bực đang tính vòng ra sau hắn thì bị Đoạn Tang Mặc giữ lại.

“Sư tử, đừng nhìn!” Bàn tay lạnh lẽo của Đoạn Tang Mặc kéo ta lại, giọng điệu hơi luống cuống.

Đoạn Tang Mặc càng nói vậy tức là càng cố che giấu, ta dùng sức rút tay về, may mắn Đoạn Tang Mặc không dùng sức, nếu không sao ta có thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Ta vòng ra sau hắn, chỉ thấy một mảng đạo bào vốn trắng trong thuần khiết đã bị nhuộm đỏ sẫm, máu tươi từ miệng vết thương cuộn cuộn chảy ra không ngừng, nồng đậm như tô son.

Ta kinh ngạc nhìn lại nơi Đoạn Tang Mặc vừa đứng lúc nãy, đó là một vách đá lõm chòm còn dính máu. Đúng là nơi hai tên gia đình đánh lén ta. Ta biết vừa rồi tên gia đình kia đẩy ta mạnh thế nào, Đoạn Tang Mặc bỗng dưng xuất hiện đỡ hết, đương nhiên tất cả đều dồn lên mình hắn, vậy mà đến bây giờ ta mới phát hiện hắn bị thương.

Từ khi Đoạn Tang Mặc gặp ta, tựa hồ luôn đảm nhận vai diễn bao cát. Ta luôn miệng an ủi hắn, hứa sẽ đối xử tốt với hắn nhưng vì sao lần nào cũng khiến hắn bị thương?

Mắt ta chợt thấy cay cay...

“Sư đệ, chúng ta đi thôi. Sư tử tìm đại phu băng bó cho ngươi.” Dứt lời ta lấy ra một cái khăn bịt kín miệng vết thương, chặt quá thì sợ hắn đau, lỏng quá lại sợ không kín.

“Không cần, sư tử.” Đoạn Tang Mặc nghiêng người gạt tay ta.

“Ta không về, đa tạ sư tử và sư phụ đã chiếu cố trong suốt thời gian vừa qua.”

“Đoạn Tang Mặc, ngươi có ý gì đây!” Ta trừng mắt nhìn hắn.

Dĩ nhiên ai nghe cũng hiểu, cảm ơn ta và Thanh Vân đã chiếu cố, giờ xin cáo biệt, thế nên không về đạo quán nữa!

“Đường Thất, ngươi hãy xem như chưa bao giờ từng có sư đệ này đi. Trời sinh ta vốn là tai họa, nữ nhân nào gần gũi với ta sẽ không may.” Đoạn Tang Mặc dứt lời bèn nở nụ cười tái nhợt, trong đôi mắt đen như mực còn sót lại chút chua xót và giễu cợt.

“Mặc nhi, đừng hồ nháo!”

Thanh Vân luôn im lặng này giờ rốt cục đã chịu lên tiếng. Ánh mắt tuần lãng hơi sáng lên, kèm theo chút sắc bén.

“Thanh Vân đạo trưởng, sau này...”

“Giả mà Thanh Vân, Đường Thất, không biết lớn nhỏ! Ai cho phép ngươi xưng hô như vậy!!” Đoạn Tang Mặc còn chưa dứt lời đã bị ta ngắt ngang, hàm hàm nhéo tai hắn.

“Ta bị ngươi hại suýt nữa mất mạng đến hai lần, nay đi chợ mua đồ cũng không yên thân, lúc nào cũng thấp thỏm lo âu, ngươi vừa nói đi là đi? Đoạn Tang Mặc, ngươi ra ngoài hỏi xem, trên đời này ở đâu có chuyện dễ dàng như vậy? Ngoài trừ ta phước lớn mạng lớn không bị ngươi hại chết, ngươi còn tính gây họa cho cô nương nhà ai nữa đây?” Ta hàm hàm nổi giận mắng hắn, hai tay xiết chặt. Một khi đã nổi nóng rồi thì cần gì biết đối phương có đang bị thương hay không!

Đoạn Tang Mặc không than đau cũng không nói năng gì, gương mặt tái nhợt nghiêm nghị cụp mắt, cuối cùng không khỏi khiến ta đau lòng vì đáng về đó.

Sư đệ à sư đệ, không phải sư tử ác độc, trừ đạo quán ra ngươi còn có thể đi đâu? Với tính của ngươi thì có thể về lại Đoạn phủ sao! Không chừng mất máu quá nhiều mà chết nơi hoang dã! Vốn ngươi chết cũng không sao nhưng vết thương đó là chịu thay cho ta, đương nhiên ta không thể để ngươi bỏ đi như vậy. Đến khi thương thế lành lặn, muốn chết muốn sống đều mặc kệ ngươi, ta cũng không thêm quan tâm!

“Đoạn Tang Mặc ta nói cho ngươi biết, giờ ngươi là bùa hộ mệnh duy nhất của ta, nếu không có ngươi bên cạnh thì thế nào ta cũng sớm đi đòi nhà ma. Cho nên hôm nay ngươi đồng ý hay không đồng ý cũng mặc, về lại đạo quán cho ta!!”

“Thất nhi, ngươi nên bớt hung dữ...” Thanh Vân cau mày khuyên nhủ.

Ánh mắt kia hết như vừa thấy hồ ăn thịt người...

“...”

Ta nén giận buông lỏng tay Đoạn Tang Mặc, miệng vẫn không buông tha.

“Đoạn Tang Mặc, một câu thôi! Ngươi về đạo quán hay không!”

Hỏi là hỏi vậy nhưng ta tuyệt đối không cho hắn cơ hội từ chối!

Ta hỏi như vậy để chứng minh Đoạn Tang Mặc còn quyền tự do ngôn luận nhưng đồng thời tước luôn quyền phản kháng của hắn!

Đoạn Tang Mặc giương mắt nhìn ta, cặp mắt tối sẫm, hồ hững trả lời: “Về.”

Nếu hấn về thì đương nhiên ta cũng không cần nói nhiều, sau khi dùng khăn buộc miệng vết thương trên lưng liền nắm bàn tay lạnh lẽo của hấn kéo về hướng đạo quán. Vì trả thù hấn nên ta dốc sức đè lên vết thương của hấn. Ai bảo hấn rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Đi được vài bước, ta bỗng sực nhớ một chuyện bèn xoay người nói với Thanh Vận ở đằng sau: “Thanh Vận, nhặt đồ ăn rơi trên đất mang về đạo quán!” Dứt lời lúi lúi Đoạn Tang Mặc tiếp tục đi về hướng Thanh Vận Quan.

Vừa rồi bị hai tên gia đình mưu hại nên rau xanh lẫn đồ ăn đều rơi xuống đất hết, chỉ tiếc mấy quả trứng gà đã vỡ hết.

Lãng phí là tội lỗi lớn nhất!!

Phía sau truyền đến tiếng Thanh Vận nổi trận lôi đình: “Đường Thất! Ngươi là đồ bất hiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đạo Trưởng Bỏ Trốn

Đoạn Tang Mặc vừa về đạo quán liền trầm mặc nhốt mình trong phòng.

Ta tính xử lý sơ vết thương trên lưng hấn nhưng trong Thanh Vận Quan không có thuốc trị thương, đành phải xuống trấn mời đại phu mắt gần nửa lâu mới tìm được.

Lúc trở về, vết thương trên lưng Đoạn Tang Mặc đã sớm khô máu, dính chặt vào đạo bào, bất đắc dĩ phải dùng kéo cắt đạo bào gỡ ra. Trên tấm lưng thon dài xuất hiện một vết thương sâu hoắm rõ ràng, ước chừng có tám vết lớn nhỏ, trên đó máu thịt lẫn lộn.

Đoạn Tang Mặc úp mặt nằm sấp trên giường, không rên một tiếng, ta đứng cạnh nhìn mà thấy ghê người không thể tả.

Đại phu bôi thuốc và băng bó xong thì căn dặn trước khi vết thương khép miệng phải tránh dính nước, không được ăn cay. Cuối cùng để lại một lọ thuốc trị thương, nói mỗi ba ngày thay thuốc một lần, chưa tới nửa tháng có thể lành lại. Ta lắng nghe kỹ càng, sau khi thanh toán tiền khám bệnh còn tiền đại phu ra cửa.

“Sư đệ, hôm nay ngươi nghỉ sớm đi, đến bữa trưa, sư tỷ sẽ mang vào phòng.” Đoạn Tang Mặc vẫn nằm sấp trên giường, không rõ đang nghĩ gì.

“Được.” Đoạn Tang Mặc buồn rầu lên tiếng. Ta đành lui ra ngoài.

Sau khi nấu xong bữa trưa, trước tiên ta bưng qua cho hấn, còn hào phóng bỏ không ít đồ ngon trong chén hấn. Nhưng hấn chỉ bảo ta đặt lên bàn rồi dùng sau. Dù ta khuyên nhủ thế nào cũng không ăn khiến ta suy nghĩ đến bạc đầu.

Vì thế người nào đó bắt đầu miên man suy nghĩ.

Nếu sư đệ đáng yêu của ta tự xa lánh đời, từ nay về sau trở nên ngu ngốc phải làm sao đây?

Ta ôm ấp một bầu tâm sự, lúc học bài trong phòng Thanh Vận đọc rồi tinh rồi mù nên bị Thanh Vận la mắng không ngớt.

“Sư huynh, huynh nói chuyện của sư đệ nên làm sao cho phải?”

Thừa dịp Thanh Vận bị đám oanh yến dây dưa, ta vụng trộm trốn khỏi phòng Thanh Vận, kéo Thanh Dạ ra một góc hậu viện 'hẹn hò'.

“Sư đệ?” Thanh Dạ dịu dàng vừa nghe ta nhắc tới Đoạn Tang Mặc cũng thoáng cau mày.

“Đúng, mới vừa rồi hấn không chịu ăn, ta khuyên thế nào cũng không nghe.”

“Sư muội, mấy ngày qua đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hôm trước muội vừa mới rơi xuống sông, hôm nay sư đệ lại bị thương?” Thanh Dạ mờ mịt nhìn ta, ánh mắt sầu lo.

“...”

Lúc này ta mới nhớ ra mấy ngày qua ta với Thanh Vận đang lén lút gạt Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc, giờ Thanh Dạ hấn vô cùng hoang mang.

Vì thế, ta kể lại toàn bộ sự việc. Trong đó hơn phân nửa là lo lắng cho Đoạn Tang Mặc mà không có cách nào, mặt khác ta còn nổi tà tâm, muốn ở cạnh Thanh Dạ càng lâu càng tốt, bồi dưỡng cảm tình...

Có bài hát thế này: ‘Mười nam nhân bảy ngốc tám ngốc chín hư hỏng, chỉ còn một người nhân ái!’ Không hề nghi ngờ gì nữa, Thanh Dạ chính là nam

nhân người gặp người thích đó!

Ban đầu ta còn bận tâm về chuyện có thể trở về hiện đại, để lại mình Thanh Dạ sư huynh thì phải làm sao, nay không còn băn khoăn, đương nhiên muốn dừng cảm tiến tới. Không thừa lúc cơ hội tâm tình tốt thế này dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt Thanh Dạ mà để người khác chiếm được tiên cơ thì thật đúng là uống công cha mẹ nuôi nấng. Ta cũng không muốn cả đời sống trong Thanh Vân Quan thờ phụng tổ sư!

Thanh Dạ nghe xong bèn trầm mặc một hồi, nửa ngày sau mới thật sầu lo trả lời: “Việc này không ai có thể giải quyết được, việc bây giờ chúng ta có thể làm, đó là ở cạnh hắn...”

“Đúng vậy...”

Chuyện sư huynh có thể làm, đó là ở cạnh ta...

Nghĩ vậy nên trong đầu ta bỗng nổi lên một chủ ý thuần khiết dị thường.

“Sư huynh, sau này đừng gọi ta là sư muội nữa, nghe có vẻ xa lạ.” Ta thân nhiên cười với Thanh Dạ.

Chuyện tốt bắt đầu từ cách xưng hô! Thử nghĩ nếu hai người xưng hô với nhau thân mật, quan hệ tự nhiên sẽ tiến triển cực nhanh

~~~”Không gọi sư muội thì gọi là gì?” Thanh Dạ buồn bực hỏi.

“Việc này...” Ta thật chưa kịp nghĩ tới...

Thất nhi là Thanh Vân gọi, nếu đổi thành Thất nhi thì sẽ không thể hiện được cảm giác độc nhất vô nhị của ta với Thanh Dạ...

Đang lúc ta chìm vào suy tư, bên tai truyền đến một giọng nói êm ái.

“Tiểu Thất?”

“A?” Ta theo bản năng đáp.

Ta quay đầu lại thấy Thanh Dạ tươi cười nhìn ta, ánh nắng ban trưa rực rỡ phủ khắp gương mặt tinh xảo, ngũ quan hài hòa, cặp mắt sâu thẳm kiêu diễm khó tả.

“Tiểu Thất, ngươi thấy tên đó thế nào?” Thanh Dạ lại mỉm cười lần nữa.

“Được, vậy hãy gọi là Tiểu Thất...” Ta ngượng ngùng cúi đầu, cổ gấu nụ cười gian xảo như mèo trộm cá.

Đây có được tính là một bước tiến triển thành công thần tốc không?

Đáng tiếc cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn nên cố gắng!!

“Đại Thất Tiểu Thất gì đó!” Một giọng nói vô cùng lạnh lẽo từ sau vang lên.

Kẻ đó gương mặt như âm hồn bất tán của Thanh Vân xuất hiện trước mắt ta, cặp mắt dài hẹp có vẻ giận dữ.

“Thất nhi ngươi không chịu ở trong phòng học Thanh Đạo cho vì sư mà chạy ra đây làm gì, có phải chê học quá ít ?! Nếu là vậy, vì sư còn một quyển Thượng Thanh Kinh, đêm nay học hết cho ta! Nếu không đừng về phòng ngủ!” Dứt lời năm mũi ta kéo về phòng hắn.

Ta vừa nghe xong xém nữa ngã nhào.

Sư phụ, đồ nhi mất mấy ngày cũng chưa thuộc nổi một phần ba quyển Thanh Đạo kia, nay ngài muốn đồ nhi trong một đêm học thuộc Thượng Thanh Kinh dày gấp đôi Thanh Đạo là muốn lấy mạng ta sao!!

Thanh Vân cũng không thèm quay đầu lại, vừa túm ta vừa nói với Thanh Dạ ở phía sau: “Dạ nhi, tiền điện nhiều việc, ngươi quay về sớm đi!”

Lúc này ta cũng không cố đoán Thượng Thanh Kinh dày cỡ nào nữa, trước mắt phải sớm giải cứu cái mũi của mình đã!

“Sư, sư phụ! Người, người nhẹ tay một chút!!” Ta léo nhéo kiếm cách tự giải cứu.

Ban đầu ta đứng trong phòng Thanh Vân, rã rời trả bài, Thanh Vân hưng hăng kéo tai ta bắt ta tỉnh ngộ. Đến lúc hai mắt ta nhắm lại, than thở khóc lóc kháng nghị, cuối cùng hắn cũng sốt lại chút nhân tính, chuyển sang nhéo mũi ta. Tuy nói tư thế này hơi bất nhã nhưng ít ra cũng không đau nên ta mắt nhắm mắt mở mặc kệ Thanh Vân.

Đây mới đúng là dất mũi dẫn đường.

Ta ở Thanh Vân Quan chút nữa không chừng có thể biến thành một bản sao đậm máu khác của Đường Thất!

Sau đó Thanh Vận ném quyển Thanh Đạo thật dày vào tay ta, kẻ đó nhìn khắp phòng, lục lọi đến bụi bay mờ mịt. Hơn nửa ngày mới ngừng lại, ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại.

Kỳ lạ hơn là ngoài cửa bỗng vang lên tiếng kim loại va chạm lách cách, ta càng nghe càng bất ổn nên tiến lên dùng sức kéo cửa, quả nhiên kéo không ra.

Cửa đã bị người ta khóa trái!!

Chuyện này đối với ta mà nói giống như sấm sét ngang đầu.

“Sur phụ! Sur phụ! Ngươi làm gì vậy! Thả ta ra mau!! Sur phụ!!”

“Thất nhi, ngươi thành thật ở trong đó học Thanh Đạo cho ta! Đến bữa tối, vì sư sẽ thả ngươi ra!” Thanh Vận bình thản trả lời.

“Sur phụ!! Sur phụ!! Đừng!! Đồ nhi một không đi kỹ viện, hai không đi tử lâu, ba không đi đồ phùng!! Ngài mau thả đồ nhi ra!!”

Nhưng đáp lại lời cầu khẩn của ta chỉ có tiếng bước chân càng ngày càng xa dần.

“Này, Thanh Vận thôi tha! Thanh Vận chết tiết!” Cuối cùng ta buột miệng chửi um lên, đáng tiếc ngoài cửa đã sớm không còn động tĩnh.

Ta chậm rãi dán mình lên cửa. Đây là bể môn sám hối... trong truyền thuyết sao?

Rốt cục ngươi đã làm gì sai mà phải bể môn sám hối!

Thanh Vận đây là lạm dụng tư quyền!!

Ta muốn là một chú chim nhỏ bay lượn tự do! Tuyệt không thể khuất phục dưới bàn tay hắc ám của Thanh Vận!

Nghĩ vậy ta lập tức đứng lên, nhìn ngó khắp nơi tìm chỗ thoát hiểm.

Lúc tìm được nhất thời đồ mồ hôi lạnh.

Đều nói kẻ trí còn có lúc sơ xuất, huống chi Thanh Vận kia là đồ đạo trưởng gà mờ! Cửa khóa rất chặt nhưng lại quên đóng cửa sổ bên kia, hoàn toàn quên bẵng.

Ta nghĩ cứ đi như vậy cũng chưa hết giận bèn thổi thổi nghiền mực và hương án đầy bụi trên bàn, đổ một ít trà vào đó nghiền nghiền. Xong rồi nhúng cây bút lông khô quét vào nghiền mực, bày ra một tờ giấy Tuyên Thành sạch sẽ, xiêu xiêu vẹo vẹo viết thư bỏ trốn.

Sur phụ, đồ nhi đi rồi!

Cám ơn người đã thu nhận trong suốt thời gian qua. Tuy việc ta bị hoán đổi hồn phách là tội của người phải ở lại đây cả đời. Ngày ngày bắt lực giam mình trong Thanh Vận Quan! Mỗi ngày thức dậy còn sớm hơn gà, làm còn nhiều hơn trâu, ăn còn tệ hơn heo, người phải sống như vậy còn có ý nghĩa gì chứ?

Đồ nhi đi không phải là để khiếu chiến sư phụ, chính là muốn ngài biết, chính sách độc tài không thể tồn tại trên đời này! Chỗ nào có áp bức chỗ đó sẽ có phản kháng! Đồ nhi Đường Thất của người nay đã vùng lên!

Lần này đi không biết khi nào có thể về lại, cũng không biết sẽ dung thân nơi nào. Nhưng đồ nhi tin rằng trời đất bao la sẽ có chỗ cho đồ nhi dung thân, sư phụ đừng hoài niệm!

Đường Thất tuyệt bút.

Viết xong sau ta đợi mực khô rồi gấp thư lại đặt dưới ly trà. Sau đó leo qua cửa sổ trốn ra ngoài.

Đương nhiên, ta sẽ không ngu ngốc rời khỏi đạo quán.

Ta là một cô nương người gấp người thích hoa gấp hoa nở, nếu lưu lạc bên ngoài, không biết sẽ bị bao nhiêu kẻ xấu dòm ngó!

Ta về lại phòng mình lấy mấy lượng bạc, lúc trước đi ngang quán trà nghe nói tối nay là phiên chợ đêm mỗi tháng của Bình Ngự Trấn, chắc sẽ rất náo nhiệt. Ta tùy tiện đi dạo chắc cũng mất khoảng một hai canh giờ. Đợi đến khi Thanh Vận gấp gấp sẽ quay về, cho hắn biết tầm quan trọng của ta!

Bất hẩn nhin ăn tối một bữa chút cũng chưa đủ! Về phần Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc, ta tin Thanh Dạ sư huynh sẽ không trách ta. Ta hơi lo cho Đoạn Tang Mặc, vì thế lên lút quay lại phòng hắn xem sao. Cơm trưa vẫn còn nguyên trên bàn, hắn đang úp mặt trên giường nên ta cũng không rõ. Ta gọi thử mấy tiếng không đáp lại, hình như đang ngủ, vì thế ta lên lút lui ra, một mình dạo chợ đêm.

Hôm nay trong quán trà đang kể đến đoạn Đỗ Thập Nương giận dữ quăng hộp nữ trang, ta vừa cắn hạt dưa vừa lắng nghe, đến khi kể xong đã gần đến giờ Thân canh ba. Ta kiếm đại một quán ăn dùng bữa tối rồi dạo chợ. Sau đó ta bắt gặp hàng bán trầm lần trước ta ngắm trúng một cây nhưng đã bị bán mất.

Ta chọn một cây trăm hình hoa cúc khác, màu vàng nhạt, hoa khác tinh xảo, ở giữa còn điểm một hạt chu sa, cũng khá bắt mắt.

Từ lúc mua được cây trăm này, tâm tình ta tốt hơn hẳn, sau đó còn mua mấy miếng kẹo mạch nha, ăn dính răng không thể tả nhưng rất vui vẻ. Ta bèn mua thêm mấy miếng để chút nữa về an ủi Đoạn Tang Mặc, làm hắn vui lên. Tuy chỉ đi một mình nhưng không hề thấy cô đơn, mua sắm say sưa thỏa thích.

Đến gần giờ Hợi, ta đoán giờ này chắc Thanh Vận đã ôm bụng đói đi ngủ bèn mừng rỡ. Đáng đời, đó gọi là báo ứng!

Ta tính mò về đạo quán xem thử, ai ngờ bất gặp một người đang đứng cạnh bờ sông, buồn bực đi qua. Chỉ thấy một bóng dáng tuấn tú, cao lớn đứng gần bờ, trắng sao phủ khắp mình hắn nhìn có vẻ rất the lương, gió đêm lùa vào đạo bào đơn bạc, giống như không có ai bên trong.

Ta nóng lòng tiến lên, kéo hắn về.

“Đoạn Tang Mặc, người điên rồi sao!!” Ta nổi giận mắng hắn.

Ta vốn tưởng hắn bị kích thích nên tự nhốt mình, không ngờ hắn đã tiến đến trình độ tự hủy hoại bản thân!

“Sư tỷ, người sao vậy? Ta chỉ muốn hóng gió đêm thôi.” Đoạn Tang Mặc buồn bực nhìn ta.

“Ách... Đây... Đây... Khụ khụ...” Ta xấu hổ cười cười.

Có vẻ ta đã suy nghĩ quá nhiều, vừa rồi Đoạn Tang Mặc vững vàng đứng cạnh bờ sông, dường như không có ý nhảy xuống thì phải...

Đúng là ánh trăng gây họa, nhuộm vẻ lạnh lẽo, the lương lên hình ảnh tuyệt mỹ, khiến ta suy nghĩ lệch lạc.

Đoạn Tang Mặc thấy ta xấu hổ cũng chỉ yên lặng nhìn ta. Ta nhìn cặp mắt thâm sâu của hắn, trong bóng đêm như càng đen hơn, khiến người ta bất giác chìm sâu vào đó.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta một lúc bỗng nở nụ cười nhợt nhạt, nói: “Sư tỷ, nếu sư đệ nhớ không lầm, người còn thiếu ta một cái ôm. Bây giờ có thể làm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Đạo Trưởng Cầu Hôn

Đoạn Tang Mặc vừa nhắc tới, ta sực nhớ mình từng hứa như vậy.

Ngày đó ta đã đồng ý với Đoạn Tang Mặc, đợi đến lúc có trăng tại nơi cô nam quả nữ vắng người sẽ cho hắn ôm một cái, ai ngờ bị Thanh Vận phán một câu nữ nhi nên rụt rè, đừng yêu đương lộ liễu.

Vừa hay đêm nay trời cao lồng gió, cảnh đẹp như vậy...

Nghĩ vậy, ta ra vẻ nghĩa khí trả lời Đoạn Tang Mặc: “Có thể!”

Rất hào hùng không khác gì ‘trời rét sông Dịch lạnh lòng ghê, tráng sĩ một đi không trở về’.

Đoạn Tang Mặc cười cười, đưa tay hơi kéo ta lại, ta lao đảo nhào vào lòng hắn.

“Ai, ai ai! Sư đệ! Không, không nên như vậy!!” Ta trừng mắt, cố gắng đẩy Đoạn Tang Mặc ra.

Tuy nói là ôm nhưng cũng khác nhau!

Đoạn Tang Mặc làm như ta vì quá yêu thương nhưng nhớ mà nhào vào lòng hắn vậy! Người nào không hiểu chuyện bất gặp còn tưởng ta là loại nữ nhân vì yêu đương mà không biết rụt rè!

Nhưng Đoạn Tang Mặc không thèm để ý tới sự giãy dụa của ta, ôm ta khư khư vào lòng, thật cẩn thận thật dịu dàng nhưng khiến ta không cách nào thoát ra được.

“Ai! Sư đệ, chúng ta dừng lại một chút đi! Một lần nữa cũng được mà phải không?”

Không biết vì sao lúc nói ra lời này, ta cảm thấy mình đã hết thuốc chữa.

“Sur tỹ, đừng nói gì...” Đoạn Tang Mặc nhẹ nhàng dán miệng thì thầm bên tai.

“...” Ta cứng đờ, không dám động đậy gì, nhất thời bốn phía thật yên tĩnh chỉ còn mỗi tiếng gió thổi khiến đạo bào tung bay phàn phật.

Chậm đã!! Rõ ràng ta là sư tỹ! Vì sao ta phải nghe lời Đoạn Tang Mặc?!?!

Suy nghĩ này vừa bật ra càng khiến thêm phần hỗn độn.

Đáng tiếc ngay cả cơ hội hỗn độn cũng bị Đoạn Tang Mặc tước đoạt, giọng hân trầm thấp nghẹn ngào lại ní non bên tai ta: “Sư tỹ... Người biết không? Từ nhỏ đến lớn... Trừ mẫu thân ta ra, người là nữ nhân đầu tiên ta ôm...”

“Sư tỹ biết.”

Thời đại này nữ nhân bị ôm phải cưới về nhà, làm gì có ai lớn gan như sư tỹ ta, ôm rồi còn không cần chịu trách nhiệm?

Đoạn Tang Mặc vẫn không để ý tới lời ta, hình như đang chìm vào ký ức xa xưa, tự hồi tưởng quá khứ kể lẽ không ngớt...

“Theo ta nhớ thì trừ mẫu thân ra, tựa hồ nữ nhân nào thấy ta cũng như thấy rắn rết mãnh thú, sợ chạy không kịp. Ai cũng nói nữ tử nói chuyện với ta xong sẽ chết oan chết uổng... Ta như là sao chổi, chỉ có thể vĩnh viễn trốn ở một nơi bí mật gần đó, ta thường xuyên nghĩ... Mình có phải là một quái vật vốn không nên tồn tại trên đời này hay không...”

Ta lẳng lặng tựa vào lòng Đoạn Tang Mặc lắng nghe, không biết an ủi thế nào. Có một số việc, nếu không phải là đương sự thì không tài nào cảm nhận được hết sự chua xót khổ sở trong đó. Chuyện ta có thể làm cũng chỉ là im lặng nghe hân nói.

“Mấy năm nay thanh tịnh sống trong biệt viện, không phải nghe đàm tiếu gì nhiều, vất vả lắm mới ép mình chấp nhận sự thật này. Nhưng hình như ông trời đang đùa cợt ta, nói cho ta biết hết thấy mọi chuyện đều do một tay mẫu thân sắp đặt... Thì ra số mệnh khác nữ nhi của ta đều là âm mưu mẫu thân dựng nên, ta vốn là tấm bia đỡ cho mẫu thân gây ra những tội ác tày trời, đẫm máu... Vì sao... Người đó là mẫu thân của ta... Sinh ta ra, nuôi dưỡng ta...”

Khi Đoạn Tang Mặc nói đến khúc cuối, giọng nói đã sớm nghẹn ngào, không thành lời...

Hai tay ta bất chợt đưa lên nhẹ vỗ lưng hân.

Sư đệ dừng cảm luôn đưa thân làm bao cát, nhìn anh tuấn ngồi ngồi như vậy nhưng bên trong lại mang một trái tim thủy tinh. Cũng sẽ bị tổn thương, cũng sẽ thấy cô độc, cũng sẽ cần ấm áp.

“Sư đệ, sư tỹ hát một bài cho người nghe nhé?” Ta ngẩng đầu chớp chớp đôi mắt cong như vàng trắng khuyết, cười với Đoạn Tang Mặc.

“Được...” Đoạn Tang Mặc cũng không cự tuyệt, hơi cầm chặt tay ta lại.

“Sư tỹ rất ít khi hát cho người ta nghe, nếu hát không hay người cũng không được cười!” Ta uy hiếp nói thầm với hân.

Nếu ta không thể xoa dịu vết thương lòng của hân thì giờ đây khiến hân vui lên từng chút một để quên dần bi thương, đến khi nào biến mất không còn chút dấu vết mới thôi.

“Được, ta không cười.” Đoạn Tang Mặc nghe xong cũng hứng thú lây, thản nhiên đáp lại.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Ta hơi đặng háng, sau đó cất giọng vô cùng tình cảm.

“Sao trên trời không nói lời nào, sư đệ trên kia có nhớ sư tỹ. Đôi mắt dán tận trời cao, trái tim sư tỹ là đóa hoa băng giá...”

“Phốc...”

Không biết vì sao, ta hát thâm tình đến thế mà Đoạn Tang Mặc lại phì cười.

“Đừng cười! Chăm chú lắng nghe!” Ta vờ giận dữ gõ đầu hân.

“Dạ!” Đoạn Tang Mặc tuy ngoan ngoãn trả lời nhưng vẫn không giấu được ý cười trong giọng nói.

“Cỏ cây um tùm bên sông Thanh Vận Quan, sư tỹ gài trong gang tấc, hàng đêm có nhớ tới sư tỹ, nhặt nhòa lệ roi...”

“Sư tỹ, người còn bài nào cảm động hơn không?” Giọng Đoạn Tang Mặc cười không che dấu.

“A... Có...”

Ta biết Đoạn Tang Mặc sẽ hỏi vậy, tốt khoe xấu che, phải giữ lại chút lý do khiến sư đệ sùng bái, tiếp tục duy trì địa vị của ta trong lòng hân!

“A?” Đoạn Tang Mặc nhẹ nhàng đẩy ta ra, đôi môi bạc thếch hơi cong cong, hứng thú nhìn ta, hình như mời ta tiếp tục ca hát.

“Trên đời chỉ có mình sư tỷ tốt, có mình sư tỷ xem sư đệ như trân bảo, hãy ngã vào vòng tay sư tỷ, hạnh phúc khó tả. Không có sư tỷ sẽ buồn sầu, không sư tỷ sẽ như trẻ lạc loài...”

Ta hát đến đây bất giác cũng thấy da mặt mình đã đạt đến độ dày cực hạn, rốt cuộc cũng phải hát cho xong vì muốn Đoạn Tang Mặc tiếp tục hứng chí, vui vẻ. Vì mục tiêu thôi bay hết tất cả tâm sự bi thương của hắn, ta đành phải dán thêm một lớp vỏ xe lên mặt mà hát cho xong.

“Không có sư tỷ sẽ buồn sầu, không sư tỷ sẽ như trẻ lạc loài, rời khỏi vòng tay sư tỷ, làm sao có hạnh phúc? Trên đời chỉ có mình sư tỷ tốt, có sư tỷ sẽ không sao. Nếu có được, trong mơ cũng sẽ cười...”

Đoạn Tang Mặc vẫn chăm chú nhìn ta, cặp mắt đen như mực gần trong gang tấc giờ đây bình thản như ánh trăng thanh bản, nồng nàn mê ly, bên môi còn vương ý cười say lòng người. Ta như bị trúng ta, trong mắt lúc này chỉ có mỗi ánh mắt tươi cười mỹ mãn của Đoạn Tang Mặc.

Sau đó bên tai ta vang lên giọng nói trầm thấp mê hoặc của hắn: “Nếu đúng như sư tỷ nói, trên đời chỉ có mình sư tỷ tốt, chỉ có mình sư tỷ xem sư đệ như trân bảo. Ngoài trừ mẫu thân, sư tỷ là nữ nhân duy nhất không bị ta khắc chết. Vậy chỉ bằng chúng ta cùng hoàn tục thành thân đi?”

Đoạn Tang Mặc tự nhiên buột miệng, vừa dứt lời đã khiến ta kinh hoàng, ngờ ngác đứng tại chỗ không thể nhúc nhích, giống như mới có một tảng đá nặng thẳng xuống đầu.

Đoạn Đoạn... Đoạn Tang Mặc, hắn hắn hắn... Không phải hắn mới cầu hôn với ta đó chứ!

Tìm ta nhất thời sôi sục như thịt viên trong nồi lẩu, đập bùm bùm dồn dập liên hồi.

Đây chính là lần đầu tiên ta được cầu hôn!

Chậm, chậm đã! Đây không phải trọng điểm!

Trọng điểm là ta thích Thanh Dạ! Không phải Đoạn Tang Mặc! Tuyệt không thể bị mất hồn dễ dàng như vậy!

Chắc là đêm nay trăng thật đẹp khiến Đoạn Tang Mặc tức cảnh sinh tình!

Đúng vậy! Đều do ánh trăng gây họa!

Ta yếu ớt mắng Đoạn Tang Mặc: “Cho nên, người không thể hại chết sư tỷ nên không bỏ qua sao!!”

“Không phải sư tỷ nói hãy ngã vào vòng tay của sư tỷ, hạnh phúc khó tả sao? Giờ lại đổi ý?” Đoạn Tang Mặc dứt lời liền thoáng nhúu đôi mày tuấn mỹ, nhìn ta vô cùng tôn thương.

Ta thấy đôi mắt mất mát đó nên không đành lòng cự tuyệt nhưng hôn nhân đại sự không phải trò đùa! Một lần sẩy chân sẽ ôm hận cả đời! Nếu hôm nay tùy tiện nhận lời cầu hôn của Đoạn Tang Mặc, sau này có hối hận đứt ruột bầm gan cũng không còn cách nào đổi ý!

“Người tu đạo không được nói vậy, người, người biết xấu hổ hay không!” Ta chỉ đành giả bộ hung ác, nổi giận mắng.

“Vậy sư tỷ nói xem, thế nào là xấu hổ mà thế nào mới không xấu hổ?” Đoạn Tang Mặc bám riết không tha.

“...”

Không biết xấu hổ giống như tiểu tiện sai chỗ vậy!

Nhưng bảo ta làm sao nói ra được đây?!?!

“Thối tha, thối tha, không biết xấu hổ!!” Ta tút quá mắng đại.

Mắng xong kinh hoàng bỏ chạy vào Thanh Vận Quan, phía sau là tiếng Đoạn Tang Mặc lo lắng í ới ta cũng mặc kệ.

Ta hoảng sợ trốn trong phòng, may mà Đoạn Tang Mặc không đuổi theo. Ta nhảy lên giường, trùm chăn kín mít, đầu óc quay cuồng.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Tránh được hôm nay còn có ngày mai, không thể trốn mãi!

Nếu ngày mai Đoạn Tang Mặc lại hỏi, ta phải trả lời sao đây?

Sư đệ, vạn ác dân đừng đầu, cắt đi!!

Không đúng phải không! Sư đệ chưa làm chuyện gì vượt quá lễ giáo với ta! Nếu ta nói vậy khác nào tự tổ cáo mình có chủ ý đó?

Nếu không thì nói như vậy: ‘Sư đệ, trên thế gian tất cả tình yêu đều là nhất thời, chỉ có tin vào tổ sư, mới là vĩnh hằng!’

Đúng vậy, ý kiến hay, cứ nói vậy đi!

Sau khi kiểm được một cái có không tồi, tâm trạng sôi sục như thịt viên cũng lắng xuống nhưng không hiểu sao ta lăn lộn mãi trên giường mà vẫn không ngủ được, hình như ta đã quên chuyện gì đó rất quan trọng...

Ngày hôm sau.

Khi ta còn đang ngái ngủ thì con gà trống của Thủy Vân Am đã cất tiếng gáy rất không biết điều, ta mắt mũi kèm nhèm, rời giường rửa mặt chải đầu. Làm xong bữa sáng cho bọn Thanh Vận, Thanh Dạ, sợ chạm mặt Đoạn Tang Mặc sẽ xấu hổ nên vội vàng chui tọt vào phòng Thanh Vận núp.

Lúc đẩy cửa ra, ta hơi buồn bực, chăn gối trên giường vẫn ngay ngắn, không có dấu hiệu bị nằm lên. Tên lười biếng Thanh Vận gần đây còn bắt ta xếp chăn cho hắn. Hôm nay sao bỗng chăm chỉ, siêng năng thế này.

Lý do duy nhất đó là...

Đêm qua hắn không ngủ trong phòng...

Ta bỗng nhìn quanh khắp phòng, mọi vật vẫn ở nguyên vị trí cũ như lúc ta bỏ đi hôm qua, ngoại trừ lá thư bỏ trốn khô như ngói đặt dưới ly trà. Trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ khiến ta lạnh cả người.

Ta vội vàng tìm khắp hậu viện Thanh Vận Quan cũng không phát hiện bóng dáng Thanh Vận đâu. Lúc chạy đến tiền điện định đẩy cửa ra ngoài tìm kiếm thì thấy một lá thư phát phơ trên mặt đất. Tim ta nhảy dựng, quét mắt một vòng khắp tiền điện lập tức bắt gặp thân hình gầy yếu nào đó.

Lúc này không hiểu sao hắn cuộn tròn như con nhím quỳ úp lên nệm, vùi đầu giữa hai đầu gối không lộ mặt ra.

Ta thấy Thanh Vận như vậy lập tức sự nặng nề nảy giờ trong lòng đã rũ bỏ xuống hết.

Ta đã nói rồi, Thanh Vận đời nào quan tâm ta như vậy, làm sao có thể thức trắng đêm ra ngoài tìm ta chứ?

Nhưng đáng vẻ như con nhím hiện giờ của hắn là đang luyện thần công gì sao? Vô nhím? Thuật rút xương?

Ta đi lên lay lay bờ vai Thanh Vận: “Sur phụ, người ở đây làm gì?”

Ai ngờ lay hắn không ngã mà giống như ta lỡ chạm vào nút khởi động gì đó. Thanh Vận vốn đang vùi đầu bỗng ngẩng lên, dọa ta sợ hãi vô cùng. Khùng bố hơn là cặp mắt gian xảo vẫn vẹn tơ máu, như ma quỷ đang chăm chăm nhìn ta.

“Thất nhi?” Giọng nói ôn hòa thường ngày có vẻ hơi bén nhọn.

“Đúng vậy. Sur phụ, người sao vậy?” Ta vươn tay hươ hươ trước mặt hắn.

Chẳng lẽ Thanh Vận luyện võ nhím nên tẩu hỏa nhập ma?

Ta phải làm sao đây?

Đốt bùa gọi hồn?

Nếu Thanh Vận còn gà mờ thì ta chính là một phần mười gà mờ, nào dám tùy tiện ếm bùa.

Thanh Vận yên lặng nhìn ta, ánh mắt vô cùng phức tạp, như đang cố xác nhận điều gì đó. Mắt nửa ngày mới trở lại bình thường, tát 'bốp' một cái lên mặt ta.

Hai má nóng bừng, đau đốn, ta ngã nhào xuống đất. Cặp mắt đỏ ngầu kia giờ đây bốc lửa giận khó giấu, hai đồng tử cũng run rẩy kịch liệt.

“Ngươi không phải đi rồi sao! Còn trở về làm gì!! Cút đi! Cút càng xa càng tốt! Ngươi thực nghĩ ta không có ngươi sẽ sống không nổi sao!!”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Di* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đạo Trường Táo Bạo

Ta bụm mặt ngây ngốc ngồi dưới đất, nửa ngày cũng không hiểu Thanh Vận mới làm gì với ta.

“Mỗi ngày thức dậy còn sớm hơn gà! Làm nhiều hơn trâu?! Vậy ngươi tự thành thật nói xem mỗi ngày ngươi ngủ bao lâu! Vì sư bắt ngươi làm bao nhiêu

việc nặng! Ăn kém hơn heo! Đường Thất! Ngươi biết heo ăn gì sao! Là cám!!” Thanh Vận không biết đã đứng lên từ khi nào, đôi mắt đỏ ngầu nổi giận mắng ta.

“Ngươi tự hỏi lại lương tâm mình đi! Ngươi ăn cám lúc nào!! Mỗi ngày ta cho ngươi bốn mươi quan tiền chợ! Ngươi lén cắt xén mấy quan, ta có so đo với ngươi không! Ngươi rơi xuống sông, là ai nửa đêm không ngủ, trắng đêm đi tìm ngươi, là ai cả người ướt sũng ẵm ngươi về, trả lời xem! Lúc ngươi viết mấy lời này có nghĩ đến cảm nhận của người khác hay không!”

Ta ôm mặt ngồi dưới đất, vốn nên phần nộ vì bị Thanh Vận mắng cả buổi nhưng lại không phản bác được lời nào.

Hôm qua lúc viết ra những lời này thì tâm tư đang rối loạn, làm sao đoán được Thanh Vận đọc xong giận tím mặt.

Nghĩ lại, Thanh Vận tuy keo kiệt nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng bạc đãi ta. Chẳng qua vì hấn đòi nhằm hòng phách của ta mà tự dưng soi mói, kỳ thị hấn. Kỳ thật lúc đầu ta với Thanh Vận cũng chỉ là hai người xa lạ, nếu hấn độc ác thì đã không thu nhận ta chứ nói gì đến chuyện trăm phương nghìn kế cứu mạng ta hay giúp ta che giấu với Đoạn Tang Mặc.

Nhìn dáng vẻ hấn bây giờ chắc chắn là đêm qua đã trắng đêm ra ngoài tìm ta. Ta như một đứa con nít nông nổi, nghịch ngợm bình thường, gây phiền toái khắp nơi còn tự cho mình là nạn nhân.

“Sư phụ, thực xin lỗi...” Ta cúi đầu nhỏ giọng, tiếng nói yếu ớt như muỗi kêu.

“Đừng gọi ta là sư phụ, ngươi không phải tính rồi Thanh Vận Quan sao! Ta không có phúc thu nhận một đồ đệ hiếu thuận như ngươi!” Thanh Vận không lớn tiếng nữa mà ngược lại chuyển qua thân thiết.

Thanh Vận vừa dứt lời, nước mắt của ta nhất thời tràn ra như thủy triều.

Nếu Thanh Vận thực không cần ta, ta đây nên đi đâu...

Ta không có gì cả, chỉ dựa vào chút bạc mà Đường Thất tiền nhiệm để lại, không đầy mấy tháng sẽ chết đói nơi đầu đường xó chợ. Cho dù không đói bụng chết, không chừng sẽ lưu lạc hồng trần, mỗi ngày bán rế tiếng cười kiếm sống. Ông trời a!

Cuộc sống như vậy quả thực sống không bằng chết...

Sau đó bỗng dưng cảm thấy hai má không còn đau nữa, ta vội vàng đứng dậy liều mạng ôm lấy hai chân Thanh Vận, vừa khóc vừa nói: “Oa... Sư phụ, người đừng không cần đồ nhi...” Thật khiến người ta thương tâm rơi lệ...

Thanh Vận thấy ta khóc lóc thê thảm như cha chết mẹ chết, hiển nhiên cũng hơi động lòng, cúi xuống tính gỡ tay ta ra nhưng động tác khá nhẹ nhàng.

“Buông ra!” Thanh Vận vừa phụng phịu vừa tức giận.

“Không buông! Đồ nhi chết cũng không buông!”

Ngốc mới buông!! Ta không tính lưu lạc hồng trần đâu!

Ta muốn làm vợ Thanh Dạ!!

“Vi sư bảo ngươi buông ra!”

Giọng Thanh Vận không còn giận dữ như trước nữa mà xưng hô cũng đã thay đổi.

Lòng ta thầm mừng, nếu đã xưng là vi sư chứng tỏ việc này còn cơ hội cứu vãn!

Mới vừa rồi hấn còn ta này ta nọ, thật đúng là hạ quyết tâm không nhận người đồ đệ này nữa, ta sợ tới mức trái tim pha lê suýt vỡ nát.

“Một ngày là thầy cả đời là thầy! Sư phụ, người yêu người nhất là ta, người sao có thể bỏ rơi ta...” Ta ngẩng đầu, chớp hai mắt dầm lệ, vô tội nhìn Thanh Vận. Trong nước mắt không nhiễm chút bụi trần, không biết có thể khiến bao nhiêu đại thúc tan chảy.

Chuyện buồn nôn hay không buồn nôn để sau hẵng nói. Chứ rồi Thanh Vận Quan, ta đi đâu tìm được sư huynh ôn nhu như vậy, sư đồ đệ hiếu thuận như vậy!

Thanh Vận đương nhiên động lòng trước ánh mắt chua xót, tuyệt vọng của ta, bất đắc dĩ nhìn ta nói: “Ngươi đứng lên trước...” Giọng điệu mềm mỏng hơn vừa rồi nhiều.

“Sư phụ nếu người không tha thứ cho đồ nhi, đồ nhi sẽ quỳ mãi ở đây!” Ta bắt cháp.

Kỳ thật ta đã sớm đoán Thanh Vận sẽ không để ta quỳ mãi nhưng làm vậy sẽ thể hiện được sự trung thành của ta với hấn.

Nét mặt Thanh Vận phức tạp, nhìn ta nửa ngày, cuối cùng đành đầu hàng, thở dài nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa!”

“Dạ!” Thanh Vận vừa dứt lời, hai mắt ta lập tức ráo hoảnh, từ tốn đứng lên.

Ai u, quỳ này giờ khiến hai đầu gối ta đau gần chết.

Đôi mắt mệt mỏi của Thanh Vận nhìn ta, hai tay nhẹ nhàng vuốt lên má ta, bắt đầu hỏi: “Đau sao?”

Khả năng biến hóa của Thanh Vận này cũng khá lắm, mới vừa rồi còn tát ta không chút lưu tình, giờ đã vỗ về mặt ta dịu dàng như vậy.

“Đau...” Ta ừm khụt trả lời.

Từ nhỏ đến lớn, ngay cả cha ta cũng chưa từng đánh ta, hai má ta giờ đây nóng như lửa thiêu, còn hơi rất rát.

“Chút nữa chườm nước đi, vì sư vừa rồi giận quá mới lỡ tay đánh nguoi, lần sau đừng tùy tiện náo loạn bỏ đi nữa, cũng đừng nói mấy lời vô liêm sỉ như vậy.” Thanh Vận cau mày mở miệng ra vẻ thăm thía.

“Dạ.” Tuy ta trả lời ngoan ngoãn nhưng trong lòng rất bất mãn!

Lỡ tay?

Ta khinh!

Rõ ràng là mượn cơ hội trả thù!

Ngày nào đó ta cũng lỡ tay tát nguoi một cái được không?

“Vi sư mệt rồi, ta về nghỉ trước. Hôm nay nguoi không phải học Thanh Đạo, hãy cùng Mặc nhi giúp sư huynh đón tiếp thí chủ.” Thanh Vận dứt lời lại liếc nhìn ta rất thâm sâu rồi đi ra sau hậu điện.

Ta nhìn theo bóng Thanh Vận, trong một đêm như già thêm mười tuổi. Không khỏi nhớ lại dáng vẻ cao ngạo trước kia của hấn nên thầm chua xót như bình dấm chua bị đổ.

Sau khi nhặt thư bỏ trốn lẫn lốc trên đất và dọn dẹp tiền điện sạch sẽ, ta đến hậu viện múc một chậu nước chườm mặt rồi không khỏi nhẹ răng trợn mắt lần nữa. Thanh Vận có biết thương hương tiếc ngọc hay không chứ, đánh ta đau gần chết.

Khi Đoạn Tang Mặc thấy ta cũng không kém phần kinh ngạc.

“Sư tỷ, mặt của nguoi bị sao vậy?”

“Không cẩn thận đập vào cửa!” Ta dối trá.

Ta đã thầm cân nhắc, cuối cùng kết luận mình vẫn nên lấy lý do này hơn là tiết lộ bị Thanh Vận đánh, như vậy còn giữ được chút mặt mũi.

“A.” Đoạn Tang Mặc dù còn hoài nghi nhưng chiều ý ta, không hỏi thêm.

Đến trưa là lúc đi chợ với Đoạn Tang Mặc, trên đường đi, ta hoàn toàn vứt bỏ dáng vẻ hàng ngày mà chuyển thành tiểu thư khuê các, không dám lăm lăm lời. Kỳ thật ta vẫn còn sợ lời cầu hôn hôm qua của Đoạn Tang Mặc, sợ hấn hỏi lại, không biết trả lời thế nào.

Có lẽ phải viện cớ trung thành với tổ sư đến suốt đời đi...

“Sư tỷ, hôm nay ăn món gì?” Đoạn Tang Mặc quay đầu, nhìn ta chăm chăm.

“Thịt Tô Đông Pha.” Ta trả lời ngắn gọn.

Dùng thịt Tô Đông Pha nịnh bợ Thanh Vận để hấn khỏi lên cơn lần nữa.

Chậm đã! Thanh Vận tát ta mà ta còn cho hấn ăn thịt Tô Đông Pha?! Đây cũng quá hèn nhát!!

“Sư tỷ, gần đây trời chuyển lạnh, mấy ngày nữa nên mua thêm quần áo.” Đoạn Tang Mặc cố tìm chuyện tào lao để nói.

“Ha ha, đúng vậy...” Ta xấu hổ cười cười, kẻ đó tiếp tục bước đi.

Sư đệ này mặt nào cũng tốt! Chỉ là trong tình yêu lại đơn thuần giấy trắng. Nếu ta không dạy bảo hấn đàng hoàng, chẳng may ngày nào đó hấn bị hồ ly dụ dỗ mê hoặc thì phải làm sao?

“Sư tỷ!”

Giọng nói hờn dỗi của Đoạn Tang Mặc bỗng vang lên bên tai.

“A, sao vậy?” Ta buồn bực quay đầu hỏi.

“Sur tỷ có phải đang trốn tránh ta không?” Đoạn Tang Mặc sớm dừng bước, đôi mắt có vẻ giận hờn nhìn ta.

“Ha ha, sư đệ đa tâm, sư tỷ yêu người còn không hết!” Lời vừa nói ra, nhất thời ta hận không thể cắn cái lưỡi chuyên gây chuyện thị phi của mình.

Ở chung lâu ngày với Thanh Vận ngũ ngọc, mấy lời nịnh bợ rất dễ tuôn ra. Nhưng hôm nay sau khi nói với Đoạn Tang Mặc một câu sư tỷ yêu người còn không hết này không phải là tự chuốc phiền hay sao!

“Sư tỷ, kỳ thật người không cần trốn tránh ta. Nếu tỷ không muốn ta sẽ không cưỡng cầu, cứ xem như hôm qua ta mê sảng.” Đoạn Tang Mặc dừng lại, cặp mắt đen như mực đục ngầu. Dứt lời một mình xăm xăm tiến về phía trước.

Chẳng lẽ ta né tránh quá lộ liễu nên Đoạn Tang Mặc phát hiện rồi?

“Này, sư đệ, sư tỷ không phải đang trốn tránh! Người đợi chút!” Ta vội vàng đuổi theo.

Tiến về phía trước! Tiến về phía trước! Sư đệ thù sâu! Sư tỷ nặng nợ!

Đoạn Tang Mặc có vẻ rất tức giận nên không thềm nghe ta gọi, lập tức đi rất nhanh. Ta đuổi theo, thở hồng hộc, cuối cùng cảm không nổi bèn đặt móng xuống đất, khóc thét: “Ai ui!”

Một tiếng khóc thét còn hơn thiên ngôn vạn ngữ, Đoạn Tang Mặc quả nhiên dừng bước, xoay người thấy ta ngồi dưới đất vẻ mặt khổ sở, đứng là vẫn không đành lòng, đi tới ngồi xổm xuống nhìn ta lo lắng hỏi.

“Sư tỷ, người không sao chứ?”

Đoạn Tang Mặc không để ý tới ta thì thôi, hắn vừa để ý ta liền thăm! Ta rành nhất là chiêu được nước lấn tới!

“Không phải người không thềm để ý sư tỷ sao, chỉ để ý tới mình sao! Quan tâm sư tỷ chết sống làm gì!” Ta nhủ mảy lểc hắn, sau đó quay mặt sang hướng khác, không thềm nhìn hắn.

“Là sư tỷ không để ý ta mới đúng...” Giọng Đoạn Tang Mặc rầu rĩ truyền vào tai ta.

“...”

Đường Thất, chết cũng không thể thừa nhận!!

Vậy làm ác nhân trước cáo trạng đi!!

“Ai nói sư tỷ không để ý người! Người thật không hiểu tâm tư nữ nhi người ta chút nào! Đây gọi là muốn nói nhưng xấu hổ! Muốn nói nhưng xấu hổ, hiểu không!” Ta nói rất hợp lý hợp tình.

“Muốn nói nhưng xấu hổ?”

Đoạn Tang Mặc buồn bực nhìn ta, hiển nhiên không thể lý giải tâm ý sâu xa của ta. Nhưng mục đích của ta là khiến hắn không hiểu, vậy mới dễ gạt hắn.

“Đồ ngốc!” Ta ra vẻ thẹn thùng, vừa giận vừa vờ đánh Đoạn Tang Mặc.

“...”

Ta nhìn Đoạn Tang Mặc mê man, ngây ngốc ra mặt, thầm nghĩ hắn mình đang đùa giỡn sư đệ chăng?

“Còn không mau đỡ sư tỷ lên? Nếu không ra chợ mua đồ ăn kíp, người ta sẽ dọn hàng mất!” Ta lập tức biến sắc, thu hồi vẻ thẹn thùng, trừng mắt nói với Đoạn Tang Mặc.

Mấy chữ “muốn nói nhưng xấu hổ” đã đủ lừa Đoạn Tang Mặc ít lâu rồi. Còn lừa được hắn trong bao lâu thì không chắc!

Lúc mua xong, Đoạn Tang Mặc bỗng trở nên trầm mặc, ta nhìn mảy kiếm của hắn nhăn nhó, vẻ mặt rất hoang mang nên không đành lòng quấy rầy hắn.

Ta dắt Đoạn Tang Mặc im lặng trở về đạo quán, còn cách Thanh Vận Quan không xa đã thấy thấp thoáng hai đỉnh kiệu.

Vốn dĩ khách đến Thanh Vận Quan cầu phúc thường là phu nhân, tiểu thư nên có kiệu ở đây cũng không lạ. Nhưng hai đỉnh kiệu này khá quen mắt, hơn nữa mấy hạ nhân đứng cạnh kiệu cũng vậy. Tim ta đập mạnh, không dám lại gần Thanh Vận Quan nửa bước.

Đoạn Tang Mặc hiển nhiên cũng ngăn người nhìn hai cỗ kiệu kia hết nửa ngày, rốt cục quay đầu nắm bàn tay đã sớm lạnh ngắt của ta.

“Đừng sợ, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Đoạn Tang Mặc thần nhiên, sau đó tươi cười để ta yên tâm.

“Ừ.” Ta tuy nói vậy nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Dù sao ai gặp người từng mưu hại mình mà không sợ! Cho dù người nọ không quang minh chính đại ra tay.

Đoạn Tang Mặc chậm rãi kéo ta đi vào đạo quán.

Thanh Dạ vẫn mặt mày ôn nhu trò chuyện với đám oanh yến, một mình tiếp đón nên bận túi bụi. Trong điện có hai người, một phụ nhân đang nâng khăn chấm nước mắt, một nam nhân khác trông khá giống Đoạn Tang Mặc đang ngồi bên khuyên giải.

Ta bất giác nắm thật chặt tay Đoạn Tang Mặc nhưng kỳ quái là Đoạn Tang Mặc không đi về phía bọn họ mà lại lập tức kéo ta ra sau điện. Ta tuy hơi khó chịu nhưng cách này có thể tránh Đoạn phu nhân càng xa càng tốt nên để mặc hắn lôi đi.

“Mặc nhi!” Phía sau bỗng vang lên một giọng nói khàn khàn nghẹn ngào.

Đoạn Tang Mặc khẽ khựng lại nhưng lập tức bỏ qua, tiếp tục lôi ta đi.

“Mặc nhi!” Tay áo Đoạn Tang Mặc bị níu lại nên hắn đành dừng bước.

Ta hồ hững xoay người liếc nhìn Đoạn phu nhân giờ đây đang đầm đìa nước mắt giữ Đoạn Tang Mặc. Nếu xét tướng mạo, Đoạn phu nhân lúc trẻ tuy không nói là khuynh quốc khuynh thành nhưng hắn cũng là một giai nhân xinh đẹp tuyệt trần nên dù đã có tuổi mà đôi mắt vẫn hiền lành dịu dàng như xưa.

Nhưng “tri nhân tri diện bất tri tâm”, ai có thể ngờ bà ta một tay mưu hại nhiều nữ tử như vậy. Một nữ nhân vì nam nhân, có phải chuyện gì cũng có thể làm được?

Ta bỗng nhớ lại ngày ấy bà ta theo Đoạn lão gia đến Thanh Vân Quan, vì ngăn cản Đoạn Tang Mặc nhập đạo mà khóc đứt ruột đứt gan. Lúc ấy ta cũng không đành lòng vì ta với Thanh Vân đang cô tình lừa Đoạn Tang Mặc vào Thanh Vân Quan. Nhưng hôm nay nghĩ lại, chắc bà ta khóc lóc dữ dội như vậy là vì đã không còn tấm bia Đoạn Tang Mặc này nữa thì phải.

“Xin hỏi thí chủ có chuyện gì phân phó?” Đoạn Tang Mặc xoay người hồ hững nhìn Đoạn phu nhân, giọng điệu bình tĩnh.

Duy chỉ có mình ta biết, Đoạn Tang Mặc lạnh lùng kia đang xiết tay ta đau gần chết!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đạo Trường Đà Giỡn

“Mặc nhi, nghe ta giải thích!” Đoạn phu nhân giữ chặt tay áo Đoạn Tang Mặc khóc lóc than thở.

“Thí chủ, bản đạo đạo hạnh còn thấp, không thể bốc quẻ cho thí chủ, mong thí chủ thông cảm.” Đoạn Tang Mặc hồ hững trả lời không ăn nhập gì cả.

“Mặc nhi, Mặc nhi... Người nghe mẫu thân giải thích, ta không phải cố ý hại người...” Đoạn phu nhân không hiểu ý Tang Mặc, vẫn cố chấp níu kéo Đoạn Tang Mặc, dù thế nào cũng không chịu buông tay.

Đoạn phu nhân không nói thì thôi, vừa buông lời đã khiến Đoạn Tang Mặc không thể nào hồ hững được. Cặp mắt lạnh thấu xương nhìn Đoạn phu nhân cười nhạt: “Không phải cố ý hại ta, chỉ hại thiếp thất của cha, chỉ hại Đường Thất thôi sao!”

Là sư tỷ...

Ta bắt đắc dĩ thờ dài khinh thường.

Đây gọi là quá tam ba bận, Đoạn Tang Mặc nay cũng không còn sợ người sư tỷ này nữa, gần đây cứ luôn miệng Đường Thất này, Đường Thất kia! Kề làm sư tỷ như ta làm sao chịu nổi!

Đoạn Tang Mặc vừa dứt lời, Đoạn phu nhân lập tức cẩn thận nhìn bốn phía, hiển nhiên sợ người khác nghe thấy. Đã đến nước này còn cố che giấu để âm mưu của mình không bại lộ, phải nói Đoạn phu nhân quả là gặp biến không sợ.

Đoạn Tang Ân này giờ im lặng ngồi bên cạnh rót cục cũng mở miệng, bình tĩnh nói với Đoạn Tang Mặc: “Tang Mặc, có chuyện gì từ từ nói, dù sao để người ngoài nghe thấy chuyện nhà không tốt.”

“Không tốt? Chuyện như vậy cũng dám làm, còn sợ người khác không biết?” Đoạn Tang Mặc cười lạnh nhìn Đoạn Tang Mặc chằm chọc.

“Đoạn Tang Mặc, dù mẫu thân đã làm sai chuyện gì thì người cũng là mẹ của người! Huống hồ việc này cũng không hẳn là người sai hết!” Tuy mặt mũi Đoạn Tang Ân có vẻ ôn hòa hơn Đoạn Tang Mặc nhưng khi nghiêm mặt thì độ sắc bén không hề kém cạnh hẳn.

“Đúng! Không phải mẫu thân sai! Hết thầy đều là ta sai! Ta không nên sinh ra trên đời này! Không nên hại chết nhiều người như vậy!” Đoạn Tang Mặc nghe Đoạn Tang Ân nói xong, tự nhiên mắt bình tĩnh, hai mắt nhòa lệ.

Huynh đệ đầu khẩu hết sức căng thẳng, hiển nhiên thu hút không ít sự chú ý của những người khác. Ta thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, nếu để người khác biết được chuyện riêng của Đoạn gia tất nhiên sẽ khiến sự việc trầm trọng hơn, Đoạn phu nhân cũng khó tránh khỏi chuyện lao ngục, nghiêm trọng hơn có thể bị mất mạng. Đến lúc đó người bị tổn thương không chỉ có mình Đoạn Tang Mặc.

“Sur đệ, người bình tĩnh trước đã, đây không phải chỗ nói chuyện. Nên đưa Đoạn phu nhân đến hậu viện nói rõ ràng mọi chuyện đi.” Ta khuyên nhủ.

“Sur tỷ, ta không có chuyện gì cần nói với bọn họ.” Đoạn Tang Mặc hờ hững đáp.

“Mặc nhi...” Đoạn phu nhân vừa khóc vừa gọi Đoạn Tang Mặc.

“Sur đệ ngoan, nghe lời sư tỷ! Đi thôi, đi thôi!” Dứt lời ta buông tay Đoạn Tang Mặc ra, liều chết kéo hẳn sau hậu viện.

Việc này cũng không nhỏ giống chuyện quỳ thủy trước đây, không thể nhắm mắt bỏ qua, ngày nào chưa giải quyết thì vĩnh viễn không chấm dứt.

Về mặt Đoạn Tang Mặc phức tạp, nhìn ta nhưng không phản đối, kể đó theo Đoạn Tang Ân và Đoạn phu nhân ra hậu viện.

Ta đương nhiên sẽ không nghe lén ngu ngốc như vậy, việc này ta còn ước mình biết ít một chút! Nhìn đám oanh yến đang vây quanh Thanh Dạ, ta quyết định phải biến thân thành nữ chiến sĩ xinh đẹp trước đã. Dù sao ta không thể vô tình nhìn đại hiệp mặt nạ đen luôn cứu ta lúc nguy nan đang bị vây hãm trong đám vây hoa kia được.

Chậm đã! Đại hiệp mặt nạ đen luôn cứu ta lúc nguy nan là Đoạn Tang Mặc mới đúng, đâu phải Thanh Dạ?

Quên đi! Mặc kệ! Trước mắt việc giải cứu Thanh Dạ quan trọng hơn! Coi như hẳn là đại hiệp mặt nạ trắng cũng được!

Sau khi hạ quyết tâm, ta tận lực xâm nhập vào vòng vây oanh yến, chớp chớp đôi mắt hoảng sợ lẫn bối rối nhìn Thanh Dạ không nói.

Thanh Dạ tất nhiên nghĩ ta bị Đoạn phu nhân dọa nên cười cười dịu dàng với ta, xoay người nói với đám oanh yến: “Bản đạo có một số việc cần xử lý, tạm thời không thể tiếp đón.” Dứt lời liền lôi ta vào nội điện.

Ta mê mết vì được Thanh Dạ lôi kéo, tuy cách một lớp tay áo nhưng rất thỏa mãn. Làm người không thể quá tham, dục tốc bất đạt, chuyện tình cảm phải chậm chậm mới tốt.

Thanh Dạ lôi ta vào nội điện, nhẹ nhàng hỏi: “Tiểu Thất, sao vậy?”

Ta muốn nói lại thôi: “Sur đệ và Đoạn phu nhân cùng đi ra hậu viện...”

Kỳ thật việc này không thể trách ta nhiều chuyện, ta rõ ràng chỉ muốn kiểm soát ở bên Thanh Dạ một mình thôi. Nhưng hôm nay thật đẹp trời, hoa nở chúm chím nên phải tương đối đứng đắn chứ đừng nói chuyện tào lao.

“Tiểu Thất, đừng lo lắng, không có việc gì. Đoạn phu nhân sẽ không làm gì con mình...” Thanh Dạ tươi cười khuyên giải, an ủi.

“Ta biết...” Nói đến đây, đầu óc lập tức mau chóng vận động.

Nên nói thêm gì nữa để dụ dỗ Thanh Dạ tiếp tục nói chuyện phiếm đây?

“Nếu không có việc gì, vậy Tiểu Thất cứ ở đây suy tư tiếp đi, sư huynh ra ngoài tiếp đón các thí chủ. Hôm nay sư phụ vắng mặt, đạo quán hơi bận rộn.” Thanh Dạ thấy ta không nói liền thân nhiên mở miệng.

“...”

Không biết vì sao ta bỗng hồi nghĩ tới một câu danh ngôn: ‘Mùa đông đến rồi, mùa xuân đâu còn xa’.

“Được, sư huynh làm việc trước đi.” Ta nén đau lòng, ra về hiền lành trả lời.

Sư huynh, tốt nhất người đừng buông tay ta ra...

“Ngao ngoãn đợi trong nội điện.” Trước khi đi, Thanh Dạ còn không quên dặn dò, sau đó vừa cười vừa nhẹ nhàng xoa đầu ta.

“...”

Ta ngơ ngác nhìn bóng dáng Thanh Dạ rời đi như hoa hướng dương ngóng mặt trời.

Thượng đế a! Thánh mẫu Maria a!

Được Thanh Dạ xoa đầu nhẹ nhàng như vậy thật ấm áp, thật lãng mạn!!

Quả thực ta muốn mình lập tức hóa thân thành một chú nai tơ chui vào lòng hân...

Vì thế cho đến lúc Thanh Dạ đã ra khỏi nội điện, ta vẫn còn mang về mặt hoa hướng dương háo sắc, chống cằm nhìn theo hướng Thanh Dạ rồi đi một cách đầy yêu thương.

Tình yêu!

Đây là tình yêu!

Một hành động thân mật nho nhỏ cũng có thể khiến người ta say lòng, mê đắm...

Không biết qua bao lâu, ta thật vất vả thoát khỏi tình trạng háo sắc trở lại bình thường. Ta đi ra nội điện thấy Thanh Dạ vẫn bị vây quanh như trước, hai cổ kiện ngoài đạo quần đã mất tăm, ta nhìn quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng Đoạn Tang Mặc đâu.

Ta buồn bực ra hậu viện, vừa tới đã thấy Đoạn Tang Mặc cúi đầu lè loi ngồi trên cầu thang, không biết đang nghĩ gì. Ta hơi lo lắng nên đi qua, sợ có trái tim thủy tinh này của ta chắc không đến mức tránh vào một góc vắng vẻ, vụng trộm roi lệ chứ!

“Sư đệ, ngươi không sao chứ?”

Ta đi đến bên cạnh Đoạn Tang Mặc, ngồi xuống nhẹ giọng hỏi.

Đợi đến lúc Đoạn Tang Mặc nâng gương mặt đầm đìa nước mắt lên, ta dốc hết nghị lực tám năm kháng chiến ra khuyên hân đừng quá lún sâu vào chuyện cũ, làm người nên đứng cảm tiến lên phía trước!

Ai ngờ Đoạn Tang Mặc ngẩng đầu nhìn ta, hai gò má tuấn mỹ ướt đẫm khiến ta bỗng dưng hơi tiếc hận.

“Sư tỷ, người nói... Ta nên tha thứ cho mẫu thân sao...” Đoạn Tang Mặc tuy đang nhìn ta nhưng cặp mắt nhật nhòa nên ta không đoán được gì, chỉ thấy hân có vẻ trống rỗng.

“... Việc này ngươi phải tự hỏi chính mình.”

Nếu muốn ta nói thật, ta nhất định không tha thứ!

Nhưng dù sao cũng không phải mẹ ta nên ta có thể trả lời nhẹ tênh, còn Đoạn Tang Mặc tất nhiên khổ sở hơn nhiều. Cho nên chuyện nhà mình vẫn chỉ có mình tự giải quyết mới tốt.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta cười đau khổ, nói: “Ta còn tưởng việc này chỉ do một mình mẫu thân bày ra, ai ngờ đại ca lại nói cho ta biết, việc này hân cũng có phần...”

Ta không khỏi kinh ngạc vì tiết lộ này của Đoạn Tang Mặc, chẳng những mẹ hân chủ mưu mà đại ca hân cũng góp phần tham dự sao? Đây khác nào một nhà rập tâm hại Đoạn Tang Mặc? Nhà họ Đoạn bọn họ thật đúng là nhân tài vô kể!

“Bọn họ nói năng thật lý lẽ, chung quy cũng chỉ vì địa vị của chính mình...” Đoạn Tang Mặc thấp giọng buồn cười nói.

“Sư đệ, vì mục đích riêng khiến con mình từ nhỏ đã bị bôi rêu là khác nữ nhân, cô độc lớn lên. Mẫu thân như thế còn dám tự xưng là mẫu thân tốt! Mẫu thân cũng không phải chỉ là một nữ nhân cấp đủ cơm ăn áo mặc mà thôi.” Ta thăm thía nói với Đoạn Tang Mặc.

“Cho nên, ý sư tỷ là không tha thứ?”

“Sư đệ, người mẹ mang thai gần 10 tháng mới sinh con, đây cũng không phải chuyện dễ. Cho dù người đó làm nhiều chuyện xấu nhưng bà ta vẫn chưa tổn thương ngươi chút nào. Ta nhận thấy mẫu thân ngươi vẫn yêu thương ngươi...” Ta tiếp tục khuyên bảo.

“Vậy theo ý sư tỷ, rốt cuộc nên tha thứ hay không?” Đoạn Tang Mặc quả nhiên bị ta làm điên đầu như óc, vẻ mặt khó hiểu nhìn ta hỏi.

Ta thấy sắc mặt Đoạn Tang Mặc rõ ràng tốt hơn nhiều, cười gian nói: “Sư đệ có quyền tha thứ cho mẫu thân vì bà ta là sinh ngươi ra, nuôi dưỡng ngươi. Nhưng ngươi cũng có thể không tha thứ, dù sao bà ta lợi dụng ngươi hại rất nhiều người. Tóm lại nói một cách ngắn gọn, muốn tha thứ hay không cũng do ngươi tự quyết định! Nếu bây giờ chưa thể tha thứ thì tạm thời gác lại, chờ đến lúc thích hợp muốn làm gì thì làm! Hiện tại ngươi chỉ cần vui vẻ là tốt rồi, vì đây là do mẫu thân ngươi nợ ngươi...”

Ta không phải thánh mẫu Maria, suýt bị hại chết còn thay hung thủ cầu tình. Nhưng dù sao cũng là mẫu thân Đoạn Tang Mặc, bản thân hân cũng là nạn nhân, nếu hân cứ ôm mãi chuyện này trong lòng nhất định sẽ trở thành một đóa hồng nhỏ héo rũ, ta thương hương tiếc ngọc nên không đành lòng.

Kỳ thật ta muốn tiểu sư đệ hay bị chà đạp này vui lên, hân vui vẻ ta mới vui vẻ! Nếu Đoạn Tang Mặc muốn mẫu thân chết mới vừa lòng, ta nhất định tổ cáo Đoạn phu nhân với quan phủ không chút lưu tình!

Ai...

Trước ưu tư vì sự đệ, sau giúp vui cho sự đệ!

Đó là tình yêu cao thượng cỡ nào!!

Ta không khỏi cảm động lệ nóng doanh tròng: Có sự tử như ta, thật không hiểu là Đoạn Tang Mặc đã tu luyện mấy đời mới có phúc cỡ này!

Đoạn Tang Mặc nghe xong cúi thấp đầu trầm tư, nửa ngày sau mới nghe được tiếng thở dài bưng bình như vừa trút bỏ được hết gánh nặng, băng quơ nói: “Vậy khi nào ta muốn tha thứ sẽ tha thứ.”

“Ngoan.” Thế này mới đúng.

Ta cười cười xoa đầu Đoạn Tang Mặc. Sự đệ nên vui lên mới phải, để sự tử tha hồ chà đạp.

Không thể không nói Đoạn Tang Mặc là sự đệ tốt, vì phối hợp với ta để ta dễ dàng chà đạp, không tiếc hi sinh bản thân.

Ta vui vẻ khó giấu, càng xoa càng hăng say, đúng lúc ta chuẩn bị vỗ đầu hắn thành ổ gà, Đoạn Tang Mặc bỗng tươi cười vô cùng anh tuấn, vô cùng sáng lạn như ánh nắng tháng tám khiến ta choáng váng.

Sau đó, ta nghe hắn dùng giọng nói trầm thấp mê hoặc vốn có nói với ta: “Đường Thất, có người thật tốt...”

Lời này vừa nói ra, nhất thời ánh nắng tháng tám thành gió lạnh tháng chạp.

Ta vỗ mạnh vào đầu hắn không chút nương tay, nổi giận mắng: “Kêu sự tử!!”

Đoạn Tang Mặc cười cười, bắt đầu đi trả lời: “Dạ, sự tử!”

Ta lúc này mới hơi hài lòng, đứng lên liếc Đoạn Tang Mặc, theo kế đó đi về phía nội điện nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Còn không mau đi theo sự tử?”

“Đi đâu?” Đoạn Tang Mặc buồn bực hỏi.

“Đổi thuốc!!”

“Sự tử người đời?” Đoạn Tang Mặc kinh ngạc.

“Không phải sự tử chẳng lẽ là sự phụ sao!” Ta liếc Đoạn Tang Mặc như thể hắn là đồ ngốc.

Đại phu đã từng dặn cứ ba ngày phải thay thuốc cho Đoạn Tang Mặc một lần, vết thương ở sau lưng nên hắn không thể tự làm. Đừng mong chờ gì ở Thanh Vân, thứ lười biếng như hắn nhất định không mớ tay vào. Về phần Thanh Dạ, nay bận rộn đủ việc, còn rảnh đâu mà thay thuốc cho Đoạn Tang Mặc. Hơn nữa, nam nhân vụng về, không thích hợp làm việc cẩn thận, cuối cùng chỉ còn sót lại mình ta gánh vác!

Ta cùng Đoạn Tang Mặc về phòng hắn rồi ra về thản nhiên ngồi xuống ghế ép uống Đoạn Tang Mặc, càn rỡ nói, “Cởi ra!” Rất mạnh bạo như thể hắn là áp trại phu nhân.

“Sự tử, như vậy chỉ sợ không ổn...” Hai gò má tuấn mỹ của Đoạn Tang Mặc rõ ràng ửng hồng, sợ là qua một hồi nữa còn có thể luộc trứng được.

“Chuyện gì không ổn, mau cởi! Nếu không cởi, sự tử sẽ ra tay!” Nhíu mày..

Đừng làm bộ xấu hổ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!!

Lần trước lúc đại phu băng bó ta đều thấy hết! Còn che giấu làm gì!!

Đoạn Tang Mặc vừa nghe xong, không nói gì thêm, xoay người quay lưng lại ngạo mạn trút ngoại bào xuống. Sau đó hơi xấu hổ xoay người nhìn ta rồi tiếp tục cởi áo trong.

Ta về mặt lạnh nhạt ngồi cạnh bàn tự tay rót một chén nước, tỉnh tê đánh giá thân hình trước mắt.

Lưng thon dài, vai rộng, vòng eo mê người. Tỷ vết duy nhất là tầng tầng băng gạc bao quanh nay còn ứa máu.

Nhưng không thể phủ nhận, thân hình Đoạn Tang Mặc rất hợp với khẩu vị của ta.

“Ngoan ngoan nằm lên giường đi...”

Ta thường thức xong bèn hồ hững tiếp tục chỉ huy Đoạn Tang Mặc, tình huống lúc này hơi giống cảnh ‘bá vương thượng cung’.

Kỳ thật ta cũng không muốn đùa giỡn Đoạn Tang Mặc, lần trước lúc ta có quý thủy đã phát sinh chuyện khiến ta không thể bỏ qua! Đoạn Tang Mặc hoàn toàn tự tiện xâm nhập khuê phòng nữ tử! Ngay lúc ta đang thay quần áo thì lỗ mông xông vào, bao nhiêu đường cong của ta đều thấy hết.

Sau đó còn để Thanh Vận gà mờ xâm nhập, khiến Thanh Dạ bất gặp tình cảnh không ra sao, thật sự nghĩ lại thêm đau đầu. Kẻ khởi xướng mọi chuyện tệ hại đó chính là Đoạn Tang Mặc!

Chỉ cần có thù, dù là Đoạn Tang Mặc hay Thanh Vận ta đều nhớ kỹ! Một ngày nào đó nhất định đòi lại! Ngược đến mức khiến các người kêu cha gọi mẹ!!

Lần này Đoạn Tang Mặc không hề chần chờ, ngoan ngoãn nằm trên giường. Ta không giỡn nữa, đi đến trước giường gỡ đồng băng gạc ra. Miệng vết thương vẫn còn rỉ máu, còn dính một ít máu khô nên băng gạc rất khó gỡ ra.

“Sur đệ, người kiên nhẫn một chút.” Giọng ta nhẹ nhàng lạ thường, tuy miệng an ủi Đoạn Tang Mặc nhưng không hề nương tay, chưa dứt lời đã dùng sức gỡ miếng băng gạc ngay miệng vết thương.

Vết thương cũng đã đỡ hơn trước nhưng vẫn còn hơi nhầy nhụa.

“Sur tỷ, đau...”

Đoạn Tang Mặc nằm trên giường, nhử mày nhắm mắt nhưng giọng nói vô cùng hồ hững.

Sur đệ, không ai dạy người cách làm nũng sao?

Ít nhất cũng nên rên rỉ khổ sở...

“Thực đau?” Ta ra vẻ thân thiết hỏi.

“Đúng.”

“Đừng lo! Sur tỷ có cách! Rất nhanh sẽ không đau, người nhắm mắt một chút, trên đời này đều trước đắng sau ngọt!” Ta dùng giọng nói dịu dàng dịu dàng dụ hoặc Đoạn Tang Mặc.

“Được...”

Đoạn Tang Mặc tuy không biết ta tính làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

Đợi hần nói câu này xong, ta cười gian ác, kẻ đó mạnh tay đánh lên miệng vết thương của hần.

“A...”

Đoạn Tang Mặc không kịp đề phòng, rên thành tiếng, đau đớn giãy dụa hỏi: “Sur tỷ, người làm gì vậy!”

Ta đánh lung tung lên lưng hần một hồi mới dừng tay, lau mồ hôi trên mặt, thở hổn hển nói với Đoạn Tang Mặc: “Cái này gọi là cách dòi đau. Nếu chỗ khác đau đón thì vết thương sẽ không còn đau... Không tin người nhắm mắt lại xem, vết thương có phải bớt đau hơn không?”

Đoạn Tang Mặc trầm mặc một hồi, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn ta, trả lời: “Miệng vết thương đúng là hết đau.”

“Xem đi! Sur tỷ không lừa người!” Ta cực kỳ đắc ý.

Chuyện thổi thổi vết thương sẽ không đau đều để lừa gạt con nít, cách này mới hiệu quả nhất!

Chiều này chỉ có chuyên gia mới làm được!

Bình thường ta sẽ không tiết lộ cho ai cả!

“Nhưng trừ vết thương ra, chỗ nào cũng đau...” Đoạn Tang Mặc yếu ớt nói.

“...”

Sur đệ, sao người không hiểu khổ tâm của sur tỷ?

Không chịu khổ khó nên người!!

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đạo Trưởng Tặng Lễ

Dưới sự săn sóc dịu dàng của ta, vết thương của Đoạn Tang Mặc sau một tháng cũng đã khép miệng.

Trời tháng mười một thật lạnh. Mỗi ngày ta với Đoạn Tang Mặc ngồi trong phòng Thanh Vận tụng Thanh Đạo mà tay chân lạnh lẽo. Thanh Vận thì khỏe rồi, giăng giải xong lập tức bò lên giường ngủ, cũng không thêm đề ý trong phòng hắt còn tồn tại một nữ nhi ta đây. Còn dám nói ta không biết lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ sợ kẻ thực sự không biết lễ nghĩa liêm sỉ là hắt mới đúng!

Hôm nay, rốt cục ta ứa nước mắt vì đã nuốt xong trang Thanh Đạo cuối cùng, kích động đến độ muốn bày ba trăm bàn tiệc ăn mừng. Đáng tiếc, giấc mộng thành bà chủ chưa thực hiện được. Chờ ta thành bà chủ sẽ không cần khổ sở vậy nữa, toàn vùng tiền đường lão!

“Thất nhi, nếu đã thuộc hết Thanh Đạo thì vi sư sẽ kiểm tra.” Thanh Vận nhẹ nhìn ta, khóe miệng tươi cười không lấy gì làm tốt đẹp.

“Được...” Ta khí khái trả lời.

Thanh Đạo xem như đã nằm lòng mà Thanh Dạ hắt là đồ quên trước quên sau. Chắc gì hắt còn nhớ mà hỏi.

“Nếu có thí chủ cần bói toán, ngươi nên làm gì?” Thanh Vận như thuận miệng hỏi nhưng cặp mắt gian xảo kia trông rất lợi hại.

“Đại hung hoặc đại cát, nếu là đại cát sẽ khiến thí chủ quyền tiền công đức. Nếu là đại hung thì lấy bùa chú trong tay áo đưa kèm để trừ điềm xấu! Sau đó vẫn có thể khiến thí chủ quyền tiền công đức!” Trò xiếc lừa tiền này của Thanh Vận ngày nào cũng đập vào mắt ta, mấu chốt vẫn là chuyện quyền tiền mà thôi.

Thanh Vận nhìn ta thân nhiên cười cười, khen ngợi: “Đáp không sai. Nhưng nếu thí chủ muốn hỏi về tương lai hậu vận thì sao?” Dứt lời cười cực kỳ tà ác.

“...”

Người ta đi về đâu thì liên quan gì?

Có cần hỏi chi tiết quá mức vậy không?

Làm vậy khác nào nhảy xổ ra nói ‘Cây này do ta trồng, đường này là ta mở, nếu muốn đi qua phải để lại tiền’?

“Nếu thí chủ muốn hỏi tương lai hậu vận thì nói: ‘Thí chủ, bản đạo thấy trên đỉnh đầu người mới có tà khí ngưng kết, sẽ có tai họa!’” Ta cau mày thận trọng nói, năm đó ở cửa Đoạn phủ, Thanh Vận cũng nói vậy với Đoạn lão gia.

“Phốc...” Không biết vì sao Thanh Vận nghe xong bỗng phì cười.

Cặp mắt gian xảo lóe sáng khác thường, giọng nói chậm rãi: “Thất nhi, ngươi nói vậy với người ta, không phải cố ý trừ ẻo sao?”

“Chỉ nói một hai câu có gì phải sợ! Đạo quán là nhà ta, tiền công đức là nhờ mọi người. Vì có thể phát dương quang đại Thanh Vận Quan, đồ nhi nguyện cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!” Ta tỏ vẻ khí phách hiên ngang, rồi lệ trả lời.

Thanh Vận còn có một quyển Thượng Thanh Kinh dày chết người đang chờ ta, giờ phút này tuyệt không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Nếu không ta thật sự tiêu đời!!

Thanh Vận nghe xong ý cười càng đậm, đưa tay捏 mũi ta, cười nói: “Xem như ngươi thông minh, đã được thông qua! Từ mai bắt đầu chính thức bói toán đi! Chỉ là sau này ngươi còn phải học thêm.”

“A?...” Ta về mặt cầu xin.

Đã thông qua còn bắt học thêm gì chứ! Bản thân cũng là đạo trưởng gà mờ, ép uống đồ đệ đáng thương như ta là sao!

Thanh Vận thấy ta uể oải bèn nhẹ cười: “Từ ngày mai ngươi bắt đầu là gì tiên cô chuyển thế, nhớ chú trọng cử chỉ bề ngoài, đừng ằm ỉ không ngớt như trước nữa. Vi sư cũng có một lễ vật cho ngươi.”

“Lễ?!?” Ta vừa nghe xong nhất thời hết uể oải, hai mắt sáng ngời đầy vẻ si mê. Thanh Vận chủ động đưa lễ cho ta! Ta không nằm mơ chứ! Ta nghĩ đời này sẽ không có chuyện như vậy! Ngờ đâu..

Nhân phẩm Thanh Vận đáng tin lắm sao? Chắc lại bảo ta chà rửa giường chiếu cho hắt, mượn câu lao động là vinh quang nhất, bồi dưỡng đức tính cao thượng!

Nghĩ vậy ta lại ỉu xiu như bong bóng xì hơi, uể oải rũ người, lắc đầu thờ dãi. Thanh Vận thấy vậy bèn không chút khách khí thưởng cho ta một búng vào trán: “Sư phụ ở trong lòng ngươi là loại người đó sao!!”

Ta đáng thương ôm đầu, hé mắt liếc Thanh Vận. Nếu người thực không phải loại người như vậy thì thẹn quá hóa giận làm gì! Còn có, sao người biết ta nghĩ gì về người! Có tật giật mình mà!

Thanh Vận hung hăng trừng ta, chỉ sợ nếu cứ trợn trắng mắt bất lịch sự thế này thì hẳn sẽ sớm thành cá khô mất thôi! Thanh Vận buồn bực lục lọi trong ống tay áo rồi lấy ra một cái trâm hoa sen tinh xảo bằng gỗ đưa tới trước mặt ta.

A! Đây không phải cây trâm ta nhìn trúng lúc trước sao!!

Ta còn nhớ rõ lúc ấy mình rất thích cây trâm đó nên tiểu thương thúc giục ta: “Cô nương, nếu thích thì mua đi, chỉ có mười quan, hơn nữa chạm trổ tỉ mỉ, rất hợp với đạo bảo thanh tú thoát tục của người.”

Trước đó ta đã cự tuyệt, tuy rất thích nhưng không biết dùng để làm gì. Hôm nay nhìn cây trâm hoa sen trong tay Thanh Vận, thật không hiểu nên vui hay buồn.

“Như thế nào? Không thích?” Thanh Vận nhìn ta về mặt xanh xao, ánh mắt hơi hờn giận rụt tay về.

“Ai! Sư phụ, sư phụ!! Ai nói đồ nhi không thích! Đồ nhi thích! Đồ nhi thích không biết diễn tả làm sao!!” Dứt lời lập tức đoạt cây trâm từ tay Thanh Vận.

Roi lệ đầy mặt...

Lẽ mọn nhưng nặng tình! Thật không hiểu đời trước ta tích đức bao nhiêu mà có thể khiến Thanh Vận chủ động tặng lễ!

Lúc này nét mặt Thanh Vận mới dịu xuống, ung dung nói: “Thật nhi thích thì tốt, sau này nhớ có ân phải báo.”

Mất lời ra.

“Sư phụ, không phải có câu là ‘thi ân bất cầu báo’ sao?”

Sao qua miệng người lại thành ‘có ân phải báo’?

Chút vui sướng mới nổi lên thoáng chốc mất tăm vì câu nói này của Thanh Vận. Đã biết Thanh Vận sẽ không tốt bụng, vô duyên vô cớ tặng đồ cho ta mà!

“Sư phụ tặng trâm cho người không phải muốn người báo đáp, chính là tâm ý của sư phụ thôi. Nếu người khắc sâu tâm ý này của sư phụ, không lúc nào quên, sau này nhớ báo đáp sư phụ.” Thanh Vận thân nhiên đáp, không chút e thẹn với lương tâm.

“Đạ. Sau này đồ nhi nhất định cố gắng kiếm nhiều tiền công đức báo đáp sư phụ!” Ta không thêm giữ ý, khinh thường bỏ ra khỏi phòng.

Úc hiếp kẻ yếu, bắt người chịu thiệt!

Sau này Thanh Vận đưa gì cũng không được nhận!

Nhìn về mặt Thanh Vận tiểu nhân đắc chí, ta ghen ngào không nói nên lời.

Từ ngày đó trở đi, ta hóa thành tiên cô chuyên thể, đây thật sự là phân công rõ ràng. Thanh Dạ và Thanh Vận chuyên tiếp đón oanh yến còn ta chuyên tâm tân công phụ nhân trung niên, lừa gạt đủ đường! Tuy nói bói toán bám tay ít mất sức hơn bưng trà rót nước nhưng lương tâm cắn rứt không ít!

Trời càng ngày càng lạnh, đảo mắt đã đến tháng chạp giá rét. Người đến Thanh Vận Quan cũng vui đi rất nhiều, đám oanh yến đều tránh rét trong nhà. Lúc rảnh rỗi, bốn thầy trò gồm ta, Thanh Vận, Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc ngồi quanh bếp lửa vừa sưởi ấm vừa tâm sự.

“Thật nhi, đêm nay ăn lẩu đi!” Thanh Vận ngồi sát bếp, ánh lửa hắt lên mặt, ấm áp dễ chịu.

Lẩu mà Thanh Vận nói chính là bắt một cái nồi lên bếp, kể đó thả một đồng nguyên liệu vào rồi bốn thầy trò đáng khinh ngồi ăn đến mất cả hình tượng. Bếp lửa được dùng hết công suất, ban ngày sưởi ấm, buổi tối nấu lẩu.

Chủ ý này đương nhiên do ta nghĩ ra, trời lạnh quá khiến người ta lười vận động nên nảy sinh ý tưởng như vậy. Nhưng để tránh việc bị mất hình tượng nên lúc nào cũng đóng cửa đạo quán lại, chẳng may người khác bắt gặp sẽ làm bằng hiệu vàng của Thanh Vận Quan vì chút bụi nhỏ này mà thân bại danh liệt.

“Sư phụ, hiện tại trời lạnh như thế nên cái gì cũng lên giá... Giờ một củ cải trắng đã là mười hai quan...” Dứt lời, ta thâm sâu liếc nhìn Thanh Vận.

Thanh Vận làm bộ không nghe thấy, tự vuốt ve bàn tay xanh xao, thon dài như thẻ trần bảo. Nhưng người am hiểu như Thanh Dạ biết ta khó xử, từ tốn đề nghị với Thanh Vận: “Sư phụ, chi bằng sau này tăng tiền chợ thêm một chút. Mùa đông kéo dài ai cũng khó khăn, duy trì cuộc sống thường ngày cũng khó, huống hồ là buôn bán. Thế nên giá cả đương nhiên cũng tăng lên không ít.”

Thanh Vận liếc mắt nhìn Thanh Dạ, kể đó đưa tay sát bếp chà xát, nói không đầu không đuôi: “Thật nhi... Nhờ hào quang tiên cô của người, lúc đi chợ cũng được lợi không nhỏ phải không? Không phải có nông phụ nào đó tặng người hai củ cải trắng sao?”

“...” Lời này vừa nói ra, mặt ta nhất thời đỏ bừng lên, không biết do lửa nóng hay do câu hỏi của Thanh Vận.

Nếu nói làm tiên cô có ưu điểm gì, đó chắc chắn là mua đồ ăn được lợi rất nhiều.

Vừa ra chợ, ai gặp cũng nói: “A, đây không phải Đường Thất đạo trưởng sao? Hôm nay có rau chân vịt ngon lắm, tính người ba quan thôi.”

Vì thế ta sáng mắt...

Bình thường rau chân vịt giá tám quan! Quá hời! Sau đó ta lập tức kéo Đoạn Tang Mặc nhào qua mua rau chân vịt.

Đại nương bán cá bên kia lập tức nói: “Đường Thất đạo trưởng! Hôm kia người xù què thật chuẩn! Con dâu ta quả thực mang thai! Cá này xin biểu người, là chút lòng thành của ta.”

Woa, không mất tiền!

Ta cố gắng kiềm chế sự sung sướng, không phát điên nhào tới, vừa giả bộ đạo mạo nói lời cảm tạ vừa âm thầm buồn bực. Ngày hôm qua ta chỉ đoán mò theo quẻ tượng, sao con dâu đại nương lại mang thai? Nhưng đây hẳn là công lao của con trai đại nương, không liên quan đến ta.

Vì vậy mỗi ngày Thanh Vận cho bốn mươi quan tiền chợ, dù mùa đông đắt đỏ nhưng chỉ tốn có hai mươi quan. Còn thừa hai mươi quan đều bị ta và Đoạn Tang Mặc lên mua kẹo gương ăn. Vì thế khi âm mưu bị vạch trần nên ta đương nhiên mất tự nhiên.

“Sur phụ, lúc nông phụ đưa sư tỷ, sư tỷ đều nói vô công bất thụ lộc nên không lấy.” Đồng đảng Đoạn Tang Mặc nghiêm túc biện hộ giúp ta.

Ta vừa nghe xong, lập tức vụt dậy thẳng như cột nhà, vô cùng thanh liêm nói với Thanh Vận: “Đúng vậy, mùa đông trồng trọt không dễ, chúng ta nên thông cảm với họ, sao có thể tùy tiện thu nhận?”

“Thật không? Nông phụ đưa cái trắng ngời không lấy nhưng tiểu thương đưa kẹo gương thì nhận?” Thanh Vận ra vẻ buồn bực hỏi, cặp mắt xé nhìn ta thấu tận tim gan.

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ...” Ta nhất thời chưa kịp nuốt nước miếng xuống nên ho sặc sụa.

Sao Thanh Vận biết ta với Đoạn Tang Mặc mỗi ngày lên lấy tiền chợ ăn kẹo? Trong chợ không chỉ có mỗi hàng kẹo gương mà còn có mỳ vắn thần, đậu hủ hoa... nhiều như vậy nhưng vì sao hẳn nói trúng phóc! Chẳng lẽ Thanh Vận vụng trộm đi theo ta và Đoạn Tang Mặc? Hay Thanh Vận có con mắt thần, tùy tiện mở ra đã thấy?

Nghĩ vậy, ta càng ho dữ dội hơn, dù được Thanh Dạ nhẹ nhàng vỗ lưng, ta vẫn ho đến đỏ bừng mặt, không thể ngừng lại. Hôm nay xem như ta đã bị Thanh Vận chọc giận đến độ ho gần chết.

Trên đời này đúng là có chuyện phong thủy chuyển dời mười năm một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đạo Trưởng Sưởi Ấm

Hôm nay, sau khi bốn thầy trò ăn tối xong bèn bắt đầu thảo luận việc rửa chén.

“Ai... Sur phụ! Người xem! Xưa nay không trải qua khói lửa nhân gian, làm sao biết thế gian này khó khăn!” Đầu tiên ta thở dài một tiếng, thể hiện cảm giác đau lòng đứt ruột đứt gan. Sau đó nước mũi hòa nước mắt bắt đầu kể lại cuộc sống thương tâm của mình.

“Trong gió lạnh đến thấu xương và bụi mờ tháng mười hai, một đạo cô đạo bào đơn bạc cùng với một tiểu sư đệ dốc hết can đảm dẫn bước đi chợ trong gió lạnh. Con gió xẹt qua gương mặt mềm mại của chúng ta đau như dao cắt, thấu tận tim gan. Nhưng chuyện đó không đáng gì, vì hiếu kính sư phụ khả kính, chúng ta có thể nhận...”

Thanh Vận đang ủ ấm tay, hẳn biết rõ lúc này không nói mới giành phần thắng. Vì thế cặp mắt gian xảo chỉ liếc ta mà không lên tiếng, như thể chưa từng nghe thấy mọi kháng nghị vừa rồi của ta.

Sư phụ, kỳ thật đồ nhi biết người muốn nói gì.

Bệnh phong thấp của người lại đến bất ngờ. Cả ngày thân mình mỗi một hoặc khớp xương đau nhức, còn phiền phức hơn quỳ thủy của nữ nhi. Không phải người không biết đồ nhi thống khổ mà là bản thân người còn thống khổ hơn! Không nên trốn tránh, nên giải quyết dù sao cũng phải giải quyết!

“Ngày thường rửa chút cái trắng cũng không sao. Nhưng sư phụ thích ăn lẩu cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mỗi lần người hưng phấn nhúng rau chân vịt ăn, người có biết đồ nhĩ phải rửa rau rất nhiều lần không? Mười ngón tay người chưa từng dính nước vì lúc nào cũng là đồ nhĩ làm cho người, người có biết phải rửa mấy lần không! Năm lần! Là năm lần!”

Được rồi, ta thừa nhận mình dùng thủ pháp khoa trương lặp lại nhiều lần. Phải để Thanh Vận biết được sự chua xót tận đáy lòng!

“Mỗi ngày ngoài nấu cơm, đồ nhĩ còn phải giặt quần áo! Đạo bào của cả bốn thầy trò đều do đồ nhĩ giặt! Nước sông âm lạnh, giặt giũ khắc nghiệt! Đến khi tay đồ nhĩ đông lạnh thành cà rốt! Còn có thể làm rau trộn!” Vừa nói xong, ngay cả ta cũng xúc động vì cuộc sống gian khổ, đầm máu và nước mắt của mình.

“Cái thìa ~ nước mắt lưng tròng ~ nhìn ánh trắng khóc không nguôi ~ cuộn cuộn hơn Trường Giang, hơn Trường Giang ~” Ta dùng giọng điệu ai oán, lạnh lẽo dị thường hát về cái thìa, đoạn giữa còn vô tình nghẹn ngào mấy lần. Nay cái thìa là ví dụ tốt nhất để hình dung! Người nói xem ta đây khổ sở thế nào!

Lời này vừa nói ra, Thanh Dạ lập tức đau lòng nhìn ta, sau đó cúi đầu trầm tư sâu sắc. Đoạn Tang Mặc tất nhiên hiểu rõ sự chua xót đó, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ chớp chớp nhìn ta, khiến ta xúc động suýt nữa lấy hình tượng cà rốt đông lạnh của mình vừa rồi cho hấn ăn luôn.

Chỉ có Thanh Vận là loại động vật máu lạnh bẩm sinh vẫn ung dung bình thản, đôi mắt xéch hơi hơi chớp, thản nhiên trả lời: “Thất nhĩ nói vậy hẳn là đã mất rất nhiều công sức, chi bằng theo ý Thất nhĩ... Là làm thế nào?”

Ta nghe Thanh Vận nói xong, nhất thời tươi cười rất quý dị, trả lời: “Sau này sư phụ rửa chén đi!”

Đây mới là mục đích cuối cùng của ta, hôm nay chết sống gì cũng phải chinh Thanh Vận! Nếu không ta chết không nhắm mắt!!

Thanh Vận đưa mười ngón đặt xanh xao của mình ra trước mắt cẩn thận quan sát rồi nói: “Nếu Thất nhĩ biết rõ nước sông lạnh thấu xương, sao bỏ mặc sư phụ bệnh tật đầy người ra đó rửa chén được?”

“...”

Người bệnh đến mức không rửa chén được sao? Vậy vì sao không thấy người ăn ít cơm một chút?

Trên có chính sách, dưới có đối sách!!

“Sư phụ, bỏ được bỏ được. Ngày thường người thiếu vận động mới suy nhược, bệnh vặt như vậy!” Ta khuyên nhủ tận tình.

Người cũng không sầu lo gì cả, khi không suy nhược làm gì?

“Vậy vì sao Thất nhĩ không bảo Dạ nhĩ làm? Theo vì sư thấy, hẳn là vì luyến tiếc.” Đôi mắt Thanh Vận có vẻ hơi hờn giận cong lên, tựa hồ rất để ý hai chữ suy nhược kia của ta.

“Tiểu Thất, sau này để sư huynh rửa chén bát đi.”

Thanh Dạ ra chiều sẵn sàng, mới vừa rồi lại áy náy như vậy nên mới tình nguyện gánh hết cục diện rối rắm này.

Sư huynh...

Roi lệ đầy mặt, sư muội không muốn khổ nhưng làm sao có thể đùn đẩy hết cho người...

Vì thế ta chỉ có thể nghẹn ngào trả lời: “Không cần, sư huynh. Để sư đệ làm...”

“Vẫn nên để Dạ nhĩ làm! Bình thường, Mặc nhĩ rửa mười cái chén chỉ còn lại hai. Vì sư cũng không muốn người ngày ngày hơi xìn vì sư tiền mua chén, cuộc sống không dễ dàng, có thể tiết kiệm vẫn nên tiết kiệm.” Cặp môi mỏng của Thanh Vận khẽ nâng lên, cười rất gian trá, cố tình bám riết không tha.

“Sư phụ, chuyện gì cũng cần có quá trình. Sư đệ cứ như vậy cũng không phải cách, đồ nhĩ nhất định sẽ chỉ dạy bên cạnh, nếu lại làm vỡ chén, đồ nhĩ lấy tiền mình ra đền!” Dứt lời, lệ nóng quanh tròng liếc Thanh Dạ.

Sư huynh a sư huynh, ta bỏ rơi sư đệ vì bảo vệ người! Người có cảm nhận được tấm chân tình này của sư muội không?

Thanh Vận nghe xong hài lòng cười cười, kể đó ung dung nói: “Nếu vậy thì sau này Mặc nhĩ giao cho Thất nhĩ. Buổi chiều khách cũng không đông, vì sư hơi mệt nên về phòng trước.” Dứt lời vung vẩy phát trần tiêu sái bước đi.

Ta hai mắt đầm lệ nhìn bóng dáng Thanh Vận rời đi, cả người run rẩy như cảm lạnh rất nặng.

Chẳng lẽ cả đời này ta đâu không lại Thanh Vận sao? Lúc đầu rõ ràng ta còn thắng thế hơn nhiều, nay vì sao lại rơi vào hoàn cảnh thế này! Chẳng lẽ công lực Thanh Vận cao hơn một bậc?

Ta dọn dẹp bàn ăn rồi dẫn Đoạn Tang Mặc vào bếp, thay hấn vén cổ tay áo lên, kể đó đưa miếng xơ mướp kiên nhẫn dạy hấn.

Bàn tay trắng nõn nà như ngọc của Đoạn Tang Mặc nhanh chóng trở nên đỏ bừng, chén bát vẫn lơ lửng lơ lửng, đã vậy còn liên tục làm vỡ hai cái. Ta đứng nhìn một bên, không khỏi đau lòng.

“Nha nha nha! Góc cái kia còn đầy mỡ, dùng xơ mướp chùi sạch đi! Cầm chắc một chút, đừng để rơi nữa!” Ta đứng bên cạnh nhìn mà phát bực, muốn tự mình ra trận. Nhưng chuyện rửa chén cũng không phải lần một lần hai, ta giúp Đoạn Tang Mặc thì hẳn sẽ vĩnh viễn không biết làm! Sau này vẫn là ta rửa!

Đến khi Đoạn Tang Mặc thành công làm vỡ cái chén thứ ba, rốt cục ta bạo phát!!

“Đoạn Tang Mặc! Ngươi xem ngươi làm vỡ mấy cái chén rồi? Ngươi cứ làm vỡ nữa thì bốn thầy trò có thể ăn không khí...” Ta đã đáp ứng Thanh Vận tự bỏ tiền túi ra mua lại toàn bộ chén bát bị Đoạn Tang Mặc làm vỡ!

Nhưng ta không hiểu cho dù Đoạn Tang Mặc là đại thiếu gia, hẳn thích tính toán như vậy hẳn chỉ số thông minh không thấp, vì sao học rửa chén cũng mất thời gian như vậy chứ!

Đoạn Tang Mặc cúi đầu không nói, vẫn cố gắng rửa chén, rốt cục lại khiêu chiến thành công lần nữa, làm vỡ một cái tô.

“Đoạn Tang Mặc!!!” Ta nhất thời hóa thành bạo long rống với Đoạn Tang Mặc!

Đoạn Tang Mặc lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt vô cùng phức tạp, không hề nửa lời.

Ta thấy Đoạn Tang Mặc như vậy lập tức khí thế giảm đi rất nhiều, kinh thiên sợ ác là bản năng của ta. Về mặt ngoan ngoãn này rất dễ sợ. Cũng đúng thôi, Đoạn Tang Mặc vốn là một đại thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, chịu rửa chén cho ta thì ta nên thấp hươu cảm ơn trời đất mới phải, đằng này ta lại không biết điều còn đòi này đòi kia. Chẳng may tính công tử của Đoạn Tang Mặc phát tác, quăng chén bát chạy lấy người thì phải làm sao?

Nghĩ vậy, ta lập tức tươi cười lấy lòng, nói: “Sur đệ, ngươi rửa từ từ, rửa từ từ thôi! Kiên nhẫn một chút nữa là xong! Sur tỷ tin ngươi...”

Đoạn Tang Mặc nhìn ta chăm chăm rồi bỗng cúi đầu ai oán một tiếng: “Sur tỷ...”

“Chuyện gì?” Ta trừng mắt nhìn Đoạn Tang Mặc.

Tiểu tử? Muốn tạo phản?!

Đơn đầu hay quần ẩu?

Muốn đơn đầu ta tìm người giỏi nhất đầu với ngươi! Muốn quần ẩu ta tìm một bang hội đầu với ngươi! Còn sợ thua ngươi sao?!?

Đoạn Tang Mặc trầm mặc nhìn ta một lúc rồi hờ hững hỏi: “Sur tỷ... Có phải người không nỡ để sư huynh rửa... Mới sai ta rửa...” Cặp mắt đen kia tối sầm, như ném đá xuống sông sâu không đáy, vừa hỗn loạn vừa đau thương khó tả.

“...”

Âm mưu bị vạch trần, ta nên trốn đi đâu đây...

“Ha ha... Ha ha a... Tiểu tử ngốc! Suy nghĩ lung tung!” Dứt lời ta chột dạ vì nói dối, đã vậy còn vỗ thật mạnh lên vai Đoạn Tang Mặc.

Trong lòng lạnh lẽo như băng giá tận xương, nếu để Đoạn Tang Mặc biết ta là người trọng sắc khinh sư đệ như thế, sau này sẽ tạo phản, không bao giờ nghe lời ta nữa thì phải làm sao? Không được! Ta tuyệt đối không cho phép quyền uy của mình bị uy hiếp! Ta đây phải được chà đạp sư đệ tùy thích!

“Không phải sao?” Đoạn Tang Mặc bình tĩnh nhìn ta, cặp mắt lo lắng kia nói cho ta biết hẳn quyết không tin lời nói dối vừa rồi của ta.

Xem ra vì bảo vệ uy tín của mình, ta chỉ còn cách thi triển lập liếm đại pháp có một không hai!

Nghĩ vậy, ta dùng ánh mắt thành khẩn dị thường nhìn Đoạn Tang Mặc, thoáng ngượng ngùng nói: “Sur đệ, ngươi có biết vì sao sư tỷ không muốn sư huynh rửa chén không?”

Đoạn Tang Mặc lác lác đầu như ta mong muốn.

“Bởi vì sau khi sư huynh rửa chén xong, tay hẳn chắc chắn rất lạnh, nếu sư tỷ lại thấy áy náy có lẽ sẽ tự mình ủ ấm tay cho hẳn nhưng dù sao quan hệ của sư tỷ với sư huynh không thân thiết đến như vậy mà hành động này không khỏi có chút luống cuống cho nên mới tìm sư đệ. Sư đệ ở chung với sư tỷ nhiều hơn... Cho nên... Cho nên sư tỷ với sư đệ có vẻ... Có vẻ... Thân...”

Nói xong ta vờ ngượng ngùng nói không được nữa, còn lại nên để Đoạn Tang Mặc tự do tưởng tượng!

Quả nhiên, Đoạn Tang Mặc vừa nghe xong, bi thương trong mắt nhất thời không cánh mà bay. Hẳn bình tĩnh nhìn ta, thật cẩn thận hỏi: “Sư tỷ thật sự thân với ta hơn sao?”

“Đúng!!!” Ta gật đầu như trống bỏi.

Sư tỷ lừa gạt sư đệ có trái tim yếu ớt mong manh là không đúng...

Nhưng sư tỷ cũng bắt đầu dĩ...

“Cho nên, chờ ta rửa chén xong... Sư tỷ cũng sẽ vì áy náy mà ủ ấm tay cho ta?” Đoạn Tang Mặc hỏi như muốn xác nhận lại.

“...”

“Ha ha... Sẽ, sẽ làm...” Ta cứng mặt, ra vẻ hòa ái trả lời.

Sư đệ, lúc người nói ra lời này có vẻ đã sớm quên vừa rồi làm vỡ hết ba cái chén của sư tỷ. Sư tỷ không đánh người đã vui lắm rồi, lại còn dám muốn sư tỷ ủ ấm tay cho người?

“Ta đã biết.” Đoạn Tang Mặc chờ ta khẳng định xong lập tức cúi đầu rửa chén thật sự.

Càng làm ta giặt mình là kẻ đó Đoạn Tang Mặc không cần ta nhắc nhở vẫn có thể rửa chén sạch sẽ, lại không làm vỡ thêm một cái nào khác...

Đợi khi rửa xong, đôi mắt đen nhánh của Đoạn Tang Mặc bình tĩnh nhìn ta không chớp, cũng không mở miệng, cứ như người tự khắc biết hẳn đang chờ đợi gì. Bắt đầu dĩ thân là sư tỷ, sao ta có thể quang minh chính đại lừa gạt Đoạn Tang Mặc, tổn thương trái tim nhỏ bé của hắn? Vì thế đành phải bán sức đưa tay ủ ấm hai bàn tay lạnh lẽo của hắn.

Đôi môi mỏng của Đoạn Tang Mặc nhất thời hé ra một nụ cười đẹp đẽ như núi mùa xuân khiến ta mờ cả mắt. Nhưng sư đệ à! Tay người cũng thật là lạnh quá đi! Nếu sư tỷ tự mình ủ ấm cho người xong chắc tay ta cũng đóng băng mất thôi!

Sau khi ta ủ ấm cho Đoạn Tang Mặc xong thì trời cũng đã xế bóng, hai người mang theo bốn bàn tay lạnh cóng về lại tiền điện. Thanh Dạ đang trò chuyện với một nữ tử.

Nữ tử này ước chừng mười tám, dáng điệu uyển chuyển, mái tóc đen nhánh trên đầu búi kiểu phụ nhân, chỉ cài mấy cây trâm thanh nhã. Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, sáng ngời như ngọc, cặp mắt u tĩnh rất có thần. Đôi chân mày khẽ cau, có vẻ lo lắng nhìn Thanh Dạ, nhìn dáng vẻ không hề giống như đang nói chuyện tào lao.

Ta buồn bực dặt Đoạn Tang Mặc đi qua, nàng kia vừa thấy ta lập tức chào một tiếng Đường Thất đạo trưởng rất lễ phép. Hiếm khi được oanh yến thủ lễ với ta như vậy nên ta không khỏi có ít nhiều ấn tượng tốt về nàng.

“Thí chủ có việc gì phức tạp xin hãy nói với bản đạo, không chừng bản đạo có thể thay thí chủ phân ưu.” Ta ôn hòa trả lời.

Nữ tử này vừa rồi không mở miệng tự giới thiệu thì thôi, vừa mở miệng nhất thời dọa ta sợ hãi.

Nàng là phu nhân huyện thái gia!!

Chưa bao giờ nghĩ phu nhân huyện thái gia lại xinh đẹp, chín chắn như thế!

Sau đó, phu nhân huyện thái gia chậm rãi kể lại sự kiện quý dị gần đây phát sinh trong phủ.

Nhắc lại lễ hội hoa cúc ngày đó, huyện thái gia bỗng nhiên dẫn một nữ tử xinh đẹp, còn có một cháu Lục Vân trú danh về phủ. Huyện thái gia vốn ngại danh tiếng quan phụ mẫu nên mới miễn cưỡng thu nhận nữ tử này. Thấy nàng khô sở không nơi nương tựa nên tính tìm một người đáng để phó thác gả cho nàng. Nhưng nói sao thì nữ tử này cũng không chịu gả, chỉ ở lại huyện phủ không chịu đi.

Vậy cũng không đáng nói, thời gian trước, không biết vì sao tay nàng bắt đầu hư thối, tìm đại phu đến cũng trị liệu không hết, dùng thuốc gì cũng không có hiệu quả. Đồng thời bốc mùi tanh tưởi. Nàng cũng như đang trốn tránh gì đó, lấy bao bố quấn tay mình không cho ai xem. Mà nay vết thương càng ngày càng thối rửa, mặt mũi cũng bắt đầu hư thối. Hôm qua nghe nha hoàn hầu hạ nói thần trí của nàng cũng bắt đầu không tỉnh táo nên mới đến đạo quán hỏi cách trị liệu.

Chờ ta nghe xong câu chuyện của phu nhân huyện thái gia, ta thực không không tìm ra nguyên nhân. Nếu ta nhớ không lầm, nữ tử đó là người ta với Phương Hải Kinh đã gặp trong lễ hội, tên gọi Cẩm Nhiên. Nhưng tìm đại phu cũng trị không hết thì tìm đến Thanh Vân Quan cũng vô dụng, đây không phải chuyện hồn phách sai chỗ. Ta nhìn Thanh Dạ, ánh mắt của hắn cũng mê man.

Nếu ngay cả Thanh Dạ sư huynh cũng không biết thì chỉ còn cách tìm tên đạo trưởng gà mờ kia.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đạo Trưởng Hoảng Sợ

“Việc này e rằng hơi phức tạp, xin phu nhân chờ một lát, bản đạo về phòng tìm điển tịch đọc thêm, không chừng có thể tìm được cách hóa giải.” Dứt lời ta bước ra hậu viện.

Tất nhiên ta không tìm kiếm điển tịch gì cả, chuyện này hỏi Thanh Vận còn nhanh hơn. Nếu ngay cả Thanh Vận cũng không biết, ta đây đọc nguyên một bộ sách đến khi gà gáy sáng mai cũng phí công. Ta sợ gì mất mặt trước Thanh Vận, công lao này có thể quy hết cho ta tất nhiên là tốt nhất! Dù sao ta cũng là tiên cô gì đó!

“Sư phụ?” Ta đến trước phòng Thanh Vận nhẹ nhàng gõ cửa. Qua nửa ngày trong phòng mới truyền ra tiếng Thanh Vận hơi khàn khàn: “Thất nhi có việc gì thế?”

“Có!! Đại sự!!” Cuối cùng, ta nghĩ nghĩ rồi bồi thêm một câu: “Là phu nhân huyện thái gia có chuyện! Không thể trì hoãn! Hơn nữa nếu việc này thành, tiền công đức tuyệt không ít!”

Vừa dứt câu, trong phòng lập tức vang lên giọng Thanh Vận: “Mau vào đi...”

Ta đầu mướt mồ hôi đẩy cửa đi vào. Thanh Vận tựa người bên giường nhìn ta, trên người chỉ phủ vội một đạo bào, cặp mắt gian xảo hơi lóe lên: “Phu huyện thái gia xảy ra chuyện sao?”

“Dạ.” Ta ngoan ngoãn trả lời.

Sau đó ta kể lại chuyện phu nhân huyện thái gia vừa nói cho Thanh Vận nghe, kể đó trả lời: “Sư phụ, người nói chuyện này nên làm sao?”

Thanh Vận nghe xong nhú mày, thâm trầm nói: “Việc này chỉ có hai khả năng...”

“Hai khả năng gì?” Ta tò mò hỏi.

“Thứ nhất là Cầm Nhiên mắc bệnh hiểm nghèo không thể cứu chữa. Về khả năng thứ hai...” Thanh Vận nói đến đây liền ngừng lại, không chịu nói tiếp.

“Sư phụ, khả năng thứ hai là gì?” Ta nhấp nháy đôi mắt vô cùng hiếu kỳ nhìn Thanh Vận, muốn hấn nói cho ta biết nguyên do.

Ban đầu là ta xem thường Thanh Vận! Không ngờ hạng đạo trưởng gà mờ như hấn ngoại trừ việc không nhớ bữa chủ còn có kiến thức rộng rãi như vậy!

Thanh Vận liếc ta một cái, chậm rãi nói: “Khả năng thứ hai vì sư còn không chắc, trước tiên ngươi cùng tri huyện phu nhân về phủ xem chứng bệnh của Cầm Nhiên. Giờ ngươi đạo hạnh còn thấp, để Dạ nhi đi chung với ngươi đi.”

Đề Dạ nhi đi chung với ngươi đi... Đề Dạ nhi đi chung với ngươi đi...

Lời này lặp đi lặp lại bên tai ta giống như thánh âm. Hiếm khi Thanh Vận đề ta với Thanh Dạ sư huynh đi chung, thật sự khiến người ta cảm động rơi lệ đây mà! Ta khó thể kiềm chế không nói một câu bất hiểu, sư phụ lần này người đau chân thật sao?

Thanh Vận nhìn ta đặc ý vênh váo nên hờn giận bồi thêm một câu: “Ngươi đến huyện nha nhớ ý tứ một chút, nhớ chú ý đến bọn Lục Văn nhiều hơn.”

“Dạ!” Dứt lời, ta cũng không chờ Thanh Vận sai bảo thêm, lập tức ra ngoài mau chóng đến bên Thanh Dạ sư huynh!

Ta chạy đến tiền điện nói với phu nhân huyện thái gia xong rồi cùng Thanh Dạ đi đến phủ huyện thái gia.

Huyện nha tất nhiên khí khái hơn nhà thường dân không ít, nha dịch về mặt nghiêm túc đến độ khiến ta sững sờ không thôi. Cầm Nhiên ở trong một phòng khách bình thường, việc khiến người ta kinh ngạc là mới đến cửa đã có thể ngửi được mùi thi thể hôi thối, tanh tưởi từ trong phòng, ta lấy tay bịt mũi thật chặt, không dám đi vào.

Thanh Dạ thấy vậy cười cười, nâng tay lên choàng qua mũi ta, che kín mặt ta rồi tay kia kéo ta vào phòng. Tim ta đập thật mạnh, đạo bào Thanh Dạ vẫn còn đọng lại hương vị đồ ta mới giặt hôm qua, rất dễ chịu. Hành động thân mật như thế quả thực có thể bức chết ta.

Ông trời, xin hãy cho thời gian dừng lại lúc này đây, lập tức trở thành vĩnh hằng...

Phu nhân huyện thái gia cũng dùng khăn tay bịt mũi dẫn chúng ta vào phòng. Trong phòng bài trí rất đơn giản, lúc này chỉ có một người đang nằm trên giường gỗ, ta liếc mắt lập tức nhận ra nữ tử ngày đó gặp ở lễ hội tên gọi Cầm Nhiên. Hai gò má ửng hồng giờ đây một nửa sẫm biến thành màu đen, một nửa màu trắng giống như đang động đậy, đến gần hơn mới phát hiện màu trắng đó là giò bọ lúc nhúc!

“A!!!” Ta nhất thời hoảng sợ, vừa lùi ra sau đã lọt vào lòng Thanh Dạ.

Ta thoáng cảm giác bàn tay đang bịt mũi ta của Thanh Dạ hơi run rẩy, ta buồn bực quay đầu, chỉ thấy cặp mắt trong suốt ngày nào chớp chớp liên tục, nhìn người trên giường ra vẻ khó tin, như thể gặp quỷ.

Còn chưa chờ ta mở miệng hỏi, Thanh Dạ đã buông lỏng tay, như người mất hồn đi tới trước giường. Sau đó vươn tay cẩn thận đặt nhẹ lên gò má Cầm

Nhiên đang say ngủ trên giường, khẽ giọng kêu: “Điều nhi... Điều nhi...”

Cầm Nhiên đang nằm ngủ bị Thanh Dạ đụng vào như vậy lập tức tỉnh lại, cặp mắt hạnh vốn dĩ quyến rũ động lòng người đã sớm thất sắc, vừa thấy Thanh Dạ liền hoảng sợ gạt tay Thanh Dạ ra. Sau đó cuộn mình lại rồi dùng chăn quấn kín người, bối rối hỏi Thanh Dạ: “Người làm gì...”

“Điều nhi, Điều nhi... Nàng không nhận ra ta sao?...” Thanh Dạ nhìn Cầm Nhiên hỏi thật cẩn thận.

Ta từng sờ nhìn dáng vẻ Thanh Dạ lúc này, Thanh Dạ biết Cầm Nhiên?

“Người tránh ra! Ta không phải Điều nhi! Ta gọi là Cầm Nhiên...” Đôi mắt hạnh của Cầm Nhiên đầy hoảng sợ, nhìn Thanh Dạ như rắn rết.

“Điều nhi, nàng nhất định là Điều nhi...” Thanh Dạ mặc kệ Cầm Nhiên, vẫn si ngốc nhìn nàng như trước.

Ta chưa bao giờ chứng kiến vẻ mặt này của Thanh Dạ, vừa hơi luống cuống vừa lưu luyến si mê. Ta vẫn nghĩ Thanh Dạ là người hiền lành, biết quan tâm săn sóc, có lẽ những gì ta nhìn thấy cho tới bây giờ đều do Thanh Dạ cố ý che giấu...

“Ta đã nói ta không phải Điều nhi! Ta gọi là Cầm Nhiên!!”

Cầm Nhiên rốt cục không chịu nổi việc hai má bị người sờ nắn, trừng mắt nhìn Thanh Dạ, vẻ mặt dữ tợn: “Là Lâm Sơ Lạc tìm các người đến nhận ta đúng không! Đi! Đi hết cho ta! Dù chết ta cũng muốn chết ở đây!”

Thanh Dạ nghe xong câu này của Cầm Nhiên, rốt cục không hề gọi nàng là Điều nhi nữa nhưng vẫn ngây ngốc trước giường không nhúc nhích. Cặp mắt trông rỗng không biết đang nghĩ gì, cuối cùng tự cười thành tiếng đầy giễu cợt: “Đúng, người là Cầm Nhiên... Điều nhi... Điều nhi nàng đã sớm chết ba năm trước rồi...”

“...” Ta ở bên cạnh ngây ngốc nhìn Thanh Dạ.

Rốt cục Điều nhi kia có quan hệ gì với Thanh Dạ? Vì sao Thanh Dạ để ý nàng như vậy?

Đã sớm chết ba năm trước rồi...

Phu nhân huyện thái gia bỗng dấy ta, lúc này ta mới hoàn hồn, buồn bực nhìn nàng. Ta nghe nàng nhỏ giọng nói: “Mấy ngày gần đây nàng vẫn mê mẩn, nói dù chết cũng muốn chết ở huyện nha, còn có đại nhân nhà ta vốn là của nàng.”

Chết ở huyện nha, huyện thái gia vốn là của nàng?

Chẳng lẽ huyện thái gia và Cầm Nhiên đã xảy ra chuyện gì không thể cho ai biết?

Cầm Nhiên thấy phu nhân huyện thái gia nói chuyện với ta, lập tức tức giận cầm lấy gối trên giường ném về phía chúng ta. Tay nàng vốn đã hư thối, gối bị đập vỡ nát ở trên, một cái vung tay này làm chúng bay ra tứ tung. Ta sợ tới mức vội vàng tránh qua bên cạnh nhưng Cầm Nhiên không buông tha, cầm hết thấy những thứ có thể ném trên giường tức giận quăng về phía chúng ta.

“Đi!! Các người đi hết cho ta!! Dù ta chết cũng không rời khỏi chàng!! Chàng là của ta!! Chàng là của ta!!” Cầm Nhiên quát chúng ta như bệnh nhân tâm thần, hai mắt dữ tợn đỏ bừng.

“Đường Thất đạo trưởng, chúng ta vẫn nên ra ngoài trước rồi nói sau.” Phu nhân huyện thái gia đứng cạnh bên khuyên nhủ.

“Được!” Ta thấy ở lại chỗ này cũng chẳng kiếm chác được gì nên vội vàng kéo Thanh Dạ đang hôn vía lên mây ra khỏi phòng.

Ba người rời khỏi phòng Cầm Nhiên đi ra sân sau. Phu nhân huyện thái gia sai hạ nhân bưng trà ngon nhất lên rồi bảo bọn họ ra ngoài hết, chỉ còn lại mình, Thanh Dạ với nàng.

“Không biết Đường Thất đạo trưởng có thể nhìn ra Cầm Nhiên đến tột cùng mắc bệnh gì không?” Phu nhân huyện thái gia mặt nhăn mày lo lắng hỏi.

Ta đang phân tâm vì chuyện của Thanh Dạ, nghe phu nhân huyện thái gia hỏi vậy đương nhiên không thể trả lời nhưng lại không thể nói thẳng ra, nếu không danh dự tiên cô của ta sẽ mất sạch. Vì thế đành phải mở miệng.

“Bản đạo dĩ nhiên đã xem xét rõ ràng nhưng chuyện này còn nhiều ẩn tình, bản đạo còn phải ngâm lại kỹ hơn rồi mới có thể kết luận.” Đương nhiên sau đó ta sẽ quăng cục diện rối rắm này cho Thanh Vận thu dọn, dù sao ta cũng chỉ là gà mờ được gà mờ dạy dỗ.

Vừa tung mưu mà chúc quý ra, ta bỗng nhớ trước lúc đi Thanh Vận có dặn ta xem kỹ bồn Lục Vân, vừa rồi ta chỉ để ý đến Thanh Dạ, ngay cả liếc bồn Lục Vân một cái cũng không! Lúc về phải ăn nói với Thanh Vận sao đây?!?!

“Phu nhân, xin hỏi bồn Lục Vân kia vẫn còn đặt trong phòng Cầm Nhiên sao?” Ta vội vàng hỏi phu nhân huyện thái gia.

“Đúng vậy, bồn Lục Vân như bảo bối của nàng, vẫn đặt trong phòng.”

“Vậy bản đạo có thể quay lại xem xét một chút được không?” Ta dám cam đoan bồn Lục Vân này chính là là điểm mấu chốt, nếu không Thanh Vận đã

không cường điệu nhắc ta đến huyện nha nhất định phải chú ý nhiều hơn. Nếu mang nỗi rối rắm về, chắc chắn bị Thanh Vận chém chết. Không chừng còn bắt ta một thân một mình quay lại xem xét!

Phu nhân huyện thái gia mặc dù hơi khó hiểu nhưng vẫn đồng ý: “Có thể.”

Ta vừa nghe xong lập tức quay lại phòng Cầm Nhiên, đến trước cửa hơi chần chờ một chút, kế đó che mũi chịu đựng mùi tanh tưởi từ trong phòng bốc ra. Trong phòng hỗn loạn, những thứ có thể quăng đều bị Cầm Nhiên quăng từ lâu còn nàng lúc này đang một mình cuộn người ngồi khóc cạnh chân giường, ta cũng không để ý tới nàng, nhìn quanh một vòng lập tức trông thấy bồn Lục Vân đặt cạnh cửa sổ.

Một cành hai hoa càng nở càng xanh, thậm chí còn tươi hơn lễ hội ngày đó.

Trong cái giá rét của tháng mười hai vẫn có thể nở hoa, hơn nữa Lục Vân vốn nở hoa vào tháng chín lại vẫn còn nở hoa vào tháng mười hai, thật vô lý.

Cầm Nhiên ngẩng đầu trông thấy ta bỗng nở nụ cười, nhạo báng hỏi: “Như thế nào? Muốn nhận ta sao?”

Ta đứng ở tại chỗ nhìn nàng, không biết nên đáp lại thế nào. Nàng hỏi vậy có phải... Chứng minh nàng không phải là người hay không?!?

“Vì sao các ngươi không buông tha ta? Nhận ta khiến ngươi thật cao hứng sao?...” Cầm Nhiên vừa nói vừa đứng lên, sau đó từng bước một chậm rãi tới gần ta, cặp mắt khiến người ta hoảng sợ nhìn ta chằm chằm.

Trên nửa bên mặt hư thối xuất hiện nhiều lỗ thủng, còn có thể thấy mờ mờ xương trắng bên trong, tơ máu đen đen còn dính cả giò bộ trắng, như đang cắn xé thịt da. Ta nhìn mà phát nôn.

“Sao vậy? Ghê tởm sao?” Giọng nói nhẹ nhàng chậm biếm hỏi.

Kế đó nàng dùng đôi tay cũng đang hư thối nhẹ nhàng vuốt ve mặt mình. Sau đó đặt một con giò trước mắt ta, hai ngón tay của nàng run run.

“Đạo trưởng, ngươi biết không? Đống giò bộ này ngày đêm bò trên người ta, đi đến đâu là hư thối đến đấy. Nếu là mùa hè sẽ có nhiều ruồi nhặng vì mùi tanh tưởi trên người ta mà bay đến, thấy chỗ nào hư thối là cắn đốt chỗ đó. Đến khi khắp người ta không còn một chỗ lành lặn, tất cả đều hư thối chỉ còn tro xương trắng, chúng nó mới có thể dừng lại...”

Ta vốn nhút nhát nên nghe nàng nói xong cũng không khỏi ngơ ngác, đứng yên tại chỗ, ngay cả bước lui ra sau một bước cũng không dám.

“Ngươi có biết vì sao ta còn vô liêm sỉ sống ở trên đời này không? Chẳng vốn là của ta, chẳng cưới Lâm Sơ Lạc chỉ vì nàng là nữ nhi của tri phủ mà thôi. Bản thân ta chỉ thầm mong được liếc chàng một cái, được chàng nhìn lại một cái là vui một cái... Cho dù là ánh mắt chán ghét của chàng, ta cũng vui về chịu đựng... Ngươi có hiểu chưa?” Đôi mắt bi ai dờ dợn nhìn ta, giọng nói tuy đã hòa hoãn hơn nhưng vẫn phát ra vô số tia băng giá đâm vào người ta.

Ta không hiểu...

Cho nên...

Ta chưa nghe nàng nói xong đã thật vô sỉ bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Đạo Trưởng Thương Người Già

Theo như lời Cầm Nhiên vừa nói có thể đoán ra nàng không phải chỉ là một người, mà trong đó hẳn là yêu hoặc quỷ nhưng bất kể là ai ta cũng đừng chọc tới. Chỉ cần nghĩ đến cảnh nàng thân nhiên cầm giò bộ trên mặt đưa cho ta xem bọn nó bò lúc nhúc thì ta đã nổi hết da gà, lạnh cả người!

Ta vội vàng chạy về phòng khách như đang đi đầu thai, đến ngoài phòng bèn dừng lại hít thở cho bình tĩnh rồi mới ra về đạo mạo tiêu sái vào phòng, nói với phu nhân huyện thái gia: “Bản đạo đã ít nhiều hiểu rõ chứng bệnh của Cầm Nhiên, ít ngày nữa sẽ tìm được cách hóa giải, hôm nay xin cáo từ trước.” Dứt lời kéo Thanh Dạ đang trong trạng thái lơ lửng tự do ra ngoài.

Thanh Vận không có mặt, ta mà không tránh xa nữ nhân khủng bố như Cầm Nhiên sẽ không ổn! Nói không chừng bệnh thối rửa còn có thể lây lan, ta không muốn giống nàng, nếu không sẽ tự tìm chỗ chôn mình, miễn cho người khác chương mất.

Trên đường về, ta yên lặng đi cạnh Thanh Dạ, không khí trầm mặc quý dị, ta nhìn không được quay đầu nhìn hắt. Vẫn là đáng về không màng thế sự như sắp thành tiên, ung dung bước về phía trước như đi vào chốn không người.

Cặp mắt hiền hòa ngày xưa trên gương mặt tinh tế, đạo bào mềm mại tung bay trong gió nhưng cũng trong đôi mắt hiền hòa đó hiện rõ thần sắc mong lung. Nhất thời ta cảm thấy Thanh Dạ cách ta rất xa rất xa, có lẽ ta chưa bao giờ thấy con người thật của hắn...

Cảm giác nói không nên lời tốt cùng là cảm giác có thật, vừa nghĩ tới cô nương mà Thanh Dạ gọi là Diêu nhi kia ta liền miên man suy nghĩ không thể ngăn lại được, đáng về nàng thế nào, có đẹp hơn ta không, có dịu dàng hơn ta không. Ta không rõ đó là đau lòng hay khổ sở. Chẳng qua thấy rầu rĩ, ngực như nghẹn lại. Lại có chút chua chất, giống như ai đó dầm chua...

“Sur huynh... Chuyện đó...”

Ta chần chờ một hồi, rốt cục nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Cô nương gọi là Diêu nhi là gì của huynh...”

“A?” Thanh Dạ lúc này mới hơi hoàn hồn, u buồn nhìn ta hỏi: “Tiểu Thất, muội vừa nói gì?”

Thấy Thanh Dạ thất thần như vậy, chút dũng khí ta mới vừa vất vả tích góp biến thành tro tàn, chỉ đành rầu rĩ trả lời: “Không có gì...”

Trên đời này chua chất nhất là việc người vốn không tư cách để ghen. Thanh Vận với ta vừa không phải vợ chồng cũng không phải người yêu, chẳng qua ta là sư muội mà thôi, có tư cách gì mà ghen?

Hai người trầm mặc trở về đạo quán, Thanh Vận đã rời giường và đang ngồi sưởi ấm bên bếp lò với Đoạn Tang Mặc. Thấy ta và Thanh Dạ trở về, bình thần cười nói: “Thất nhi, như thế nào?”

“Chuyện gì như thế nào?” Hiện tại tâm tình ta rất kém, thậm chí muốn về phòng lấy chăn quần lại tự đánh mình vài cái, không muốn nói chuyện với ai!!

“Vi sư hỏi người về bồn Lục Vân!” Thanh Vận tựa hồ bị ta chọc giận, khóe mắt giương lên tức tối nói.

“A! Là bồn Lục Vân!”

Ta lúc này mới nhớ tới chính sự, vội vàng trả lời: “Bồn hoa kia còn xanh hơn lễ hội ngày đó mà hơn nửa thân mình Cẩm Nhiên đã hư thối, chỗ hư thối nào cũng có gòi bọ. Chỉ sợ không lâu sau toàn thân của nàng sẽ hư thối hết.” Nghĩ vậy ta lại không lạnh mà run. Một thi thể phủ kín gòi bọ đáng sợ thế nào chứ?

“Sư phụ, đó là cơ thể của Diêu nhi nhưng Diêu nhi đã chết ba năm rồi! Mà Cẩm Nhiên cũng tuyệt đối không phải là Diêu nhi!” Thanh Dạ cuối cùng hoàn hồn, cặp mắt hiền lành khó tin nhìn Thanh Vận.

Thanh Vận nhìn Thanh Dạ không trả lời nhưng quay đầu nói với ta: “Thất nhi, người có từng nghe trên đời này có chuyện mượn xác hoàn hồn chưa?”

Thanh Vận vừa nói ra, người ta nhất thời cứng ngắc như nằm ngay đơ, miễn cưỡng tươi cười, bất chợt nhích lại gần Đoạn Tang Mặc rồi lắp bắp trả lời: “Sư, sư phụ... Người, người đang đùa với Thất nhi sao?”

Trên đời này, ta sợ nhất là chuyện ma quỷ, theo lý đời này và cả đời trước ta cũng chưa kịp làm chuyện hại trời hại đất gì! Xưa nay không làm chuyện xấu, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, sao ta chưa gặp quỷ đã sợ mất hồn thế này?!?

“Vậy chuyện lần trước của Phương Hải Kinh với Đoạn Liễu Yên cũng là sư phụ đùa người?” Dứt lời, Thanh Vận tươi cười nhẹ nhàng bất thường.

Chuyện Phương Hải Kinh với Đoạn Liễu Yên đương nhiên không phải trò đùa, lúc ấy ta còn tận mắt chứng kiến, vậy chuyện Cẩm Nhiên cũng là mượn xác hoàn hồn thật sao?!?

“Liễu Yên không phải muội muội của ta sao? Phương Hải Kinh là ai? Hai người bọn họ làm sao?” Đoạn Tang Mặc đang ngồi yên bỗng xen mồm hỏi, ánh mắt mê man như ngăm trắng trong đầy nước.

“Người lớn nói chuyện con nít đừng xen vào!” Ta bất mãn dí tay vào đầu Đoạn Tang Mặc, đẩy hán qua một bên.

Giờ ta đang thất tình, tâm trạng rất buồn bực, hán xen mồm vào không phải muốn bị mắng sao! Vậy đừng trách ta lợi dụng báo thù riêng!

Đoạn Tang Mặc bị đau, cặp mắt nhìn ta đầy ủy khuất nhưng cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Quả nhiên, thằng nhóc này phải ăn đòn mới chịu yên thân.

“Sư phụ, theo ý người tức là Cẩm Nhiên mượn cơ thể Diêu nhi?” Cặp mắt hiền hòa của Thanh Dạ giờ phút này thật thâm sâu, mặt mày ưu sầu.

Thanh Vận sờ sờ lông phát trần, lạnh nhạt trả lời: “Theo như Càn Khôn Bí Tích, mượn mượn xác hoàn hồn cũng không dễ. Nếu người hoàn hồn không đủ oán khí, đã quên mất chuyện cũ vì uống canh Mạnh Bà và chủ nhân xác chết còn vướng bận, không muốn đầu thai chuyển thế. Muốn mượn xác hoàn hồn, thiếu một trong hai chuyện đều không được!”

Ta đương nhiên biết Cẩm Nhiên chấp nhất với huyện thái gia nhưng Diêu nhi không muốn đầu thai chuyển thế...

Ta rầu rĩ quay đầu nhìn Thanh Dạ, hán nghe Thanh Vận nói xong vẫn chăm chú nhìn bếp lò, không nói nửa lời.

“Vậy vì sao sư phụ dẫn đồ nhi quan sát bồn Lục Vân?” Ta mau chóng đổi đề tài, miễn cho bản thân lại uống dầm chua nhức răng.

“Bồn Lục Vân đó là mấu chốt. Trong lúc mượn xác hoàn hồn, người hoàn hồn chiếm chủ nhân xác chết, đương nhiên chủ nhân xác chết cũng phải tìm một chỗ tạm trú, nếu không sẽ hồn phi phách tán.”

“Nói cách khác... Vậy Cầm Nhiên chiếm cơ thể Diêu nhi nên hồn phách Diêu nhi trú ngụ tại cây Lục Vân?” Ta lớn mật cẩn thận chứng thực giả thiết.

Xong rồi, vậy Diêu nhi này còn chưa có chết hẳn...

“Đương nhiên. Bây giờ Cầm Nhiên và bồn Lục Vân cùng chung một mạng. Nhưng kết cục của hai người lại khác biệt. Nếu Cầm Nhiên chết, hồn phách đang trú ngụ trong cây Lục Vân sẽ đầu thai chuyển thể lần nữa. Nhưng nếu cây Lục Vân chết, hồn phách Cầm Nhiên sẽ cùng nàng hồn phi phách tán. Cho nên người mới thấy bồn Lục Vân kia càng ngày càng xanh biếc.” Thanh Vận lạnh nhạt trả lời.

“Vậy vì sao thân mình Diêu nhi bắt đầu hư thối? Cầm Nhiên không phải mượn xác Diêu nhi hoàn hồn sao?” Thanh Dạ rốt cục tỉnh táo, nóng lòng như lửa đốt hỏi.

Thanh Vận cười cười bí hiểm, nhìn Thanh Dạ không nói gì.

Ta âm thầm liếc hán đến trắng mắt, có chút thúc giục: “Sư phụ, nếu người không trả lời sẽ khiến bữa tối chậm trễ, vậy thì phải làm sao đây?”

Thanh Vận vừa nghe xong lập tức thu hồi nụ cười dối trá, vội vàng giải đáp: “Mượn xác hoàn hồn có một nhược điểm trí mệnh, người hoàn hồn không thể để cho thân thể mượn tạm bị thương tổn, nếu không thì chẳng có thuốc nào chữa lành cho dù vết thương đó là gì, cuối cùng toàn thân sẽ thối rữa. Chắc Cầm Nhiên không biết việc này nên không cẩn thận để mình bị thương. Cho dù toàn thân Cầm Nhiên thối rữa không chết hẳn nhưng sẽ biến thành hủ thi...”

“Sư phụ... Hủ thi là gì?” Trong lòng ta lạnh như băng.

Thanh Vận nghe ta hỏi vậy, nhất thời cười hòa nhã bất thường, thân thiết giảng giải: “Hủ thi là thi thể hư thối, mượn khí người sống, từ nay về sau không già không chết, chuyên hấp thụ tinh khí con người để sống.”

“...”

Ta nhất thời lạnh cả sống lưng.

Sư phụ, xin người đừng cười tươi thân thiết khi giảng giải mấy chuyện khủng bố như vậy!

“Thân thể Cầm Nhiên đã thối rữa nên trở thành hủ thi sao? Vậy hồn phách Diêu nhi vĩnh viễn ở lại trong bồn Lục Vân phải không?” Thanh Dạ kinh ngạc hỏi, cặp mắt run rẩy kịch liệt.

Thanh Vận nhìn Thanh Dạ từ chối trả lời nhưng đáp án đã quá rõ ràng.

“Sư phụ, chẳng lẽ bây giờ không thể ngăn Cầm Nhiên biến thành hủ thi sao?” Ta nhìn Thanh Vận hỏi.

Những gì Thanh Dạ muốn hỏi vẫn nên để ta hỏi, ta thật không hiểu vì sao mình tự đứng hỏi thay Thanh Dạ như vậy.

“Có! Theo như bí kíp, có hai cách giải trừ hủ thi!” Thanh Vận bình thản trả lời.

“Hai cách gì?”

“Thứ nhất là khiến Cầm Nhiên cam tâm tình nguyện buông tha cơ thể này, sau đó vì sư làm phép đưa hồn phách hai người về chỗ cũ, đầu thai chuyển thể một lần nữa.”

“Việc này tuyệt đối không thể được! Sư phụ người nói luôn cách thứ hai đi!” Ta trả lời không cần suy nghĩ.

Dựa vào oán khí với huyện thái gia của Cầm Nhiên đến mức phải mượn xác hoàn hồn, tất nhiên nàng sẽ không dễ dàng buông tha như thế. Huống chi vừa rồi lúc ở huyện nha, ta từng nghe nàng nói có chết cũng muốn chết ở huyện nha, chỉ là nàng không biết lúc toàn thân thối rữa sẽ biến thành hủ thi.

“Về cách thứ hai...”

Thanh Vận nói đến đây bỗng nhếch khóe miệng cong cong nhìn rất gian trá.

“Cách thứ hai thì sao?”

Vì sao ta thấy đáng về này của Thanh Vận lại có cảm giác bất an?

“Cách thứ hai là vì sư dốc toàn lực ép hồn phách hai người về chỗ cũ, đầu thai chuyển thể. Kể đó vì sư sẽ chịu nguyên rửa bởi phản thuật, học máu rồi nằm trên giường hơn một tháng mà thôi...” Thanh Vận từ tốn nói xong còn liếc nhìn ta đầy ẩn ý sâu xa.

Thanh Vận nói nghe thật nhẹ nhưng khiến ta mướt mồ hôi lạnh, ẩn sâu trong lời nói này của hán bao hàm rất nhiều thâm ý!

Nếu hần học mấu, đương nhiên mỗi ngày ta đây sẽ lấp đầy bụng hần bằng canh gà vịt, canh nhân sâm như nuôi heo, tốn kém biết bao nhiêu. Còn nữa, hần sẽ có lý do bãi công, một tháng đó ta sẽ quay như chong chóng bởi đồng công việc tại Thanh Vận Quan!!

“Đồ nhi cảm thấy cách thứ nhất vẫn khả thi hơn!”

Ta phản bội lương tâm thốt ra lời này, ai cũng biết muốn Cầm Nhiên cam tâm tình nguyện ra đi còn khó hơn hái mây trên trời!

Thanh Vận vui mừng cười cười, phóng khoáng vươn tay sờ sờ đầu ta nói: “Vẫn là Thất nhi hiểu thuận, sợ sự phụ chịu khổ.”

“Đúng vậy! Tục ngữ nói ‘một ngày là thầy cả đời là thầy’! Đồ nhi hiểu thuận sự phụ là lẽ đương nhiên!” Ta thuận thế nương theo, có thể nịnh bợ thì phải nịnh bợ!!

Ta tự cho chiêu vỗ mông ngựa này là tuyệt kế, ai ngờ Thanh Vận vừa nghe xong, khoe miệng tươi cười nhất thời hơi cứng ngắc, sắc mặt cũng trầm xuống, nghiêm túc hỏi ta: “Sự phụ có già như vậy không?”

“Vậy không biết năm nay sự phụ bao nhiêu niên kỷ rồi?”

“Hai mươi tám...”

“Đồ nhi năm nay vừa tròn mười tám, tuổi sự phụ cũng có thể xem như đáng làm nửa phụ thân của đồ nhi.” Ta cười đơn thuần khác thường, hy vọng kích phát tình thương của cha tiềm ẩn trong người Thanh Vận.

Bình thường người cha nào cũng sẽ không keo kiệt với nữ nhi của mình đúng không? Nếu Thanh Vận xem ta như con gái, không chừng sau này sẽ thật có phúc!!

Đường Thất!! Ngày lành của người đã đến!!

Thanh Vận lạnh nhạt rút tay về, ho nhẹ hai tiếng, sau đó ra vẻ như đang nói chuyện tào lao bình thường: “Nghe nói Lưu lão gia đã hơn sáu mươi nhưng vài ngày trước đó thiếp thất của hần vừa mới sinh cho hần thêm một đứa con trai, thật có thể nói là gừng càng già càng cay.”

“...”

Sự phụ, người ta già rồi thì liên quan gì đến người?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đạo Trưởng Không May

“Chúng ta phải làm thế nào mới có thể khiến Cầm Nhiên cam tâm tình nguyện buông tha cho Diêu nhi đây?” Ta không muốn tranh luận tiếp với Thanh Vận về vấn đề tuổi tác kia nữa nên chủ động đổi đề tài chữa cho hần chút mặt mũi. Dù sao cũng già rồi, còn không thừa nhận.

Thanh Vận cười bí hiểm, nói: “Sự phụ đã có diệu kế...”

“...” Già thần già quỷ!

Không nói thì thôi, làm như ai cũng muốn biết vậy, hừ...

Ngày hôm sau, bốn thầy trò khí thế đi đến huyện nha.

Vốn dĩ ta với Đoạn Tang Mặc ở lại trông nom đạo quán nhưng ta chết sống gì cũng muốn đi theo xem kịch hay. Đoạn Tang Mặc là cái đuôi của ta, ta đi tất nhiên hần cũng muốn đi theo. Kỳ thật ta nên thức thời tránh xa chuyện khủng bố như vậy nhưng ai bảo việc này liên quan đến Thanh Dạ làm chi?

Bốn thầy trò đến huyện nha, lần này được đích thân huyện thái gia ra tiếp đãi. Thanh Vận nói dối đến mức mặt không đỏ tim không nhảy, bảo Cầm Nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, nếu ngăn chặn trễ nữa sẽ còn lây lan nguy hiểm. Giờ nữa người Cầm Nhiên đã hư thối, còn có gì bọ trong đó, huyện thái gia cùng phu nhân bị Thanh Vận hù hai ba câu như vậy tất nhiên tin sái cổ.

Huyện thái gia và chúng ta đi qua chỗ Cầm Nhiên, lại cũng chỉ dừng ở ngoài đình viện mà thôi. Bốn thầy trò vừa tiến vào đã phát hiện mùi hôi thối hôm nay còn nồng nặc hơn hôm qua.

“Vi sự bỗng muốn thay đổi chủ ý...” Thanh Vận đứng bên cạnh ta, vừa che mũi miệng vừa nhăn mặt nhúm mày thành hai con sâu lông.

“Sự phụ người thay đổi chủ ý gì?” Ta kéo tay áo Đoạn Tang Mặc bắt hần che mũi miệng cho ta còn hai tay ta vô cùng nhàn rỗi.

“Vi sư vốn muốn dựa vào tâm đức của mình để cảm hóa nàng nhưng giờ nghe mùi tanh tươi đến mức này, vi sư cảm thấy vẫn nên chọn cách quyết liệt hơn...” Thanh Vận thốt thức cảm khái nói.

“...”

“Thất nhị, một tháng sau này, vi sư chỉ sợ ngươi phải tốn nhiều tâm sức rồi.” Cặp mắt gian xảo của Thanh Vận giờ phút này ra chiều đau đớn nhìn ta, như là trần trời. Dứt lời tỏ vẻ tiêu sái kiểu ‘trời rét sông Dịch lạnh lùng ghê, trắng sẽ một đi không trở’ đẩy cửa phòng Cẩm Nhiên tiến vào.

“...” Ta đứng ngoài cửa nhìn Thanh Vận khí thế hùng hồn, chẳng lẽ hần sắp học máu như đã nói?

Thế giới to lớn quả nhiên không có gì không thể...

Ta với Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc lục tục nối gót Thanh Vận bước vào, Thanh Dạ vừa vào đến đã không thêm để tâm đến gì khác ngoài bồn Lục Vân, cặp mắt xanh thăm nhìn bồn Lục Vân như thấy người mình yêu, đầu ngón tay khẽ chạm đầy vẻ yêu thương. Ta buộc lòng dời mắt đi không nhìn cảnh tượng đó nữa.

Bốn thầy trò chúng ta vào phòng đương nhiên kinh động Cẩm Nhiên, nàng lập tức hoảng sợ ngồi dậy, thân mình vì sớm hур thối nên yếu ớt đành lui vào góc tường không nói gì, đôi mắt vẫn rất lạnh lùng, nhìn trừng trừng chúng ta.

Thanh Vận nhìn nàng thân nhiên nói: “Cẩm Nhiên, vốn dĩ ngươi nên sớm đầu thai chuyển thế, chỉ vì oán khí quá nặng, cố chấp cực đoan, hôm nay bản đạo đành đuổi ngươi về lục đạo luân hồi, ngươi an tâm nhắm mắt đi đi...”

“Không muốn đi?”

Thanh Vận cười nhạt, trong miệng tuôn ra vô vàn lời tàn nhẫn: “Ngươi muốn đi cũng phải đi, không muốn đi cũng phải đi, hôm nay bản đạo đến đây cũng không tính để ngươi thoát!” Dứt lời lập tức lấy mấy đạo bùa trong tay áo ra.

Ta liếc mắt nhìn mấy đạo bùa đó, cũng chẳng khác gì với mấy bùa chú ta diễn trò lừa gạt hàng ngày, có chăng mấy hình vẽ trên đó phức tạp hơn một chút. Cuối cùng ta tin lần này Thanh Vận cần xuất ra chút bản lĩnh thật sự...

Thanh Vận kẹp đạo bùa giữa hai ngón tay, ấn mạnh chân xuống, sau đó niệm bùa phép: “Phụng đạo thừa hành! Phù chú nghiêm nghiêm, Ngũ Hành biến cứu, tức lại thừa hành, an hồn định phách! Bất hê phục giả, áp phó âm ti, trảm! Cấp cấp như tam kỳ để quân pháp lệnh!”

Thanh Vận vừa niệm xong, bùa chú kẹp ở đầu ngón tay nháy mắt bốc cháy, Thanh Vận ném đạo bùa đang cháy về phía Cẩm Nhiên. Ngọn lửa nhỏ bùng chốc bùng lên thiêu cháy toàn thân Cẩm Nhiên.

“A... A a... A...” Cẩm Nhiên nhất thời như một quả cầu lửa, quay cuồng, rên rỉ trên giường nhưng dù gầy dựa thế nào cũng phí công.

Ta khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, ngờ ngác không kịp phản ứng. Lập tức, ống tay áo vốn đang che mũi miệng cho ta mau chóng bịt kín mắt ta, không cho ta nhìn tiếp, chỉ có tiếng rên rỉ vẫn tiếp tục vang vọng bên tai. Trong lòng ta bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi lớn lao. Ta chưa bao giờ chứng kiến Thanh Vận ra tay ác độc như thế. Cho dù đây là làm phép nhưng sao Thanh Vận không hề chớp mắt, vẫn bình tĩnh thi hành như chuyện đương nhiên.

Lúc tiếng rên rỉ dần dần yếu đi, hình như Thanh Vận rót một chén nước, kể đó lại niệm chú: “Này thủy phi phạm thủy, phương bác nhâm quý thủy! Thượng tắc hộ thân bảo mệnh, hạ tắc phục quý phục tà!” Niệm đến đây bỗng dung Thanh Vận ngừng lại, sau đó là tiếng chần rơi xuống đất, còn có một tiếng ho ngày thường của Thanh Vận hay khiến ta hoảng sợ nhưng lần này nghe có vẻ rất khác lạ.

Ta còn chưa kịp phản ứng đã nghe Đoạn Tang Mặc nóng lòng kêu to: “Sư phụ!!”

Cánh tay đang che mắt ta cũng lập tức buông xuống, tầm nhìn đã trở lại. Cẩm Nhiên đang nằm trên giường, ngoại trừ da thịt bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn thì mấy chỗ hự thối và giò bộ đều cháy đen, giò bộ bị đốt thành tro. Ta còn chưa kịp sợ hãi thì đã thấy Thanh Vận giờ đây đang yếu ớt, xanh xao ngồi xuống bàn, từ từ nhắm hai mắt lại. Trên khóe miệng còn lưu lại vết máu nhỏ nhưng trên đạo bào là một mảng đỏ sẫm khiến người thấy kinh hoàng khiếp đảm.

“Sư phụ, người sao vậy?” Thanh Dạ đỡ Thanh Vận sắp trượt khỏi bàn, lo lắng hỏi.

Thanh Vận nửa ngày không lên tiếng mà Cẩm Nhiên đang nằm trên giường mở miệng cười trước, mà còn cười hơi dữ tợn: “A... Ha ha... Đạo trưởng, xem ra pháp lực ngươi còn chưa đủ a...” Cẩm Nhiên không biết vì sao lại có sức đứng dậy.

“Sư phụ!” Ta với Đoạn Tang Mặc cũng nhanh chóng bước qua.

Thanh Vận này lại gầy mờ nữa rồi, người chưa thu phục mà bản thân đã nửa chết nửa sống...

“Mau... Lại... Lại... Rót chén... nước...” Thanh Vận yếu ớt nói, ngay cả trợn mắt cũng thấy mệt.

“Được.” Ta lập tức nghiêng ấm trà rót một chén nước, kể đó đưa tới trước mặt Thanh Vận.

Thanh Vận không bưng chén mà nhúng đầu ngón tay vào trong ly trà, vẽ vẽ cái gì trên mặt nước: “Này thủy phi phạm thủy, phương bác nhâm quý thủy...”

Thượng tắc hộ thân bảo mệnh, hạ tắc phục quỷ phục tà... Hết thầy chết sống diệt trừ cho ta, lập tức tuân lệnh...” Thanh Vận vừa đọc hết câu lại học ra một ngụm máu.

“Mau, mau đem chén nước này... Bắt... Bắt Cầm Nhiên uống...” Thanh Vận đứt quãng dặn dò ta xong rồi lập tức gục xuống, ngay cả Thanh Dạ cũng không đỡ được.

“A! Được! Lập tức!” Ta cố nén sợ hãi, chạy nhanh đến giường tính ép Cầm Nhiên uống cạn. Ai ngờ Cầm Nhiên lập tức mở mắt ra, nhìn ta ác độc, bàn tay cháy đen thui không biết đào đâu ra sức hất mạnh cái chén trên tay ta rơi xuống đất.

“Các ngươi nghĩ làm vậy có thể diệt được ta sao?” Cầm Nhiên cười dữ tợn, không biết vì sao chỗ đang lạnh lặn bỗng hừ thối lại trong chớp mắt, khuôn mặt phủ kín giọt mồ hôi như hũ thi. Sau đó cô ta ngay lập tức bị bàn tay kia xiết chặt.

“A... Khụ... Ách...” Ta bị xiết đến nổ đom đóm mắt, muốn ho cũng không được, ngay cả thở cũng không xong, tựa hồ đã thấy mình sắp bị thượng đế triệu hồi.

“Sư tỷ!” Trong lúc hỗn loạn bỗng vang lên một tiếng kêu to, rốt cục cổ ta cũng được thả ra, không khí nháy mắt tràn về khắp thân thể, ta tham lam hít thở, yết hầu đau đớn, nước mắt suýt trào ra.

Đoạn Tang Mặc bóp cổ Cầm Nhiên thật chặt, giò bộ từ chỗ đó bò lên khắp tay Đoạn Tang Mặc nhưng hấn làm như không hề phát hiện vẫn hung hăng nắm chặt cổ Cầm Nhiên.

Cầm Nhiên rút bàn tay đang bóp cổ ta về rồi lập tức ghi chặt bàn tay Đoạn Tang Mặc đang bóp cổ nàng.

“Các ngươi là đồ đạo sĩ thôi! Đạo sĩ thôi! Tiệt nhân! Đều là đồ tiệt nhân!” Cầm Nhiên xem như hoàn toàn điên cuồng, há miệng tính cắn vào cổ Đoạn Tang Mặc.

Ta hoảng sợ, bộ dáng hiện tại của Cầm Nhiên chắc đã thành hũ thi rồi, nếu Đoạn Tang Mặc bị nàng cắn rồi cũng biến thành hũ thi thì sao! Ta đâu thể để mặc sư đệ vạn người mến thay ta chịu nguy nan! Dững khi trong lòng nhất thời dâng lên, mặc kệ Cầm Nhiên giò bộ khắp người, đẩy nàng một phát thật mạnh.

Cầm Nhiên lao đảo, Đoạn Tang Mặc rốt cục không bị hũ thi cắn phải. Cầm Nhiên lập tức phản ứng, tiếp tục xông lên tính cắn càn, lúc này Thanh Dạ đang đỡ Thanh Vận cũng bỏ Thanh Vận lại bàn, mau chóng xông lên cứu trợ.

Đồng bùa chú vốn dùng để lừa gạt đám thí chủ hàng ngày bỗng được Thanh Dạ lời ra: “Cư thu ngũ lôi thần, điện chúc quang hoa! Hòa lai!” Dứt lời phù chú trong tay nhanh chóng bốc cháy, bay về phía Cầm Nhiên.

Cầm Nhiên không đề ý nên bị bùa chú chạm phải, chỗ tiếp xúc lập tức cháy đen. Cầm Nhiên liên tảo bạo gỡ ra, nhìn Thanh Dạ chăm chăm không rời mắt, tính ép chết Thanh Dạ. Bùa chú trong tay Thanh Dạ kèm tác dụng hơn lúc Thanh Vận thi triển rất nhiều, ngọn lửa rất nhanh đã tắt nên chỗ bị đốt lại biến thành hũ thi như cũ. Ta mau chóng moi toàn bộ bùa chú trên người đưa cho Thanh Dạ, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Lúc này, Thanh Vận đang yếu ớt dựa vào bàn bỗng cất giọng khàn khàn như muốn nói gì đó.

“Sư phụ, người nói gì?” Ta chạy nhanh tới đỡ hấn.

Hiện tại chỉ có dựa vào Thanh Vận mới có đường sống sót...

“Luật... Luật...” Thanh Vận hơi thở mong manh, đứt quãng từng đoạn khiến người ta sốt cả ruột.

“Luật gì a sư phụ! Người nói mau a!” Ta nóng lòng hỏi.

“Luật... Luật... Vận...”

“Luật vận gì a? Người còn bùa chú gì có thể dùng được không, bùa chú đâu? Bùa chú đâu?” Hỏi xong ta bắt đầu lục lọi khắp người Thanh Vận, tính kiếm bùa chú cứu mạng.

Thanh Vận không nhờ vả được, hiện tại chỉ còn lại một mình Thanh Dạ, đợi Thanh Dạ xài hết đồng bùa của ta, không chừng hôm nay bốn thầy trò chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây!

“Không, không phải... Bùa... Rùa...” Thanh Vận nổi giận thêu thảo, dứt lời khiến ta lên cơn, tiếp tục mạnh tay lục tung khắp người hấn.

“Không phải bùa chú thì là gì, người nói mau!” Ta nóng lòng hỏi, đưa mắt thấy Thanh Dạ chỉ còn lại hai lá bùa trong tay, sắp chóng đỡ không xong đến nơi rồi.

“Lục Vân... Lục Vân... Nhỏ... Rút...” Thanh Vận rốt cục bạo phát vì sự ngu dốt của ta, hồi quang phản chiếu học ra những lời này.

“Lục Vân!” Được Thanh Vận nhắc nhở, rốt cục ta đã rõ ràng.

Hôm qua Thanh Vận từng nói Cầm Nhiên và bọn Lục Vân có cùng sinh mệnh. Nếu Lục Vân chết, Cầm Nhiên đương nhiên hồn phi phách tán. Mới vừa

rồi ta thật không nhớ ra cách này!

Nhưng nếu hồn phi phách tán...

Ta thoáng chần chừ, nếu ta thực nhỏ bụi Lục Vân lên, từ nay về sau Cầm Nhiên sẽ hồn phi phách tán, như vậy ta có áy náy cả đời hay không?

Nhưng ta còn chưa có cơ hội tự hỏi, đạo bùa cuối cùng trên tay Thanh Dạ đã xong đời, Cầm Nhiên dùng sức giữ chặt Thanh Dạ, tiếp đó chắc sẽ cắn vào cái cổ trắng ngần của hắn. Ta theo bản năng buông Thanh Vân ra chạy qua chỗ bồn Lục Vân, lập tức nghe thấy một tiếng rơi như trống vang, dường như có một vật thật nặng rớt xuống đất. Ta không kịp tự hỏi nữa, cảm bụi Lục Vân nhỏ tận gốc...

“A...”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một tiếng kêu thê lương vang lên, Cầm Nhiên vốn muốn cắn cổ Thanh Dạ chợt ngã nhào xuống đất, sau đó không nhúc nhích.

Ta cảm bụi Lục Vân đứng tại chỗ, không dám cử động, vẫn còn hoảng hốt, e sợ Cầm Nhiên đột ngột vùng dậy.

Cuối cùng, vẫn là Đoạn Tang Mặc tiến lên đá hai chân Cầm Nhiên, chỉ thấy nàng nằm trên mặt đất không nhúc nhích, giòi bọ trên người cũng bắt đầu biến mất như kỳ tích.

“Sur tử, hình như lần này là thật...” Đoạn Tang Mặc nhìn ta bình tĩnh nói.

“Vậy là tốt rồi...” Ta dồn dập thở hào hển, đây xem như xong rồi?

Ta quay đầu liếc nhìn Thanh Vân, không xem không lo, vừa thấy đã hoảng sợ. Thanh Vân lúc này này từ từ nhắm hai mắt lại, sắc mặt tái nhợt nằm trên mặt đất, cạnh đầu là một vũng máu đỏ sẫm.

Hình như... Khả năng... Có lẽ...

Ta hấp tấp nhỏ bụi Lục Vân... Đã hát Thanh Vân ra khiến hắn đâm đầu vào chân bàn...

Sư phụ...

Đồ nhi có tội...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Đạo Trưởng Cầu Huyết

“Sư phụ

~~” Ta hô lên đau đớn tận tâm can, lập tức xông đến, dốc toàn sức đỡ Thanh Vân dậy.

Từng giọt máu đỏ tươi từ sau đầu Thanh Vân nhỏ xuống bất tận như nước sông, liên miên không dứt, như thể không vớt cạn máu trong người Thanh Vân sẽ không ngừng lại.

Đây là huyền nha, nếu Thanh Vân chết như vậy, ta đây sẽ không có cơ hội hủy thi diệt tích! Đến lúc để huyền thái gia bắt gặp, đúng thật là hết đường chối cãi! Thanh Vân vẫn chưa có hành động xâm hại gì đến ta, đương nhiên không thể viện cớ chống lại để tự vệ. Nếu xem như là tai nạn ngoài ý muốn thì cũng phải chịu trách nhiệm! Nhẹ thì vào tù, nặng thì lấy mạng đền mạng.

Ta nghĩ vậy nên không cảm được nước mắt, ôm 'thị thể' Thanh Vân bắt đầu gào khóc thảm thiết: “Sư phụ, người đừng chết, người trăm ngàn lần không thể chết! Người chết rồi đồ nhi phải làm sao bây giờ! Đồ nhi không thể không có người a...”

Tổ sư trên cao, ta thật thê thảm quá.

Chỉ cần này Thanh Vân không sao, sau này ta làm trâu làm ngựa cho hắn cũng không oán than. Ta chỉ muốn Thanh Vân bình an, ta không muốn vào nhà giam cắn bánh ngô khô khan, đeo gông lên cổ...

Ta một mình khóc lóc thương tâm, ai ngờ Đoạn Tang Mặc đang đứng bên cạnh bỗng nói thật cẩn thận: “Sur tử, nếu người còn khóc như vậy mãi, sư phụ sẽ thật sự không cứu được...”

Nhờ Đoạn Tang Mặc nhắc nhở, rốt cục ta mới bình tâm lại, mau chóng quay qua bảo Đoạn Tang Mặc: “Đứng! Đứng! Mau, mau tìm đại phu! Nhanh

đi!!”

Đoạn Tang nghe ta dặn xong liền vội vàng chạy ra ngoài tìm đại phu. Mà Thanh Dạ cũng vì biến cố này mới tạm thời quên nỗi đau về Diêu nhi, lập tức đỡ Thanh Vận từ tay ta, sau đó lấy khăn tay trong tay áo bịt vết thương sau đầu Thanh Vận, cố hết sức cõng Thanh Vận ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tiểu Thất đừng khóc, sư phụ cần trị liệu. Mau đi thông báo cho tri huyện một tiếng, xin mượn một phòng khách.”

“Được.” Ta lập tức trả lời đầy vẻ hoang mang lo sợ, giờ phút này chỉ cần có thể cứu Thanh Vận, bảo ta làm gì cũng được.

Huyện thái gia cũng là người thông tình đạt lý, thấy Thanh Vận bị trọng thương sau đầu hôn mê bất tỉnh lập tức tìm một phòng để Thanh Vận nằm nghỉ. Ta nóng lòng ngồi xổm bên giường bịt miệng vết thương của Thanh Vận, nước mắt cứ rơi xuống, không tài nào dừng được.

Ta có tội, ta là tội nhân thiên cổ...

Nếu Thanh Vận cứ vậy mà chết, ta tuyệt không muốn chết theo!!

May mà huyện nha ở ngay tại thị trấn, không cần chờ đợi lâu thì đại phu đã được Đoạn Tang Mặc mời đến, sau khi thấy đầu Thanh Vận đầy máu thì hơi biến sắc, kể đó huyền thuyên toàn mấy lời vô nghĩa. Đến khi ta sắp phát điên mới bắt đầu trị liệu. Thật vất vả mới cầm máu, bôi thuốc băng bó xong đã mất gần hai canh giờ, nước trong chậu cũng đã chuyển sang màu đỏ sẫm.

Thật vất vả chờ đại phu xong việc, ta vội vàng chạy lại hỏi: “Đại phu, sư phụ ta thế nào!!”

Đại phu vuốt vuốt chòm râu hoa râm, sắc mặt nghiêm trọng thờ dài rồi mới chậm rãi nói: “Tuy đã cầm máu nhưng miệng vết thương quá lớn nên mất máu rất nhiều. Hơn nữa nội thương nghiêm trọng, sau khi tỉnh lại có di chứng gì thì lão phu cũng không rõ.”

Đại phu nói xong, ta nghe như sét đánh bên tai.

Cái gì gọi là ‘sau khi tỉnh lại có di chứng gì thì lão phu cũng không rõ’? Hẳn là đại phu cũng không biết thì tiểu dân đầu húi cua như chúng ta phải làm sao? Nếu Thanh Vận ngủ luôn không tỉnh, thành người thực vật...

Kỳ thật ta biết, ta đã đoán biết...

Y học thời này lạc hậu như vậy. Lần trước Đường Thất tiên nhiệm chỉ trầy chút da trán đã hôn mê bất tỉnh. Lần này vết thương sau đầu Thanh Vận lớn như cái đống, có thể cầm máu được đã cảm ơn trời đất, còn sau khi tỉnh lại thế nào thì có ai có thể đoán được chứ?

Nếu từ nay về sau Thanh Vận biến thành người thực vật thì phải làm sao đây?

Ta buông người xuống đất, toàn thân mềm nhũn...

“Đại phu, van cầu người! Dù thế nào cũng van người nhất định phải cứu sư phụ ta, sư phụ ta ngày thường luôn làm vui lòng người khác hơn nữa chân thực, nhiệt tình tạo phúc, người hẳn tâm làm nhìn sư phụ mê man bất tỉnh mãi vậy sao?” Ta quỳ trên mặt đất, nín thở cầu đại phu cầu xin. Giờ phút này ta đã quỳ gối ngay dưới trường bào của đại phu.

“Đại phu, chỉ cần người cứu được sư phụ, bản đạo nguyện... Nguyên...” Nói đến đây, ta hơi chần chừ.

Chuyện lấy thân báo đáp tuyệt đối không được! Trâu già gặm cỏ non là chuyện thói tha, xấu hổ nhất trên đời! Phải đổi sang cái khác!!

“Nếu người cứu được sư phụ, sau này người hoặc là phu nhân của người, con ruột hay con rể đến Thanh Vận Quan bói toán cầu phúc, bản đạo nhất định không lấy một xu! Nếu là thân thích được giới thiệu tới, bản đạo cũng chỉ lấy một ít tiền làm bùa chú mà thôi.” Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của ta, nếu để Thanh Vận biết được, tuyệt đối sẽ nhéo mũi ta, nói ta mua bán lỗ vốn...

“Sư tử...” Đoạn Tang Mặc nhất thời cảm động đến rơi lệ vì đạo đức cao đẹp của ta lẫn tình cảm thầy trò sâu đậm mà ta dành cho Thanh Vận.

“Sư đệ...” Ta đau tận tâm can gọi Đoạn Tang Mặc một tiếng, hai sư tử đê ôm nhau mà khóc đến trời long đất lở, bốn phương mịt mờ.

Đại phu nhìn cảnh hai ta khóc rống bắt đầu áy náy: “Ai... Không phải lão phu không trị được, quả thật Thanh Vận đạo trưởng bị thương quá nặng, lão phu cũng bất lực. Chi bằng Đường Thất đạo trưởng thấp thêm mấy nén nhang cầu tổ sư phù hộ đi...” Dứt lời, còn ra vẻ tiếc hận thờ dài một tiếng.

Ta buông Đoạn Tang Mặc ra, lau nước mắt trên mặt, bình tĩnh nhìn vị đại phu sắp sáu mươi trước mắt.

Chi bằng Đường Thất đạo trưởng thấp thêm mấy nén nhang cầu tổ sư phù hộ đi...

Vì sao câu này ta nghe quen tai đến thế?

Hình như lúc Đường Thất tiên nhiệm hôn mê bất tỉnh ba ngày, đại phu kia cũng bảo bọn họ thấp thêm mấy nén nhang cầu tổ sư phù hộ?

Nói cách khác...

Lang băm lần trước chính là tên lang băm này?

“Vậy làm phiền đại phu, sau này cũng không cần đại phu lo lắng! Sư đệ, tiền đại phu!” Ta tận lực đè mớ gân xanh sắp nổi lên cuộn cuộn, ra vẻ tôn kính trường bối. Nếu trong thời gian uống một ly trà mà đại phu không biến khỏi tầm mắt của ta, ta đây không thể cam đoan mình sẽ không hóa thành bạo long dọa hấn điên cuồng một phen!!

“Được.” Đoạn Tang Mặc nghe xong ngẩng đầu đứng lên, đưa tay làm dấu mời đại phu đi ra.

Nhưng khiến ta kinh ngạc là trên mặt Đoạn Tang Mặc không hề có lấy một giọt nước mắt, cặp mắt chỉ hơi ửng đỏ. Chẳng phải vừa rồi hai tỷ đệ ôm nhau khóc đến mặt mũi luôn sao? Vì sao lúc này trên mặt không hề có nước mắt?

Sư phụ bị thương ra nông nỗi này vẫn có thể bình tĩnh như vậy, thật không hiểu ngày thường Thanh Vận đối đãi không tốt với Đoạn Tang Mặc hay Đoạn Tang Mặc máu lạnh quá mức. Nhưng ta thấy nên tin vào lý do đầu tiên vì nhân phẩm Thanh Vận thật sự là...

Ta nhìn Đoạn Tang Mặc tiến bước đại phu rồi nhìn lại Thanh Vận đang hôn mê trên giường chưa tỉnh, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, giống như một thi thể đóng băng.

Nếu ta nhớ không lầm, lần trước Đường Thất tiền nhiệm hôn mê bất tỉnh là lúc Thanh Vận dùng bùa chú gọi hồn, tuy có chút sai lệch khiến ta đối hồn với Đường Thất tiền nhiệm. Đúng vậy, chính là phép triệu hồi hồn phách. Hơn nữa phải làm phép vào đêm trăng tròn, lúc âm khí mạnh nhất, nếu không sẽ hoán đổi hồn phách với kiếp sau. Hôm nay đã là ngày mười tháng mười hai, cách rằm chỉ còn năm ngày. Nếu năm ngày sau Thanh Vận vẫn hôn mê bất tỉnh, e rằng chỉ có thể thử dùng cách này.

Vốn dĩ Thanh Vận vì che giấu chuyện Cầm Nhiên mượn xác hoàn hồn nên nói nàng mắc bệnh hiểm nghèo nhưng hôm nay Thanh Vận bị trọng thương như thế, đương nhiên chuyện nói dối thành ra không đánh mà khai.

Ta vì bảo toàn chiêu bài đạo pháp cao thâm của Thanh Vận lẫn hào quang tiên cô hạ phẩm của mình nên lúc huyện thái gia hỏi nguyên nhân bị thương của Thanh Vận, ta đành đem hết tội danh trút lên người Đoạn Tang Mặc. Ta nói khi đang chữa trị cho Cầm Nhiên bỗng yêu tính nổi lên, Đoạn Tang Mặc pháp lực chưa đủ nên suýt bị thương, Thanh Vận vì cứu Đoạn Tang Mặc mà đỡ thay hấn và bị trọng thương.

Phu nhân huyện thái gia nghe xong vô cùng khen ngợi Thanh Vận quên mình vì người, chỉ có Đoạn Tang Mặc đứng cạnh ta muốn nói lại thôi, còn bị ta vụng trộm néo một cái mồm an phận, giương mắt nhìn ta.

Còn Thanh Dạ từ trưa đến giờ không thấy bóng dáng đâu, nghe Đoạn Tang Mặc nói hấn ôm xác Diêu nhi và bụi Lục Vân đi chôn. Tuy ta hơi lo lắng cho Thanh Dạ nhưng giờ đây ta cần ở cạnh Thanh Vận, bản thân phạm tội nên phải nhẫn nại ngồi đây chăm sóc hấn.

Vì Thanh Vận bị trọng thương bất tỉnh nhân sự, buổi tối ta đành ở lại huyện nha chăm sóc hấn. Dù sao người trong huyện nha không rảnh rỗi, hơn nữa thêm Đoạn Tang Mặc và Thanh Dạ, tổng cộng thành bốn người cũng quá đông, vì thế buổi tối ta bảo bọn họ về Thanh Vận Quan. Ai ngờ nửa đêm Thanh Vận bỗng sốt nhẹ, đầu đầy mồ hôi lạnh, dù ta lau thế nào cũng không hết, thậm chí thân mình bắt đầu phát run. Ta nhờ nha hoàn trong huyện nha mang thêm mấy cái chăn cho hấn, đốt thêm hai lò sưởi nên cũng cảm cự được.

Giờ nên sao đây? Ta nóng chảy mồ hôi mà Thanh Vận vẫn đang run cầm cập. Cứ vậy cũng không ổn.

Lúc này trong đầu bỗng lóe lên một suy nghĩ, vì sao ta không dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hấn?

Dù sao ta cũng một cô nương, nếu cởi áo sưởi ấm cho Thanh Vận thì không biết lúc hấn tỉnh sẽ chê ta không biết rụt rè. Nếu nữ nhân không được, vậy chỉ còn nam nhân, dù sao cũng không thể bỏ mặc Thanh Vận. Vì thế ta tìm đến phòng huyện thái gia gõ cửa như điên.

“Đường Thất đạo trưởng, đêm đã khuya người có chuyện gì sao?” Huyện thái gia quần áo hơi lộn xộn, mở cặp mắt vô cùng buồn ngủ nhìn ta, rõ ràng nhắc ta đang quấy nhiễu mộng đẹp.

“Đại nhân, sư phụ ta phát sốt, thân mình lạnh run, ta đã trải thêm mấy chăn, còn đốt thêm lò sưởi nhưng đều vô dụng. Huyện thái gia, ngài là quan phụ mẫu, ngài có thể khoan tay đứng nhìn sao?” Ta nháy đôi mắt sùng kính vạn phần nhìn huyện thái gia, hy vọng làm tan chảy trái tim băng giá của tri huyện đại nhân.

Quả nhiên, nam nhân không thể chống cự lại ánh mắt bi thương đó...

“Vậy Đường Thất đạo trưởng muốn bản quan làm gì?” Huyện thái gia buồn bực hỏi ta.

“Ngài thoát quần áo ôm sư phụ ta sưởi ấm cho người đi, ta nghĩ hiện tại chỉ có cách này...” Ta vô cùng chân thành đưa ra một đề nghị mà người khác nghe được sẽ thấy vô cùng vô văn.

Huyện thái gia vừa nghe xong nhất thời mở to cặp mắt ngái ngủ, toàn bộ râu tóc ướt sũng mồ hôi.

“Đường Thất đạo trưởng, việc này... có vẻ không ổn...” Huyện thái gia nhìn ta cười gượng.

“Việc này có gì không ổn? Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, chẳng lẽ đại nhân thấy chết mà không cứu?”

Ở hiện đại có khó khăn gì thì tìm cảnh sát, cảnh sát thời này chính là huyện nha, lớn nhất huyện nha đó là huyện thái gia, vậy có khó khăn không tìm huyện thái gia đại nhân sánh ngang cha mẹ thì còn có thể tìm ai?

“Bản quan không phải thấy chết không cứu, chính là... Chính là...” Huyện thái gia ngập ngừng tìm từ giải thích.

“Là gì?” Ta bám riết không tha. Huyện thái gia này sao lè mề thế!

“Bản quan... Bản quan...” Huyện thái gia đại nhân nhìn ta, không biết vì sao trên trán bắt đầu toát mồ hôi, bây giờ là tháng mười hai trời đông giá rét, có thể khiến đại nhân toát mồ hôi hẳn là một việc có độ khiêu chiến rất dữ dội!

“Đại nhân ngài mau nói đi!!” Thanh Vận đang chờ ngài tới cứu mạng!!

“Bản quan... Bản quan... Bản quan cơ thể vốn dĩ lạnh bẩm sinh, một năm bốn mùa cả người luôn lạnh nên không thể sưởi ấm cho Thanh Vận đạo trưởng.”

“Thật sao?” Ta nhìn huyện thái gia hoài nghi.

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không mà lúc huyện thái gia dứt lời dường như tỏ vẻ trút được gánh nặng.

“Thiên chân vạn xác, nếu Thanh Vận đạo trưởng quả thật cần người sưởi ấm, có thể sai bảo nha dịch trong huyện nha của bản quan, Đường Thất đạo trưởng xin cứ tự nhiên...” Huyện thái gia dứt lời, một tiếng phịch bồm rôi vang lên, cánh cửa trước mặt ta đóng sầm lại.

Ta ngo ngác nhìn cửa đóng chặt, không khỏi than vãn. Ai cũng thấy vừa rồi huyện thái gia mới toát mồ hôi. Hắn nóng đến độ chảy mồ hôi thì cơ thể lạnh bẩm sinh kiểu gì. Nhưng vì sao huyện thái gia keo kiệt như thế? Hai đại nam nhân thoát quần áo ôm nhau cũng không ảnh hưởng gì!

Nhưng nghĩ lại huyện thái gia đã có phu nhân ôn hương nhuyễn ngọc để ôm ấp, sao còn có thể nguyện ý ôm Thanh Vận vô vàng, lạnh như băng được chứ? Thử nghĩ ở hiện đại, có cục trưởng cục cảnh sát nào tình nguyện thoát quần áo ôm một người đang phát sốt không?

Có khó khăn tìm cảnh sát đúng là chuyện lừa gạt dân đen mà!

Sau khi rời phòng huyện thái gia, ta chạy qua chỗ mấy nha dịch gác đêm thương lượng nhưng kết quả đều bị cự tuyệt, ta bắt đầu hoài nghi có phải yêu cầu của mình quá vớ vẩn hay không. Ta nản lòng thoái chí trở về phòng, Thanh Vận vẫn nằm ngay đơ trên giường như lúc ta rời đi, sắc môi đã bắt đầu tái nhợt.

Ta đứng bên giường gấp đến độ xoay như chong chóng, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách. Nếu không ai chịu cứu Thanh Vận thì ta cứu vậy!!

Dù sao Thanh Vận cũng vì ta mà bị trọng thương như thế, thất thân vì hắn cũng không quá đáng! Hơn nữa, một ngày là thầy cả đời là cha, ngủ chung với cha một bữa thì đã làm sao! Chẳng phải đó là chuyện hợp tình hợp lý hay sao!

Sư phụ là cha của đồ nhi, sư phụ là người kéo xe, không được quên sư phụ nuôi dưỡng ta, không được quên sư phụ đã cứu ta...

Nghĩ vậy, ta như gà bị cắt tiết, thấy chết không sờn, mau chóng cởi quần áo ra hết chỉ còn lại nội sam rồi xốc chăn lên, chui vào.

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nụ Hôn Đầu Của Đạo Trưởng

Ta toàn thân cứng ngắc nằm trên giường, hơi chạm vào cánh tay Thanh Vận và cảm giác được từng đợt run nhẹ của hắn, tim không ngừng đập thình thịch như nai con bị rượt đuổi. Ta thầm mắng mình bất tài, ngủ chung với cha mình một bữa thì có sao đâu? Cứ nằm cách xa như vậy e rằng nằm đến sáng mai cũng vô dụng!

Ta hít một hơi thật sâu trấn áp cảm xúc, khẽ thở chậm rãi nghiêng người. Vì Thanh Vận bị thương sau đầu nên phải nằm nghiêng, ta chậm rãi dán mình lên lưng hắn, ôm thân hình đang run run của hắn.

Cơ thể Thanh Vận cũng không lạnh lắm nhưng vẫn run rẩy không ngừng, nội sam cũng hơi ẩm ướt vì mồ hôi lạnh. Ta vừa dán mình lên lưng hắn thì cơ thể của Thanh Vận lập tức nhích lại gần một cách không tự chủ. Ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng nên ép sát vào lưng hắn. Ngay cả ta cũng không biết mình muốn sưởi ấm cho hắn hay muốn ép chết hắn...

Thanh Vận bị ta ép sát nên hơi ngộp, tính giãy dụa muốn thoát ra khiến ta trượt sang một bên. Ta không bận tâm đến chuyện đó mà vội vàng che kín đầu hắn để khi hắn quay đầu khỏi làm động vết thương. Cũng may Thanh Vận xoay người qua bên kia, vì thế ta cũng mặc kệ, dù sao vẫn nằm nghiêng không thoải mái chút nào.

Ta ôm chặt thân mình đang run rẩy của Thanh Vận lần nữa, kỳ này hắn không giãy dụa, ngoan ngoãn để ta ôm. Một lát sau thân mình Thanh Vận cũng dịu lại đồng thời tay ta bị một đôi tay hơi lạnh cầm chặt. Kế đó ta nghe được một câu khiến lòng can đảm của ta rơi vào vực sâu vạn trượng.

“Mẹ...” Tiếng gọi chưa xót, có chút bất lực.

“...”

Ta tha thiết tự hỏi gân xanh của mình gần đây có khoẻ hay không. Đám gân xanh nói cho ta biết bọn nó khoẻ lắm, thứ không khoẻ là trái tim của ta, nó có chút bi thương vì một hoàng hoa khuê nữ đã thất thân suối ẩm cho người ta còn bị gọi là mẹ...

“Mẹ...” Thanh Vận hơi bất an vì không ai đáp lại nên lại gọi thêm tiếng nữa, bàn tay cũng xiết chặt hơn.

Ta hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật mạnh. Ta âm thầm nhắc mình bình tĩnh, Thanh Vận gọi ta là mẹ chứng tỏ đang thấy ấm áp. Đây là dấu hiệu không tốt mà cũng không xấu, nó khiến ta biết hẳn chịu nhiều áp lực rất lớn.

“Ngoan, Vận nhi ngoan... Mẹ ở đây...” Lần này rốt cục gân xanh cũng thân thiết ra chào hỏi ta, ta cố gắng trấn an gân xanh, nói cho chúng biết ta là bụng tử tống có thể chèo thuyền, không thể so đo với người đang mê mẩn, thiếu tỉnh táo.

Thanh Vận nghe ta đáp lại mới dần nỗi sợ hãi xuống rồi an tâm ngủ tiếp nhưng vẫn nắm chặt tay của ta không buông...

Ta ôm Thanh Vận cố gắng nguôi ngoai 'vui sướng' vì được làm mẹ người ta, hồi lâu mới bình tĩnh lại rồi buồn ngủ và ngủ thiếp đi. Ý nghĩ cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ của ta là thì ra nằm trên giường có lợi hơn gục dưới đất.

Trời sáng, ta bị đánh thức bởi tiếng rót của một vật nặng. Ta ngái ngủ mờ mắt ra nhìn hai người trước mặt, Thanh Dạ hơi mệt mỏi còn Đoạn Tang Mặc vẫn tươi cười như thường. Tuy diện mạo hai người khác nhau nhưng giờ phút này thái độ nhìn ta rất khó tin. Phải nói biểu tình của Đoạn Tang Mặc là kinh ngạc nhất, ánh mắt trừng lớn còn miệng thì có thể nhét được một quả trứng gà vào.

“Mọi người sao vậy?” Ta mê mẩn nhìn hai người đang vô cùng khó hiểu.

Giường cũng hơi lộn xộn, gối đầu không có nhưng đã làm sao? Đến tốt cùng là vì sao? Ta vắt hết óc suy nghĩ. Khi ta lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa của hai chữ vì sao thì toàn thân đồ mồ hôi lạnh...

Lúc này đây, ta quần áo không chỉnh tề nằm trên giường Thanh Vận, đáng buồn hơn là không biết từ khi nào ta từ từ thế ôm lưng Thanh Vận chuyển thành áp lưng vào lòng hắn. Đầu gối lên tay Thanh Vận, như duyên ương gần gũi nhau.

Thanh Vận hôn mê bất tỉnh đương nhiên sẽ không để mặc ta làm càn, vậy thì chỉ có thể khẳng định ta đã chủ động ép uống Thanh Vận! Vỡ lẽ ra điều này xong thật ta chỉ muốn chết cho rồi...

“Ha ha... Sư huynh... Sớm a... Sư đệ... Thật sớm thật sớm...” Ta gượng cười ngồi dậy, kì thực lưng đã lạnh như băng.

Chuyện này không cần giải thích cũng đừng mong che giấu, sự thật đã hiển hiện trước mắt! Ta chủ động ép uống Thanh Vận là thật!!

Thanh Dạ trầm mặc quay lưng lại với ta ôn nhu nói: “Tiểu Thất, mau mặc quần áo, đừng để cảm lạnh...” Dứt lời xoay người ra ngoài.

Giờ chỉ còn lại mỗi xú tiểu tử Đoạn Tang Mặc vẫn đeo bộ mặt khó tin nhìn ta, đôi môi mỏng méo xệch, mấp máy muốn nói nhưng chẳng thành lời. Thanh Dạ vốn đã ra khỏi phòng từ lâu bỗng quay lại lời Đoạn Tang Mặc ra ngoài.

Lúc này ta mới cảm thấy hơi lạnh bên vôi cảm đạo bào để bên giường tính mặc vào, đúng lúc nhìn lại mình lúc này quần áo xộc xệch, thậm chí một vạt áo hở ra đến tận xương quai xanh, lộ hơn phân nửa phong tư xinh đẹp tuyệt trần.

Đen mặt...

Kỳ thật từ lúc ta trèo lên giường Thanh Vận đã xem như thất thân! Nhưng ta vẫn chưa chuẩn bị tinh thần đón nhận bốn chữ ‘tàn hoa bại liễu’ này! Chẳng lẽ sau này ta chỉ có thể sánh ngang bốn chữ ‘đâm oa đẳng phụ’ thôi sao?

Danh tiết mất sạch trong một đêm quả là một sự thật quá tàn nhẫn...

Ta ôm suy nghĩ này trong đầu, uest oải đứng dậy. Thanh Vận vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, ta sờ sờ trán hắn thấy đã hết sốt nên mới yên lòng. Nhưng Thanh Vận không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Rốt cục ta hết hy vọng buông hắn ra, vừa bước xuống giường tính xỏ giày vào đã thấy dưới đất vắng đây mảnh kẹo gương.

Không cần nghĩ cũng biết là của Đoạn Tang Mặc mua đến tính tạo bất ngờ cho ta, ai ngờ vừa vào phòng đã thấy ta với Thanh Vận cô nam quả nữ cùng nằm một giường nên khiếp sợ đánh rơi. Nhưng đây không phải lỗi của ta mà? Chẳng lẽ bảo ta thấy Thanh Vận chết mà không cứu? Hơn nữa, do hắn không gõ cửa đã tùy tiện xông vào! Nếu biết gõ cửa thì đã không chứng kiến cảnh tượng không này rồi?

Ta yếu ớt lê từng bước ra mở cửa phòng. Không ngoài dự đoán, Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc đang chờ ở ngoài cửa. Thanh Dạ nhìn ta vẫn không khác gì ngày thường khiến ta không khỏi tức giận, xem ra Thanh Dạ quả thực không hề quan tâm ta ngủ với ai, sự thật như thế quả tàn nhẫn.

Nhưng vì sao Đoạn Tang Mặc nhìn ta có vẻ... Đau đớn vô cùng?

“Sur huynh, huynh chăm sóc sư phụ một lát, ta về đạo quán lấy vài thứ.” Dứt lời ta kéo Đoạn Tang Mặc ra khỏi huyện nha.

Đến giờ Thanh Vận còn chưa tỉnh lại, chỉ sợ cơ hội tỉnh lại quá xa vời, hy vọng duy nhất chỉ đành ký thác vào Càn Khôn Bí Ngữ. Còn mấy ngày nữa nên phải nghiên cứu trước, đừng để đến tận đêm trăng tròn lâm trận mới xem, đẩy mình vào thế nước tới chân mới nhảy, không chừng sẽ bị chê cười giống Thanh Vận ngày đó.

Dọc đường đi, Đoạn Tang Mặc không nói một câu, mặc ta lời đi. Ta cũng hơi phiền não, cặp mắt đau xót vừa rồi không phải tưởng tượng. Ta là thầy dạy võ lòng chuyên nam nữ cho Đoạn Tang Mặc, ngoại trừ ta với mẹ hắn ra, hắn chưa từng tiếp xúc với nữ tử nào khác, không biết hắn có lắm tình cảm sư tử đệ thành tình yêu nam nữ không đây?

Lần trước ta với xấu hổ đuổi hắn đi, lúc này phải dùng chiêu gì đây? Chẳng lẽ nói ta với Thanh Vận thật tâm yêu nhau, cầu người thành toàn?

Không không không, ta điên khùng gì chứ!

Cho dù muốn gạt Đoạn Tang Mặc cũng không nên dính líu đến Thanh Vận xấu xa! Chuyện đó thật thiếu suy nghĩ!!

Hai người trầm mặc trở về đạo quán, vừa bước vào đạo quán tính về phòng Thanh Vận thì cánh tay ta lại bị Đoạn Tang Mặc giữ chặt.

“Sao vậy? Sư đệ?” Ta quay đầu buồn bực hỏi.

Đến lúc tính sổ?

Ta vẫn chưa làm gì sai trái với Đoạn Tang Mặc a...

Đoạn Tang Mặc thần sắc phức tạp nhìn ta, hỏi gặng từng chữ một: “Sư tỷ thích sư phụ sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó!!” Ta giận!

Ta tệ vậy sao! Thích cái loại hay ra vẻ đạo mạo như Thanh Vận?!?!

“Nếu không thích thì vì sao ngủ chung với sư phụ? Chẳng lẽ tính sinh con với sư phụ?” Đoạn Tang Mặc dây dưa không ngừng.

“Phụt...” Ta nghe xong không nhịn được nên bật cười thành tiếng.

Đoạn Tang Mặc ăn nhảm thứ gì sao! Ngủ chung sẽ sinh con, vậy nạo thai bao nhiêu cho vừa? Thật không hiểu Đoạn Tang Mặc rất ngây thơ hay ngu ngốc...

“Sư tỷ cười cái gì?” Đoạn Tang Mặc hờn giận nhăn mặt.

Xem ra ta phải dạy dỗ tiểu sư đệ đơn thuần này đến nơi đến chốn mới được...

Ta ra về ngả gối vườn tay nắm cầm Đoạn Tang Mặc, cười duyên nói: “Sư đệ, nam nữ chỉ cần ngủ chung là sinh con đơn giản vậy sao?” Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo sao? Nam nữ ngủ chung ngoại trừ sinh con còn có thể bị nhốt rọ heo thả trôi sông đó...

Đoạn Tang Mặc kinh ngạc vì bị đùa giỡn nhưng rồi cặp mắt trở nên thâm trầm khác thường, ánh mắt bỗng sắc bén: “Không chỉ sinh con đơn giản như vậy... Chẳng lẽ sư tỷ và sư phụ còn làm thế này sao?” Dứt lời, ta còn chưa kịp phản ứng đã bị Đoạn Tang Mặc kéo vào lòng, ngay sau đó môi bị một thứ mềm mềm lạnh lạnh ngăn lại.

“...” Ta khiếp sợ mở to mắt nhìn cặp mắt đen nhánh trước mặt, toàn thân cứng ngắc.

Trong đầu chỉ còn sót lại một kết luận đó là...

Ta bị Đoạn Tang Mặc lợi dụng!

Bờ môi bị chặn lại một cách ngờ nghệch, lúc ai đó cúi giận khế cắn ta, rốt cục ta hết khiếp sợ và định thần lại, kịp thời đẩy Đoạn Tang Mặc ra trước khi hắn muốn tiến thêm bước nữa. Ta sờ đôi môi rồi đau đớn nhìn Đoạn Tang Mặc.

Ta vẫn nghĩ Đoạn Tang Mặc là sư đệ đơn thuần dễ bị tổn thương nhưng đã quên hắn cũng là một nam nhân! Nam nhân tất cả đều là sói!! Cừu nhỏ, thỏ nhỏ gì đó căn bản không tồn tại, ta còn ngây ngốc bị vẻ ngoài hiền lành của Đoạn Tang Mặc đánh lừa!!

Roi lệ đầy mặt...

Tổ sư tại thượng, đây chính là nụ hôn đầu của ta...

Đoạn Tang Mặc thấy ta khiếp sợ còn thần nhiên tự đắc, cười cười hỏi ta: “Cho nên, sư tỷ hiện tại còn xấu hổ khi thân mật với ta sao?”

“...”

A a a...

Ta muốn bứt tóc...

Tiểu tử Đoạn Tang Mặc này được tiện nghi lại còn dám khoe mẽ...

Ta hận mình ngày đó không nên vờ xấu hổ với hắn, hận mình không nên đùa giỡn với đại sói xám giả làm cừu non. Nếu ông trời cho ta một cơ hội nữa, ta tin mình sẽ xem Đoạn Tang Mặc là sói mà hết sức đề phòng.

Nhưng giờ nói gì cũng đã quá muộn...

Sói đã đến...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đạo Trưởng Đê Tiện

“Còn xấu hổ khi thân mật cái đầu nguoi!!” Ta vung nắm đấm tính đánh vào đầu Đoạn Tang Mặc.

Lúc nắm đấm của ta chỉ còn cách Đoạn Tang Mặc có 0. 01 cm, ta bỗng thu tay về.

Đoạn Tang Mặc hiện tại là sói, ta đụng vào còn thoát được sao!

Ta thu hồi nắm đấm táo bạo rồi gãi đầu oán hận, hằm hằm nói với Đoạn Tang Mặc: “Giờ sư tỷ phải vào phòng sư phụ đọc sách, nguoi đứng yên ở đây cho ta!” Dứt lời ta sợ khí thế không đủ mạnh bèn trừng mắt liếc Đoạn Tang Mặc một cái sắc như dao.

Đoạn Tang Mặc cười không ngừng, hai mắt cong cong, trả lời: “Được...” Hệt như báo thành tinh.

Dứt lời ta không muốn dây dưa thêm với Đoạn Tang Mặc nên vội vàng vào phòng Thanh Vận rồi khóa chặt cửa lại. Sau đó tim mới đập bình thường trở lại, hết như chuyện khó tin vừa rồi chưa hề phát sinh.

Theo lý thuyết, một nữ tử bị nam tử cưỡng hôn nên hận tên vô si đó thấu xương hay căm thù đến tận xương tủy nhưng ta lại không có cảm giác đó với Đoạn Tang Mặc. Đoạn Tang Mặc bất ngờ hôn ta thật ngoài dự đoán của ta, khiến ta đầu óc hơi mụ mẫm không hiểu tình huống vừa phát sinh nhưng kỳ lạ là ta không ghét hắn. Bình tâm lại rồi ta cũng không thấy ghét cái hôn của Đoạn Tang Mặc. Chẳng lẽ tình cảm của ta dành cho Thanh Dạ chỉ vì hắn quá mức dịu dàng mà sinh ra ý lại? Ý trung nhân của ta thật ra là Đoạn Tang Mặc?

Nhưng suy nghĩ này lập tức bị ta phủ định.

Làm sao có thể!

Đoạn Tang Mặc là sư đệ ta! Ta vẫn xem hắn như sư đệ! Sao có thể bỗng nhiên trở thành tình yêu nam nữ?

Nhưng vì sao ta đây không chán ghét nụ hôn của Đoạn Tang Mặc? Chuyện tình cảm phức tạp vậy sao?

Hay đúng như Thanh Vận từng nói, ta là nữ tử không chút rụt rè, công khai yêu thương nhưng nhớ? Trong xương tủy có sẵn máu dê?

Ôi cha mẹ ơi, ta sao có thể vô liêm sỉ, không biết xấu hổ đến mức đó!!

Ta vò đầu bứt tóc hết nửa ngày trong phòng Thanh Vận cũng không tài nào hiểu được, cuối cùng vứt sạch chuyện này sang một bên, dù sao thuyền đến cầu tự nhiên thẳng. Ta vọt thẳng lên cái giường chất chồng của Thanh Vận, thoải mái lục lọi, sờ soạng khắp nơi.

Ta nhớ Thanh Vận giấu Càn Khôn Bí Ngữ ở đầu giường, ta vút gối sang hết một bên rốt cục tìm được một cái hộp bí mật. Ta cẩn thận gỡ nó ra, quả nhiên Càn Khôn Bí Ngữ giấu ở bên trong, mặt khác còn có một hộp gỗ tinh xảo cũng bị ta lôi ra. Ta nhìn kỹ mới phát hiện trên đó còn có ổ khóa nhỏ. Đầu ổ khóa còn sáng, chắc là đồ mới, chỉ sợ Thanh Vận mới xài đồ chơi này cách đây không lâu.

Ta chậm rãi mở ổ khóa kia ra, chuyện khiến ta kinh ngạc nhất chính là hộp gỗ thoạt nhìn đơn giản nhưng rất khó mở ra, giống như bát quái đồ, ta cố gắng đến mấy cũng không thể gập nó lại như hình dạng ban đầu. Cuối cùng ta mất kiên nhẫn nhét cái hộp bị bung lên tán loạn vào hộp bí mật lại, chờ Thanh Vận tỉnh dậy sẽ tự đưa nó về nguyên hình nguyên trạng.

Ta cầm Càn Khôn Bí Ngữ phủi bụi rồi lật xem từng tờ một. Càn Khôn Bí Ngữ vốn là bảo bối của Thanh Vận, ngay cả chạm cũng không để ai chạm vào chứ đừng nói gì xem, không nhân lúc Thanh Vận hôn mê xem thì còn đợi khi nào nữa?

Càn Khôn Bí Ngữ đã hơi cũ nên ta lật cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm rách. Chương đầu tiên có ghi một câu như vậy: Không biết vẽ bùa, chọc cười quỷ thần; biết cách vẽ bùa, quỷ thần kính sợ.

Ta vừa đọc xong nhất thời phì cười, Thanh Vận đúng là đạo trưởng gà mờ không biết vẽ bùa chọc cười quỷ thần!!

Tiếp đó là một ít bùa chú cơ bản bao gồm tác dụng của bút phép, nước phép, mực phép, chu sa làm phép kết hợp với cách vẽ bùa làm phép đều được ta đọc một cách tỉ mỉ. Cao thâm hơn một chút là phép trấn áp quỷ, thuật làm phép bằng nước, bằng lửa. Cách Thanh Vận giải trừ mụ mị xác hoàn hồn thuộc phép trấn áp quỷ còn hồn phách sai vị là làm phép bằng chuông. Ta xem xong bèn lật qua một trang vô cùng quen thuộc.

Trên đó ghi lại: nếu người hôn mê bất tỉnh, chắc chắn do thần quỷ tác quái khiến hồn phách tiêu tan phải dùng linh phù triệu hồi. Phía dưới có viết đoạn thần chú hết như đoạn ngày đó dùng để triệu hồi hồn phách của Đoạn Liễu Yên và Phương Hải Kinh. Điểm khác biệt duy nhất đó là bên cạnh chỗ chỉ cách vẽ bùa kia chính là đoạn thần chú giống hệt đó nhưng lại không có chấm câu và rơi vào cuối trang.

Ta lật qua trang kế tiếp lập tức đọc được câu nói khiến ta nổi gân xanh: muốn làm phép này phải đợi đêm trăng tròn, âm khí mạnh nhất, nếu không sẽ khiến hồn phách hoán đổi với kiếp sau.

Nhưng giờ phút này ta lại hoàn toàn không nổi giận như lúc đầu, toàn bộ sự chú ý dồn hết về một hàng chữ ghi ở phía dưới, bút tích hết sức rõ ràng: nếu xảy ra chuyện hoán đổi hồn phách với kiếp sau, chỉ cần đợi đến lúc âm dương hòa hợp nhất, làm phép triệu hồi lại.

Ta nhìn câu chú thích này mà cả người giật bắn, như rơi xuống vực sâu.

Ngày ấy khi ta tự xưng bị hoán đổi hồn phách, Thanh Vận từng nói do hấn không cẩn thận quên xem chú thích ở trang thứ hai. Cho dù lúc ấy hấn nói thật, vậy tại sao hấn lại biết cách triệu hồi hồn phách vào lúc âm khí mạnh nhất được chứ! Hơn nữa lúc ấy hấn bình thân lãng sang chuyện ra kiểm tra tiền công đức, mấy lần sau cũng luôn né tránh câu hỏi của ta. Mãi đến dạo gần đây, hấn bỗng nói ta không trở về được.

Chẳng lẽ Thanh Vận xem Càn Khôn Bí Ngữ nhiều lần như vậy mà chưa hề nhìn thấy câu chú thích có thể đưa ta trở về lại sao? Không phải câu đó nằm ngay bên dưới sao? Nếu nói không thấy thì buồn cười đến cỡ nào?

Ta với Thanh Vận ở hai thời đại cách biệt xa xôi, căn bản chưa bao giờ quen biết. Vì sao Thanh Vận phải gạt ta, vì sao phải che giấu cách đưa ta về khiến ta ở lại đây vĩnh viễn? Nghĩ kỹ hơn, ta bắt đầu hoài nghi Thanh Vận vốn dĩ đã đọc được câu chú thích kia từ lâu rồi mới phải! Nếu không thì lúc ấy hấn đâu thể bình thân ung dung đến thế?!!

Ta ngo ngắc ngồi trên giường, suy nghĩ mê man, bí ần giăng trùng trùng trước mắt, nghĩ sao cũng không hiểu. Khi ta cố gắng trở lại thời đại của mình là lúc Thanh Vận nhấn tâm đánh vỡ tia hi vọng cuối cùng của ta. Khi ta tuyệt vọng bắt đầu hạ quyết tâm ở lại đây lại tàn nhẫn để ta phát hiện sự thật là ta có thể trở về. Ta thật sự hoang mang, không biết nên làm sao...

Ta ngo ngắc không biết qua bao lâu, đến khi ngoài phòng vang lên tiếng đập cửa mới hoàn hồn. Ta đi ra mở cửa, Đoạn Tang Mặc bình tĩnh đứng bên ngoài, vẻ mặt khá lo lắng.

“Sư tỷ, vì sao ở trong phòng sư phụ lâu vậy?” Đoạn Tang Mặc nhìn ta hỏi.

“Xem sách thôi.” Ta thần nhiên trả lời.

Lúc này ta mới sực nhớ Đoạn Tang Mặc còn chưa biết ta vì hoán đổi hồn phách mà đến thời đại ta cũng tính nói cho hấn biết nhưng chưa có cơ hội. Nay cơ hội đã đến nhưng ta lại không biết mở miệng thế nào, xem ra đành phải nuốt cục mật đắng này vào bụng thôi.

Đoạn Tang Mặc nhìn vẻ mặt u ám của ta, thoáng cau mày, thật cẩn thận hỏi: “Sư tỷ giận ta sao?”

Ta buồn bực gõ vào trán Đoạn Tang Mặc một cái, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời: “Người nói xem!” Đã dám hôn còn sợ ta tức giận? Chẳng lẽ trước khi làm không nghĩ xem lỡ may ta tức thì nên làm gì sao?

Đoạn Tang Mặc bị đau ôm trán nhưng cười cười hết như tiểu nhân: “Vậy sư tỷ còn xấu hổ khi thân mật với ta?”

Ta nhất thời quên mất chuyện buồn bực vừa rồi, hóa thân thành bạo long: “Đoạn Tang Mặc, người đi chết đi!” Ta vớ đại Thượng Thanh Kinh dày gấp đôi quyển Thanh Đạo ném vào người Đoạn Tang Mặc.

“Tiểu tử Đoạn Tang Mặc người dám dẫm phạm thượng, vô lễ với sư tỷ!! Khi nào học thuộc hết Thượng Thanh Kinh mới cho phép nói chuyện với ta! Một năm chưa thuộc thì một năm đừng nói chuyện với ta!!” Nhóc con, nếu không dạy dỗ người ra trò, hấn người còn dám khi dễ ta mãi!

Dứt lời, ta hằm hằm ôm Càn Khôn Bí Ngữ ra khỏi đạo quán.

Trên đường đến huyện nha, Đoạn Tang Mặc cũng không chủ động bắt chuyện với ta, sợ ta sẽ không để ý đến hấn. Nhưng hấn vẫn nhìn ta cười trộm đến tít mắt, như thể lấy lòng hoặc đang đắc ý, ta trừng mắt liếc hấn tỏ vẻ không quan tâm.

Nhưng nhờ ơn Đoạn Tang Mặc, cuối cùng ta cũng nguôi ngoai bớt buồn bực vừa rồi. Ta sẽ đợi đến lúc Thanh Vận tỉnh lại rồi hỏi hấn vì sao giam ta ở lại nơi khốn khổ này, hiện giờ quan trọng nhất là làm hấn tỉnh lại, nếu không ta sẽ áy náy cả đời.

Lúc đến huyện nha, Thanh Vận vẫn hôn mê bất tỉnh, tối đến ta bảo Đoạn Tang Mặc và Thanh Dạ thay phiên nhau gác đêm, ta cũng không hiểu vì sao

đêm trước hần tự dung phát sốt khiến ta thành thể thân suối ấm cho hần.

Bốn ngày như vậy trôi qua, ngoại trừ đôi lúc Thanh Vận vô thức ní non vài câu ngoại thì vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, thân mình vẫn lạnh lạnh. Trong mấy câu ní non vô thức nếu không gọi mẹ thì gọi Thất nhi ta đây. Theo Càn Khôn Bí Ngữ, hiện tượng này của Thanh Vận đã đến gian đoạn thất hồn tan ngũ phách. Nếu là thất hồn tan lục phách tất nhiên sẽ ní non nữa mà đã hôn mê sâu không thể tỉnh.

Đến ngày mười lăm tháng mười hai, âm khí mạnh nhất.

Trước đó, ta bảo Đoạn Tang Mặc và Thanh Dạ trở về Thanh Vận Quan, vốn dĩ Đoạn Tang Mặc chết sống không chịu. Đã nhiều ngày nay hần vẫn chưa được nói chuyện với ta, đồng thời đang choáng váng vì học Thượng Thanh Kinh nên lúc nài nỉ ta có hơi lú lờ. Mãi đến khi ta nói chỉ cần hôm nay hần ngoan ngoãn về Thanh Vận Quan ta sẽ không tức giận nữa mới chịu thỏa hiệp, thành thật đi theo Thanh Dạ về đạo quán.

Kỳ thật không biết vì sao, ta chỉ muốn hỏi một mình Thanh Vận về chuyện ta có thể trở về, có lẽ trong đầu ta vẫn còn lưu luyến muốn về, vậy nên ta không muốn để Thanh Dạ phát hiện biện pháp ghi lại trong Càn Khôn Bí Ngữ.

Chờ Đoạn Tang Mặc với Thanh Dạ đi rồi, ta vụng trộm lỏm hoa quả nhang đèn cúng tế giấu dưới gầm giường bày lên trên bàn. Theo Càn Khôn Bí Ngữ, phải tập trung tinh thần, vứt bỏ tạp niệm. Kể đó vẽ bùa trên đạo giấy vàng. Từng bước, từng bước thận trọng làm theo chỉ dạy trong sách.

Sau khi vẽ xong, ta bắt đầu niệm chú: “Vạn pháp định Càn Khôn! Thiên địa ngũ hành âm dương! Cấp sắc phù! Cấp thi hành! Cấp nhận mệnh!” Ta không dám quên từng bước niệm chú, bấm tay niệm chú, bước đi được ghi trong Càn Khôn Bí Ngữ. Ta sợ mình sẽ rơi vào vết xe đổ của Thanh Vận trước kia. Cho dù ta không biết mấy vết xe này là do hần vô tình hay cố ý gây ra.

Đạo bùa kẹp ở đầu ngón tay tự bốc cháy, ngọn lửa chói mắt bùng lên, lúc sắp đốt tới đầu ngón tay thì ta buông ra, niệm một câu thần chú cuối cùng: “Dương dương hiển hách, mặt trời dâng đông, âm dương chi bình! Ngũ hành biến cửu! Hồn hê trở lại! Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!”

Sau khi hoàn thành tất cả các bước làm phép trong Càn Khôn Bí Ngữ, ta lập tức bỏ nhào vào trước giường, cẩn thận lay Thanh Vận: “Sur phụ? Sur phụ?” Giọng ta rõ ràng rung rung, tim khản trương đến độ suýt vọt ra khỏi cổ họng. Có trời biết siêu đạo trường ta đây có thể gây chuyện động trời nào không, ví dụ như hoán đổi hồn phách Thanh Vận chẳng hạn.

Nhưng lay hết nửa ngày mà Thanh Vận không hề phản ứng, ngay khi ta sắp tuyệt vọng, cặp mắt dài hẹp kia bỗng run rẩy, kể đó cặp mắt khép kín, chưa từng mở lên suốt năm ngày rồi từ từ hé mở.

“Sur phụ!!” Ta kêu lên vô cùng vui mừng.

Ông trời rốt cục người đã khiến Thanh Vận tỉnh lại!

“Khụ khụ...”

Thanh Vận hơi nhướn mi, nhìn ta mờ mờ, ho nhẹ một cái, sắc mặt vô cùng tiêu tụy. Tay hần chậm rãi nâng lên phủ vào tay ta đang bám trên vai hần. Sau khi dứt cơn ho, hần cất giọng ní non: “Thất nhi...” Giọng nói tuy yếu ớt nhưng vọng vào tai ta nghe như tiếng đàn, vô cùng êm ái.

“Sur phụ, rốt cục người đã tỉnh...” Ta kích động suýt nữa chụp cổ Thanh Vận lắc lắc để kiểm nghiệm sự thật. Tình cảnh này không khỏi khiến người ta rơi lệ đầy mặt. Thanh Vận rốt cục đã tỉnh!

“Sao vậy? Giống như muốn khóc...” Thanh Vận cười yếu ớt hỏi, nắm tay ta nhẹ nhàng vuốt ve.

“Người đã hôn mê suốt năm ngày, nếu người không tỉnh đồ nhi thật không biết làm sao!” Ta hao tâm tổn trí như vậy mà hần còn không tỉnh thì đúng là ta đã hết cách! Chỉ đành kéo xác hần ra bãi tha ma mai táng!!

Thanh Vận cười cười, kể đó chuyển tầm mắt sang cái bàn nhìn, bỗng nhiên thật vui mừng nói: “Vi sư chỉ hôn mê năm ngày, Thất nhi đã biết tiết kiệm?”

“Tiết kiệm?” Ta buồn bực hỏi.

“Đêm khuya cũng chưa đốt đèn, không phải tiết kiệm là gì?”

“...”

Ta quay đầu nhìn trên bàn, hai ngọn nến sáng chói lọi, tại sao chưa đốt đèn?

“Sur phụ?”

Ta quơ quơ tay trước mắt Thanh Vận nhưng hần không hề phản ứng, chỉ mông lung nhìn ta cười hỏi.

“Thất nhi, sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đạo Trưởng Bị Mù

“Thất nhĩ, sao vậy?...” Thanh Vận mông lung nhìn ta hỏi.

“Ha ha... Ha ha... Không sao...” Ta cười gượng, toàn thân lạnh ngắt.

Không phải vết thương sau gáy Thanh Vận tụ máu chèn dây thần kinh thị giác nên bị mù chứ!! Tổ sư, người đừng chơi ta...

Ta lặng lẽ áp sát vào một chút, nhìn chăm chăm vào mắt Thanh Vận, cặp mắt trong suốt, không hề gợn sóng, nhìn sao cũng không giống như đang giả vờ. Dù sao Thanh Vận cũng chẳng có lý do gì để giả mù? Chẳng lẽ vì trả thù ta ngày ấy đẩy hắn đập đầu vào bàn nên bắt ta làm trâu làm ngựa hầu hắn?

“Thất nhĩ, vì sư hơi khát.” Thanh Vận nằm trên giường yếu ớt nói.

“Được.” Ta ngoan ngoãn tiêu sái đến trước bàn rót cho hắn một chén nước, kể đó thật cẩn thận nâng hắn lên để hắn dựa vào người mình, cho hắn uống hết chén nước.

Chờ Thanh Vận từ từ uống xong, ta giúp hắn nằm xuống, Thanh Vận lại ho nhẹ hai tiếng, có vẻ buồn ngủ: “Thất nhĩ, sư phụ hơi mệt...”

“Nếu sư phụ mệt thì nghỉ ngơi đi, đồ nhi có việc.” Ta để chén lên bàn, đắp chăn lại cho hắn, bằng không ban đêm đột nhiên phát sốt lần nữa thì ta chỉ còn cách nhảy sông.

“Được.” Thanh Vận thân nhiên trả lời rồi chợp mắt ngủ.

Nhất thời trong phòng có vẻ yên tĩnh vô cùng, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng rơi của một cây kim, bao gồm cả tiếng hít thở đều đều của Thanh Vận.

Ta im lặng ngồi bên giường nhìn Thanh Vận, cặp mắt dài hẹp kia vẫn nhuốm vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng tái nhợt vì mất máu quá nhiều. Thanh Vận có thói quen đó là hề có ánh sáng là không thể ngủ được. Mỗi lần ta với Đoạn Tang Mặc ở trong phòng hắn học Thanh Đạo là lúc Thanh Vận luôn lúi vào một góc tối mới có thể ngủ, nếu không sẽ nổi điên khác thường. Nhưng hôm nay ở đây thấp hai ngọn nến sáng rực, nếu Thanh Vận không thấy được thì làm sao mà ngủ được? Nhưng nếu hắn mù thật...

Mồ hôi đầm đìa, ta cũng không dám nghĩ tiếp nếu Thanh Vận mù thật thì phải làm sao đây...

Chờ Thanh Vận ngủ say, ta thật cẩn thận lui ra ngoài, sau đó lén lút như ăn trộm mò vào nhà bếp của huyện nha lấy mấy khúc gỗ ẩm, suýt nữa bị nha dịch tuần tra ban đêm bắt được. Ta ôm mấy khúc gỗ ẩm tới trước phòng Thanh Vận rồi khoét mấy lỗ hổng nhỏ. Ta vụng trộm dòm vào, Thanh Vận đang ngủ say trên giường, mấy ngọn nến trên bàn hơi lay động vì gió lùa vào mấy khe hở.

Ta đứng cách phòng không xa, lúi mồi lửa ra ngồi xồm xuống nhóm lửa. Vừa làm vừa đắc ý. Nếu Thanh Vận giả mù, khi ngủ được mùi khói sẽ kinh nghi ngại dậy xem xét, nếu hắn không dậy xem... mà tiếp tục giả mù, làm sao có thể yên tâm nằm ngủ tiếp chứ?

Mấy khúc củi ẩm bị đốt lập tức bốc khói mù mịt, hướng gió cũng chiều lòng ta, thổi thẳng vào phòng Thanh Vận, chờ lượng khói đủ dày, ta đắc ý về lại trước cửa phòng Thanh Vận, lặng lẽ quan sát từ mấy khe hở. Không nhìn không lo, vừa thấy đã hoảng sợ, hai ngọn nến trên bàn không biết vì sao lại bị gãy, lửa đang lan tới khăn trải, bắt đầu tràn xuống dưới. Mà lúc này Thanh Vận đang gục bên cạnh bàn, ôm ngực ho khan liên tục.

Ta đứng ở ngoài lòng nóng như lửa đốt, không biết nên vào hay không đây? Nếu đi vào sẽ khiến Thanh Vận đoán ra ta là tác giả của màn tạo khói vừa rồi, nếu không thì vì sao đêm khuya không ngủ lại xuất hiện ngay đúng lúc này? Nhưng nếu ta không vọt vào, lửa cứ lan ra thế này nhất định sẽ gây nên đám cháy lớn. Thanh Vận bị nội thương đến thổ huyết, lấy đâu ra sức mà dập lửa nữa? Ngay cả chạy trốn chết cũng là cả một vấn đề!!

Ta do dự mãi nhưng nghĩ mình còn nợ Thanh Vận nên đẩy cửa vọt vào. Vừa vào phòng còn chưa kịp quan tâm hỏi han Thanh Vận đã vội vàng bung chậu nước rửa mặt hắt vào đám lửa trên bàn. Đám cháy bị dập tắt hơn phân nửa, nửa còn lại bị ta dùng khăn đè lên mà tắt.

Sau khi dập lửa, ta mới ngó qua Thanh Vận đang nằm bò cang trên đất, lúc này trong phòng ngập ngụa mùi khói, Thanh Vận hơi thở mong manh nằm trên mặt đất, ôm ngực ho khù khụ.

“Sư phụ, người thế nào?” Ta vội vàng đỡ Thanh Vận lên.

“Khụ khụ... Khụ khụ...”

Thanh Vận yếu ớt như một đám bùn nhão, khó chịu tựa vào người ta mà ho dồn dập, giống như hít thở không thông.

“Sư phụ, sư phụ, người không sao chứ!” Ta nghiêm trọng tự kiểm điểm mình sao lại dùng cách này thử Thanh Vận khiến hắn khó chịu như bây giờ, chẳng may chuyện xấu xảy ra, ta thật sự nên lấy mạng đền mạng!!

“Khụ khụ... Khụ khụ khụ... Thất nhĩ... Mới vừa rồi... Khụ khụ... Mới vừa rồi...” Thanh Vận cố sức nói nhưng ho mãi không ngừng. Tuy cửa đã mở toang nhưng trong phòng vẫn còn mùi khói chưa tan hết.

“Sư phụ, người khoan nói chuyện đã, cố gắng hít thở trước!” Ta đưa tay xoa nhẹ trên ngực Thanh Vận giúp hắn thuận khí. Hắn cứ tiếp tục ho như vậy nữa chắc ho đến hộc máu mất thôi.

Thanh Vận nghe xong bèn im lặng tựa vào người ta cố gắng thở hào hển, qua nửa ngày mới hơi trở lại bình thường.

“Thất nhĩ...” Thanh Vận thấp giọng kêu.

“A? Sao vậy?” Ta giật mình hỏi.

“Mới vừa rồi cháy...” Thanh Vận thản nhiên nói.

“A.” Chẳng lẽ Thanh Vận phát giác đám cháy vừa rồi là do ta làm, muốn tính sổ với ta?

Tổ sư, xin cứu mạng...

Nhưng may mà ta vẫn chưa bị Thanh Vận tra khảo, hắn thản nhiên hỏi: “Vì sao có cháy mà vì sư vẫn thấy tối đen như mực?”

“...”

Nếu nói trước đó ta còn nghi ngờ Thanh Vận giả mù thì giờ phút này ta đã sớm tin đến tám chín phần mười. Nếu Thanh Vận không mù, sao có thể hát nên ra bàn gãy cháy? Thanh Vận cũng không phải ngốc đến liêu mạng. Nhưng nếu mù thật, ta đây không biết nên làm sao...

“Thất nhĩ, kỳ thật ngươi đã biết...” Thanh Vận tựa vào lòng ta thản nhiên hỏi. Cặp mắt trong suốt không vương chút bụi trần trống rỗng, thất thần không biết đang nhìn đi đâu.

“A...” Bất quá ban đầu ta không tin, nghi hắn tính bắt ta phục dịch nên giả mù. Dù sao nhân phẩm của Thanh Vận không lấy gì làm tốt đẹp, ta hoài nghi hắn cũng là hợp lý.

“A...”

Thanh Vận không biết vì sao bật cười thành tiếng: “Nếu đã biết, vì sao không hỏi?”

“Hỏi gì?” Hỏi hắn vì sao phải giả mù? Nhưng kẻ đầu sỏ gây chuyện không phải là ta sao, là ta đẩy Thanh Vận đập đầu vào bàn khiến hắn mù. Ta còn hỏi gì nữa?

“Nếu đã biết... Vậy sư phụ đưa ngươi về... Được không?”

“Đưa về?” Ta sững sốt, chẳng lẽ vừa rồi Thanh Vận không phải ám chỉ chuyện hắn mù mà là chuyện hắn cố ý giữ ta lại đây sao?

“Trở về nơi ngươi vốn dĩ thuộc về...” Thanh Vận thản nhiên nói, hết như đang nói chuyện phiếm.

“Lúc trước sư phụ nói ta không thể quay về kỳ thật là dối gạt ta! Vì sao phải gạt ta?!?” Nếu Thanh Vận chủ động nhắc tới, ta đương nhiên muốn biết chân tướng, nếu không sẽ không thoải mái chút nào! Khi đó ta chỉ mới gặp Thanh Vận, vì sao hắn phải tổn hao tâm tư giữ ta lại?

“Thất nhĩ... Thái sư phụ của ngươi từng nói với sư phụ, muốn có gì phải cố gắng giành được... Vì thế, bình sinh sư phụ rất dễ dãi với mình, cố gắng tranh đoạt mọi thứ... Có thể tranh đoạt hoàn toàn khác với cường cầu... Cường cầu gì đó, rồi một ngày cũng sẽ mất đi...”

“...”

Rốt cục Thanh Vận nói nhiều như vậy để làm gì?

Vì sao ta nghe xong như rơi vào sương mù, như mưa trên trời ào xuống?

“A... Sư phụ, người có thể nói rõ hơn không?” Ta mặt dày hỏi tới. Chẳng lẽ Thanh Vận còn muốn ta thông cảm cho hắn, chia sẻ tâm tư bị thương với hắn?

“...”

Thanh Vận khiến ta mất hết sức lực, hắn hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp: “Vi sư muốn có ngươi, như vậy đủ rõ chưa?”

Khiến người sắp tắt thở buồn bực như vậy, tổ sư, ta có tội...

Nhưng ta vẫn là đứa trẻ thành thật, nên nói vẫn phải nói, lừa gạt người ta không đúng lắm?

“Sư phụ, đồ nhi không phải chỉ sống cho mình, ta còn có cha mẹ! Đồ nhi không thuộc về người...” Cha mẹ ta sinh ta ra, nuôi ta mười tám năm để làm

sao? Dựa vào đâu người muốn có ta thì ta phải thuộc về người? Tính chiếm tiện nghi? Không có cửa đâu!!

“Đừng, người không phải của sư phụ... Nhưng sư phụ lại nghĩ chỉ cần người ở lại đây thì sẽ có thể có người. Kỳ thật người cũng giống Dạ nhi với Mặc nhi, một ngày nào đó sẽ rời đi...” Lúc Thanh Vận nói câu này xong bèn cười khổ, vô cùng thê lương.

Sư phụ, thành thật là tốt, chứng minh lương tâm còn chưa mất hẳn. Nhưng người thành thật nhằm lúc rồi! Nếu người là người thành thật, chẳng lẽ ta là đứa trẻ mới mười tuổi sao? Mù còn có thể nói ra mấy lời tình cảm như vậy, ta thật sự cúi đầu bái phục Thanh Vận.

“Nếu ta đi rồi, người làm sao bây giờ?” Ta vô lực hỏi.

“Khụ khụ... Không ai vui sướng cả đời, thời gian qua mau... Dù sao người cũng không cần sư phụ, nay sư phụ đã mù, không giữ người lại được. Người muốn đi thì đi đi... Nếu Dạ nhi và Mặc nhi cũng muốn theo người khác thì bảo bọn họ đi đi. Trên đời này, mấy chuyện bạc đầu giai lão, phú quý song toàn đều không tới lượt sư phụ...” Thanh Vận nói vô cùng thê lương, đứt lời, cặp mắt đen tối thoáng đỏ lên.

Ta bắt lực nhìn hấn khinh bỉ, khổ nhục kế này của Thanh Vận này cũng được lắm, đã khiến ta lung lay. Kỳ thật từ lúc Thanh Vận nói ta không thể quay về ta đã chết tâm, chuyện hôm nay bắt quả chỉ khiến ta hơi dao động thôi. Là ta khiến hấn bị mù, nay sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc một lão già như hấn chịu cảnh lẻ loi hiu quạnh.

“Sư phụ, ta không đi... Ta sẽ ở lại Thanh Vận Quan, không đi đâu hết...”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đạo Trưởng Phát Diên

“Sư phụ, đồ nhi không đi... sẽ ở lại Thanh Vận Quan, không đi đâu hết...” Ta vô lực nói.

Ai ngờ Thanh Vận nghe xong lời thề cảm động lòng người của ta lại không chút cảm kích, còn phản bác: “Thái sư phụ của người từng dặn vi sư, thà tin trên đời có quỷ, cũng không thể dễ dàng tin lời nữ nhân.”

“...”

Sư phụ, lời này rõ ràng chỉ dùng cho đám nam nhân các người mới phải!!

Nhưng nay Thanh Vận đang bị thương, mới vừa rồi lại suýt bị chết cháy, vì thế ta đành thuận theo trời đất lấy lui làm tiến, vô lực cam đoan nói: “Sư phụ, đồ nhi xin thề trước tổ sư, cho dù Hoàng Hà cạn đáy, đồ nhi cũng sẽ không rời xa sư phụ!”

Trên đời này khổ nhất không phải là chưa xài hết tiền đã chết, cũng không phải là chưa chết đã hết tiền xài mà chính là nhục mất nước, mất chủ quyền bán mình cho người nhưng còn bị hoài nghi như ta...

Sao thê lương quá vậy?

“Hoàng Hà? Hoàng Hà ở đâu? Thất nhi nghĩ sư phụ mù nên thề bậy sao?” Thanh Vận hỏi vặn lại ta, đau đớn tận tâm can.

A! Ta sao lại quên người này vẫn chưa thấy Hoàng Hà! Nếu đã vậy...

Chỉ sợ ta phải thi triển đại pháp đàm phán thiên hạ vô song lần nữa!!

“Sư phụ, Hoàng Hà là con sông trước Thanh Vận Quan. Vốn dĩ nó không có tên nhưng từ nay về sau nó gọi là Hoàng Hà. Nó sẽ là minh chứng cho lời thề của đồ nhi với người...”

Thanh Vận lúc này mới hài lòng cười nói: “Thì ra Thất nhi đặt tên cho nó, như thế rất tốt... Thế nhưng vi sư không cần Thất nhi thề thốt trầm trọng như thế. Nếu có một ngày Thất nhi phải rời đi, chỉ cần khiến Hoàng Hà kia cạn tới đáy là được, đúng không?”

...

Sư phụ, ngài không biết câu này của ngài còn độc hơn lời thề của đồ nhi sao!!

Nơi đây lại không có máy bơm, trừ phi khô hạn, nếu không cho dù đồ nhi xuất công lực dời non lấp bể làm đến chết già cũng không có cách khiến nó cạn tới đáy!

“Được! Nếu có một ngày đồ nhi rời đi, sẽ làm Hoàng Hà cạn tới đáy!” Rốt cục ta hoàn toàn bán mình! Ngay cả da bọc xương cũng không chừa!

“Vậy Thất nhi cần phải nhớ rõ những lời đã nói với ta hôm nay.”

“Nhất định nhớ rõ!” Ta roi lệ đầy mặt trả lời.

Người như ta lúc này hẳn phải được lưu danh vào sử sách, trở thành hình mẫu cho thiên hạ noi theo!

“Như thế rất tốt...” Thanh Vận lúc này mới ngoan ngoãn ngậm miệng.

Sau đó ta dốc hết sức lực bình sinh diu Thanh Vận về giường, sửa sang mền gối rồi thả Thanh Vận nằm xuống suốt nửa khiến hần ho sặc sụa đến hộc máu.

Vì vất vả đến hơn nửa đêm nên qua ngày thứ hai rồi mà Thanh Vận vẫn suy yếu, cả người mềm nhũn như rắn, cứ để hần nằm mãi trên giường như thế hẳn không thể nào bình phục sớm được, huyện nha dù sao không phải chỗ thu nhận người nghèo, chúng ta làm phiền huyện thái gia nhiều ngày như vậy ngày cũng nên cáo từ. Vì thế ta bảo Đoạn Tang Mặc tìm thuê một cỗ kiệu và mướn kiệu phu đưa Thanh Vận về Thanh Vận Quan, kể từ đó ta cũng chính thức trở thành nha hoàn riêng của Thanh Vận.

Dưới đây xin phép nói về một ngày trâu ngựa nhàn nhã bình thường của ta.

Khi con gà trống trong Thủy Vân Am bên kia bờ gáy sáng lần thứ nhất là lúc ta phải rời giường, sau đó đến phòng bếp làm đồ ăn sáng, làm xong liền vội vàng nuốt hai miếng rồi bụng nước rửa mặt đến phòng Thanh Vận rửa mặt chải đầu cho hần. Sau khi rửa mặt chải đầu xong thì cho Thanh Vận ăn sáng. Tiếp đó ra tiền điện giả làm tiên cô. Giả đến giờ Ty một khắc thì xuống bếp sắc thuốc, chờ hần uống xong mới có thể đi chợ mua đồ ăn, mua đồ xong thì trở về làm bữa trưa, làm xong còn chưa vội thưởng thức! Mấy món bồi bổ thân thể cho Thanh Vận đều nấu hết! Mà canh đương quy nhân sâm là tốt nhất, không có cũng phải có!! Hơn nữa còn tự móc tiền túi của mình!!

Sau khi cho Thanh Vận ăn trưa mới đến lượt ta, lúc này cơ hồ chỉ còn lại chút cơm thừa canh cặn, muốn sống đành phải nuốt. Kể đó lại tiếp tục giả làm tiên cô, đến giờ Thân lại nháo nhào xuống bếp! Làm ít điểm tâm nhẹ cho Thanh Vận, sắc thuốc!! Tiếp tục cho hần uống thuốc, sau đó lại ra tiền điện bói toán, cứ lặp lại như thế cho đến sau khi ăn tối xong mới có thể nghỉ tay. Thanh Vận nay quả thực giống như một kẻ tàn tật đứt tay đứt chân, chuyện gì cũng là ta làm thay hần!

Ô hô, thực bi ai!

Cứ như vậy hết mấy ngày, ta thật sự mệt mỏi, khó tránh khỏi việc này ra chút mưu ma chước quỷ.

Hôm nay ta kéo theo Đoạn Tang Mặc vào phòng Thanh Vận. Điểm tâm là canh ngân nhĩ đậu đỏ, Thanh Vận mất máu quá nhiều nên muốn bồi bổ khí huyết cho hần, mặc kệ thận hần có mệt hay không!!

Ta cẩn thận nâng Thanh Vận dậy, kể đó lót một cái gối sau đầu cho hần tựa vào. Xong xuôi ta vụng trộm đưa bát cho Thanh Dạ bảo hần vụng trộm nuốt giùm ta còn ta tựa vào giường Thanh Vận nói chuyện tào lao vờ chứng minh người đang cho Thanh Vận ăn là ta...

“Sur phụ, người thấy canh đậu đỏ hôm nay thế nào?” Chờ Đoạn Tang Mặc nuốt một muỗng, ta thuận miệng hỏi.

Thanh Vận chậm chậm nuốt bột đậu đỏ như son môi kia, nhẹ nói: “Hơi ngọt, lần sau bỏ ít đường lại một chút, ngứa quá không tốt...”

“...”

Ta hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh lại, về mặt tươi cười trả lời: “Sur phụ nói phải...”

Ta đây là nén giận, Thanh Vận lại ra vẻ bất mãn trước, đôi mắt vẫn trống rỗng như hố đen lúc trước nhưng ánh mắt lại nhướn lên: “Thất nhi, sao hôm nay người thô lỗ thế? Là chán ghét vì sur sao?”

“Sur phụ sao lại nói vậy?” Hai chữ chán ghét dành cho sur phụ thật sự rất thỏa đáng!

Thanh Vận cũng không đáp mà vươn đầu ngón tay khê đặt lên bên miệng rồi nâng ngón tay lên.

Ta liếc mắt nhìn một cái thấy trên đầu ngón tay là một ít bột đậu đỏ sậm...

Toát mồ hôi...

Ta ra dấu bảo Đoạn Tang Mặc ngừng tay rồi đỡ lấy bát canh từ tay hần để tự tay dứt Thanh Vận. Hần tuy mù nhưng vẫn yêu cầu cao như vậy, ta còn biết làm gì khác?

Ta múc một muỗng canh đậu đỏ canh nhẹ nhàng đưa đến môi Thanh Vận cẩn thận dứt: “Sur phụ ngài thấy như vậy đủ hòa nhã chưa?”

Thanh Vận nhú mày, hơi kiêu ngạo nói: “Được lắm...”

“...” Trán ta nổi đầy gân xanh.

Nếu có thể, giờ phút này ta muốn đập chết Thanh Vận!!

“Thất nhi...” Thanh Vận nuốt miếng canh xong bỗng nhiên gọi ta một tiếng vô cùng thắm thiết.

“Sư phụ có chuyện gì?” Ta mỉm cười đầy mai mỉa hỏi.

Biết rõ Thanh Vận lúc này không thấy được nụ cười đó của ta nhưng ta vẫn tự bảo mình tươi cười ngọt ngào như yêu cầu lúc trước của hắn. Miễn cho Thanh Vận kiếm cớ nói ta khi dễ hắn mù lòa.

“Thất nhi... Ngươi có biết, ngươi đã sớm là một phần không thể dứt bỏ khỏi sinh mệnh của vi sư... Cho nên, nếu ngươi chán ghét vi sư hoặc có gì bất mãn với vi sư, vi sư đều có thể cảm giác được...” Thanh Vận nói rất thê lương. Trong giọng nói còn có chút ghen ngào, cặp mắt vô hồn kia cũng đỏ hoe.

“...”

Sư phụ, ngài sao có thể diễn đạt như thế?

Thanh Vận cũng không chờ ta đáp, tiếp tục bi thương: “Tuy sư phụ mù nhưng tâm còn sáng... Ngươi làm như vừa rồi sẽ khiến sư phụ rơi lệ, khiến sư phụ khổ sở... Đau đớn...”

“Sư phụ, đồ nhi sai rồi! Đồ nhi sai rồi, không được sao!! Đồ nhi cầu ngài, buông tha đồ nhi đi!!”

Đồ nhi biết mình không nên để Đoạn Tang Mặc đứt ngài ăn cho có lệ, cầu ngài buông tha đồ nhi đi!! Năm đó Đường Tăng niệm chú kim cô với Tôn Ngộ Không chắc Tôn Ngộ Không cũng không thống khổ như ta bây giờ đi!!

“Thất nhi không sai, là sư phụ sai, là sư phụ mù lừa liên lụy Thất nhi... Cho nên Thất nhi chán ghét sư phụ cũng là đương nhiên...” Thanh Vận vụn phàn đau đớn nói, dứt lời khỏe mắt không biết làm sao lại nhỏ xuống một giọt nước mắt trong suốt.

“...”

Ta rút cục hồng mắt.

Nhẫn nại tới mức này đã quá sức chịu đựng, ta phát điên chạy ra khỏi phòng Thanh Vận, điên cuồng cào cấu bức tường ở hậu viện.

Ta đòi trước thiếu nợ Thanh Vận cái gì! Kiếp này ông trời lại muốn trừng phạt ta như vậy!! Dù cho kiếp trước ta làm chuyện hết sức táng tận lương tâm cũng xin người đời biện pháp trừng phạt đi, ta thật sự chịu không nổi!!

“Sư tử, ngươi bình tĩnh một chút.” Đoạn Tang Mặc không biết từ lúc nào xuất hiện ở sau ta, cầm tay ta không để ta tự mình hại mình.

“Sư đệ a!! Sư đệ a!!” Giờ phút này ta đã tiến vào trạng thái điên cuồng, chỉ biết nếu mình không phát tiết một chút sẽ điên mất thôi!! Bị Đoạn Tang Mặc cầm tay lại không thể tự mình hại mình nên ta đành tàn phá Đoạn Tang Mặc một chút! Nếu ta không may mà có người cũng không may giống ta thì ít ra cũng dễ chịu hơn.

Nghĩ vậy, ta liền tiến đến sát tai Đoạn Tang Mặc, dồn hết sức lực hét lên với Đoạn Tang Mặc: “Sư đệ a a a a!!!!...” Trong nháy mắt, cơn sóng siêu tập âm xuyên thấu tai Đoạn Tang Mặc.

Cả người Đoạn Tang Mặc nổi da gà, bàn tay đang nắm tay ta cũng không khỏi run rẩy. Thế nhưng hắn vẫn ngậy ngốc không tránh né, để mặc âm thanh độc hại của ta dội thẳng vào tai hắn. Đến khi cổ họng ta khô khốc, Đoạn Tang Mặc vẫn rất bình tĩnh nắm tay ta không rời. Ta không khỏi buồn bực nhìn hắn.

Ôi chào mẹ ời, vừa nhìn nhất thời hoảng sợ. Mặt Đoạn Tang Mặc nhăn như mướp đắng...

“Ôi chào, sư đệ a... Sư tử biết ngươi oan uổng...” Ta phá lệ đưa tay xoa đầu Đoạn Tang Mặc rất tình cảm, ai thán nói.

Thật không hiểu Đoạn Tang Mặc đòi trước tạo nghiệt gì mới làm sư đệ kiếp này của ta...

Tương tự, đời này phải làm đồ đệ của Thanh Vận, ta cũng không biết mình đã tạo nghiệt gì...

Hôm sau, không hiểu đầu Thanh Vận hồng hộc chỗ nào, bỗng phá lệ chan hòa, thân ái với ta.

“Thất nhi, mấy ngày nay vất vả cho ngươi...” Thanh Vận thật vui mừng nói. Đầu thoải mái gối lên đùi ta, hưởng thụ sự phục vụ chỉ dành cho khách VIP của ta.

“Đồ nhi không vất vả, chỉ cần sư phụ vui vẻ là tốt rồi.” Miệng có thể ngọt ngào bao nhiêu thì ngọt ngào bấy nhiêu, miễn bị sai phải đi làm chuyện tệ hại gì khác. Mới vừa rồi hắn nói đau đầu, bảo ta thay hắn xoa đầu khiến tay ta sắp gãy đến nơi!

“Việc tốt không biết có thật hay không...” Thanh Vận có chút cảm thán nói.

“Chuyện gì có không?” Ta buồn bực hỏi.

“Vô sự, sự phụ tùy tiện nói thôi. Mệt không?” Thanh Vận rốt cục thức thời tựa đầu lên gối.

“Không phiền.” Ta khiêm tốn trả lời.

“Không phiền? Vì sư vốn muốn nói người bữa giờ rất vất vả, muốn cho người ngủ một lát...” Thanh Vận kinh ngạc nói.

Cho ta ngủ một lát...

Ta nhất thời cảm thấy một trời hỗn loạn, hôm nay là ngày gì mà Thanh Vận hào phóng với ta vậy?

“Đương nhiên mệt! Đồ nhí mệt chết đi, mệt chết đi! Rất muốn ngủ! A... Buồn ngủ quá...” Ta vội vàng sửa miệng, cơ hội không hề mong đợi lại đến, trăm ngàn lần không nên bỏ qua!

Thanh Vận nhẹ cười, thân mình khẽ nhích vào trong, sau đó vỗ vỗ vào khoảng trống vừa nhích ra, nói: “Vậy lên đây đi.”

“Lên? Làm sao lên được!!” Ta trừng lớn mắt.

Ta bắt quá chỉ muốn ngủ một lát, mắc gì phải trèo lên giường Thanh Vận!!

“Thất nhí không phải tính chộp mắt một lát sao?” Thanh Vận buồn bực hỏi.

“Đồ nhí đúng là muốn ngủ một lát nhưng cũng không tính ngủ trên giường sư phụ a!!” Thanh Vận này sao tự dưng lại đùa bỡn ta vậy? Cô nam quả nữ chung một phòng đã không nói, còn muốn ngủ chung một giường! Tô sư a...

“Thất nhí, chút nữa người phải chuẩn bị bữa tối, vì sư sợ người về phòng ngủ sẽ trễ việc. Người ở đây ngủ vì sư còn có thể gọi người dậy.” Thanh Vận bình thản nói, dứt lời lại vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh, ý bảo ta mau nằm xuống đó.

“Đồ, đồ nhí có thể về phòng ngủ... Đồ nhí cam đoan, tuyệt không ngủ quên mà muộn giờ làm cơm tối!” Ta cảm giác giờ phút này trong tiếng nói của mình còn có tiếng khóc nức nở.

“Vậy nằm xuống đây ngủ một chút hoặc ra tiền điện tiếp khách, Thất nhí người tự chọn đi.” Thanh Vận nói nhẹ nhàng nhưng quyết không cho ta chối từ, dứt lời tung chăn nhắm mắt ngủ khì, không hề để ý tới ta.

Ta đứng bên giường do dự một hồi, nằm trên giường Thanh Vận hiển nhiên còn hơn ra tiền điện tiếp khách! Hơn nữa, trước lạ sau quen! Ngày ấy lúc Thanh Vận sốt nhẹ, ta chẳng phải chỉ mặc mỗi nội sam ôm hân thôi sao! Bây giờ chỉ là nằm xuống chộp mắt! Có gì không thể! Coi như ngủ chung với cha đi!

Nghĩ vậy ta bình tâm hơn rất nhiều, cởi giày lập tức chui vào chăn Thanh Vận.

Giường Thanh Vận vốn lót nhiều nệm hơn giường ta, lúc này còn được Thanh Vận ủ ấm, vừa mới chui vào đó đã không còn lo lắng gì nữa, vừa mềm mại lại vừa ấm áp khiến con người ta bỗng dưng lười biếng. Ta nhắm mắt đang tính tiến vào mộng đẹp thì lại nghe giọng Thanh Vận bên tai.

“Cởi áo ngoài ra.” Giọng nói kéo dài ngưng ngấp.

“Vì sao phải cởi!!” Ta lập tức xoay người trừng mắt kháng nghị với Thanh Vận.

Cặp mắt vô hồn nhìn ta, nói thật thản nhiên: “Nếu người không cởi, lúc chui ra khỏi chăn bị lạnh rồi bị bệnh thì làm thế nào?”

Thanh Vận nói vậy làm ta thấy cũng có lý, nếu mặc đạo bào nằm ngủ, lúc thức dậy chắc chắn sẽ lạnh chết! Cho nên vì sự ấm áp sau đó, ta đành run rẩy cởi áo ngoài ra. Biết rõ Thanh Vận đang mù nhưng không hiểu vì sao ta thấy cặp mắt vô hồn kia lúc nhìn ta cứ nhiên lóe sáng không thể khắc chế?

Đến khi ta cởi ra chỉ còn mỗi một bộ áo lót mới lại chui vào trong chăn. Vừa nằm xuống chợt thấy lo lắng lập tức trở dậy...

“Sư phụ, người xích vào một chút.” Ta bất mãn oán giận nói. Khi không xấp gần lại như vậy làm gì!!

“Trời lạnh, nằm xa quá tạo kẽ hở trong chăn sẽ dễ bị cảm lạnh.” Thanh Vận ung dung trả lời, sau đó đưa tay qua bên hông ta, nắm thật chặt kẽ chăn rồi bàn tay đó cứ đặt bên hông ta không rời.

“Sư phụ, xin dời tay của ngài đi!!” Ta tận lực bình tĩnh phun ra câu này.

Ta nghiêm trọng cảm thấy ngay từ đầu mình không nên đồng tình với chủ ý này của Thanh Vận mới phải!! Hắn không phải là con hồ ly đi một bước đào một hầm dụ ta rơi xuống sao! Hôm nay sao ta lại nghe lời hắn!! Giờ phút này ta tình nguyện ra tiền điện tiếp khách còn hơn nằm chung với với Thanh Vận, hai người xấu hổ trên giường, không khí quỷ dị a!!

Ai ngờ Thanh Vận nghe xong không những không bỏ tay ra, ngược lại còn có vẻ ái muội: “Sao nào, Thất nhí thẹn thùng? Cũng không phải hồi đầu...”

“Cái gì gọi là không phải hồi đầu?” Ta bỗng nhiên có cảm giác toát mồ hôi lạnh khi kề lưng Thanh Vận, một dự cảm không ổn.

“Lúc vì sư hôn mê, không phải Thất nhi ôm vì sư chặt như vậy sao? Hôm nay tự đứng lại thẹn thùng như vậy? Chẳng lẽ Thất nhi thích tự chủ động?” Dứt lời, Thanh Vận lại nắm chặt eo ta, kéo ta vào lòng hân.

“Hơ, nói bậy!! Ai, ai nói ta đã ôm sư phụ! Vu cáo!! Đó là vu cáo!!” Ta trả lời lộn xộn, cố gắng giãy dụa trong lòng Thanh Vận. Lúc này đầu óc đã loạn như ma. Sao Thanh Vận biết ta ôm hân? Còn biết ta ôm hân thật chặt từ phía sau?

Tổ sư a, xin người trừng phạt miệng lưỡi độc ác kia đi!!

“Dạ nhi nói, chẳng lẽ Dạ nhi lừa vì sư?” Thanh Vận thấy ta giãy dụa còn dám túm ta đặt dưới thân.

“A a a a!! Cứu mạng a!!!” Giờ phút này ta cũng không thể làm gì khác, vốn dĩ tính kêu dân tặc nhưng Thanh Vận chẳng qua chỉ đặt ta dưới thân, ngay cả cường hôn cũng không có, sao ta có thể kêu là dân tặc! Nhưng rõ ràng tư thế này không thích hợp!

“Thất nhi, đừng la...” Thanh Vận ôm ta bắt đắc dĩ khuyên nhủ.

“A a a!!! Buông! Thanh Vận chết tiệt! Buông a a a a!!!” Ta phát điên quát lên. Mấy chuyện tôn sư trọng đạo gì gì đó biến hết cho ta, bảo vệ sự trong sạch mới quan trọng nhất!

“Thất nhi, đừng la nữa, còn la thì vì sư sẽ hôn người...” Tiếng Thanh Vận mất kiên nhẫn vang dội bên tai, kèm theo uy hiếp khó hiểu.

“...” Cả người ta run lên...

Hôn người, hôn người, hôn người!!

Hai chữ này vang bên tai ta như bị ma rủa, không ngớt quanh quẩn, hết lần này đến lần khác nhưng cũng thành công khiến ta cũng không dám hé răng tiếng, ngay cả thở cũng không dám tưởng chừng bị suy tìm đến nơi, vừa như ngừng đập vừa muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng ta đành phải khuất phục dưới dân uy của Thanh Vận, bị giam cầm đáng thương trong ngực Thanh Vận, khóe mắt nhỏ xuống một giọt nước mắt nóng hổi, yếu ớt hỏi: “Sư phụ, người, người vì sao phải như thế... Vì sao phải đối xử như thế...” Quả thực là nhỏ lệ kêu oan mà!

Theo lý thuyết, sau khi Thanh Vận bị mù, ta chưa bao giờ hạ hạ hân trở nãi, thậm chí còn vì hân mà mở miệng ký khế bán mình cả đời chăm sóc hân, thiếu điều hạ hạ hân lên tận trời cao. Nhưng vì sao... Vì sao Thanh Vận đối xử với ta như thế...

Đồ tiểu nhân lấy oán trả ơn...

Thanh Vận nghe ta roi lệ lên án xong bỗng phá lệ thờ dài một tiếng thất bại, nổi giận hỏi: “Thất nhi, chẳng lẽ người vẫn chưa phát hiện sư phụ thích người sao?”

“...”

A...

Thanh Vận mới vừa nói gì?

Hân thích ta...

Tim nhảy mạnh một nhịp, rối loạn như bị ai giáng một cú thật mạnh.

Tuy ta từng hoài nghi Thanh Vận thích ta nhưng rất nhanh liền tự phủ quyết. Dù sao ta chỉ là một đồ đệ không biết gì khác ngoài nấu cơm giặt giũ mà thôi, sao Thanh Vận thích ta được? Cho nên ta chưa bao giờ nghĩ mấy lời ái muội hân nói là thực. Nhưng lúc này Thanh Vận chính miệng thừa nhận, ta lại cảm thấy hoang mang rối loạn, hoang mang rối loạn...

“Thất nhi thì sao? Thất nhi có thích sư phụ không?”

Còn chưa chờ ta tiêu hóa xong nỗi sợ khiếp đảm này, giọng nói mềm mại của Thanh Vận lại vang vọng bên tai, kể đó là một cái hôn dịu dàng, từng chút từng chút rồi cuối cùng dừng lại bên vành tai...

Hơi thở lạnh lạnh phảng phất bên tai, cơ thể ta tự nhiên mềm oặt xuống một cách khó hiểu, ngay cả hơi thở cũng bắt đầu hỗn loạn. Trời ạ, cứ tiếp tục như vậy khẳng định sẽ có chuyện!

Ta nhanh tay dùng sức đẩy Thanh Vận ra: “Thanh Vận, mau thả ta ra!”

“Nếu vì sư không thả thì sao!” Thanh Vận hỏi có chút cố chấp.

Ta cố gắng khiến mình tỉnh táo, nếu Thanh Vận thích ta thật, rõ ràng giờ phút này ta nên chiếm thượng phong a! Vì sao cứ để mặc hân hiếp đáp?

Ta hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại, sau đó lạnh lùng nói với Thanh Vận: “Sư phụ, người với ta là thầy trò, thầy trò yêu đương không chỉ không đúng

mà còn khiến người đời không dung thứ!! Sư phụ cũng có thể cố ý làm thế thì thật có lỗi, đồ nhi không thể đáp ứng chuyện trước đó với sư phụ được nữa. Từ nay về sau, đồ nhi sẽ tránh xa sư phụ!!”

“Thất nhi, chán ghét vì sư sao?...” Thanh Vận cúi đầu hỏi.

“Đồ nhi không chán ghét sư phụ nhưng tuyệt đối sẽ không thích sư phụ!...”

Ai, nếu thích Thanh Vận, nửa đời sau sẽ tiêu tan! Chờ bị áp bức đến chết đi!!

Ta sầm mặt, ta tuyệt đối không có khuynh hướng thích bị ngược...

“Thất nhi thích...” Thanh Vận nỉ non cố chấp, cổ họng bỗng có vẻ chua chát.

Ta nghe Thanh Vận chấp nhất, thật không hiểu hắn tự tin không biết trời cao đất rộng hay dạy dỗ không nên. Nếu đồ đệ cứ mù quáng tuân theo lệnh sư phụ như thế cũng không ổn. Vì thế, ta quyết định làm Thanh Vận dừng cảm đối mặt sự thật.

“Sư phụ, nếu muốn đồ nhi thích người, trừ phi thấy được đáy sông Hoàng Hà! Nếu không tuyệt không khả năng!!”

Lúc nói ra một câu quyết tuyệt thế này, ta cảm thấy toàn thân sung sướng...

Nếu Thanh Vận có thể làm Hoàng Hà cạn đáy, ta đây có thể rời đi, nếu không thể làm Hoàng Hà cạn đáy, ta đây không có lý do gì phải thích hắn!

Thanh Vận chết tiệt, Thanh Vận thói tha, ta cũng không tin không đấu lại ngươi!!

Thanh Vận nghe xong trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nhẹ nhàng mà nỉ non nói: “Sẽ thích, Thất nhi sẽ thích... Chúng ta... Có thời gian cả đời mà...”

“...”

Ta rốt cục đã tăng thêm hiểu biết sâu sắc về sự không biết xấu hổ của Thanh Vận thói tha.

Dứt lời, Thanh Vận lại chủ động buông lỏng tay ra, nghiêng người quay vào vách, dựa lưng về phía ta thản nhiên nói: “Nếu Thất nhi tự nguyện, cứ ngủ tại đây một lát đi, vì sư sẽ không có gì quá phận với ngươi. Nếu không muốn thì về phòng ngủ đi...”

Ta vừa nghe xong câu này của Thanh Vận nhất thời như được đặc xá, có thể chạy mà không chạy là đầu heo!! Ta vội vàng cầm đao bảo vệ bên cạnh cuống quýt mặc vào, chạy trốn khỏi phòng Thanh Vận.

Trải qua này một phen khiến người ta xấu hổ như vừa rồi, ta thấy Thanh Vận sẽ tự dung yếu ớt, hơn nữa không dám nhìn thẳng hắn, chỉ cần ánh mắt Thanh Vận rơi xuống người, ta cam đoan lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ai da, rõ ràng người bị cự tuyệt cũng không phải là ta...

Mới đó đã đến cuối năm, ta với Đoạn Tang Mặc còn có Thanh Dạ cũng bận việc hơn, đặt mua đồ tết còn phải quét tước Thanh Vận Quan hoàn toàn sạch sẽ. Vì thế đương nhiên cũng tránh mặt Thanh Vận được, hai người như biến thành hai kẻ nhút nhát, cuối cùng ngay cả Thanh Dạ phát hiện khiến ta vô cùng xấu hổ.

Đêm ba mươi, ta diu Thanh Vận vào nội điện, thầy trò bốn người vây quanh sưởi ấm ăn lẩu xem như cơm tất niên. Bất quá lần này ta có làm mấy món ăn dâng hoàng, chủ yếu là cá, ngụ ý năm nào cũng dư dả và còn mua hai bầu rượu.

Sức khỏe Thanh Vận vừa khởi sắc, nếu uống rượu chắc chắn sẽ ho đến chết khiếp, vì thế ta chết sống cũng không cho hắn uống. Thanh Vận không nói gì, chỉ nhìn ta thản nhiên hỏi: “Thất nhi đây là quan tâm sư phụ sao?”

Ta bất chợt cảm thấy tự trọng bị đá kích, mặt dày đáp lại một câu: “Phi, ai quan tâm ngươi!!”

Thanh Vận nghe vậy có chút tức giận gờ ly rượu uống cạn, sau đó ho đến bạc tóc. Ta bắt đắc dĩ tính giúp hắn thuận khí, ai ngờ lại bị đẩy ra.

“Khụ... Không phải ngươi không quan tâm sao? Khụ khụ... Còn quan tâm vì sư làm gì?” Mặt Thanh Vận hơi ửng đỏ, cũng không biết là ho đến đỏ mặt hay giận quá đỏ mặt.

“Tốt lắm, tốt lắm, là đồ nhi sai rồi được không? Đồ nhi quan tâm, đồ nhi vô cùng quan tâm...” Ta rốt cục bại trận.

Theo lý thuyết, Thanh Vận bị thương thì có hại cho hắn, nào liên quan gì đến ta! Vì sao ta phải nóng vội như thế, thật sự khiến người ta ghen ghét không nói mà.

Thanh Vận lúc này mới xem như hài lòng chút đỉnh, ta nhanh tay giúp hắn thuận khí, kế đó lại rót một ly nước ấm cho hắn uống.

Sau khi ăn tất xong là đốt pháo đón giao thừa nhưng bên ngoài còn tuyết rơi, ta sợ Thanh Vận gặp lạnh sẽ bệnh thêm, vì thế lại bắt đầu giảng giải đạo lý với Thanh Vận.

“Sư phụ, ban đêm trời rất lạnh, chỉ bằng đồ nhí diu người về nghỉ trước?”

“Thất nhí, tối nay chính là giao thừa. Các người nhẩn tâm đạo chơi bên ngoài, để mặc vì sư một mình nằm trên giường cô quạnh khó ngủ sao?” Thanh Vận thôn thức vô cùng thương cảm.

Cô quạnh khó ngủ..

Sư phụ, chẳng lẽ ngày xưa người ngủ chung với ai sao?

“Sư phụ, không phải đồ nhí không cho người ra ngoài, người hẳn tự biết thân mình, nếu tối nay ra cửa, đồ nhí cam đoan ngày mai người lại nằm trên giường không dưới nửa tháng.” Ta tận lực dốc tình lấy ý, hy vọng có thể khuyên nhủ Thanh Vận.

“Nhưng tối nay là giao thừa, vì sư không tính một mình trong phòng...” Lúc Thanh Vận nói câu này, trên mặt lộ ra một chút lạc lõng, cô đơn mà ngay cả ta cũng không rõ có bao nhiêu thật giả trong đó.

Ta nghĩ Thanh Vận chắc cũng không phải cố tình gây sự, ta với Thanh Dạ, Đoạn Tang Mặc vui chơi bên ngoài huyên náo nhưng lại để cho Thanh Vận một mình về phòng ngủ có hơi tàn nhẩn. Dù sao Thanh Vận không thấy gì nên yếu đuối hơn người thường cũng là lẽ đương nhiên. Nếu ta là đồ đệ của hẩn, chỉ có thể cắn răng cam chịu!!

“Vậy đồ nhí đưa người về phòng ngủ trước, chờ người an giấc mới đi chơi, được không?”

Ta roi lệ đầy mặt, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của ta! Ai bảo ta hại Thanh Vận mù mắt!!

Chút áy náy này chỉ sợ theo ta cả đời, không thể nào giảm bớt được...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đạo Trưởng Kết Bạn

“Được...” Thanh Vận lúc này mới xem như hài lòng với đáp án.

Ta vô lực đứng dậy đỡ Thanh Vận đứng dậy trở về phòng, trước khi rời đi còn không quên ngàn vạn lần dặn dò Thanh Dạ cùng Đoạn Tang Mặc không cho phép bỏ lại mình ta đem pháo đốt hết, nếu không ngày mai ta không làm món ăn mặn! Mãi đến khi bọn họ một mực cam đoan mới bằng lòng rời đi.

Ta đỡ Thanh Vận về phòng, lại làm túi chườm nóng cho hẩn. Sau đó tắt ánh nến, chuyển ghế dựa cạnh bên giường, đồ dành nói: “Sư phụ, ngài mau ngủ đi...” Trong lòng yên lặng bổ sung một câu, ngài ngủ xong ta mới ra ngoài chơi được.

“Thất nhí ngồi bên giường không lạnh sao?” Thanh Vận không thành thật hỏi.

“... Không lạnh!” Ta quyết đoán trả lời.

Nếu ta nói lạnh thì Thanh Vận sẽ quỵến rũ ta lên giường nằm cho ấm áp đúng không? Lúc này nếu để bị mắc mưu, ta đúng là đồ ngốc!!

“Ôi chào...” Thanh Vận không biết vì sao cúi đầu thờ dài một tiếng, sau dùng tay quờ quạng bên trong, đặt một vật ấm áp vào tay ta.

“Đồ nhí không lạnh, ngài tự nhiên dùng đi!” Ta cứng rắn nhét túi nước nóng lại vào trong chăn Thanh Vận.

Chiều theo lời Thanh Vận mà nói, ta vốn là người da dày thịt thô, cùng lắm thì đông lạnh một chút mà thôi. Nhưng Thanh Vận hẳn hiện tại thân mình còn yếu thật, nếu không có túi nước nóng này, chỉ sợ lại đóng băng từ đầu đến chân.

Thanh Vận không hề nói gì, ngay lúc ta nghĩ Thanh Vận đã muốn buông tha thì bàn tay lạnh lẽo bỗng nhiên bị nắm chặt, sau đó bị đặt lên túi chườm nóng.

“Chỉ sưởi ấm tay thôi... Thất nhí không cần lo lắng...” Đôi mắt sớm buồn ngủ của Thanh Vận nhắm lại, tiếng nói cũng có chút phiêu phiêu.

Tay ôm túi nước ấm áp khiến ta cũng hơi không đành lòng buông ra mà Thanh Vận lúc này cũng thực quy củ, chỉ chiếm cứ nửa túi nước nóng chừa lại đúng một nửa kia. Ta do dự một hồi, cuối cùng vụng trộm lườn hẩn tay kia vào trong. Ta không khỏi thư thái nên nhỏ tiếng cảm thán một phen, quả nhiên thực ấm áp...

Lẳng lẳng ngồi bên giường ngồi một hồi, rất nhanh liền nghe được tiếng hít thở đều đều. Lòng ta nổi nhạc, cẩn thận rút tay ra, rón ra rón rén đi về hướng cửa phòng.

Ta tới đốt pháo đây!!

“Thất nhi tỉnh đi đâu sao?” Một giọng nói như ma quỷ từ phía sau nhẹ nhàng cất lên...

Chân nâng lên được một nửa bỗng cứng lại, ta xoay người nhìn Thanh Vận xấu hổ cười nói: “Sur phụ còn chưa ngủ sao?”

“Đúng vậy.” Thanh Vận cũng không trợn mắt, chỉ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Bất đắc dĩ ta tiếp tục trở lại ngồi trước giường, chờ a chờ, chờ đến lúc Mạnh Khương Nữ đã bạc trắng đầu rồi cục đã chờ đến lúc Thanh Vận đều đều hít thở. Lần này ta hết sức thật cẩn thận, ai ngờ sau lưng lại lần nữa truyền đến tiếng Thanh Vận làm người ta lạnh cả sống lưng. Cứ thế lặp lại hai lần, rồi cục ta không chịu nổi, vừa nghe Thanh Vận lại đều đều hít thở, ta kêu thừ: “Sur phụ... Sur phụ... Ngại ngủ rồi sao?”

“... Vốn dĩ đã ngủ... nhưng Thất nhi kêu như vậy nên tỉnh...” Thanh Vận nhẹ giọng trả lời.

“... Sur phụ, ngại rồi cuộc ngủ hay không ngủ a!!” Rồi cục ta dựng tóc gáy, ta ngồi đây ít nhất cũng gần cả ngày, chỉ sợ ngồi chút nữa trời cũng sáng luôn! Thanh Vận không phải muốn ta ở trong phòng hán đến qua năm mới luôn chứ!!

Thanh Vận hết sức thỗn thức trả lời: “Thất nhi... Mọi việc chú trọng tự nhiên, huống chi là giấc ngủ, chuyện này đâu thể ép buộc được?”

“...” Lúc này ta thật sự kiệt sức.

Ta nên sớm biết không nên mềm lòng đáp ứng ở cạnh Thanh Vận đến khi hán ngủ!!

Cuối cùng ta hết hy vọng tựa vào cạnh giường Thanh Vận, chỉ sợ ta vừa sức tỉnh lại thì Thanh Vận còn chưa ngủ đâu, mơ mơ màng màng chớp mắt đã ngủ.

Lại tỉnh lại trong phòng vẫn tối đen, ta nằm sấp thân mình hơi run run, không biết từ khi nào tay ta trong chăn đã bị Thanh Vận cầm chặt, ta thật cẩn thận gọi khẽ: “Sur phụ?”

“...”

“Sur phụ?” Ta lo lắng gọi lần nữa.

“...”

Ta không khỏi cảm thán, rồi cục đã ngủ...

Ta thật cẩn thận rút tay về, sau đó đứng lên. Một cái áo choàng phủ bên ngoài bỗng rớt xuống, ta buồn bực nhặt lên đặt lại trên giường, tay vén lại góc chăn bị hở rồi mới lặng lẽ ra khỏi phòng. Ta cảm giác mình ngủ không ít, không biết Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc có bỏ mặc ta về ngủ trước hay không nên vội vàng nhanh chân đi ra tiền điện.

Tối nay tuy là giao thừa nhưng lại có trăng bán nguyệt, nửa sáng nửa tối bao phủ đêm đen yên tĩnh. Tuy thế, ta vẫn nhìn thấy một người đang ngồi ở bờ sông rõ ràng như trước nên không khỏi vui sướng, Đoạn Tang Mặc vẫn còn ở đó. Chỉ là vì sao không thấy bóng dáng Thanh Dạ đâu? Không phải bỏ ta về ngủ rồi chứ...

“Tang Mặc!” Ta cao hứng bước qua, vỗ vỗ vai Đoạn Tang Mặc.

Không uống công là sư đệ của ta, quả nhiên có lương tâm...

“Sư tỷ.” Đoạn Tang Mặc xoay người trông thấy ta nên cười cười, cái mũi đông lạnh hơi ửng hồng.

“Rất lạnh sao? Một mình ngồi đây bao lâu rồi? Sư huynh đâu?” Ta vuốt vuốt chớp mũi đóng băng của hắn, ào ạt hỏi một đống vấn đề.

“Không lâu... Sư huynh đợi một hồi đã trở về phòng ngủ, pháo của ngươi còn để đây.”

“...”

Quả nhiên, sư huynh ngươi thương tổn tâm linh nhỏ nhoi của sư muội...

“Hai chúng ta đốt cũng được lắm...”

Ta lôi kéo Đoạn Tang Mặc đốt pháo. Tiếng lách cách vang lên, sau đó khói lửa vụt sáng, tuy độ sáng và màu sắc kém cỏi hơn nhiều so với thế giới trước đây của ta nhưng đây cũng là không khí của năm mới không phải sao, lửa sáng bao nhiêu màu sắc rực rỡ bao nhiêu không còn quan trọng nữa.

Sau khi tắt pháo, Đoạn Tang Mặc cũng không biết từ chỗ nào lôi ra hai lồng đèn Khổng Minh tinh xảo. Hắn kéo ta ngồi xổm xuống, đưa cho ta một cây bút nói: “Sư tỷ, chỉ cần cầu phúc trước đèn, viết ra nguyện vọng của mình rồi phóng lên trời, nguyện vọng nhất định sẽ thành hiện thực.” Cặp mắt sâu thẳm kia của Đoạn Tang Mặc nhìn ta không chớp, ngôn ngữ hỗn loạn có chút chập nhích khó hiểu.

“Sư đệ rất có nhã hứng!” Ta cầm bút mà không khỏi rơi nước mắt.

Sự đệ tuần mỹ vô biên của ta tự nhiên thích loại hình ước nguyện của con gái thế này. Phải biết rằng cô nương ta đây mới mười tám tuổi đầu đã sớm không còn tin vào mấy thứ này nữa mà Đoạn Tang Mặc lớn hơn ta hai tuổi vẫn còn tin. Thật là sự lãng mạn thuần khiết ta tự thấy mình thật ô uế!

Giữa trời đông giá rét tháng mười hai thả đèn Không Minh rất hào hứng a...

Đoạn Tang Mặc nhìn ta lệ nóng doanh trông hiếm thấy rồi một mình cầm bút viết nguyện vọng lên đèn Không Minh. Ta mắt húng vờ khịt khịt vài cái rồi thu hồi mấy giọt nước mắt lại. Nếu nói nguyện vọng hiện tại của ta là gì thì đó chính là đôi mắt của Thanh Vận sớm ngày nhìn lại được, nếu không ta thực không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, đặc biệt ta còn lời thề với Thanh Vận trừ phi thấy đáy Hoàng Hà, nếu không tuyệt không rời hân sánh ngang với nhục mắt nước, mắt chủ quyền. Vì thế, ta vô cùng lý trí viết ra nguyện vọng của mình lên lồng đèn trước mặt.

Chờ viết xong, ta nhìn Đoạn Tang Mặc, hân cũng đã xong, đang chăm chú nhìn ta.

“Sự tỷ có nguyện vọng gì?” Đoạn Tang Mặc nhìn ta cười nói.

“Vì sao phải nói cho người!” Ta hung dữ đáp lời.

Nguyện vọng là nguyện vọng, để cho người khác biết sẽ mất linh nghiệm...

Đoạn Tang Mặc cũng không truy vấn nhưng hân giận trả lời: “Ta đây cũng không nói cho sự tỷ!”

Ta khinh thường cắt ngang. Người không muốn nói thì đừng nói, làm như ta đây thực muốn biết lắm vậy.

Được rồi, ta thừa nhận, kỳ thật ta cũng muốn biết...

Đoạn Tang Mặc thả đèn của mình trước, sau đó đưa mời lửa đến tay ta: “Sự tỷ, đốt đèn đi.”

“Được...” Ta cũng không từ chối, chậm chậm nhận lấy rồi châm lửa. Đèn lập tức chậm rãi to lên rồi dần dần bay lên trên không trung.

Ta phấn khích bùng bùng nhìn nó chậm rãi bay lên, không biết vì sao trong lòng có đủ loại cảm xúc. Tuy nói trời tháng mười hai lạnh chết người nhưng chuyện này có điểm thú vị không thể giải thích.

Hiển nhiên ta cao hứng quá sớm, trời đông giá rét tháng mười hai nổi danh ngoại trừ không có chút độ ẩm nào còn có gió lạnh khủng bố, nếu không sao lại có cụm từ gió bắc gào thét? Đèn Không Minh bay lên được một chút liền bị gió thổi xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó anh dừng đáp xuống.

“A!!” Lòng ta run rẩy, thực thâm!!

Nhưng làm ta ngoài ý muốn nhất là Đoạn Tang Mặc có vẻ sớm dự đoán được sự việc, tay chân vội vàng bắt lấy chiếc đèn Không Minh kia rồi lập tức nhìn nguyện vọng ta viết phía sau, lầm nhảm đọc: “Nguyện Thanh Vận sớm ngày nhìn thấy ánh sáng...”

“A! Đoạn Tang Mặc! Ai cho người nhìn lên!” Ta gào lên.

Nhìn lên là hành vi không tốt nhưng ta còn cảm thấy ngượng ngùng hơn người thực hiện hành vi không tốt này. Tựa như lên Đoạn Tang Mặc ăn vụng trộm gà luộc vậy.

Đoạn Tang Mặc cũng không đáp lời, nhìn nhìn chữ viết trên đèn thất thần, lầm bầm: “Quả nhiên...”

“Quả nhiên gì?” Chẳng lẽ Đoạn Tang Mặc sớm biết ta muốn gì?

Đoạn Tang Mặc quay đầu nhìn ta, con người âm trầm nhưng vẫn tươi cười, thân nhiên nói: “Tối nay gió lớn e rằng đèn cầu phúc này không bay lên được rồi. Nếu sự tỷ định cầu thay sự phụ thì hãy chờ ngày khác đi.” Dứt lời, hân thả đèn Không Minh xuống rồi xoay người đi vào Thanh Vận Quan, để lại một mình ta như người đang lọt vào trong sương mù.

“...”

Tối nay gió lớn chẳng lẽ Đoạn Tang Mặc người trước đó không biết sao? Đến lúc thả đèn người mới nói cho ta biết hôm nay không thả được. Có phải thấy sự tỷ tuổi còn nhỏ nên khi dễ hay không?

Ta không nói gì nhìn lồng đèn Không Minh nằm lơ lửng trên mặt đất, giấy bồi bạc trắng sớm bị gió thổi rách nhìn thê lương vô cùng. Nhưng bên cạnh còn một lồng đèn khác êm ả đáp xuống mặt đất, so với đèn của ta đúng là trắng đen đôi lập. Ta không khỏi động lòng tà. Nếu Đoạn Tang Mặc đã thấy nguyện vọng của ta, ta đây xem lại của hân cũng không phải là không thể được.

Cuối cùng, lòng hiếu kỳ chiến thắng lý trí, ta như ăn trộm mò qua túm lấy lồng đèn của Đoạn Tang Mặc, nhìn hết một vòng cũng không nhìn thấy cái gọi là nguyện vọng kia, chỉ có bóng đèn trắng tinh...

Đoạn Tang Mặc này không phải đùa giỡn ta đi! Chính miệng nói hứa nguyện lại bỏ trống!

Ta buồn bực cầm hoa đăng nhìn lại một vòng, xác định ngay cả vài chữ cực nhỏ cũng không thấy bèn buồn bực để mặc hai ngọn đèn quay về Thanh

Vận Quan tìm chỗ ngả lưng.

Ta không khỏi ai thán, vì sao cảm giác thêm một tuổi lại thể lương lạnh lẽo thế này?

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đạo Trường Làm Dâu

Sau đêm giao thừa đó là Tết âm lịch, hôm trước Thanh Vận đã mở miệng nói nếu là năm mới thì có thể đóng cửa tạm nghỉ mấy ngày để bốn thầy trò thư giãn.

Lúc đầu ta còn không khỏi kinh ngạc một phen, theo lý năm mới là thời điểm đạo quán thu nhập tốt nhất, nhà nào cũng muốn lên đạo quán thấp nhang cầu khẩn năm sau bình an, Thanh Vận xem tiền như mạng lại làm ra vẻ không cần một miếng mồi thom như thế khác nào mặt trời mọc phía Tây!!

Vì thế ngày kế tiếp, ta từ từ nhàn nhã ngồi dậy, hầu hạ Thanh Vận một chút vào sáng sớm rồi rảnh rỗi vô sự, ngồi bóc vỏ lạc cạnh giường Thanh Vận.

Ta chăm chú bóc vỏ sau đó chìm đắm trong suy tư và tự hỏi làm sao dứt một hạt lạc nhỏ như vậy cho Thanh Vận mà không đụng tới môi của hắn môi đây? Do dự nửa ngày rất cục ta bỏ cuộc không muốn khiêu chiến với khả năng thành công cực thấp này, cầm hạt lạc nhét vào tay Thanh Vận, nói: “Sur phụ, ăn đi! Đồ nhĩ đã bóc vỏ sạch cho người rồi.”

Thanh Vận hờn giận nhíu nhíu mày, hỏi: “Sur phụ không nhìn rõ, Thắt nhĩ không cho sur phụ ăn được sao?”

“Sur phụ, hiện tại người chỉ cần giữ bàn tay cao quý của người lên đã có thể thưởng dụng mỹ vị rồi!” Ta ôn nhu nói.

Ta đã thay hắn lột sạch vỏ rồi còn chưa đủ chu đáo sao? Chẳng lẽ ta không dứt hắn thì hắn có thể đưa nhâm lên mũi sao?

Thân hình gầy gò của Thanh Vận run rẩy, đôi mắt trống trỗng nhìn vào góc phòng, tay vẫn đặt bên người không nhúc nhích đặt như đang dùng trăm m책 tỏ vẻ kháng nghị. Cuối cùng ta đành bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, thất bại lấy lạc trong tay hắn, đưa tới miệng hắn, nói: “Há mồm!” Ngay cả ta cũng không rõ, vì sao ta sẽ bị Thanh Vận ăn hiếp đến vậy!

Thanh Vận lúc này mới xem như hải lòng, há mồm chậm rãi nuốt lạc trong tay ta. Loại hình cho ăn này khiến đầu ngón tay ta khó tránh khỏi việc đụng tới bờ môi mềm mại của Thanh nhưng Thanh Vận vẫn thật lạnh nhạt, coi như không có gì khiến ta cũng không tiện phát tác. Ta chỉ có thể ngồi cạnh hắn vừa cho ăn vừa khai chuyện.

“Sur phụ, sur phụ người ta đến năm mới đều cho đồ đệ bao đồ...” Ta cố ý nói.

Thanh Vận đang ngâm lạc đầy mồm, không tự kìm hãm được ho khan vài tiếng, chờ khi vắt và ngừng ho, hắn cố gắng trấn định trả lời: “Vì sao vì sur chưa bao giờ nghe qua quy củ này?”

“Cho dù trước kia chưa từng nghe, nay không phải đã nghe rồi sao? Người thầy có nên...” Tuy rằng ta không hi vọng gì vào Thanh Vận nhưng thường thử một chút cũng tốt, cho dù chỉ lấy được một đồng từ tên Thanh Vận vắt cổ chảy ra nước này cũng là một thành tựu rất lớn!!

“Thất nhĩ... Người cũng nên biết năm nay việc làm ăn của đạo quán đình trệ cho nên không phải vì sur không muốn cho mà thực ra là không có dư...” Thanh Vận ra vẻ chua xót, dứt lời thiếu chút nữa rơi lệ.

“Sur phụ! Người nói vậy không khỏi quá đáng đi!! Năm nay đình trệ thì khi nào mới khỏi sắc!! Người một thân một mình, muốn tích trữ nhiều tiền như vậy làm gì!!” Ta rốt cục nổi giận, vứt lạc trên giường, bãi công.

Không nói năm rồi thì bàn đến năm nay đi! Ta giả tiên cô cũng được một thời gian, kiểm không ít tiền công quả, theo lời Thanh Dạ, ta cũng biết năm nay thí chủ đến đạo quán rất nhiều, năm rồi mới thật sự là vắng vẻ!! Thanh Vận không muốn cho tiền mừng tuổi cũng không sao, cư nhiên dám lấy lý do vớ vẩn như thế làm cớ, không khỏi khinh thường người khác quá mức!! Đừng tưởng mình mù liên có thể trộn mắt nói dối! Ánh mắt quần chúng sáng ngời như tuyết!!

Thanh Vận nghe xong không thêm chột dạ, ngược lại đứng lý hợp tình, nói: “Vi sư tích trữ tiền đó là để cưới vợ! Sau khi thành thân phải cho nàng tiền tiêu vặt mỗi ngày!”

“Người!!” Ta vừa nghe lời này xong không biết vì sao tự dưng nổi giận.

Tên mù thói tha!! Chết sống không cho ta đi, mấy ngày trước còn nói thích ta, hôm nay lại đòi cưới vợ!!

Thanh Vận thấy ta tức giận nói không nên lời bỗng cười nhạt, lừa đồ thêm dầu nói: “Thất nhĩ cũng biết vì sur không còn trẻ, mỗi năm qua đi lại già thêm một tuổi. Nhưng hôm nay vẫn cô đơn như trước... Nay muốn kết hôn cũng không dễ dàng, huống chi sur phụ còn bị mù! Không trừ nhiều tiền một chút,

chẳng lẽ vì sư phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại?”

Còn để dành tiền cưới vợ, cả đời này người sẽ không cưới nổi đâu!

Trong lòng tuy giận nhưng ta cũng ngầm phát hiện Thanh Vân cố ý kích ta, ta cũng không thể để người ta xem thường phải không? Ta tự trấn định, sau đó phá lệ bình thản ung dung nói với Thanh Vân: “Sư phụ nói đúng, người nay cũng không còn trẻ, nên sớm cưới vợ sinh con mới phải! Tiền công quả vẫn nên để sư phụ dành dụm cưới vợ sinh con! Đồ nhĩ tin với sức quyến rũ của sư phụ nhất định có thể sớm ngày tìm được một sư nương như hoa như ngọc về cho đồ nhĩ!”

Thanh Vân nghe ta nói xong sắc mặt có vẻ thập phần âm lãnh, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại một câu: “Thật không?”

“Đúng vậy! Đồ nhĩ chúc sư phụ sớm ngày tìm được phu nhân, vĩnh kết đồng tâm, bạc đầu giai lão!!” Nhìn mặt Thanh Vân lúc này, con giận mới vừa rồi của ta hoàn toàn không cánh mà bay, chỉ còn lại đặc ý ngập tràn.

Thanh Vân giận dữ cười: “Vậy vì sư nhất định không thể làm Thất nhĩ thất vọng rồi, vì sư nương như hoa như ngọc, đành nhờ Thất nhĩ đỡ sư phụ đứng dậy...”

“Sư phụ, người định làm gì?” Nụ cười của ta cứng lại.

Không phải ta quá phận cãi lại khiến Thanh Vân mất mặt nên đang lúc còn đông giá muốn ra ngoài đi tìm vợ chứ? Thanh Vân tuy mù nhưng mặt mày vẫn còn xinh đẹp! Chỉ cần như vậy thì Thanh Vân muốn gì chẳng được! Mấy ngày hấn bệnh, đám oanh yến muốn vào thăm hấn đều bị ta ngăn cản, nếu Thanh Vân định cưới vợ, còn không phải chỉ cần nói một tiếng là được sao!

“Thất nhĩ giúp vì sư đứng dậy, vì sư mới tìm được sư nương cho người!” Thanh Vân ra vẻ không sao, khoe miệng thản nhiên cười.

“... Sư phụ, đồ nhĩ sai rồi, đồ nhĩ biết sai rồi được không?” Ta rút cục mất mặt lên tiếng.

Không phải Thanh Vân tính chọn một trong đám oanh yến đó chứ, lấy cốt cách của hấn mà nói thì khác nào giận quá hóa liều!

Đáng tiếc Thanh Vân không dễ bỏ qua, vẫn cứng rắn bắt ta đỡ hấn đứng lên. Lòng ta run rẩy giúp hấn khoác thêm ít áo, ta sợ hấn vừa ra khỏi cửa sẽ lạnh đến thổ huyết, lúc này muốn dưỡng cho lại sức thật không dễ dàng chút nào!! Lúc ta đang suy tư định khoác thêm áo cho hấn, Thanh Vân đang trầm mặc bỗng lên tiếng, mỉm cười mãn nguyện nói: “Thất nhĩ, vì sư bất quá chỉ ngồi trong phòng, người mặc nhiều áo cho vì sư vậy làm gì?”

Ta bỗng sực tỉnh, choáng váng hỏi: “Sư phụ, không phải người nói muốn tìm vợ sao?...”

Thanh Vân cười nhạt, nhìn sao cũng thấy quỷ dị. Quả nhiên, hấn không nói gì cũng có thể khiến người ta nổi trận lôi đình.

“Vì sư muốn tìm vợ nhưng vẫn chưa muốn xuất môn...”

Ta nhìn Thanh Vân tươi cười chói mắt, thầm nghĩ muốn ném hấn vào tường một cú thật mạnh: “Người không xuất môn sao có thể tìm vợ! Chẳng lẽ người còn định trông cậy đồ nhĩ thay người kiếm về một đám mỹ nữ cho người tuyển chọn sao!”

Nghĩ chết người đi! Không có cửa đâu!!

Thanh Vân nhẹ cười, cổ tình mờ ám nói: “Việc này Thất nhĩ không cần quản, chỉ cần diu sư phụ đến trước bàn được rồi.”

Ta hờn giận bấu môi nhưng vẫn diu Thanh Vân phụng đến bàn, thật ra ta rất muốn xem rốt cục Thanh Vân muốn giờ trò quỷ gì!

Thanh Vân chỉ sai ta lấy giấy mài mực, hình như đang định viết gì đó. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Thanh Vân cầm bút, thản nhiên nói với ta: “Thất nhĩ ngồi cạnh giường đi, không được nhìn lên!”

Một người mù như người sẽ viết được gì ra hồn! Còn không phải sợ viết sai lệch sao?

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng ta làm người sao không thể không có cốt khí! Thanh Vân không cho xem ta cũng không cần! Ta rầu rĩ xoay người ngồi xuống giường, không rên một tiếng, oán hận nhìn Thanh Vân chằm chằm.

Thanh Vân nghe thấy tiếng ta ngồi xuống xong bèn sờ soạng lên tấm giấy Tuyên Thành trước mắt, thật cẩn thận thương bút. Vì mắt không nhìn rõ nên hấn viết rất chậm, từng nét từng nét một như sợ dây mực ra giấy. Viết hết nửa ngày mới buông bút xuống, cầm tờ giấy thổi thổi, sau đó xếp thành một lá thư mới mở miệng, nói: “Thất nhĩ, sai người đưa phong thư này đến phái Thanh Thành ở núi Ngọc Bình.”

“... Sư phụ, không phải người muốn tìm vợ sao?” Ta nghe xong lời này bèn rút mồ hôi lạnh. Ai cũng biết Thanh Thành cũng là một đạo quán! Tìm vợ ở đạo quán, không phải Thanh Vân bị ám đầu đay chứ! Cũng không biết vì sao, tâm tình của ta tốt hơn nhiều, giả điên giả dại nhận thư rồi còn bỏ sung một câu: “Sư phụ, giờ đang là năm mới, nhà nào cũng đang nghỉ, muốn tìm người đưa thư e rằng phải chờ tới năm sau.”

Thanh Vân gật đầu, nói: “Vậy phong thư này giao cho Thất nhĩ giữ, năm sau sai người đưa đi.” Dứt lời, có chút lo lắng nói thêm: “Nhớ kỹ, không được đọc lên!!”

“Dạ!” Ta son sắt thề thốt cam đoan.

Đáp ứng là đáp ứng nhưng có làm được hay không lại là chuyện khác. Mỗi ngày đặt lá thư này dưới gối, tâm ta ngứa ngáy như bị kiến bò. Ta hết lần này đến lần khác tự cảnh cáo mình: Đường Thất, xem trộm thư của người khác là hành vi không hợp pháp, không thể biết pháp phạm pháp. Nhưng cuối cùng ta vẫn mở ra vụng trộm đọc qua. Vừa mở đã choáng váng, một đồng chữ như gà bới, thậm chí còn có vài chữ đọc không ra, xem rồi cũng như không xem!!

Vì thế, phong thư đề nén dưới gối ta sau mười ngày rốt cục thuận lợi gửi đi..

Nguyên đán tuyết rơi không ngớt, ta nhàn rồi kéo Đoạn Tang Mặc chơi ném tuyết, cuối cùng kiệt sức ngồi bất động. Ta thiếu đạo đức sống chết ném tuyết về phía Đoạn Tang Mặc cho đến khi toàn thân hân run lên vì lạnh. Ta thấy bộ dáng như con dâu mới về nhà chồng của hân mà cười như trộm được của. Sau đó lại tiếp tục đùa giỡn và vì thế con dâu nóng nảy..

Trong lúc ta đang đùa giỡn với Đoạn Tang Mặc liền bị hân thành công chụp được tay, cặp mắt sắc sảo kia hơi nhẩn lại, kẻo lên tia nguy hiểm, nhìn ta hờ hững hỏi: “Sur ty, chơi vui lắm sao?”

“Ha ha...” Ta gượng cười, kỳ thật chơi rất vui nhưng nếu ta dám nói ra, tuyết đối sẽ có cảnh máu chảy thành sông..

Vì thế ta đành phải vụng trộm buông tay thả tuyết xuống, tính hủy thi diệt tích!

Sau đó, ta lại phá lệ ra về săn sóc Đoạn Tang Mặc nói: “Tang Mặc, kỳ thật sur ty thấy cũng không vui gì, ngươi vẫn nên về đạo quán thay đổi quần áo đi, đừng để cảm lạnh.” Nghe qua đã biết là nịnh bợ.

“Không vui lắm sao? Nhưng nhìn thế nào cũng thấy sur ty đùa giỡn quên trời quên đất? Không bằng để sur đệ đùa theo, được không?” Đoạn Tang Mặc phá lệ cười cười thân thiết với ta sau đó thừa lúc ta không đề phòng vốc một đồng tuyết lớn nhét vào cổ áo ta.

“A!...” Ta không đề phòng bị Đoạn Tang Mặc trả thù, đồng tuyết lạnh lẽo thấu xương lập tức tan chảy trong cổ áo, tràn xuống ngực rồi hông khiến cả người ta đông cứng đến nước mắt sắp chảy ra cũng đông lại luôn. Thật sự không làm người ta lạnh chết mà chính mình còn bị lạnh đến sắp mất mạng.

“Đoạn, Tang, Mặc!!” Ta cả người run rẩy, nghiêng rằng nghiêng lợi hô.

Tên tiểu tử này, vừa cho ngươi tí màu sắc ngươi đã định mở phường nhuộm? Có còn vương pháp hay không? Có tin ta lập tức đem ngươi biếm lãnh cung hay không!!

Ai ngờ Đoạn Tang Mặc không chút thẹn thùng, ngược lại tà ác nhìn ta, nói: “Không phải sur ty nói muốn cùng ta đồng cam cộng khổ sao? Nay chúng ta xem như đã đồng cam cộng khổ...”

“Đoạn Tang Mặc... Ngươi... Ngươi...” Ta ôm cổ áo ướt đầm, nhìn Đoạn Tang Mặc nghẹn ngào không nói gì.

Ta muốn Đoạn Tang Mặc cùng ta đồng cam cộng khổ là vì ta bị khổ nên muốn kiếm người trút giận chứ không đáp ứng chịu khổ cùng hân! Ta vẫn cho rằng Đoạn Tang Mặc sẽ là cục cưng tùy ta chà đạp, không ngờ hân cũng là đồ lòng lang dạ sói... Ô ô ô...

Năm sau Thanh Vận Quan vẫn bận rộn như trước, sau khi thương thể của Thanh Vận tốt hơn nhiều, ta bèn trở về tiền điện, mỗi ngày cùng đám yến oanh nói chuyện tào lao. Ta mặc dù hơi bất mãn nhưng ngấm lại mỗi ngày buồn chán ngồi trong phòng cùng Thanh Vận cũng không tốt đẹp gì thì thay hân kiếm thêm tiền công quả.

Có lẽ thổ huyết nhiều quá nên Thanh Vận yếu hẳn. Dù mùa này không có chút gió cũng khiến hân ho sù sụ mỗi ngày khiến ta thiếu chút nữa nghĩ hân đang bị ho lao. Vì thế ta rất quan tâm đến các phương pháp trị ho. Ủ trứng gà trong hầm cầu nửa tháng sau đó luộc chín có thể trị ho lao rất tốt. Không rõ biện pháp này từ đâu nghe được nhưng trực giác nói cho ta biết đó là phương pháp bí truyền. Ai ngờ khi ta hào tâm đề nghị, Thanh Vận gõ một cú thật mạnh vào đầu ta rồi phun ra hai chữ: “Hô nháo!!”

Ta không khỏi cảm thật sự là lòng tốt không được báo đáp!!

Đầu xuân, đạo quán bỗng nhiên nghênh đón một vị “khách quý”.

Nữ tử kia có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp tuyệt trần, chân mày như hoa hàm tiếu, mặc váy dài vàng nhạt linh động, tóc đen búi cao cài trâm hoa hải đường điểm lệ vô ngần, toàn thân đều toát lên vẻ mỹ lệ xuất chúng. Chính là nhìn sao cũng không đến hai mươi tuổi nhưng người kiều diễm như thế đã gần hai mươi còn chưa xuất giá, thực rất quý dị..

Nhưng đây không phải điểm mấu chốt, mấu chốt là nàng vừa tiến vào đạo quán đã lớn mật đẩy hết đám yến oanh bên người Thanh Vận, lao thẳng vào lòng hân, nũng nịu mắng: “Thanh Vận, ngươi là đồ hỗn đản...”

Lúc đầu Thanh Vận bị ôm theo bản năng muốn đẩy ra, ai ngờ sau khi nghe giọng liền đổi thái độ, vui sướng kêu: “Lăng Hương?”

“Thanh Vận ngươi là đồ hỗn đản! Ô ô... Ai cho ngươi tùy tiện bỏ chạy, ngươi chán ghét muốn chết! Ngươi đáng ghét nhất!”

Nữ tử tên gọi Lăng Hương kia ngẩng đầu hờn dỗi đánh Thanh Vận một cái, đương nhiên cố ý làm nũng ý không cần nói cũng biết...

“Được rồi, là sư huynh không tốt, là lỗi của sư huynh, sư huynh nguyện ý bị phạt, Lăng Hương đừng giận được không?” Tay Thanh Vận ôn nhu xoa nhẹ

đầu nàng, an ủi nói. Cặp mắt dài hẹp kia lúc này cũng ôn nhu như trăng rằm, khóe miệng không kìm được nhích khê lên, hết thấy đều rơi vào tầm mắt của mọi người trong đạo quán...

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đạo Trường Tình Dịch

“Nói, ai cho ngươi tùy tiện bỏ chạy!” Lăng Hương cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, nhìn chăm chăm Thanh Vận như trước, không trả lời không buông tha.

“Sur huynh chỉ định ra ngoài một chút thôi...” Thanh Vận cười trả lời.

“Nói vậy, nào có chuyện ra ngoài một chút mà nhiều năm cũng không về như vậy?”

Sau khi Lăng Hương nói dứt câu hình như phát hiện gì đó, có chút buồn bực nhìn mắt Thanh Vận, chần chờ hỏi: “Thanh Vận, mắt của ngươi sao vậy?” Dứt lời vờn bàn tay trắng nhỏ nhắn, nồn nà quơ quơ trước mặt Thanh Vận.

“Chẳng qua là mù mà thôi.” Thanh Vận bình thản trả lời, giống như chỉ như mất một cọng tóc.

“Gi chứ!!”

Lăng Hương khó tin nhìn Thanh Vận, đầu ngón tay rờ trái rờ phải trên mặt Thanh Vận cho đến khi xác định đôi mắt kia hoàn toàn trống trơn mới kinh ngạc hỏi: “Thanh Vận, mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì! Đang yên đang lành sao bỗng dưng bị mù!!” Nói xong bật khóc nức nở.

“Không sao Lăng Hương, đừng lo lắng, sur huynh vẫn ổn...” Thanh Vận xoa xoa đầu Lăng Hương khuyên giải an ủi.

Hai mắt Lăng Hương ướt sũng nhìn Thanh Vận một hồi, sau đó ôm chặt lấy Thanh Vận, khóc òa trong lòng hân: “Thanh Vận... Ngươi chết đi, đồ ngu ngốc! Ai kêu ngươi chạy loạn! Thành thật ở lại Thanh Thành sẽ không bị như vậy... Ai kêu ngươi không an phận!! Hồn dân...”

“Lăng Hương ngoan, đừng khóc, sur huynh thực rất ổn. Còn thu nhận ba đồ nhi, bọn họ đối xử với sur huynh rất tốt...” Thanh Vận khuyên giải an ủi nhưng Lăng Hương vẫn ôm Thanh Vận không ngừng khóc giống như không làm ướt áo hân sẽ không bỏ qua. Thanh Vận cũng bất đắc dĩ cười cười, ôm lưng nàng vỗ nhẹ an ủi, coi như trong đạo quán chỉ có hai người bọn họ.

Ta khờ ngốc đứng một bên nhìn ngắm bức tranh này, không biết vì sao cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Ta chưa bao giờ thấy Thanh Vận ôn nhu như thế, trong ôn nhu còn cực kỳ sùng nịch, không khỏi nhớ tới câu: Nỗi lửa đùa chur hầu, chỉ vì một nụ cười hồng nhan...

Tựa như nếu nữ tử trong lòng kia muốn, ngay cả sao trên trời Thanh Vận cũng tình nguyện hái xuống cho nàng.

Bởi vì trong lòng khó chịu dị thường, ta đều để tâm lắng nghe câu chuyện của hai người bọn hân không sót một từ nào.

Sur huynh? Thanh Thành?

Chẳng lẽ người tên Lăng Hương này đến từ đạo quan?

Cho nên...

Lá thư trước của Thanh Vận quả nhiên là muốn tìm vợ!!

Thanh Thành cách Thanh Vận ít nhất nửa tháng đi đường, một cô nương nhà người ta dám ngần dậm tìm chồng chạy tới đây, thật đúng là cảm động trời đất a!! Vận đào hoa của Thanh Vận đúng là không nhỏ, ngồi yên một chỗ cũng có thể tìm được vợ! Hơn nữa xét tình cảnh này mà nói, mối quan hệ giữa Thanh Vận và nữ tử Lăng Hương này cũng không tệ, tình cảm rất tốt! Không chừng là tình nhân cũ! Ta không khỏi có chút ồ ồ...

Thanh Vận chờ Lăng Hương khóc xong bỗng nhiên gọi ta, ta vờ như không có gì tiêu sái đi qua hỏi: “Sur phụ có gì phản phó?”

“Đi vì sur về hậu viện, sur phụ muốn cùng Lăng Hương ôn chuyện.”

“... Dạ.” Còn về hậu viện ôn chuyện, sur phụ ngài thật sự rất phấn khởi nha!

Ta đặt tay lên tay Thanh Vận tính nâng hân dậy, ai ngờ Lăng Hương dùng sức đẩy ta ra, nhìn ta chăm chăm cực kỳ phòng bị.

“Thanh Vận ngươi muốn ra hậu viện thì để ta đi được rồi, cần gì nhờ người ngoài giúp đỡ...” Lăng Hương tựa như làm nũng với Thanh Vận.

“Người ngoài...” Ta nở nụ cười đùa cợt.

Lăng Hương này thật đúng là không làm người thích nổi!

“A... Lăng Hương cô nương nói ta là người ngoài? Vậy ngươi không ngại hỏi sư huynh ngươi một chút, là ai mỗi ngày rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo cho hắn, là ai mỗi ngày giặt đồ nấu cơm cho hắn?” Dứt lời, ta ý vị thâm trường nhìn Thanh Vận, lời lẽ đầy uy hiếp không cần nói cũng biết. Tùy tiện kêu một nữ nhân đến khi dễ Đường Thất ta?

Nhưng hiển nhiên Lăng Hương cũng không phải người tốt lành gì, nghe xong cư nhiên châm chọc cười, nói lại: “Thì ra Thanh Vận mỗi ngày rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo đều là ngươi hầu hạ? Là nha hoàn mới đến sao?”

“...”

A a a ! Ta muốn bứt tóc!!

Lửa giận trong lòng bùng bùng nổi lên, ngươi mới là nha hoàn!!

“Nếu Lăng Hương cô nương nói ta là nha hoàn thì coi như là nha hoàn đi, vừa là nha hoàn vừa là đồ đệ. Nhưng kẻ làm đồ đệ này cũng thực bất đắc dĩ, chẳng những phải hầu hạ sư phụ rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo mà còn phải làm ấm chăn cho sư phụ... Sau này có Lăng Hương cô nương ở đây, việc làm ấm chăn xin giao cho ngươi...” Ta miễn cưỡng mỉm cười trả lời.

Chiến tranh của nữ nhân vĩnh viễn là như thế, phóng đại một ít chuyện lông gà vò tỏi sau đó lời qua tiếng lại. Không biết nữ nhân tội gì khó xử nữ nhân. Ta cũng không muốn hơn thua với nàng nhưng nàng thực không coi ai ra gì! Mỗi câu đều không chừa đường sống cho ta, khinh Đường Thất ta là ghế nệm, cứng mềm tùy ngươi xiết sao? Việc làm ấm chăn cũng không phải ta nói lung tung, lần trước khi Thanh Vận sốt nhẹ, ta đã làm cho hắn. Còn có lúc Thanh Vận dám đặt ta trên giường mà không thông báo lại càng không phải chuyện tào lao. Tuy rằng ta đã cực lực muốn quên hai sự kiện này nhưng đến thời điểm mấu chốt cũng có thể lấy ra làm vũ khí. Nếu có thể lợi dụng tất nhiên phải lợi dụng triệt để...

Quả nhiên, Lăng Hương nghe xong lập tức quay đầu chất vấn Thanh Vận: “Thanh Vận, lời nàng nói đều là thật sao!”

Thanh Vận đứng bên cạnh cư nhiên hơi xấu hổ, bị Lăng Hương chất vấn như vậy nhất thời chỉ đành ba phải trả lời: “Cứ tính là vậy đi...” Dù sao ta với hắn cùng chung một giường là không thể chối bỏ, nếu bức ta nổi nóng, ngay cả việc này ta cũng sẽ khai ra.

Lăng Hương nghe Thanh Vận trả lời xong, sắc mặt nhất thời xanh mét nhưng vẫn không chịu yếu thế, phản pháo: “Bất quá chỉ là nha đầu ám giường thôi! Thanh Vận, chúng ta ra hậu viện tán gẫu...” Dứt lời lờ lững Thanh Vận đi.

“Hừ...”

Ta ở sau lưng nàng hừ một tiếng, nha hoàn ám giường cũng đủ cho ngươi uống dấm chua chết khiếp!

Từ lúc Lăng Hương xuất hiện, Thanh Vận với nàng ở trong phòng cả buổi sáng, lúc giữa trưa đi chợ mua đồ ăn Thanh Vận cư nhiên cho ta hẳn một lượng bạc! Hắn dặn dò ta nhiều hơn ngày thường rằng Lăng Hương thích ăn hoa quả, nhìn xem trong chợ có gì ngon hay không, nếu còn dư tiền thì mua thêm chút điểm tâm. Ta nắm một lượng bạc trong tay thầm nghĩ muốn đánh Thanh Vận một phen, ngươi cái đồ quý keo kiệt, vất cổ chày ra nước lại dám bỏ ra hẳn một lượng bạc, một lượng này vốn dĩ đủ tiền ăn hai ngày bình thường cho cả bốn thầy trò! Thanh Vận ngươi thật đúng là không xem đồng nghiệp ra gì!

Nhưng dù sao Thanh Vận nguyên ý đưa bạc cho ai là chuyện của hắn, ta không có quyền can thiệp. cầm một lượng bạc, ta cùng Đoạn Tang Mặc ra chợ mua một con cá lớn cùng nhiều món ăn kèm khác. Sau đó còn dùng mấy chục đồng dư lại mua chút cam quýt và điểm tâm. Trong lòng bất bình nên tự nhiên ta cũng xén bớt mấy chục đồng làm của riêng...

Giữa trưa làm cơm xong, ta tâm tình không tốt đi gọi Thanh Vận, ai ngờ vừa vào hậu viện đã thấy hai người Thanh Vận cùng Lăng Hương đang ngồi trước bàn bày ra vẻ mặt vô cùng quý dị.

Thanh Vận một tay đặt trên tà áo một tay tựa vào bàn, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn Lăng Hương đang nói chuyện. Mà Lăng Hương vừa ăn quýt vừa nhát gừng đáp lại, có vẻ xa cách. Ta không khỏi buồn bực, mới vừa rồi thái độ Lăng Hương cũng tích cực lắm mà? Còn chưa chờ ta nghĩ xong đã nghe Thanh Vận gọi khẽ.

“Thất nhi?”

“Sư phụ, nên dùng cơm trưa.”

Ta bước lên trước tính đỡ Thanh Vận dậy nhưng Lăng Hương vốn đang lạnh nhạt lại vội bỏ quýt trong tay xuống, đẩy ta ra rồi đỡ Thanh Vận.

“Đề ta!”

“...” Ta lại không khỏi buồn bực nhưng lười để ý tới nàng, vì thế một mình rời phòng trước.

Đến nhà ăn, Lăng Hương lại cướp việc đút com cho Thanh Vận nhưng kỹ thuật của nàng thật sự khiến người ta đổ mồ hôi hột. Hơn phân nửa com rớt trên bàn, hơn phân nửa canh đổ trên đạo bảo của Thanh Vận. Cuối cùng ngay cả Thanh Vận cũng không nhịn nổi nữa...

“Lăng Hương, muội không thích hợp làm việc này, vẫn nên để cho Thất nhi làm đi...” Giọng nói của Thanh Vận vốn dĩ thanh tao nay lại hơi run rẩy.

“Nhưng...” Lăng Hương hờn giận phản bác nhưng sau khi nhìn lại mặt bàn bữa bãi vô cùng thâm, rốt cục thở phì phì đem bát com đặt ở trên bàn rồi ăn com của mình.

Lúc này Thanh Vận mới vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, ta lấy ra một cái khăn từ dính chút nước trà lau miệng cho Thanh Vận, không khỏi có chút đắc ý. Kể đó ta kể tai Thanh Vận nói nhỏ: “Sur phụ, giờ đã biết đồ nhi tốt hay chưa?”

Thanh Vận nghe xong xấu hổ cười cười.

Lăng Hương thấy vậy dần mạnh bát com lên bàn, hằm hằm mắng: “Ngươi ngươi ngươi! Cách xa Thanh Vận một chút, giữ quy củ một chút!”

Ta dùng ánh mắt thẳng thắn liếc Lăng Hương một cái kiểu không đáng quan tâm.

Ta cầm bát com đút Thanh Vận ăn, nhờ Lăng Hương mà bữa com này ta phá lệ ôn nhu với Thanh Vận...

Sau khi ăn xong, ta để mặc Lăng Hương diu Thanh Vận về phòng, còn mình thì ngoan ngoãn ở lại phòng bếp sai sử Đoạn Tang Mặc rửa chén. Ai ngờ mới rửa được một nửa, Lăng Hương lại xông vào nhìn Đoạn Tang Mặc, nói: “Ngươi đi ra ngoài một lúc, ta có việc cần nói với nàng!”

Đoạn Tang Mặc hơi giận cau mày đẹp, cúi đầu tiếp tục rửa chén, không thèm đá động đến Lăng Hương.

“Ngươi! Đây là thái độ gì chứ!” Lăng Hương bị Đoạn Tang Mặc làm cho nổi đóa đến dựng râu tròng mắt, đột nhiên tiến lên cầm tay Đoạn Tang Mặc tính lôi hẳn ra ngoài.

Đoạn Tang Mặc tức giận phản công cầm lại tay Lăng Hương, nước rửa chén trên tay hắt bắn vào cổ áo Lăng Hương ướt đầm, hơn nữa lại không hề tỏ ra thương hương tiếc ngọc nắm chặt tay Lăng Hương đến độ mặt nàng trắng bệch.

“Ngươi làm gì! Buông ra, đau...” Lăng Hương yếu thế nhìn Đoạn Tang Mặc, hốc mắt cũng bắt đầu phấp phỏng, cố gắng giãy dụa nhưng Đoạn Tang Mặc vẫn nắm thật chặt.

“Ồi chao, ôi chao, ôi chao! Sur đệ, buông tay, buông tay! Mau buông tay!” Ta vội bước lên phía trước gỡ tay Đoạn Tang Mặc ra.

Ta tuy không ưa gì Lăng Hương nhưng cũng không thể để Đoạn Tang Mặc thay ta trút giận a, một đại nam nhân khi dễ một cô nương, nói ra còn thể thống gì nữa!

Đoạn Tang Mặc liếc ta một cái rồi mới không cam lòng buông tay Lăng Hương. Ta nhìn Lăng Hương lệ nóng doanh tròng, nói: “Có chuyện gì chúng ta ra ngoài hãy tính.”

Núi không đổ thì ta phải trèo lên, nếu Đoạn Tang Mặc không chịu ra ngoài thì ta đành đi ra vậy...

Ai ngờ Lăng Hương oán hận nhìn ta, nói: “Ta với ngươi không chuyện gì phải nói! Đừng tưởng rằng Thanh Vận để ngươi giặt quần áo, đút com thì có thể một bước lên trời! Ngươi nhớ cho kỹ! Nếu không phải cha ta cứu cha Thanh Vận, hẳn đã chết cứng trong tuyết từ mười tám năm trước rồi, cho nên Thanh Vận là của ta! Ngươi đừng mơ tưởng chiếm tiện nghi!” Lăng Hương nói xong bèn phần nộ đi ra khỏi phòng bếp, trước khi ra còn không quên trừng mắt nhìn Đoạn Tang Mặc một cái.

Ta vẫn chưa để ý tới câu nói đầy khiêu khích của Lăng Hương mà trong đầu chỉ nghĩ tới một câu nàng vừa hé lộ.

Nếu không phải được cứu, cha Thanh Vận đã chết từ mười tám năm trước?

Ta nhớ rõ Thanh Vận từng nói qua với ta song thân của hắn qua đời cùng lúc. Thế nên chuyện đó hẳn phải xảy ra sau khi cha Lăng Hương cứu mẹ hắn, nếu không Thanh Vận đã tiêu đời từ mười tám năm trước. Nhưng cho dù như vậy, người cứu Thanh Vận cũng là cha Lăng Hương, có quan hệ gì đến Lăng Hương chứ! Nói ta sẵn chiếm tiện nghi, ta nghĩ người chiếm tiện nghi là nàng mới đúng! Thật đáng giận!

Lăng Hương cứ càn rỡ như thể Thanh Vận không tồn tại, vô cớ tìm ta gây sự, khiến ta cảm nhận sâu sắc chân lý cùng giới khắc nhau, khác giới hút nhau. Nhưng chuyện làm ta kinh ngạc nhất chính là người bùng nổ đầu tiên không phải ta cũng không Lăng Hương mà là Thanh Vận.

Hôm đó, thật vất vả Lăng Hương mới đi chợ đạo phở, Thanh Vận cầm tay ta, nước mắt lưng tròng.

“Thất nhi, ngươi giúp vi sư đi... Mấy ngày nay thật không thể nào chịu nổi...” Dứt lời, Thanh Vận kéo tay áo khề lau dòng lệ đầy chua xót.

“A? Sur phụ nói vậy là sao?” Ta phản kích hỏi.

Nên không phải ham muốn độc chiếm của Lăng Hương quá mạnh mẽ, cưỡng chế đi đòi hết đám oanh yến xung quanh Thanh Vận mới khiến hắn thốt ra mấy lời nhảm chán này? Hoặc Lăng Hương tiêu hao quá nhiều bạc của Thanh Vận nên hắn đau lòng?

“Thất nhi, vì sư là nói thật với ngươi! Kỳ thật vì sư tìm Lăng Hương đến để chọc tức ngươi vì ngày ấy ngươi từng nói sẽ tìm cho vì sư một sư nương như hoa như ngọc... Ai ngờ... Ai ngờ...” Thanh Vận nói đến đây bèn ngừng lại, nghẹn ngào.

“Ai ngờ rước thần dễ tiền thần khó, lúc này Lăng Hương hạ quyết tâm không đi?” Ta từ tốn thay Thanh Vận hoàn thiện câu nói.

Ta sớm biết Thanh Vận cố ý tìm Lăng Hương đến khích ta nhưng không ngờ hẳn bị Lăng Hương dây dưa một phen rồi lại dễ dàng nhận thua như vậy.

Ta không khỏi ai oán: sư phụ, công lực của ngài còn chưa đủ thâm hậu a...

“Thất nhi, lúc này ngươi nhất định phải giúp vì sư...” Thanh Vận tựa hồ hoảng loạn, nắm tay ta thật chặt, vẻ mặt thống khổ.

“Sư phụ, người là người mời về, nếu người muốn Lăng Hương đi, còn không phải chỉ cần nói một câu?”

Thanh Vận nghe xong uể oải thờ dài một tiếng, nói: “Thất nhi ngươi không biết... Sư công của ngươi có ân rất lớn với vì sư, vì sư hiện không thể mở miệng nói vậy với Lăng Hương...”

Đồ mờ hồi...

Ân đức trong lời Thanh Vận tất nhiên ta biết đó là ân cứu mạng, nếu muốn chính Thanh Vận mở miệng đuổi Lăng Hương đi cũng thực kỳ cục. Thanh Vận này thật là, khi làm không tính đến hậu quả, cuối cùng còn phải nhờ đến đồ đệ ta đẩy giúp hẳn thu dọn cục diện rối rắm.

“Cho là đồ nhi có lòng giúp sư phụ, vậy nên làm thế nào?”

Đương nhiên ta không thể can rờ tiêu sái đến trước mặt Lăng Hương nói: “Này, chính là ngươi! Đừng nhìn ai khác! Chính là ngươi! Thanh Vận không muốn ngươi ở lại đây, ngươi nên sớm gói ghém tư trang đi đi, đừng ở đây khiến người chướng mắt!”

Nếu là như vậy, còn không bằng Thanh Vận tự mở miệng đâu...

Thanh Vận nhẹ cười, thản nhiên nói: “Thất nhi, ngươi chỉ cần làm bộ ở cùng sư phụ, như thế Lăng Hương sẽ gặp khó mà biết lui.”

“Ta phản đối!” Ta nghe xong lập tức kháng nghị.

Thanh Vận đồ tiểu nhân, lại đào hầm chờ ta nhảy xuống!

“Thất nhi, bắt quá chỉ ra về trước mặt Lăng Hương thôi. Vì sư biết ngươi lo lắng chuyện gì... Chỉ cần ngươi một ngày chưa đồng ý, vì sư sẽ không làm việc gì quá phận với ngươi...” Lúc Thanh Vận nói ra lời này, biểu tình phá lệ ngưng trọng.

Dọa...

Ta nhất thời giờ hai tay ôm đầu, việc gì quá phận...

Sư phụ, ngài định làm việc gì quá phận với đồ nhi vậy?

Chẳng lẽ là dùng dũa leo phá hoa cúc...

Thanh Vận không đợi được ta trả lời, có chút bất an gọi thêm một tiếng: “Thất nhi, được chứ?”

“Không được!” Ta lập tức lắc đầu như trống bỏi, ta tuyệt đối không thể khiến mình rơi vào vực sâu vạn trượng!

Thanh Vận thấy ta không muốn, đành phải ra sức khuyên nhủ: “Thất nhi, vì sư biết Lăng Hương không tốt với ngươi, cứ như vậy cũng không phải hay ho gì. Chỉ cần lúc này ngươi giúp vì sư, xem như ngươi làm sư phụ này nợ ngươi một nhân tình, ngày khác sẽ hoàn lại! Như thế nào?”

Nhân tình? Ta thoáng dao động.

Khiến Thanh Vận nợ ta một cái nhân tình, điều kiện này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ cần sử dụng thích đáng, uy lực vô cùng a...

Ta lo lắng một lát rồi hào sảng vỗ bàn, hoàn toàn sụp đổ: “Được! Việc này cứ quyết định như vậy đi! Đồ nhi sẽ phối hợp với người tiền bước Lăng Hương, người nợ đồ nhi một nhân tình!”

Thanh Vận nghe xong chống tay trên bàn, rũ mắt lộ ra một nụ cười lạnh lẽo dị thường..

Sau đó Thanh Vận lại cùng ta bàn bạc kế hoạch chu toàn, đó là hai người thân mật ôm nhau vừa hay để cho Lăng Hương bắt gặp làm nàng thương tâm muốn chết, chủ động rời đi. Ta nghĩ yêu cầu này của Thanh Vận không quá phận, dù sao Thanh Vận cũng đã làm những chuyện vượt hơn mức đó với ta, ôm một cái cũng không đáng gì. Vì thế ta liền vô si đồng ý...

Lăng Hương mới vừa ra ngoài đi dạo đã trở lại. Ta lén lút chạy đến hậu viện, chớp mắt đã trông thấy bóng dáng Lăng Hương hai tay ôm đầy đồ ăn vặt, ta lập tức vô cùng lo lắng chạy vội vào phòng Thanh Vận.

“Sư phụ, sư phụ! Đã trở lại, đã trở lại!” Ta kéo cổ Thanh Vận, vội vàng tựa đầu chôn mình trong lòng hắn, thở hổn hển. Chạy nhanh như vậy không đứt hơi sao được?

“Đã trở lại?”

“Đúng!” Ta gật gật đầu.

“Nếu đã trở lại...” Thanh Vận cũng không nói thêm, hai tay vừa đặt bên hông ta đã ra sức kéo ta đè xuống bàn, cuối cùng cả hai người đều ngã xuống...

“A a a ! ! Đau, đau, đau! Thất lưng! Thất lưng!”

Ôi chào mẹ ta a, giờ phút này ta cũng bất chấp vì sao Thanh Vận làm vậy, ta chỉ biết thất lưng ta sắp gãy đến nơi!

Ta cũng không phải dân thể thao, bị người đè xuống có thể không đau. Ta thật sự rơi lệ trong gió loạn, nói không nên lời...

“Đừng nhúc nhích, Lăng Hương đang đến!” Thanh Vận thấp giọng nói bên tai ta.

Thanh Vận không những không buông tay mà còn ôm sát ta, đương nhiên ta vẫn nghe thấy tiếng bước chân của Lăng Hương. Mới vừa rồi vào phòng Thanh Vận hơi vội nên cửa phòng vẫn còn mở toang. Cho nên chỉ cần Lăng Hương vừa bước vào sân đã có thể trông thấy hành động hiện giờ của ta và Thanh Vận, nếu lúc này vọng động chắc chắn sẽ lộ ra dấu vết. Vì thế ta đành khẽ cắn môi, nuốt lệ vào trong để Thanh Vận ôm vào lòng, mặc cho thất lưng sắp cong đến gãy.

Trong lòng ta không ngừng kêu rên: tổ sư gia, ngay từ đầu ta không nên tin lão hồ ly Thanh Vận này mới phải!

Kế tiếp là tiếng vật dụng rơi loảng xoảng xuống đất.

“Các người! Các người còn không mau buông ra!” Lăng Hương vừa xấu hổ vừa la lớn.

Thanh Vận lúc này mới vờ như đang yêu đương vụng trộm bị bắt gặp bèn buông tay thẳng dậy, bối rối kêu: “Lăng, Lăng Hương...”

Ta cũng nhanh chóng bối rối đứng dậy, làm bộ thẹn thùng cúi đầu, kỳ thật mặt sớm vắn vẹo, nghĩ xem thất lưng đau thế này thì sớm muộn gì cũng ngã nhào xuống đất!

“Hai người các người vừa làm gì!” Lăng Hương hăm hăm hỏi, như chính thất bắt gặp tương công yêu đương vụng trộm cùng tiểu tam.

“Lăng Hương, sư huynh thích Thất nhi...” Thanh Vận trả lời không đầu không đuôi.

“Người thích nàng? Ta đây cũng thích người a! Nàng có gì tốt! Rõ ràng ta tốt hơn nàng về mọi mặt, không phải sao?” Giọng Lăng Hương lúc này nức nở, giống như chết cũng không thể thừa nhận...

Thanh Vận thở dài: “Thích là thích, sư huynh cũng không còn cách nào khác.”

Ta đứng một bên hờn giận nhủ mày, người thật ra về thích ta rất mệt mỏi nha?

“Vì sao nàng được mà ta không được! Rõ ràng người bên cạnh người hơn mười năm là ta không phải sao? Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau cười khóc, vậy còn chưa đủ sao? ...”

“Lăng Hương, mấy năm trước sư huynh đã nói qua, muội với ta không có khả năng. Chuyện tình cảm không thể nói vậy được.” Thanh Vận ra vẻ tiếc hận trả lời.

“Nhưng người quen nàng được bao lâu? Nàng hiểu người bằng ta sao? Nàng biết người từng trải qua chuyện gì sao? Là nàng sống cạnh người hơn mười năm sao? Vì sao người thích nàng lại không thích ta!” Lăng Hương quả thực rơi lệ lên án.

Cặp mắt thanh xuân kia giờ tràn đầy lệ nóng, thật sự ta thấy tiếc cho kẻ mù như Thanh Vận, không rõ về mặt bi ai của nàng trong giờ phút này. Cho nên nước mắt đó cũng vô dụng...

Ta rốt cục nhìn hết nỗi, nâng mặt vờ khóc phối hợp với Thanh Vận nói: “Thanh Vận thích ta, mà ta cũng thích Thanh Vận. Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt, vì sao người nhất định phải chia rẽ chúng ta?”

“Người câm miệng! Ta đang hỏi Thanh Vận!” Lăng Hương hăm hăm rống lên với ta, sau đó hai mắt hồng hồng nhìn về phía Thanh Vận, trong mắt như chỉ có một mình hắn.

Ta không khỏi hít một hơi thật dài, người đã vô lễ như thế thì đừng trách ta ra tuyệt chiêu buồn nôn bảo điển ! Không buồn nôn chết người không đền mạng!

Ta bước qua cầm chặt tay Thanh Vận, sau đó nhìn hắn thâm tình, chân thành nói: “Tuy rằng ta không biết Thanh Vận đã trải qua chuyện gì nhưng người cũng biết tương lai quan trọng hơn! Quá khứ Thanh Vận không có ta nhưng tương lai nhất định có!”

Chương 48: Đạo Trưởng Rồi Rắm

“Ngươi, ngươi ngươi ngươi...”

Lăng Hương tựa hồ bị ta làm buồn nôn đến, lấp ba lấp bấp chỉ vào người ta hết nửa ngày rồi đành oán hận nói: “Ngươi đừng đắc ý! Ta sẽ không bỏ qua!” Dứt lời thương tâm muốn chết chạy ra khỏi phòng.

Ta nhìn dáng vẻ bỏ chạy của Lăng Hương, dựa theo tình tiết tối cầu huyết trong kịch mà nói, giờ phút này Thanh Vận không đuổi theo an ủi mới thật là tàn nhẫn. Thanh Vận vốn không thấy đường, muốn hấn một mình đuổi theo không phải muốn hấn đâm đầu vào tường mà chết hay sao! Ta không khỏi ai oán, Lăng Hương thật đúng là lớn rồi mà không hiểu chuyện!

Trong lúc ta đang ai oán giùm Lăng Hương, tay ta bỗng bị cầm chặt, sau đó bị kéo vào lòng..

“Thanh Vận! Ngươi lại làm gì!” Ta biết rõ hiện tại Thanh Vận không thấy gì còn trừng mắt giận dữ với hấn.

Lăng Hương đã đi rồi còn giờ trò, không ăn đậu hủ của ta được thì không thôi! Mới vừa rồi đề ta xuống bàn ta còn chưa hỏi tội hấn đâu!

“Thất nhi, vì sư thích câu ngươi mới vừa nói lúc nãy...” Thanh Vận ôm ta, ôn nhu nói thầm bên tai, trong giọng nói chứa đầy ý cười.

“Chuyện gì nói!”

Ta rơi lệ, sẽ không phải là cái câu buồn nôn kia đi? Ông trời ơi, đó tuyệt đối không phải do ta nói..

“Quá khứ không quan trọng, mà là tương lai...”

Ta nghe xong đang muốn nhân câu nói buồn nôn kia mà bỏ đi, ai ngờ Thanh Vận lập tức bồi thêm một câu: “Thất nhi nói thật hữu lý nhưng vì sư chỉ đề cập đến nửa câu sau. Ngươi nói tương lai của vì sư nhất định có ngươi... Cho nên Thất nhi là tương lai của vì sư, Thất nhi đừng mang tương lai của vì sư chạy lung tung...”

Thất nhi là tương lai của vì sư...

Ta thấy lời này của thằng nhãi Thanh Vận so ra còn lưu loát hơn ta! Chính là không biết vì sao ta lại lấp bấp: “Đồ, đồ nhi ra tiền điện xem tiền dầu vừng!” Ta bối rối tính chạy đi, ai ngờ còn chưa bước ra đã bị Thanh Vận giữ lại.

Giọng hấn đầy ý cười quanh quần bên tai ta: “Tiền dầu vừng là của vì sư, Thất nhi xem làm gì?”

“Vậy, vậy đồ nhi ra tiền điện tiếp khách.” Ta hoang mang rối loạn, nhanh miệng nói chữa, giờ phút này có thể rời khỏi Thanh Vận càng xa càng tốt, nếu không ta không biết bản thân có thể duy trì trạng thái bình thường được bao lâu.

“Thất nhi vì sao lại kích động như thế? Kỳ thật nếu Thất nhi muốn, tiền dầu vừng đó sau này để Thất nhi thu cũng được...” Thanh Vận ôm ta, tiếp tục khiêu khích bên tai.

“...”

Hôm nay là ngày gì? Thanh Vận xem tiền như mạng nguyện ý giao tiền dầu vừng cho ta thu?

“Sư phụ người có điều kiện gì thì nói thẳng ra đi!” Thiên hạ này không có bữa ăn nào miễn phí, huống hồ là Thanh Vận, ta đã sớm nhìn thấu!

“Thất nhi chủ động thân thiết với vì sư một chút, sau này tiền dầu vừng đều giao hết cho Thất nhi, thế nào?” Giọng nói êm tai của Thanh Vận hơi khàn khàn, mê hoặc trí mạng.

Ta vừa nghe xong lập tức hằm hằm mắng Thanh Vận: “Phi! Thanh Vận thôi không biết xấu hổ! Nằm mơ đi!”

Yêu cầu vô si như thế hấn cũng dám đưa ra! Tở sư gia, giáng sấm sét đánh chết Thanh Vận đi! Đờ phải để hấn ở đây gây họa nhân gian!

“A? Thôi không biết xấu hổ? Vì sư như vậy là không biết xấu hổ sao nhưng vì sư còn càng không biết xấu hổ...” Thanh Vận gian tà nói, sau đó ngón tay khều nhẹ lên hai má ta, một đường trượt xuống khóe môi, khẽ cúi đầu chậm rãi kề sát vào mặt ta, hơi thở lạnh lạnh ái muội quấn quanh bên chóp mũi khiến ta dần dần trở nên cực nóng.

Ta ngẩn người như bị Thanh Vận giam cầm trong ngực, trong nháy mắt chỉ có thể tùy ý Thanh Vận chậm rãi tới gần...

Ngay khi hai người chỉ còn chút nữa là môi chạm môi, Thanh Vận bỗng nhiên dừng lại, sau đó là giọng điệu ác ma thường ngày của hắn, pha lẫn ý cười: “Thật nhi không chống cự... Là đang chờ mong vì sư hôn người sao?”

“...”

Đầu óc đặc nghet của ta rốt cục đã phản ứng lại, hai má nháy mắt ửng đỏ, thẹn quá hóa giận mắng: “Người! Người, người nói hươu nói vượn! Nằm mơ đi!” Dứt lời dùng sức đẩy Thanh Vận ra, bất chấp tất cả chạy ra khỏi phòng.

Phía sau vẫn truyền đến một trận cười nhẹ của Thanh Vận, ta lại không còn thể diện đi phản bác...

Ta chạy ra sân như chạy nạn, tụt vào bờ tường, thở dồn dập hào hển.

Trời ạ, thật sự sợ chết ta! Tổ sư gia, người hãy thay ta làm chủ! Ta làm sao có thể mong Thanh Vận hôn ta! Làm sao có thể! Ta chưa chống cự chỉ vì nghĩ hắn muốn hôn ta, cho nên đầu óc hơi ngây ngẩn mà thôi! A a a! ! Thật sự là như vậy!!

Nhưng nếu ta không muốn để Thanh Vận hôn, vì sao lúc ấy trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là nên nhắm mắt hay không a!

A a a...

Ông trời a... Đồ mờ hồi...

Ta thất bại dựa vào tường nghẹn ngào, sau này bảo ta làm sao có thể ngẩng đầu a...

“Sư tỷ, người ở đây làm gì? Không thoải mái sao?” Giọng nói lo lắng của Đoạn Tang Mặc xuất hiện bên tai, dứt lời bàn tay lạnh lạnh đã đặt lên trán ta.

Ta mau chóng đứng vững, cười gượng trả lời: “Sư tỷ vẫn ổn, chính là muốn nhàn hạ đứng đây mà thôi!” Ta không thể để Đoạn Tang Mặc biết vì sao ta ở đây, nếu không mặt mũi của sư tỷ này sẽ không còn gì nữa!

“Vậy là tốt rồi...” May mà Đoạn Tang Mặc không nghĩ nhiều, thản nhiên cười cười.

“Sư đệ, người tới tìm sư tỷ có việc gì thế?” Ta vội vàng nói sang chuyện khác, miễn cho Đoạn Tang Mặc lại tiếp tục hỏi truy khiến ta khó lòng giải thích.

“A! Có việc! Có một vị nam tử vừa đến đạo quan, tự xưng là tướng công của Lăng Hương, sư phụ, sư huynh...” Đoạn Tang Mặc mờ mịt nói.

“Sao...” Ta rớt cằm trong nháy mắt.

Tướng công của Lăng Hương?

Nàng không phải hoàng hoa khuê nữ sao! Có tướng công khi nào? Nàng có tướng công rồi vẫn còn khả năng quyến rũ Thanh Vận!?!?

Thiên tính nhiều chuyện của nữ nhân khiến ta chạy nhanh theo Đoạn Tang Mặc ra tiền điện, lúc vừa nhìn thấy vị tướng công trong truyền thuyết kia, ta không khỏi cảm thán, thật có thể khẳng định là đáng về đường bệ! Lam y đơn giản, thân hình to lớn, dương dương tự đắc ngồi một bên, điểm khiến người ta khâm phục nhất chính là khí chất bất phàm, tạo cho ta cảm giác an toàn một cách khó hiểu.

Không hổ là sư huynh của Thanh Vận! Ta dám khẳng định! Công lực khẳng định thâm hậu hơn Thanh Vận gà kia!

Nha đầu ngọc Lăng Hương, có tướng công tốt như vậy còn đây đưa với Thanh Vận làm gì? Ngoại trừ việc Thanh Vận trẻ hơn vị tướng công này một chút, còn lại hoàn toàn thua kém người ta! Chẳng lẽ Lăng Hương thích tiểu bạch kiểm? Trời ạ, chuyện lạ trên đời nhà...

“Sư đệ, người xem chúng ta hiện có nên nói cho vị sư bá này biết nương tử của người hồng hạnh vượt tường hay che giấu chuyện giùm Lăng Hương, để vợ chồng son nhà hắn mau mau về lại Thanh Thành?” Ta kéo Đoạn Tang Mặc tránh vào một góc khe khẽ nói.

“Vẫn là cách thứ hai tốt hơn, nói không chừng nếu sư bá biết Lăng Hương hồng hạnh vượt tường thì sẽ lập tức viết hưu thư!” Đoạn Tang Mặc tốt bụng đề nghị.

“Được, chúng ta mau tới khuyên nhủ sư bá dẫn nương tử về xem sao!” Dứt lời, ta kéo Đoạn Tang Mặc ra ngoài, đang tính tiến lên khuyên bảo.

“Tướng công!” Một âm thanh kinh ngạc vang lên trong tiền điện.

Lăng Hương đứng ở cửa đại điện vui mừng khó tin nhìn sư bá.

“Nương tử!”

Tướng công của Lăng Hương vừa nhìn thấy nàng đã nở nụ cười vui sướng trong nháy mắt rồi lập tức kinh ngạc nhìn mái tóc buông xõa của nàng, kinh ngạc hỏi: “Nương tử, đầu người...”

“Này, này...” Lăng Hương lập tức kéo tóc vén qua một bên, xấu hổ cười cười.

Một nữ tử sớm thành thân lại dám bắt chước kiểu tóc của con gái chưa chồng, đây không phải cố tình nói với tướng công rằng bản thân muốn hồng hạnh vượt tường sao! Ta tự kiềm chế tránh kích động, lời Đoạn Tang Mặc lại, bình tĩnh vậy xem..

“Nương tử, đã nhiều năm rồi nhưng muội vẫn còn thích sư đệ, đúng không?” Tướng công của Lăng Hương bị ai, tuyệt vọng nhìn Lăng Hương, hốc mắt hơi ửng hồng.

Từng nghe lệ nam nhi không dễ rơi, thật đúng là quá thương tâm! Ta đứng đó nhìn không khỏi kéo tay áo Đoạn Tang Mặc lau lau mấy giọt nước mắt chưa xốt.

“Ta, ta...”

Lăng Hương nhìn tướng công nhà mình như thể gặp nạn, cuối cùng nhắm mắt lại hít sâu một hơi, giương mắt lên tỏ vẻ quyết đoán, tuyệt tình: “Đúng! Ta còn thích Thanh Vận, từ nhỏ đến giờ đều như thế!”

Tướng công của Lăng Hương nghe xong, trong nháy mắt sắc mặt vô cùng tái nhợt, thân hình cao lớn run run như sắp đổ nhưng khiến người ta kinh ngạc nhất là hần bỗng nở nụ cười, tuy rằng vô cùng thê lương: “Muội ra ngoài hơn một tháng, ban đầu ta còn lo lắng có phải đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không hoặc cho rằng muội về nhà nhưng hôm nay xem ra đã không cần! Nhiều năm như vậy muội vẫn còn nhớ đến sư đệ, tốt lắm! Ta thành toàn cho muội!” Dứt lời liền xoay người đi ra khỏi đạo quan...

Ta ngây ngốc nhìn màn kịch trước mắt, sư bá đến đây chưa đến một canh giờ đã bỏ đi, còn nói muốn thành toàn cho Lăng Hương! Vậy không có vị tướng công này trời buộc, Lăng Hương càng có lý do ở lại bên cạnh Thanh Vận! Trời ạ!

Ta tuyệt đối không thể để tình huống như thế này phát sinh!

Vì thế, khi sư bá đang thương tâm muốn chết, ta vội vàng đuổi theo...

“Sư bá! Sư bá! Người đợi chút!” Ta chạy như điên ra đến bờ sông, vừa chạy vừa kêu gào, hồng hết hình tượng tiên cô.

Sư bá đang đi ở phía trước bỗng dừng bước, xoay người buồn bực nhìn ta hỏi: “Người là ai?”

“Ta là Đường Thất, đồ đệ của Thanh Vận.” Ta tự giác khai báo quan hệ thầy trò.

Sư bá cao thấp đánh giá ta một phen rồi hỏi: “Thì ra là sư đệ, xin hỏi sư đệ gọi ta có việc gì sao?”

Có việc! Không có việc thì tìm người làm gì!

Vì thế ta xắn tay áo, bắt đầu than thở khóc kể: “Sư bá, sư đệ nhìn ra được người thực sự yêu Lăng Hương sư cô, đến Hoàng Hà cạn đáy cũng không che giấu được sự thật này. Nhưng nếu người đã yêu nàng như vậy, vì sao dễ dàng để nàng ra đi?” Nếu người buông tha cho Lăng Hương, nàng không bị trời buộc, càng nhiệt liệt công khai theo đuổi Thanh Vận thì sao đây? Ta không cam đoan mình có thể tìm được cách cứu vãn...

“Không phải ta muốn buông tay mà chính nàng đang ép ta buông tay, người biết không?” Sư bá nhìn ta cười khỏ nói.

“Lăng Hương sư cô nói người buông tay thì người liền buông sao? Sư bá, ta cũng là nữ tử, ta hiểu nữ tử nghĩ gì! Nữ tử là khẩu thị tâm phi, ngoài miệng bảo chán ghét, kỳ thật trong lòng vô cùng yêu thích. Nếu không vì sao không thấy nàng nói chán ghét với người xa lạ? Nàng càng nói không thích thì trong lòng càng rất thích! Cho nên sư bá người trăm ngàn lần không nên buông tay! Kiên trì theo đuổi, sư đệ tin rằng vén tan mây mù sẽ thấy trăng sáng!” Ta nhìn sư bá chân thành khuyên nhủ...

“Nhưng nếu ngay cả chán ghét ta nàng cũng không nói...” Sư bá nhìn ta cười khỏ hỏi.

“...”

Đây thực là một vấn đề nghiêm trọng nha...

“Ha ha... A... Vậy chứng tỏ nàng không chán ghét người... Không đúng, nói không chừng Lăng Hương sư cô chỉ thích mỗi mình sư bá...” Ta cười gượng trả lời, ngay cả bản thân cũng không tin nổi lời nói dối của mình.

Sư bá thờ dãi một tiếng, không vạch trần ta, chỉ thê lương nói: “Chán ghét ta cũng tốt, không chán ghét ta cũng tốt, Hương nhi trước giờ đều thích Thanh Vận. Ta không muốn chấp nê bất ngộ...” Dứt lời xoay người tính rồi đi.

Ta phản xạ có điều kiện kéo tay áo sư bá, sư bá nhìn ta mông lung hỏi: “Sư đệ còn có việc gì khác sao?”

“Sư bá, sư đệ nên nói thật với người thì hơn!” Ta đáng thương cầm tay sư bá, mắt rơi lệ.

“Kỳ thật... Kỳ thật... Kỳ thật ta cầu kết với Thanh Vận...”

“A?” Sư bá rơi vào trạng thái ngây ngốc.

“Kỳ thật... Ta với Thanh Vận cố ý diễn một màn tình chàng ý thiếp thật lâu. Vốn dĩ ngày chung thân đại sự đều định rồi, ai ngờ Lăng Hương sư cô bỗng nhiên xuất hiện... Ta với Thanh Vận bởi do ân tình của sư công không đành lòng thương tổn Lăng Hương sư cô, vì thế thương lượng tạm gác hôn sự này lại! Nhưng đây thật không phải kẻ lâu dài! Lăng Hương sư cô một ngày nào đó cũng sẽ biết, đến lúc đó sư cô cực kỳ bi thương, sẽ lại nghĩ tới sư bá luôn luôn ở sau làm chỗ dựa cho mình cũng rồi bỏ nàng, sống không được yêu thương sẽ tìm đến cái chết! Vậy phải làm sao?” Ta rơi lệ nhìn sư bá khuyên nhủ, giờ chỉ còn hi vọng lời nói dối như cuội này có thể giữ chân sư bá giữ Lăng Hương.

“Thực sự nghiêm trọng vậy sao?” Sư bá lo lắng hỏi.

“Đúng! Muốn bao nhiêu nghiêm trọng liền có bấy nhiêu nghiêm trọng!”

Ta chân thành tha thiết nhìn sư bá, tiếp tục khuyên nhủ: “Sư bá người còn nghĩ sao, nếu để Lăng Hương sư cô biết được hôn sự của ta và Thanh Vận, lúc nàng cực kỳ bi thương là lúc sư bá người cho nàng một bờ vai rộng lớn để nàng tựa vào, khiến nàng cảm giác được sự ôn nhu của người, nàng muốn không ái mộ người cũng khó! Huống chi người là tướng công của nàng! Sư bá, sư diệt đã hết lời! Nàng nhẹ thế nào sư bá xin hãy tự mình cân nhắc!” Dứt lời, ta kéo tay sư bá vỗ vỗ ra chiều thăm thía như lãnh đạo có trách nhiệm an ủi cấp dưới trong những ngày hè nóng bức, chua xót lòng người.

Sư bá trầm ngâm nửa ngày, nhướn mày nói: “Vẫn là sư diệt suy nghĩ chu đáo!”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trường Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đạo Trường Cầu Hôn

Khuyên can mãi rốt cục cũng khuyên nhủ vị sư bá này xong, hai người trở về đạo quán. Ai ngờ nghênh đón chúng ta lại là một màn kịch vui khác...

Lăng Hương vừa nhìn thấy sư bá nháy mắt khóc òa, nói: “Thanh Thu, huynh đừng bỏ ta, người trăm ngàn không được bỏ ta! Trước kia là ta không biết quý trọng, kỳ thật người ta yêu là huynh, ta đối với Thanh Vận chỉ là ham mê nhất thời mà thôi. Thanh Thu, đừng bỏ ta...”

Thanh Thu sư bá nghe xong nhất thời cũng rơi lệ ôm Lăng Hương: “Lăng Hương, rốt cục muội đã hiểu, hiểu được là tốt rồi, hiểu được là tốt rồi!! Ta vẫn luôn đợi muội...”

Hai vợ chồng hai không coi ai ra gì cứ đứng ôm nhau, ta ở bên cạnh cười cũng không được, không cười cũng không được. Hẳn là Lăng Hương sẽ cùng Thanh Thu sư bá đi rồi, chỉ là vợ chồng bọn hắn cũng quá lợi hại đi? Ta đi đến bên cạnh Thanh Vận ý vị thâm trường nói: “Sư phụ, xem ra sức quyến rũ của người không cao nên Lăng Hương mới dễ dàng rơi vào vòng tay của sư bá như vậy.”

Quả nhiên, có tướng công tốt như Thanh Thu sư bá thì ai còn để ý Thanh Vận...

Thanh Vận thân nhiên nhủ mày, hưng trí hỏi: “Thất nhi dùng cách gì để khuyên đại sư huynh vậy?”

“...”

Dùng kẻ nguoi và ta sắp thành thân...

Bất quá ta tuyệt đối không thể để Thanh Vận biết, bằng không thể diện của ta sẽ mất sạch!

Vì thế ta chỉ ra vẻ thâm trầm trả lời: “Tiên cô đều có diệu kế...”

Thanh Vận nhẹ cười, sùng nịnh nói: “Cho dù nguoi không nói, vì sư sớm muộn cũng sẽ biết.”

“...” Ta sẽ dốc hết toàn lực không cho nguoi biết.

“Tướng công, chúng ta về lại Thanh Thành đi.” Lăng Hương như chim nhỏ nép vào lòng Thanh Thu sư bá nói.

“Được!”

Thanh Thu sư bá cười hạnh phúc, sau lại bổ sung một câu: “Nhưng phải đợi Thanh Vận sư đệ thành thân với Đường Thất sư diệt đã.”

“Thành thân?” Lăng Hương buồn bực nhìn tướng công hỏi.

“Đúng vậy. Vốn dĩ Thanh Vận sư đệ tính thành thân với Đường Thất sư diệt, đều tại muội bỗng nhiên chạy tới hồ nháo bọn họ nên mới bị trì hoãn. Nay hai chúng ta hòa hảo thế nên phải thúc đẩy việc tốt này cho bọn họ mới phải.” Thanh Thu sư bá nhìn Thanh Vận chúc phúc, thật là vui mừng.

“...” Ta thoáng chốc biến thành một pho tượng.

Thanh Vận ở bên cạnh ý vị thâm trường cảm thán nói: “Thì ra Thất nhi ngoài miệng nói không cần, trong lòng lại khản trương muốn thành thân với vi sư như thế...”

“...”

Đồ mồ hôi..

Tổ sư gia, cầu ngài biến ra một cái lỗ cho ta chui xuống đi..

Đôi vợ chồng ngọt ngào bên cạnh có vẻ không thấy được sự xấu hổ của ta, hưng trí tán gẫu: “Trách sao Đường Thất nói với ta quá khứ của Thanh Vận không có năng nhưng tương lai của Thanh Vận nhất định có năng! Thì ra hai người đã tính thành thân!!”

“Thật không? Xem ra Đường Thất sư diệt đối với Thanh Vận sư đệ thật thâm tình!” Thanh Thu sư bá cảm thán.

Sư bá với Lăng Hương sao nhiều chuyện thế, chẳng lẽ không biết người tu đạo nên dưỡng tính, hai mắt không màng thế sự sao?

“Sư phụ, đồ nhi có chuyện muốn nói với người...” Ta thất bại quay qua nói với Thanh Vận.

“Cũng tốt, vi sư cũng có chuyện muốn nói với Thất nhi.” Thanh Vận thần nhiên đáp lại.

Chờ Thanh Vận nói xong, ta lập tức diu hấn về phòng, chờ đóng cửa xong, lúc này ta mới trưng ra vẻ mặt cầu xin nói với Thanh Vận: “Sư phụ, chuyện này nên làm sao đây!” Vốn dĩ ta chỉ tính nương theo ý Thanh Vận làm Lăng Hương rời Thanh Vận Quan, sau đó khiến hấn nợ ta một nhân tình mới phải đi? Nhưng bây giờ nên làm sao cho phải..

“Tên đã lên đây không thể không bắn, ngươi thành thân với vi sư không phải sẽ xong việc?” Thanh Vận ngồi trước bàn hưng trí nói.

“Sư phụ, người biết rõ đồ nhi nói giỡn, thành thân gì chứ!” Ta ngồi vào bàn phản bác.

“Vui đùa? Thất nhi vui đùa nhưng nếu vi sư không phải vậy thì sao?” Thanh Vận bỗng nghiêm chỉnh hỏi lại.

“Sư phụ, người đây là có ý gì?” Vì sao ta chợt có cảm giác không ổn...

Thanh Vận nhìn ta suy tư rồi hỏi: “Thất nhi, ngươi có nhớ ngươi từng đáp ứng vi sư, nếu có một ngày phát hiện vi sư lừa ngươi, ngươi cũng sẽ tha thứ vi sư?”

“Sư phụ lại gạt ta chuyện gì?” Nghe Thanh Vận nói xong, ta không khỏi phát lạnh, điểm xấu theo đó dâng lên.

Thanh Vận quay đầu nhìn ta, cặp mắt không chút dao động, chăm chú nhìn ta, thần nhiên nói: “Kỳ thật mắt của vi sư từ một tháng trước đã thấy rõ...”

“...”

Lòng ta vừa mới vui vẻ bỗng nhiên nghĩ ra được điều gì đó, gân xanh lại bắt đầu nổi lên cuộn cuộn.

“Cho nên... Hơn một tháng nay sư phụ đều dối gạt đồ nhi sao?” Ta nheo mắt uy hiếp Thanh Vận.

Được! Tốt lắm!! Xem ta như khi tha hồ đùa giỡn! Nhìn ta xoay như chong chóng bên cạnh hấn hấn rất đắc ý...

Thanh Vận đưa tay xoa nhẹ đầu ta, chậm rãi nói: “Vi sư không phải vì đùa giỡn với ngươi nên mới giả vờ đến bây giờ.”

“Không phải lừa ta thì còn là chuyện gì?” Ta bất mãn đẩy tay Thanh Vận ra, ngoại trừ lừa gạt thì còn nguyên nhân gì chứ.

“Vi sao Thất nhi không nghĩ vi sư là sợ mất ngươi... Cho nên mới nói dối?” Thanh Vận nhìn ta, thần nhiên hỏi.

“Thanh Vận! Ngươi nghĩ ta còn có thể tin tưởng ngươi nữa sao!” Một hồi, hai hồi, ba hồi, ta đã bị Thanh Vận lừa gạt không biết bao nhiêu lần. Ông trời a, ta làm sao có thể ngốc đến mức này...

Đôi mắt Thanh Vận vừa có chút sáng ngời lại âm trầm: “Thất nhi, ngươi lúc nào cũng tươi cười với Dạ nhi, Mặc nhi chỉ có với ta là hung hăng tranh luận, đối nghịch. Ta thường ngầm nghĩ đến tận cùng là ngươi thích ta hay chán ghét ta... Lúc cảm thấy ngươi thích ta, ngươi lại ân cần với Dạ nhi, Mặc nhi, lúc cảm thấy ngươi chán ghét ta, ngươi lại đỏ mặt với ta. Đường Thất, rút cuộc ngươi có thích ta hay không...” Thanh Vận nhìn ta, âm trầm hỏi.

“Nếu là không thích thì sao!” Ta cật lực cãi lại.

“Không thích...”

Thanh Vận cười thê lương, tay lại xoa đầu ta, vân vê sợi tóc, sau khi thưởng thức mái tóc đạo cô, thần nhiên đến: “Nếu là vậy, ta nhất định sẽ nói, hiện tại không thích cũng không sao, dù gì cả đời này chúng ta phải bên nhau, một ngày nào đó sẽ thích. Chỉ là hiện tại không chắc chắn... Cứ nghĩ ta đây một đời kiên định, kén chọn đến cuối cùng mới phát hiện trên đời này không có gì chắc chắn cả. Những tưởng mình cứ sống vậy đến già nhưng nào có chuyện dễ dàng như vậy...”

Ta để mặc Thanh Vận xoa đầu, tìm bỗng nhiên đau nhói vì câu nói đó nhưng lại không ngăn được cảm giác này, cuối cùng chỉ có thể để mặc cho nó lên men, trở nên ê ẩm chua chát.

“Thất nhi, ta chỉ hỏi lại một lần cuối cùng. Ngươi đến tận cùng có thích ta hay không...”

Thanh Vận bình tĩnh nhìn ta, đôi mắt sắc sảo tự dung trở nên hơi ướt át, khiến lòng ta dậy sóng...

Ta nhất thời nhớ lại rất nhiều chuyện, cho dù là bị tự dung bị tráo đổi hôn phách, bên bờ sông hai người ôm nhau cùng rơi xuống nước, lúc Thanh Vận ôm hôn ta nói thích ta, cuối cùng quan trọng là một cái tát kia! Ta đời này đều không quên được cái tát đó! Ta sao lại không may như vậy, từng bước một lọt vào cạm bẫy của hắn...

Mất ta như mờ đi, ta nhìn Thanh Vận bất mãn lên án: “Ngươi nghĩ trâu già gặm cỏ non dễ dàng như vậy sao?”

“Ta ngay cả nếp nhăn còn chưa có, sao có thể gọi là già? Ngươi sao có thể gọi là trẻ? Cô nương người ta mười sáu đã sớm xuất giá, ngươi năm nay đã mười tám, nếu không lập gia đình thì đã thành hoa tàn ít bướm...” Lúc Thanh Vận biện giải còn không quên hạ thấp giá trị của ta. Làm ta có cảm giác bản thân đã sớm mất giá.

“Ổ chỗ của ta, qua hai mươi mới có thể thành thân!!” Lúc này ta xuất thân lên án.

Nào có người già như ngươi, gạt người ta yêu sớm tào hôn không được còn nói một hoàng hoa khuê nữ thành hoa tàn ít bướm, thật sự không biết xấu hổ...

“Vậy Thất nhi rốt cục có thích ta hay không?” Thanh Vận cố chấp hỏi.

“Ngươi mới nói chỉ hỏi một lần cuối cùng! Sao lại hỏi nữa!!” Xem đi! Lão già này đúng là điển hình của cái loại nói không giữ lời!!

“Thất nhi không cho ta câu trả lời thuyết phục, đương nhiên ta vẫn muốn hỏi.” Thanh Vận vô liêm sỉ nói.

Kỳ thật ta muốn đáp lại là không thích! Nhưng nếu ta bảo không thích, Thanh Vận thực sự buông tha cho ta thì sao? Thực đau đầu...

“Người keo kiệt như ngươi, nếu thành thân rồi còn không biết sẽ ra sao!! Không chừng để ta chết đói!” Mẹ ta từng nói tìm chồng nhất định không thể tìm người keo kiệt, nếu trước khi kết hôn đã keo kiệt như vậy thì sau khi kết hôn quả thực chính là thảm kịch nhân gian!!

“Ta hiện đang hỏi Thất nhi có thích ta hay không, ngươi bàn sang chuyện chúng ta thành thân làm gì?” Thanh Vận ần ần ý cười nhìn ta hỏi.

“... Ta, ta.”

Lại để Thanh Vận phát hiện!!

Ta rốt cục quyết định lấy trăm mặc thể hiện sự kháng nghị, oán hận trừng mắt liếc Thanh Vận sau đó không thèm để ý tới hắn.

“Hóa đá rồi?” Thanh Vận cười nhẹ hỏi.

“...”

Thanh Vận chết tiệt, lúc này lại thua ngươi, cả đời này của ta đời sẽ bị ngươi áp bức!!

“Được rồi, đừng giận... Cho ngươi xem cái này...” Dứt lời, Thanh Vận đứng lên kéo ta về phía giường, sau đó ấn ta ngã lên giường rồi hắn cũng bò lên.

“Này này này, Thanh Vận ngươi làm gì!” Lúc này ta rốt cục phát hoảng, bây giờ lên giường không phải quá sớm? Không phải sắp làm gì đó không đạo đức đi. Trời ạ, chưa thành thân đã xảy ra chuyện đó là không được!!

Thanh Vận cũng mặc kệ ta, cả người đè ta xuống...

“A a!!!!” Ta bị Thanh Vận đánh úp, phát ra tiếng hét chói tai cực kỳ bi thảm, hôm nay có thể sẽ thất thân sao...

“Thất nhi lớn tiếng như vậy làm gì?” Thanh Vận một tay bịt tai, một tay rờ rờ đầu giường, cau mày nhìn ta.

“...” Ta nhìn lại tay kia của Thanh Vận, thì ra hắn đang sờ chỗ giấu quỹ đen ở đầu giường. Sự tình vẫn không phát triển như tưởng tượng của ta. Ông trời, xin đừng để Thanh Vận biết ta vừa mới nghĩ hắn muốn phi lễ ta đi!!

Ai ngờ ta chưa kịp nói gì thì Thanh Vận búng mạnh một cái trên trán ta, nói: “Vi sư từng nói trừ phi ngươi nguyện ý, nếu không tuyệt không chạm vào ngươi! Rốt cuộc ngươi miên man suy nghĩ gì trong đầu vậy chứ!!

“A... Ha ha a...” Ta chỉ còn cách nhìn Thanh Vận cười gượng.

Ai bảo ngươi nhân phẩm không tốt? Nhưng nói thật, Thanh Vận ngay cả cường hôn ta đều không có, chẳng lẽ sức quyến rũ của ta còn chưa đủ khiến

hắn thần hồn điên đảo?

Thanh Vận thờ dài một tiếng, thất bại mở quỹ đen, sau đó lôi ra cái hộp chứa Càn Khôn Bí Ngữ có khóa. Ta khó hiểu nhìn Thanh Vận, hắn tính cho ta cái gì? Vật đó ta đã sớm thấy qua. Ai ngờ Thanh Vận chỉ lôi cái hộp này ra, thì ra bên trong vẫn còn một hộp gỗ lớn khác. Thanh Vận lấy ra đặt trước mặt ta.

“Thất nhi, chỉ cần ngươi nói thích ta, hòm này là của ngươi!” Thanh Vận nghiêm trọng nhìn ta nói.

Ta quý dị liếc Thanh Vận một cái, cái hòm này bên ngoài trông rất bình thường không biết bên trong chứa gì? Rắn? Ta nom nớp lo sợ mở hòm, sau đó trước mặt chói lóa, chỉ đành nhắm mắt lại. Thật nhiều vàng. Ít nhất cũng phải hai, ba mươi thỏi..

Ta run run sờ soạng đồng vàng, xác định không phải giả liền ngẩng đầu, bộ mặt cứng ngắc nhìn Thanh Vận: “Cho, cho ta?” Ta đến đây hơn nửa năm cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, quả thực khiến người rơi lệ.

“Chỉ cần Thất nhi nói thích ta, số vàng sau này sẽ là của ngươi!” Thanh Vận dụ hoặc.

Đầu ta nhất thời dao động giống như không phải là đầu ta nữa, chỉ cần thừa nhận thích Thanh Vận, ta sẽ có được nhiều vàng như vậy, chuyện tiện nghi như vậy kiếm khắp thiên hạ sợ cũng tìm không thấy. Nhưng nếu thừa nhận, sau này khác nào bán mình cho Thanh Vận.

Do dự nửa ngày, ta giãy dụa nói với Thanh Vận: “Thanh Vận... Kỳ thật ta không phải là người tham tiền...”

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Kết Thúc – Phiên Bản Đoạn Tang Mặc

Thanh Vận với Lăng Hương vào hậu viện xong bèn ở mãi trong phòng cả buổi sáng, lúc giữa trưa Thanh Vận bỗng cho ta một lượng bạc để đi chợ mua đồ! Còn dặn mua nhiều đồ ngon về, Lăng Hương thích ăn hoa quả, nhìn xem trên chợ có hay không, tiền còn dư có thể mua thêm chút điểm tâm. Ta nắm một lượng bạc trong tay thầm nghĩ thật muốn nhét nó lại vào mồm Thanh Vận, cái đồ vất cổ chảy ra nước người dám bỏ hẳn một lượng bạc, nhiều đây đủ cho hai ngày đi chợ bình thường!! Ngươi vì cưới vợ thật dám bỏ tiền!

Nhưng dù sao Thanh Vận nguyên ý cho ai là chuyện của hắn, ta cũng không có quyền can thiệp. Ta cầm bạc cùng Đoạn Tang Mặc ra chợ mua một con cá lớn, một mớ thịt, còn chưa kể các đồ ăn khác. Sau còn dư mấy chục đồng để mua cam quýt và vài món điểm tâm.

Sau khi chuẩn bị com nước tươm tất, ta bưng chén com trắng bóng rơi vào suy tư...

“Sư tỷ, ngươi nghĩ gì đó?” Đoạn Tang Mặc buồn bực hỏi.

“Tang Mặc a, ngươi nói nếu trong lòng sư tỷ không thoải mái vì bị người khi dễ, phải chăng cũng nên trả thù một chút?” Ta chần chừ hỏi. Chuyện này hình như cũng hơi thiếu đạo đức...

“Ai khi dễ sư tỷ? Ta thay ngươi báo thù...” Hai mắt Đoạn Tang Mặc sắc bén nhú lại, nhìn ta nghiêm trọng nói.

“Nếu như vậy... thì sư tỷ sẽ không khách khí...”

Ta vui mừng vỗ vai Đoạn Tang Mặc, chậm rãi nói: “Phun nước miếng vào chén com này cho ta, nhớ rõ không cần nhiều, chỉ cần phun chính xác, biết chưa?”

Dứt lời, ta đem chén com tới trước mặt Đoạn Tang Mặc, về mặt chờ mong nhìn hắn.

“...” Đoạn Tang Mặc vừa nghe ta nói xong, trong nháy mắt trở nên vô cùng cứng ngắc.

Hắn chần chờ nửa ngày sau bèn khuyên nhủ: “Sư tỷ, như vậy không ổn...”

“Có gì không ổn, không phải ngươi nói muốn báo thù thay sư tỷ sao? Đến đây đi, rất đơn giản, sư tỷ dạy ngươi!” Dứt lời, ta tính phun một ngụm làm mẫu, kỳ thật không phun gì cả, chỉ là giả vờ.

Đoạn Tang Mặc thấy vậy, nhất thời đau đầu xoa trán.

“Tốt lắm, giờ tới lượt ngươi!” Ta đưa chén lại trước mặt Đoạn Tang Mặc cho hắn phun.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta rồi lại nhìn chén com, chần chờ thật lâu mới bắt đầu phun vào chén com. Đáng tiếc nước miếng quá ít, nhìn sao cũng không thấy, ta thất vọng lắc đầu, đặt chén com lên bàn. Sau đó ta ra ngoài gọi Thanh Vận và Thanh Dạ vào dùng bữa.

Chiều theo quy củ tuổi tác, bốn người Thanh Vận, Thanh Dạ, Đoạn Tang Mặc và ta cứ tự động ngồi vào bốn góc bàn, nay có thêm Lăng Hương, đương nhiên nàng ta sẽ ngồi cạnh Thanh Vận mà hẳn đương nhiên phải xới com cho nàng. Sự thật vốn dĩ là thế nhưng chuyện duy nhất vượt quá dự đoán của ta chính là nàng bỗng dưng muốn đổi chén với ta. Vì thế thành công khiến ta hóa đá.

“Thanh Vận, ta muốn chén trong tay nàng!” Lăng Hương khiêu khích nhìn ta.

“Muốn chén trong tay à?” Thanh Vận buồn bực hỏi.

“Là chén của nha đầu nhóm lửa!”

“Ngươi mới là nha đầu nhóm lửa!!” Ta phản bác lại không chút khách khí.

Ngươi thực nghĩ ngươi là sư mẫu sao, muốn gì được nấy! Tự coi mình là nhân vật quan trọng!

“Ta mặc kệ, dù sao ta chỉ muốn cái chén trong tay nàng thôi, Thanh Vận!” Lăng Hương không thêm quan tâm đến ta, trực tiếp đòi hỏi Thanh Vận.

Ta cũng không trả lời, chỉ nhìn Thanh Vận chằm chằm, xem hắn phân xử thế nào.

Thanh Vận nhú mày, quay đầu nhìn ta, chần chừ một hồi, nói: “Thất nhi, ngươi đổi cho Lăng Hương đi...”

“Dựa vào cái gì!” Ta cảm tức hỏi.

Là nàng nấu com sao! Vì có gì nàng muốn chén nào được chén nấy! Thanh Vận còn dám về hùa với nàng! Đến tột cùng nữ nhân này bỏ mê được gì cho hắn vậy!

“Nghe không, Thanh Vận bảo ngươi đổi với ta!” Lăng Hương được Thanh Vận mở lời trở nên kiêu ngạo, trong mắt toàn thần sắc đắc ý.

“Nếu ta không đổi thì sao?” Ta gắt gao nắm chặt tay phần nộ, khoan nói đến việc chén com của nàng đã bị nước miếng của ta và Đoạn Tang Mặc lâm hạnh, ta tuyệt không thể chịu thua trước khẩu khí này!

“Thanh Vận, ngươi nhìn đồ đệ này đi, không nghe lời ngươi nói!” Lăng Hương hòng đổ lỗi cảm tay Thanh Vận cáo trạng.

“Thất nhi...” Thanh Vận tuy chưa mở miệng dạy bảo nhưng sự tàn khốc trong lời nói ai cũng nghe ra được.

“Ta đây không đổi, xem ngươi làm sao khó dễ được ta!” Cũng không biết là giận hay ủy khuất, hôm nay vì nữ nhân này mà đối xử với ta như vậy, sau này còn không tệ hơn sao?

Cái tên Thanh Vận này, xem như ta đã nhìn rõ bộ mặt của ngươi!

“Chi bằng để ta đổi cho Lăng Hương cô nương đi...” Thanh Dạ thấy chúng ta sắp ầm ỹ đến nơi bèn lập tức ra mặt hòa giải.

“Không được, ai cũng không thể đổi, nàng thích ăn hay không thì tùy!” Ta vẫn còn cố chấp.

Một núi không thể có hai cọt, trừ phi là một đực một cái! Ngươi không ăn chén nước miếng này thì nhịn đói đi! Ngay cả Thanh Dạ cũng không được đổi!

“Ngươi không đổi cũng phải đổi!” Lăng Hương thấy ta không muốn, trực tiếp dùng tay níu kéo ta. Hôm nay nếu ta bại dưới tay ngươi, Đường Thất ta sẽ biến thành tro bụi!

Vốn dĩ một bữa trưa an ổn nhất thời bị dày đặc khói thuốc súng, cuối cùng Đoạn Tang Mặc đoạt lấy chén com của Lăng Hương rồi cầm chén không đưa cho ta: “Sư tỷ, sư đệ hôm nay rất đói, một chén không đủ, ngươi xới thêm một chén đi.” Dứt lời, đưa chén không tới trước mặt ta.

Ta ngây ngốc nhìn Đoạn Tang Mặc, tay cứng lại, vốn dĩ chén com đó muốn đưa cho Lăng Hương.

“Tang Mặc...” Ta nhìn Đoạn Tang Mặc không nói nên lời.

Cái tên ngu ngốc, ta đây chính là đang đấu tranh với thế lực độc ác, hắn cư nhiên chịu khuất phục đầu tiên! Hắn cũng biết ta và hắn đã làm gì với chén com kia mà giờ lại chịu ăn nó, Lăng Hương không phải ăn, ta tự nhiên cũng không thể tranh chấp gì với nàng nữa.

“Sư tỷ, ngươi xới chén khác đi.” Đoạn Tang Mặc nhìn ta có chút khí nhọc.

“Được...” Nếu Đoạn Tang Mặc đã vậy, ta còn có thể làm gì?

Ta tự xới cho mình một chén, sau đó rồi rảo nhìn về mặt khổ sở của Đoạn Tang Mặc. Đoạn Tang Mặc liếc cái chén com đầy vụn kia, cuối cùng như hạ quyết tâm trọng đại bắt đầu cố gắng nuốt com. Ta chột dạ gắp vài miếng thịt bỏ vào trong chén cho hắn.

Tang Mặc, sư tỷ thực xin lỗi ngươi, không nên bày ra trò này...

Vì thế, ta cũng tức giận hết Đoạn Tang Mặc, dùng sức lừa com. Ăn cá chuyên chọn phần thịt nhưng vốn không muốn giành giật với Thanh Dạ và Đoạn Tang Mặc nên không khách khí mà gấp lia gấp lia thịt ba chỉ, nhét căng phồng cả mồm. Hừ, cố gắng ăn, không thể để tiểu nhân đắc ý! Dựa vào đâu mà có người ăn trắng mặc trơn còn chọn tam lly tứ! Dựa vào đâu mà Thanh Vận còn thiên vị nàng! Ngày thường thì nói lời ngon ngọt, nay vì một nữ nhân liền đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách! Ta càng nghĩ càng giận, trong miệng tự nhiên không lưu tình, chỉ chuyên chọn món ngon mà ăn...

Lúc đầu Lăng Hương thấy vậy còn châm chọc: “A, thì ra hóa giận đổi thành tham ăn.” Ta nhìn không thèm so đo, ai ngờ nàng thấy ta không nói lời nào còn vui vẻ đến vậy.

“Thanh Vận, ngươi nhìn đồ đệ này xem, tướng ăn quả thực như bị bỏ đói.” Lăng Hương cười nhạo hỏi Thanh Vận.

Thanh Vận thản nhiên cười cười, vẫn không nói gì. Lăng Hương cố ý không buông tha, tiếp tục lừa cháy đồ thêm dầu nói: “Thanh Vận, đồ đệ này của ngươi trước đây là ăn mày đúng không?”

“Ngươi nói đủ chưa!” Ta rút cục bạo phát. Chén trong tay bị nện thật mạnh lên bàn, khiến com canh văng tung tóe.

Nhân nài của con người cũng có giới hạn! Ta dễ dàng tha thứ cho nàng, nàng còn lên mặt đại tiểu thư? Thanh Vận cũng tốt quá đi! Mặc cho ta bị vũ nhục cũng không mở miệng nói một câu!

“Ta là ăn mày, ngươi là cao quý! Ngươi cao quý cũng đừng ăn com ta nấu, miễn cho cái miệng cao quý của ngươi ô uế! Ngươi không phải thích Thanh Vận sao? Thích thì mau ôm hân lên giường đại chiến trăm hiệp đi! Dựa vào tuổi tác của ngươi, nếu không bám chặt lấy Thanh Vận, đợi cho hoa tàn ít bướm sẽ không có ai thèm! Theo ta ngươi...”

“Đường Thất, ngươi nháo đủ chưa!” Còn chưa chờ ta mắng xong, Thanh Vận liền phản nộ gọi ta, về mặt giận dữ.

Ta nhìn Thanh Vận che chở Lăng Hương như thế, cư nhiên bắt đầu rơi lệ. Ta sợ mình còn ở lại đây ngốc nghếch một hồi sẽ càng nói càng không kiềm chế được, vì thế ta nén giận không nói thêm rồi bước ra khỏi phòng. Lúc tới cửa liền suy nghĩ đến một chuyện bèn xoay người kéo theo Đoạn Tang Mặc đang nhìn chăm chăm Thanh Vận. Ta cũng không biết đi đâu nhưng dù sao còn đỡ hơn đứng đây nhìn Thanh Vận!

“Tên khốn kiếp! Có mới nói cũ! Bội tình bạc nghĩa! Cổ tình gây sự! Xảo quyết mãnh liệt! Thối không biết xấu hổ!” Đọc đường đi, ta vừa kéo Đoạn Tang Mặc vừa giận dữ ngửa mặt lên trời mắng.

“Sư tỷ, đừng tức giận...” Đoạn Tang Mặc khuyên nhủ.

“Vì sao không giận! Tức chết ta! Thật sự buồn cười!” Ta càng mắng càng hăng say.

Lăng Hương tuy đáng giận nhưng đáng giận hơn là Thanh Vận! Người ta nói lý không nói giùm, hân không giúp ta thì thôi, còn im lặng từ đầu đến cuối rồi chỉ biết chỉ trích ta! Một ta ngày thường đối xử tốt với hân như vậy, thật sự là lương tâm bị chó tha!

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận...” Đoạn Tang Mặc bắt đầu dĩ giữ chặt không cho ta kéo đi lung tung nữa.

Cặp mắt sâu thăm nhìn ta, thấp giọng nói: “Nữ nhân kia cố tình sinh sự, sư tỷ cần gì so đo với nàng? Hơn nữa, vì chuyện này khiến bản thân tức giận thật không đáng.”

Ta biết Đoạn Tang Mặc nói có lý nhưng lửa giận trong lòng vẫn không tắt nổi: “Nàng tổn hại ta! Nàng vũ nhục ta!”

Đoạn Tang Mặc cười cười: “Lăng Hương kia nhất định là vì thấy sư tỷ trẻ hơn nên ghen tị, cố ý chọc giận!”

“...” Một câu đơn giản đó của Đoạn Tang Mặc bỗng dung khiến con giận của ta nguôi ngoai đi rất nhiều.

Toát mồ hôi, vì sao Đoạn Tang Mặc nói nghe xuôi tai đến vậy?

Tuy không còn tức tối như trước nhưng miệng ta vẫn chưa chịu buông tha: “Chẳng lẽ ngươi không thấy Lăng Hương kia xinh đẹp hơn sư tỷ ta sao?” Tuy ta không định thừa nhận nhưng sự thật chính là sự thật!

“Nói vậy, sư tỷ xinh đẹp hơn nàng!” Đoạn Tang Mặc lập tức buột miệng không chút đắn đo, trong mắt đầy vẻ chân thành.

“Ngươi mới nói vậy! Đoạn Tang Mặc ngươi trở nên mặt ngọt giết ruồi như thế từ khi nào!” Ta trừng mắt với hân. Ta tự biết phân lượng của mình thế nào, hân cư nhiên nói ra lời này không chút chột dạ, thật sự là rất đối trá.

“Ta không nói vậy, sư tỷ đẹp hơn, ít nhất trong lòng ta là như thế...” Đoạn Tang Mặc dứt lời liền mở to đôi mắt thâm tình nhìn ta chăm chăm, chỉ sợ ta lại không tin.

Ta không khỏi thầm than, quả nhiên nữ nhân thích nghe lời ngon tiếng ngọt. Trước tiên mặc kệ lời này thật giả ra sao, nghe xong vô cùng thoải mái! Nói chuyện với Đoạn Tang Mặc một lúc bỗng dung khiến con giận bay biến khó hiểu. Ta đẩy đẩy Đoạn Tang Mặc ra: “Xem như tiểu tử ngươi cũng biết ăn nói!”

“Tạ sư tỷ khích lệ.” Đoạn Tang Mặc khiêm tốn trả lời.

Hai người chúng ta nắm tay nhau đi dọc bờ sông không rõ mục đích, ta bất chợt buột miệng không suy nghĩ: “Tang Mặc, ta không muốn ở đây...” Dù sao Thanh Vận cũng đã có Lăng Hương, sau này có nữ nhân kia chiều cô còn cần ta làm gì? Chẳng lẽ sau này thật phải làm nha hoàn cho bọn hắn, bưng trà rót nước kiêm làm bia cho người ta vũ nhục tìm niềm vui? Rồi chờ con bọn hắn ra đời đều để ta thay tã tắm giặt có phải hay không?

“Nếu sư tỷ không muốn ở lại đây nữa, chúng ta rời đi ngay, được không?” Đoạn Tang Mặc nói xong dừng bước, bình tĩnh nhìn ta.

“... Tang Mặc, ngươi nói thật?” Ta trừng mắt nhìn Đoạn Tang Mặc. Ta vốn thuận miệng nói chơi, ai ngờ hắn còn tưởng ta nói chuyện nghiêm túc.

“Mấu chốt không phải ta nói thật hay không mà là sư tỷ có nghĩ rằng... Chỉ cần sư tỷ muốn, ta đi nơi nào với ngươi cũng được...” Đoạn Tang Mặc nghiêm trang nói.

Ta nhìn đôi mắt đen thẳm kia, chần chờ nửa ngày rốt cục nghẹn ra một câu: “Ngươi có bạc sao?” Lời vừa ra khỏi miệng nhất thời thật muốn tự mắng mình, quả thực ta như nô lệ đồng tiền. Nhưng nếu muốn đi, không có bạc bảo đảm sẽ đổi chết đầu đường xó chợ. Ta cũng không định làm ăn xin...

“Lúc ta ở biệt viện cũng có kinh doanh mấy cửa hàng tơ lụa, không dám chắc sẽ cho sư tỷ cảm y ngọc thực nhưng ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với ở đạo quan. Như vậy đủ không?”

“Đủ, đủ...”

Tổ sư gia, lần này ta thật sự cảm động, hơn nữa không thể kháng cự. Điều duy nhất khiến ta áy náy đó là đã từng hứa với Thanh Vận sẽ chiều cô hắn cả đời, làm người không thể nói mà không giữ lời...

“Vậy sư tỷ có bằng lòng đi với ta hay không?” Đoạn Tang Mặc nhìn ta khẩn trương hỏi.

“... Tang Mặc, về sau ngươi có cưới vợ không?” Ta do dự hỏi.

“Cưới!” Đoạn Tang Mặc dứt khoát trả lời.

“...” Mặt đen.

Lại là một tên muốn cưới vợ...

“Vậy ngươi cưới đi!” Ta hằm hằm quay lưng về phía Đoạn Tang Mặc, tính bỏ đi. Ai ngờ mới cất bước đã bị Đoạn Tang Mặc kéo lại, giọng nói nhuốm ý cười của hắn vang vọng bên tai.

“Chỉ cưới mỗi Đường Thất...”

Những lời này của Đoạn Tang Mặc thành công khiến ta cảm tình chiến thắng lý trí...

“Chúng ta thu thập hành lý rồi nhanh đi thôi...” Ta xoay người nhìn Đoạn Tang Mặc.

Ban đầu, ta luôn muốn cùng Thanh Dạ lưu lạc giang hồ, nào ai có thể đoán được cuối cùng người đi cùng lại là Đoạn Tang Mặc...

“Được.” Ý cười dày đặc dâng lên đầy mắt Đoạn Tang Mặc khiến lòng người dậy sóng.

Hai ta trở về đạo quan, ở tiền điện chỉ có một mình Thanh Dạ tiếp khách, thấy ta trở về lập tức thân thiết tiến lên an ủi. Nhưng lúc này ta đã sớm buông, dù sao sắp phải đi rồi, còn giận dỗi làm gì? Ta bảo Đoạn Tang Mặc về phòng thu thập hành lý trước, sau đó nói vài câu cuối cùng với Thanh Dạ rồi cũng vào hậu viện. Ta đẩy cửa phòng mình tính lên lút thu thập hành lý, ai ngờ trong phòng xuất hiện một người ngoài ý muốn.

“Thất nhi?” Hắn ngồi cạnh bàn, chần chờ hỏi.

Cặp mắt tối đen vắng vẻ nhìn về phía cửa nhưng không nhìn thấy ta.

“Đúng.” Ta tùy tiện đáp lại, bắt đầu lục tung đồ đạc, thu thập hành lý.

“Thất nhi ngươi đang tìm gì vậy?” Thanh Vận buồn bực hỏi.

“Không tìm gì cả.” Ta thoáng chột dạ trả lời.

Giờ ta nên nói rõ ràng với Thanh Vận hay vẫn tiếp tục dùng chiêu trước kia để lại thư ở đạo quan rồi bỏ trốn?

Thanh Vận thấy ta trả lời cho có lệ cũng không hề hỏi truy, trầm mặc nửa ngày, sau đó thản nhiên nói: “Thất nhi, chuyện hôm nay... Là vì sư không đúng...”

Ta khựng tay một chút, rồi lại tiếp tục thu thập hành lý.

“Đồ nhi không tức giận...” Nay nói gì cũng muộn, ta đã muốn đi rồi!

Một câu dối lòng này của ta tức nhiên khiến Thanh Vận không tin, lập tức giải thích: “Vi sư biết hôm nay ngươi bị ủy khuất, dù sao Lăng Hương cũng là sư muội của vi sư, ngươi còn phải gọi nàng một tiếng sư cô. Phụ thân nàng lại là ân nhân cứu mạng của ta, nếu không có người, vi sư... Vi sư đã chết từ mười sáu năm trước... Đâu còn có thể yên ổn ngồi đây nói chuyện với ngươi...” Thanh Vận nói tới đây dường như nhớ tới chuyện xa xưa, giọng nói thanh tao trở nên nghèn nghẹn.

Ta ngây ngẩn cả người, ngờ ngác ngồi xồm bên giường, lẳng lặng quay đầu nhìn Thanh Vận.

Cổ họng lạnh run, trong lòng cũng hơi loạn, không biết nên đáp lại thế nào.

Thanh Vận vẫn không nói thêm gì nữa, hần đôi đề tài: “Lăng Hương từ nhỏ được nuông chiều, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu căng, vi sư cũng không thể nói được. Vi sư biết ngươi bị ủy khuất, nếu ngươi thực không thích, vi sư liền tìm cơ đưa nàng về. Dù sao ngày ấy cũng bị ngươi chọc tức nên ta mới nghĩ ra cách này trêu ngươi... Ngần sai vạ sai đều do vi sư, Thất nhi, đừng tức giận nữa được không?”

“...” Ta tỉnh tể suy ngẫm, Thanh Vận giải thích vậy cũng hợp tình hợp lý.

Phụ thân Lăng Hương là sư phụ Thanh Vận, còn có ân cứu mạng. Cho nên vô luận Lăng Hương thế nào, Thanh Vận đều nghiêng về phía nàng. Cho dù mới vừa rồi Lăng Hương cố tình gây sự, Thanh Vận cũng cho qua. Huống chi Thanh Vận còn tự biết mình sai, giờ phút này đến xin lỗi ta.

Lúc này hần bỗng nghiêm trọng giải thích vì cảm thấy ta không hiểu! Vốn dĩ ta đã không chắc chắn nên giờ lại bắt đầu dao động, trời ạ...

“Thất nhi?” Thanh Vận không nghe ta đáp lại, có chút bất an gọi ta một tiếng, sau đó bèn sờ soạng đi về phía ta nhưng trước người hần có một cái ghế dựa, ta cũng không ngờ hần va vào đó thất điên bát đảo.

Ta cũng bất chấp mình đang giận hần, chạy nhanh qua bắt lấy đôi tay đang sờ soạng kia rồi đỡ hần tựa vào ghế dựa.

“Ngươi không thể để ý một chút sao?” Ta bắt mắt thăm oán một câu.

“Thất nhi...”

Thanh Vận chính là cái loại vô sỉ, tay ta còn chưa bỏ ra đã bị hần kéo vào trong lòng.

“Sư phụ, nam nữ thụ thụ bất thân!” Ta vô lực nhắc nhở, khi nào Thanh Vận mới có thể quy củ một chút với ta đây?

“Thất nhi, tha thứ cho vi sư được chứ?” Thanh Vận hỏi không đầu không đuôi.

“... Được.” Ta không được tự nhiên đáp lại một câu.

Ta vạ phần phi nhỏ bản thân vì sao mềm lòng như thế, Thanh Vận nói hai ba câu đã thỏa hiệp, thật rất thiếu khí phách! Ngay cả ta cũng bắt đầu khinh thường chính mình!

“Sau này đừng nói mấy lời muốn vi sư cưới vợ sinh con, càng không cho phép nói vi sư cùng nữ tử đại chiến trên giường vô liêm sỉ như vậy. Mới vừa rồi vi sư thiếu chút nữa bị ngươi bức điên rồi... Ngươi cái nha đầu ma quái, biết rõ người trong lòng vi sư là ngươi...” Thanh Vận vẫn hơi cau giận, ôm tay ta găt gao.

“...”

Thì ra mới vừa rồi Thanh Vận phát con lớn như vậy là vì ta nói hần lên giường với Lăng Hương a.

Đồ mờ hồ, khi ta tức giận, chuyện vô liêm sỉ thô tục gì cũng có thể nói ra để rồi sau đó hối hận nhưng mỗi lần giận lên lại quên sạch.

“Mới vừa rồi... Là đồ nhi không đúng, đồ nhi sau này không nói... Cho nên, nếu người muốn cưới Lăng Hương, đồ nhi là người đầu tiên không đồng ý!” Đây gọi là một cây làm chẳng nên non, cãi nhau một hồi mới hòa thuận. Nếu ta biết suy nghĩ, rõ ràng sẽ không để ý tới mấy lời của Lăng Hương.

Thanh Vận nghe vậy mới đắc ý nở nụ cười: “Không cưới, trừ ngươi ra, vi sư ai cũng không cưới...”

Ách, lần này có đến hai nam nhân không phải ta sẽ không cưới, cảm giác thật khiến người bối rối..

Bất quá nếu phải gả, đương nhiên phải gả cho Đoạn Tang Mặc! Thanh Vận gì chứ, tránh sang một bên đi.

“Thất nhi, đừng đi, được chứ?” Thanh Vận thấy ta không nói lời nào, lại cúi đầu hỏi.

“... Sư phụ làm sao biết ta muốn đi?” Ngốc.

Ta nhớ rõ ta còn chưa nói, vốn dĩ không mở miệng được nên tính để lại phong thư rồi bỏ trốn!

“Mới vừa rồi ngươi lục tung quần áo, ngươi nghĩ sư phụ mất mù nên tai cũng điếc sao?” Thanh Vận nói đến đây giọng có chút lạnh lùng, ta nghe xong lưng dầm mồ hôi.

“A... Ha ha...” Ta xấu hổ cười cười, trong lòng đã có chút sầu lo.

Nay lại bị Thanh Vận làm dao động, phải làm sao với Đoạn Tang Mặc kia đây. Ta thật đúng là nữ nhi dùng dằng! Thật sự đau đầu. Tổ sư gia, thỉnh trừng phạt ta đi...

Như một trò khôi hài, ta cất hành lý lại rồi thu dọn căn phòng nghiêng trời lệch đất, sau đó Thanh Vận về phòng hẩn. Lúc đi ngang qua sân bắt gặp Đoạn Tang Mặc một mình trong viện, đạo bào tím vờn mây đen, trong tay xách theo túi hành lý nhỏ nhỏ, vừa nhìn thấy ta lập tức đôi môi mím lại trắng bệch gần như trong suốt.

Ta hoảng hốt vội vàng diu Thanh Vận về phòng, kẻ đó lập tức lại chạy ra hậu viện. Đoạn Tang Mặc vẫn đứng thẳng tắp như trước, dùng cặp mắt đen thăm u kia nhìn ta không nói nên lời.

“Tang Mặc...” Ta chợt dạ gọi hẩn một tiếng.

Về mặt này của Đoạn Tang Mặc khiến ta có chút bất an, ta chỉ quen một Đoạn Tang Mặc luôn biết làm ta vui, luôn thân nhiên nhìn ta. Vì thế, khi hẩn hờ hững nhìn ta, ta không biết phải làm sao.

“Sư tỷ không đi sao?” Đoạn Tang Mặc hờ hững hỏi.

“... Đúng.” Ta hèn nhát cúi đầu, không dám nhìn Đoạn Tang Mặc, tim đau đón một hồi.

Lật lọng, ai cũng không cao hứng, huống chi ta đã đùa giỡn một chuyện lớn lao với Đoạn Tang Mặc.

“Vậy nếu ta nói... Cho dù ngươi không đi, ta cũng sẽ đi?” Đoạn Tang Mặc hỏi.

Ta kinh ngạc nhìn đôi mắt quyết tuyệt, không kiềm nén được, kéo tay áo Đoạn Tang Mặc chua chát cầu xin: “Tang Mặc, đừng đi, được không?”

Rõ ràng một khắc trước chúng ta còn nói muốn cùng nhau rời đạo quan nhưng giờ đây để hẩn một mình ra đi, làm sao ta chịu nổi...

“...” Đoạn Tang Mặc nhìn ta không nói.

“Tang Mặc, đừng đi được không?” Ta tiếp tục van xin.

Đoạn Tang Mặc nhìn ta trầm mặc một hồi, thân nhiên hỏi: “Không cho ta đi, vậy ngươi lại dùng chuyện gì đến giữ ta lại?”

Dùng chuyện gì giữ hẩn lại?

Ách, ta đắm chiêu suy nghĩ, dường như trừ bỏ chính bản thân, ta không có gì khác để níu giữ Đoạn Tang Mặc...

Ta ngẩng đầu nhìn Đoạn Tang Mặc, nếu muốn giữ hẩn lại, tất nhiên phải có chút thành ý!

Được rồi! Bất cứ giá nào!

Ta hít sâu một hơi, tay kéo vạt áo Đoạn Tang Mặc kẻ đỏ tự cổ vũ tinh thần, hăng hái chặn đôi môi lạnh lẽo của hẩn.

Cặp mắt đen thăm kia hơi chấn động, sau đó ta định dứt ra thì thất lung bị giữ lại, động tác đột ngột này khiến hai đôi môi nhất thời tiếp hợp chặt hơn. Lúc ta còn chưa phản ứng gì thì đôi môi đã bị người ta dày vò trúc trắc...

“...” Hơi thở mát lạnh dịu dàng quanh mũi làm ta có cảm giác tê dại.

Ta trừng mắt nhìn người trước mặt, hết sức dụ hoặc thực khiến người ta không đành lòng đẩy ra.

Nếu không đành lòng đẩy ra, vậy cứ nhắm mắt lại hưởng thụ đi! Vì thế ta nhắm mắt, tay ôm lấy cổ Đoạn Tang Mặc. Dù sao ta với Đoạn Tang Mặc trước sau gì cũng sẽ có ngày này...

Môi bị giữ lại, kẻ đó bị cắn mứt nhè nhẹ, sau đó day dưa lặp lại...

“A...!” Bỗng nhiên vang lên tiếng thét nữ nhân chói tai.

Ta lập tức lấy lại tinh thần đẩy Đoạn Tang Mặc ra, nếu để các thí chủ bắt gặp, sau này ta còn giả làm tiên cô thế nào được! Ta xấu hổ nhìn về phía phát ra tiếng thét kia thì thấy Lăng Hương đang trừng trừng đôi mắt đẹp, nhìn ta với Đoạn Tang Mặc khó tin như thể hai người chúng ta vừa lột đồ đến nửa người ra vậy.

Ta trừng mắt nhìn Lăng Hương không chút thiện ý, kẻ đó nhìn Đoạn Tang Mặc, nói: “Hiện tại đừng đi được không?” Ta đã xuất ra thành ý lớn nhất! Như vậy chắc đủ rồi! Nếu Đoạn Tang Mặc còn dám đi, ta liền trực tiếp sai người trói hẩn đem lăng trì!

Đoạn Tang Mặc bình tĩnh nhìn ta, thấp giọng nói: “Chỉ cần sư tỷ một ngày không nói thích ai, ta đây sẽ nắm chặt, tuyệt không buông...”

“Vậy ý của người là không đi?” Ta phải hỏi lại cho chắc.

Quả nhiên, bán sắc vẫn là chuyện tốt...

“Ta trở về phòng.” Đoạn Tang Mặc trả lời không đầu không đuôi, sau đó quay người đi về phòng hắn.

Ta cười nhìn Đoạn Tang Mặc rồi đi, nói một tiếng: “Đi thông thả.”

Mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng của Đoạn Tang Mặc, ta mới nhìn về phía cái bóng đèn Lăng Hương kia, vốn định nói vài câu thể hiện khí thế của mình, nếu không bị nàng bắt gặp ta cùng Đoạn Tang Mặc yêu đương vụng trộm thì cũng quá thật mất mặt. Ai ngờ lúc ta quay đầu lại, trong sân trống trơn, chỉ còn lại một mình ta...

Ta chỉ còn cách trở lại tiền điện tiếp tục tiếp đón thí chủ, gần tới đến phòng bếp chuẩn bị làm bữa. Vốn tưởng rằng nguyên một đồng hồ ồn động lúc trưa kia đang chờ đợi, ai ngờ phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ. Ta không khỏi kinh ngạc một phen, hay là Lăng Hương ra tay? Lăng Hương điều ngoa này, ngoài nhan sắc ra ta thực không biết còn có điểm nào tốt!

Ta bận rộn làm cho xong bữa tối sau đó đến phòng Thanh Vận gọi hắn đi dùng cơm.

“Sur phụ, dùng bữa tối.” Ta nói xong liền đẩy cửa vào phòng. Đáng kinh ngạc là chỉ có Thanh Vận ngồi một mình trước bàn, tay đang đùa nghịch một vật nhỏ. Ta tập trung nhìn mới phát hiện đó là chìa khóa hòm gỗ lớn trước. Nhưng Lăng Hương đáng lý giờ này phải có mặt trong phòng Thanh Vận thì lại không thấy đâu.

“Thất nhì, đến đây!” Thanh Vận thấy ta vào liền buông chìa khóa nhỏ trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn ta cười nói.

“Sur phụ?...” Ta hồ nghi kêu.

Vì sao ta cảm thấy ánh mắt Thanh Vận nhìn ta lúc này rất có thần?

“Lại đây ngồi đi.” Thanh Vận cười cười hòa ái, sau đó chỉ chỉ cái ghế trống bên cạnh.

“Sur phụ! Mắt người nhìn thấy rồi!?”

Lần này ta nhận định chính xác! Thanh Vận quả nhiên nhìn thấy ta!

Chuyện này lập tức khiến ta mừng như điên, một phen nhào lên kéo tay áo Thanh Vận, cảm động rơi lệ đầy mặt.

“Sur phụ, thật tốt quá, người rốt cục đã nhìn thấy được... Ô...”

Kỳ thật ta vốn định ôm chầm Thanh Vận nhưng hôm nay ta cũng coi như là người của Đoạn Tang Mặc rồi nên phải tuân thủ nữ tắc a! Thanh Vận đã nhìn sáng mắt lại rồi, thật sự khiến người ta phấn chấn! Sau này không cần làm trâu làm ngựa hầu hạ hắn, ta rốt cục đã thấy lại được ánh bình minh!

Thanh Vận ôn nhu xoa đầu ta, mắt vẫn nhìn chìa khóa trong tay, hồ hững nói: “Vi sư vẫn nhìn thấy.”

“Sur phụ, lời này là có ý gì...” Ta bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

Thanh Vận quay đầu đối diện ta, cười nói: “Vi sư vẫn đều thấy rõ, bất quá người ngu ngốc chưa phát hiện ra thôi...”

Ta kinh ngạc nhìn Thanh Vận: “Cho nên, ngay từ đầu người chính là giả mù...”

“Xem như vậy đi.” Thanh Vận cười trả lời.

“Sur phụ, vì sao người phải làm như vậy?” Ta khó tin hỏi. Đang êm đẹp vì sao phải giả mù, chẳng lẽ vì muốn ta hầu hạ? Lý do này cũng thật gượng ép quá đi...

“Vì sao?”

Thanh Vận nhú mày nhìn ta, nở nụ cười hết sức tà mị: “Bởi vì nói dối bị vạch trần, cho nên tìm cách khác để che lấp. Thất nhì ngốc, việc này cần gì lý do?”

Ta nhìn cặp mắt đang cười kia, đã lừa người ta còn cư nhiên có thể nói đúng lý hợp tình, Thanh Vận thực cảm thấy ta tốt tính vậy sao? Kỳ quái là ta vẫn chưa tức giận, chỉ cảm thấy bị lừa gạt si nhục.

“Thanh Vận! Người điên rồi!” Ta lạnh lùng nói, sau đó xoay người định rời đi, không muốn nói thêm nữa câu với hắn.

Thì ra ngay từ đầu đã là lừa gạt, một lần hai lần ba lần, nhiều lần như thế! Có lẽ ta không nên dao động vì hắn, có lẽ ta nên kéo Đoạn Tang Mặc bỏ đi,

không bao giờ trở về nữa mới phải!

“Như thế nào, Thất nhi còn muốn chạy?”

Tay ta bị cầm chặt, cước bộ cũng khó dời: “Chẳng lẽ Thất nhi chỉ cho phép mình lật lọng, không chuẩn cho vi sư ngẫu nhiên nói một hai lần?”

“Hai lần? Ngươi đâu chỉ lừa ta hai lần mà thôi! Ta đã đáp ứng chuyện của ngươi, có khi nào lật lọng qua chưa!” Ta rốt cục nhìn không được, xoay người hung tợn nhìn Thanh Vận.

Hắn gạt ta không thể trở về, ta lại còn đáp ứng lưu lại chiều cổ hắn cả đời! Hắn còn muốn ta thế nào! Nhìn ta ngu ngốc hồ đồ bị hắn lừa, hắn là cao hứng lắm?

Thanh Vận càng giận thì đôi mắt kia càng lạnh nhạt, tươi cười tà mị hơn: “Chưa bao giờ lật lọng? Rõ ràng Thất nhi từng nói trừ phi hoàng hà cạn đáy, nếu không tuyệt không ly khai! Thế nhưng mới vừa rồi hắn ngươi thu thập hành lý tính bỏ trốn? Chỉ sợ nếu không phải vi sư giữ lại, giờ phút này ngươi đã sớm cùng Đoạn Tang Mặc cao chạy xa bay!”

Ách, tuy rằng đây là sự thật...

Ta vẫn tỏ ra yếu thế hơn hắn như trước, quả nhiên là Thanh Vận! Hắn còn nhớ tới chuyện gì nữa đây?

“Cho nên, đây là lý do để ngươi có thể lừa ta sao?”

“Không phải...”

Thanh Vận chậm rãi dán mặt vào ta, lộ vẻ ái muội phá lệ, tươi cười nói: “Nhưng ít nhất việc này có thể chứng minh chúng ta là cá mè một lứa, ngươi nuốt lời ta nói dối, không phải sao?”

“Ai là cá mè một lứa với ngươi!” Ta một phen đẩy Thanh Vận ra, nói dối còn có thể nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trên đời này e rằng chỉ có một mình Thanh Vận mới vô sỉ được như thế!

Thanh Vận bị ta đẩy ra không chút ngại ngùng, cười cười nói: “Vi sư bỗng nhiên thấu đáo một số việc trên đời. Thứ gì của ngươi đó là của ngươi, không phải của ngươi, cho dù tận lực cách mấy cũng là của người khác. Cho nên... Từ nay về sau, Thất nhi muốn đi đâu vi sư cũng không hỏi đến. Nhưng có một số việc...”

Thanh Vận nói đến đây bỗng dừng lại, khóe miệng tươi cười trở nên lạnh lẽo: “Có một số việc, ngươi phải nhớ rõ...” Dứt lời, Thanh Vận kéo tay ta ra cửa.

“Thanh Vận, ngươi buông ra!” Ta oán hận giãy dụa, cố gắng đấu tranh vì tự do của chính mình.

“...” Thanh Vận không quan tâm, vẫn lôi ta đi như trước.

“Thanh Vận, ngươi buông ra cho ta!”

Cổ tay bị túm sinh đau nhưng chủ nhân của cái tay kia dường như không phát hiện, vẫn giữ rất chặt. Ta dùng sức tính giật tay mình về, mắt công giãy dụa một hồi cũng chỉ làm cổ tay bị nắm chắc hơn.

Rốt cục ta hóa thân thành bạo long: “Thanh Vận! Ngươi buông ra cho ta! Có nghe hay không!” Nếu ngươi là bạo long thì Thanh Vận chính là chúa tể bạo long, thế nên hắn không hề bị uy hiếp.

Mãi cho đến khi ta bị Thanh Vận đến tận bờ sông, hắn mới dừng lại. Hắn quay đầu nhìn ta, cặp mắt xéch cười ma mị, đôi môi mỏng chậm rãi nói: “Như vậy, để vi sư dạy Thất nhi nhớ ra vài việc đi.” Sau đó, ta liền bị Thanh Vận đẩy ra giữa sông...

Nước tháng Giêng lạnh thấu xương, trong nháy mắt thấm đẫm đạo bào. Đột nhiên bị rơi xuống sông, ta chưa kịp hít sâu lấy hơi, lúc này lại hít thở không thông thể mà Thanh Vận còn ngại chưa đủ chặt vật, sống chết cố giữ ta dưới nước, vô luận ta giãy dụa thế nào cũng không được.

Cuối cùng ta hết hy vọng ngưng giãy dụa, nếu Thanh Vận thật sự muốn ta chết, ta đây giãy dụa cũng vô dụng. Đang lúc ta cam chịu, Thanh Vận tay kia thì bỗng nhiên nhấc ờ ta hướng tới đáy nước đẩy đi...

Lúc này ta thật tức giận! Muốn tự tử còn chưa tính, cứ nhiên rơi xuống sông còn không chịu buông tha ta, ép ta kéo xuống đáy sông, thật quá thiếu đạo đức! Ta cầm tay cần không lưu tình! Ngay lập tức, máu trên mu bàn tay Thanh Vận loàn trên mặt sông. Nhưng Thanh Vận bị đau mà vẫn không buông tay, ngược lại còn ra sức ép ta nhìn xuống đáy sông.

Đến khi ta sắp ngất xỉu, Thanh Vận mới ôm lưng ta, kéo ta trôi lên.

“Khụ... Khụ khụ...” Ta vừa bò được lên bờ đã tham lam hít thở. Thanh Vận tùy tiện ném ta xuống sông, có phải có thù oán gì với hoàng hà không! Thiếu chút nữa mất mạng! Cho nên đợi đến lúc lên bờ, ta không thêm bận tâm vì lạnh liền lập tức tát hắn không chút khách khí...

“Thanh Vận! Ngươi có bệnh phải không!” Ta hầm hầm quát Thanh Vận, thuận tiện báo thù lần trước Thanh Vận tát ta. Kéo người xuống nước vào mùa

đồng, sống chết chìm xuống đáy sau lại kéo lên!

Thanh Vận vẫn không tức giận, chỉ rũ mắt nhìn vết ta máu me trên tay, sau đó nở nụ cười.

Ta không khỏi lại lạnh run cả người, sắc mặt trắng bệch còn tươi cười, hiệu quả kinh hồn thật không cần bàn cãi...

“Đường Thất, ngươi đã nói, nếu có một ngày phải rời khỏi ta, trước phải làm hoàng hà trông thấy đấy! Nay muốn con sông này khô cạn chỉ sợ là không có khả năng... Vậy muốn thấy đấy chỉ cần nhìn xuống đấy... Nay ngươi đã thấy, từ nay về sau ngươi muốn đi đâu, ta cũng không can thiệp...”

Thanh Vận nở nụ cười bi thảm, cặp mắt đầy sức quyến rũ đỏ bừng nhưng vẫn cố chấp bức ta nhìn thẳng hấn: “Nhưng ngươi biết không? Mặc kệ mục đích ban đầu là gì, mặc kệ nói dối thế nào, ta đều thực thích ngươi... Thích ngươi là thích, cho nên, không thích ngươi là không thích... Từ nay về sau ta cũng sẽ không thích ngươi... Đời này ta cũng không bao giờ cưỡng cầu những gì không thuộc về ta nữa...”

Thanh Vận nói xong cũng không quay đầu lại nhìn, ta ngỡ ngác ngồi ở bờ sông bỗng nhiên có chút mờ mịt.

“Toàn thân ướt đẫm, còn ngây ngốc ngồi đây làm gì?” Bên tai bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc. Sau đó tầm mắt ẩm ướt bỗng mờ ra, một đôi mắt ôn nhu đen thẳm xuất hiện trước mặt.

“Tang Mặc...” Ta nghẹn ngào kêu.

“Ừ? Làm sao vậy?” Đoạn Tang Mặc nhìn ta thản nhiên hỏi, ánh mắt tuấn mỹ đượm nét sầu lo.

Ta cũng không màng đạo bào đang ướt đẫm, tựa đầu vào lòng Đoạn Tang Mặc, găt gao ôm hấn: “Tang Mặc, chúng ta đi thôi...”

“... Sư tỷ nói thật sao?”

Ta ngẩng đầu nhìn Đoạn Tang Mặc, kiên định găt đầu. Lần này, ta sẽ không dao động...

“Được.” Đoạn Tang Mặc nhìn ta trả lời không chút do dự.

“Ngươi không sợ ta lại đổi ý?”

“Vô luận ngươi đổi ý bao nhiêu lần đều được...”

Ta dùng đầu ngón tay dí dí vào trán Đoạn Tang Mặc cười nói: “Tên ngốc.”

Sau đó, ta buông Đoạn Tang Mặc ra đứng lên, thân mình run lấy bầy kéo Đoạn Tang Mặc về Thanh Vận Quan. Ta thay bộ đồ ướt đẫm rồi mau chóng thu thập hành lý kẻ đồ đi đến hậu viện. Đoạn Tang Mặc dĩ nhiên đang đứng đó chờ ta, nhìn thấy ta bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Ta còn thực sợ ngươi bỗng nhiên lại đổi ý...”

“Mới không đổi ý đâu!” Ta cười nói.

Hai người chúng ta đang đi đến tiền điện chào từ biệt Thanh Dạ, mới đầu Thanh Dạ còn kinh ngạc nhưng lập tức ôn nhu nở nụ cười, chúc phúc chúng ta. Mà Lăng Hương đứng một bên nhìn xem hai mắt thiếu điều rơi xuống. Ta trừng mắt nhìn nàng, không thêm cáo biệt, Thanh Vận đương nhiên không cần bàn đến, ta kéo Đoạn Tang Mặc ra khỏi Thanh Vận Quan...

Ta nhìn bầu trời cao vợi không một bóng mây, hỏi Đoạn Tang Mặc: “Tang Mặc, chúng ta đi đâu?”

Ôi chao, lời này rất chi là tuân thủ đạo vợ chồng, cảm giác có chút kỳ diệu...

“Bách Lộc trấn, sau này chúng ta ở đó, được không?” Đoạn Tang Mặc dò hỏi.

“Được...”

Bách Lộc trấn vốn ở ngay cạnh Bình An trấn, chỉ mất nửa ngày đường. Từ nhỏ Đoạn Tang Mặc đã ở trong một biệt viện với một quản gia đã quá nửa đời người. Khi thấy Đoạn Tang Mặc đưa ta về suýt chút nữa rang rọt đầy mặt đất, ngón tay run run chỉ ta hỏi: “Thiếu gia, xin hỏi vị cô nương này là?”

Đoạn Tang Mặc cười cười: “Thiếu phu nhân...”

Lời này của Đoạn Tang Mặc thật thản nhiên, ta ở một bên đỏ cả mặt. Ông quản gia kia lại nhún chân, may mắn bên cạnh có một gã sai vặt đỡ được, hấn lão lệ tung hoành nói: “Ông trời rốt cục hiển linh, lão nô ta ngày khấn đêm khấn rốt cục đã phù hộ thiếu gia tìm được thiếu phu nhân...”

Đoạn Tang Mặc bắt đầu đi lắt đầu, kẻ đồ đưa ta vào biệt viện.

Sau một ngày tương đối bình thản, Đoạn Tang Mặc phải trông coi việc kinh doanh tơ lụa mà ta ngồi không chẳng có việc gì làm. Vốn dĩ ngày xưa ở Thanh Vận Quan mỗi ngày bốc quẻ bói toán kiểm ăn, nay chỉ cần nằm trên giường cả ngày, việc khác đều có người hầu hạ, trong lòng thật ngứa ngáy.

Kỳ thật nhàm chán còn đáng sợ hơn bận rộn! Rốt cục ta không chịu nổi, cầu xin Đoạn Tang Mặc kiểm việc cho ta làm, Đoạn Tang Mặc nhíu mày lo lắng nửa ngày, sau cùng mới đem một quyển sổ sách thật dày đặt trước mặt ta, nói: “Ta dạy nàng tính sổ đi...”

“...”

Quả nhiên, Đoạn Tang Mặc rất thích tính sổ...

Trước kia lúc còn đi học ở trường, đây là môn khiến ta đau đầu nhất, việc này quả thật bi kịch. Nếu bảo tính toán bằng cái bàn tính này, ta thà đi tìm trăng trên trời còn hơn. Tất cả các mục ta tính qua đều được Đoạn Tang Mặc kiểm tra lại, cơ hồ lúc nào cũng sai. Đoạn Tang Mặc luôn cười an ủi nhưng việc này thật đã kích lòng tự trọng rồi. Vì thế ta ra một quyết định trọng yếu, nếu tính không được, vậy quên đi!

“Tang Mặc, xem như ta cầu xin chẳng, ta không muốn tính sổ... Chẳng cho ta đi bán tơ lụa còn tốt hơn, ta không có thiên phú về mặt này!” Ta bắt lấy cổ tay Đoạn Tang Mặc khóc rống. Ta chán ghét tính sổ...

Đoạn Tang Mặc hơi chần chờ, ôm ta ngồi xuống ghế, sầm lo nói: “Bình thường khách đến mua tơ lụa đều là tiểu thư nhà giàu, các nàng tính tình sẽ có chút điều ngoa, ta sợ nàng bị chọc tức.”

“...” Ách, mặt ta cứng đờ.

Ngẫm lại nếu khách nhân đều là nữ tử điều ngoa như Lăng Hương, chỉ sợ tính nóng nảy của ta lại phát tác đi!

Chẳng lẽ ta làm chuyện gì cũng không xong, số phận đã định chỉ có thể là thầy tướng số, dựa vào lừa bịp mà sống?

“Bằng không...” Đoạn Tang Mặc bỗng nhìn ta cười cười, chính là không biết vì sao, ta thấy nụ cười này không lấy gì làm tốt đẹp cho lắm.

“Bằng không chuyện gì?” Ta vòng tay ôm người, cẩn thận nhìn Đoạn Tang Mặc.

Đoạn Tang Mặc thấy ta như vậy bèn thu hồi ý cười, chăm chú nhìn ta, khản trương nói: “Bằng không chúng ta thành thân, sau này mọi chuyện trong biệt viện đều giao cho nàng, được không?”

Tim ta đập bùm bùm không ngừng, hai má cũng bắt đầu nóng lên, cố gắng trấn định bản thân, nói: “Biệt viện đang êm đẹp giao cho ta làm gì a!”

“Biệt viện cũng có áo com chi tiêu hàng ngày, lễ tết cũng cần chuẩn bị, mấy chuyện này đều cần người phụ trách.” Đoạn Tang Mặc nhìn ta đề nghị chân thành.

“Không phải có quản gia sao?”

“Quản gia lớn tuổi, hai năm nữa sẽ không quản được nhiều như vậy...” Đoạn Tang Mặc tiếp tục dụ dỗ.

“...”

Ta mất tự nhiên nửa ngày, rốt cục học ra một câu: “Không được nạp thiệp!”

“Dạ, phu nhân.” Đoạn Tang Mặc cười xán lạn, cuối cùng cúi xuống chặn môi ta lại...

* Kết thúc *

Bạn đang đọc truyện *Đạo Trưởng Thành Thân Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.